KARANLIK ZİHİNLER-2

KABULLEN, UYUM SAĞLA, HAREKETE GEÇ

BUZ KAPANI

THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

ALEXANDRA BRACKEN

parodi

TURUNCU... LİDER... ROO...
HERKES FARKLI BİR ŞEKİLDE SESLENİYOR BANA.
OYSA BİR TEK BEN GERÇEKTE NE OLDUĞUMU
BİLİYORUM: BİR CANAVAR.
VE ŞİMDİ BENİ BEKLEYEN ZORLU BİR GÖREV VAR:
VİRÜSÜN KAYNAĞINI AÇIK EDEN ÇOK GİZLİ
BİR BİLGİYE ULAŞMAK...
VE BU... BİR ZAMANLAR BANA NEFESİM KADAR
YAKIN OLAN BİRİNİN ELLERİNDE...
ŞİMDİ BİR TERCİH YAPMAK ZORUNDAYIM.
YA KALBİMİ ÖZGÜR BIRAKACAK YA DA
KARANLIK ZİHİNLERİ AYDINLIĞA
KAVUŞTURACAĞIM...

www.parodiyayinlari.com
₺24
/ parodiyayinlari

BUZ KAPANI

ALEXANDRA BRACKEN

ÖN SÖZ

O RÜYA İLK KEZ, THURMOND'DAKİ İKİNCİ HAFTAMDA kapımı çalmış ve sonrasında ayda en az iki defa ziyaretime gelir olmuştu. Sanırım burada, kampın cızırdayan elektrikli tellerinin ötesinde beni bulmuş olması oldukça anlaşılırdı. Burada her şey insanı bezdirmek için tasarlanmıştı sanki ve üzerinden kaç yıl geçerse geçsin hiçbir şey değişmiyordu. Yeşil üniformanın içinde, o tanıdık tekdüzeliğe hapsolmuşken zaman, eski bir araba motoru gibi boğularak dururdu. Büyüdüğümün farkındaydım. Mess Hall'ün metalik masalarına yansıyan çehremdeki değişimi görebiliyor ama kendimi farklı hissetmiyordum. Eskiden olduğum insanla şimdiki arasında dağlar kadar fark vardı ve ben de arada bir yerde sıkışıp kalmıştım. Artık kendimi bile tanıyamıyordum. Kulübemin dışında ismim yazmıyordu. Bir numaradan ibarettim sadece: 3285. Bilgisayara kaydedilmiş ya da kilitli bir dosya dolabına konmuş bir dosyadan başka bir şey değildim. Kamptan önce beni tanıyan insanlar artık hatırlamıyordu beni.

Her şey aynı yıldırımla, aynı patlama sesiyle başlardı rüyamda. Kalabalık bir sokağın ortasında dikilen, ağrıyla kıvranan, iki büklüm olmuş yaşlı bir kadın olarak görürdüm kendimi. Memleketim Virginia civarında bir yerdi sanırım burası; ama evden ayrılalı öyle uzun zaman olmuştu ki bundan bile tam olarak emin olamıyordum.

Karanlık bir yolda, zıt yönlere doğru seyreden arabalar geçiyordu iki yanımdan. Bazen yaklaşan bir fırtınanın gürültüsünü duyuyor; yaklaştıkça yükselen araba kornalarının sesini işitiyordum. Bazense tam bir sessizlik hâkim oluyordu.

Ama bunlar dışında rüya hep aynıydı.

Birbirinin aynısı siyah arabalar yanıma vardığında ani bir frenle dururdu. Başımı kaldırdığımda her şey tersine dönerdi. Yağmur damlaları, siyah asfaltın üzerinden berrak damlalar hâlinde gökyüzüne geri çekilir; güneş, gökyüzünde geri geri ilerleyerek ayı kovalamaya başlardı. Ve her seferinde omurgamın biraz daha dikleştiğini ve nihayet dimdik olduğunu hissederdim. Ellerimi kaldırıp baktığımda kırışıklıklar ve derimi saran mor-mavi damarlar da ortadan yok olurdu. Yaşlılığın yarattığı o görüntü, tüm bedenimden sıyrılır giderdi sanki.

Sonra o eller giderek küçülürdü. Karşımda uzanan yolun görüntüsü farklılaşırken giysilerimin içinde kaybolacak kadar ufaldığımı hissederdim. Sesler sağır edici, çok daha tiz ve kafa karıştırıcı olurdu. Zaman geriye doğru öyle bir hızla akardı ki ayaklarımı yerden kesip zihnimi deler geçerdi.

Zamanı geri çevirmenin; kaybettiğim şeylere ve bir zamanlar olduğum insana kavuşabilmenin hayallerini kurardım.

Ama artık kurmuyorum.

BİR

Botlarının lastik tabanları yeri tekmelerken, kolum adamın boğazına kenetlenmiş bir hâldeydi. Adam, tırnaklarını siyah gömleğime ve eldivenlerime geçirmiş, çaresizce çırpınıyordu. Artık beynine oksijen gitmese de bu, düşüncelerinin zihnine hücum etmesine engel olmuyordu. Her şeyi gördüm. Anıları ve düşünceleri, zihnimde berrak bir şekilde canlanırken kollarımı gevşetmedim. Hatta adamın dehşete kapılan zihni, gözlerini karanlık koridorun tavanına dikmiş bir hâlde yatan bedenini hayal ettiğinde bile. Öldüğünü düşünüyordu belki de.

Onu öldürmeyecektim. Adam benden çok daha iriydi. Bir kolu, neredeyse benim bir bacağım kadardı. Üzerine çullanabilmiş olmamın tek sebebi, arkasının dönük olmasıydı.

Eğitmen Johnson bu harekete 'Boyun Kilitleme' derdi ve bana bununla birlikte bir sürü şey öğretmişti. Konserve Açma, Çarmıh, Boyun Çevirme, Nelson, Hortum, Bilek Kilitleme ve Omurga Çevirme bunlardan sadece birkaçıydı. Hepsi, be-

nim gibi bir altmış beş boyundaki bir kızın kendinden iri bir adamı alt edebilmesi için gerekli taktiklerdi. Gerçek silahımı konuşturabilmek için bana yeterli üstünlüğü sağlayabilecek taktikler.

Adam bilincini kaybetmek üzereydi. Zihnine girmek acısız ve kolay olmuştu. Bilinç yüzeyine çıkan tüm anıları ve düşünceleri simsiyahtı. Islak bir kâğıt üzerine dökülmüş mürekkep kadar siyah. Ancak pençelerimi zihnine geçirdiğim an boynunu saran kolumu gevşettim.

Bir sigara molası vermek için dükkânın gizli çıkışından dışarı çıktığında başına bunların geleceğini hiç düşünmemiş olmalıydı.

Pennsylvania'nın soğuk havası solgun yanaklarını kızartmıştı. Kar maskemin altında derin bir soluk alarak boğazımı temizledim. On çift gözün beni izlediğinin tamamen farkındaydım. Adamın teninde dolaşan parmaklarım titriyordu. Nefesi sigara ve bu kötü alışkanlığını gizlemek için kullandığı naneli sakız gibi kokuyordu. İki parmağımı boynuna bastırarak ona doğru eğildim.

"Uyan," diye fısıldadım sonra kulağına. Bir çocuk kadar şaşkın görünen adam gözlerini açtı. Mideme bir kramp girdi.

Arkamda duran ve maskeleri ardında beni sessizce izleyen ekibe şöyle bir baktım.

"Mahkûm 27 nerede?" diye sordum. Güvenlik kameralarının görüş alanlarının dışındaydık. Muhtemelen güvenlikten sorumlu bu asker de bu yüzden ekstra bir mola verirken bu kadar rahattı. Ve ben bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

"Lanet olsun! Acele etsene!" dedi yanımda dikilen Vida

dişlerini sıkarak.

Taktik ekibinin lideri arkamda belirir belirmez ensemde hissettiğim sıcaklık dalgasıyla ellerim titredi. Bu yaptığım, eskisi kadar yakmıyordu canımı. Beni perişan etmiyor; zihnimi kavuran bir acıya sebep olmuyordu. Ancak etrafımdakilerin duyduğu güçlü hislere karşı daha da hassastım artık. Şu adamın duyduğu tiksinti gibi. O kapkara, karanlık nefreti gibi.

Rob'un koyu renk saçlarını göz ucuyla görebiliyordum. Beni geride bırakıp harekete geçmelerini emretmek üzereydi. Ne de olsa onun liderlik ettiği üç operasyondan ancak birini tamamlayabilmiştim.

Askerin zihnini kendiminkiyle dürterek, "Mahkûm 27 nerede?" diye yineledim.

"Mahkûm 27." Kelimeler ağzından dökülürken bıyığı kıpırdadı. Bıyığına düşmüş aklar onu olduğundan daha da yaşlı gösteriyordu. Karargâh'ta bize dağıtılan görev listesinde bu sığınakta görev yapan tüm askerlerin bilgileri mevcuttu. Max Brommel'in de. Kırk bir yaşında, Cody Wyoming'liydi. Bir süre sonra bir programlama işi için Pittsburg, Pennsylvania'ya taşınmış ve ekonomik krizle birlikte işinden olmuştu. Bu aralar işsiz olan iyi bir karısı ve iki çocuğu vardı.

İkisi de ölmüştü.

Şimdi, bulanık görüntülerden oluşan bir fırtına kaplamıştı zihninin tüm karanlık köşelerini. Bir düzine adam gördüm. Hepsinin üzerinde kamuflajlı üniformalardan vardı ve bir minibüsün içinden çıkıyorlardı. Minibüsün iki yanındaki tanklarda ise suçlular, terör zanlıları ve eğer Çocuk Birliği haklıysa bizim en önemli ajanımızdan biri vardı.

Bir anda büyük bir sükûnete bürünerek bu adamların bir kamyonun arkasından bir... iki... hayır üç kişiyi çıkarışlarını izledim. Psi Özel Kuvvetler'e bağlı askerlerden değildiler. Ya da FBI veya CIA. SWAT ya da SEAL takımı olmadıkları da kesindi. Bunların hepsi bizim küçük ekibimizi tek bir hamleyle mahvedebilirdi. Hayır, onlar kötü zamanlarda yeniden göreve çağırılan Milis Kuvvetleri'ne bağlı askerlerdi. En azından bu konuda sağlanan istihbarat doğruydu.

Askerler, mahkûmların kapüşonlarını başlarına geçirmişti. Onları terk edilmiş dükkânın merdivenlerinden inmeye zorlayıp alt kattaki gizli sığınağın gümüş renkli sürgü kapısından içeri soktular.

Başkan Gray, Washington'ın büyük bölümü bir grup sapkın Psi çocuğu tarafından yok edildikten sonra –tabii kendi iddiasına göre– yeni bir isyan çıkmasına karşın Doğu Yakası boyunca bu sözde kalelerden inşa ettirmişti. Bazıları otellerin altına, bazıları da dağların eteklerine inşa edilmişti. Bunun gibilerse küçük kasabalardaki dükkânların ya da devlet dairelerinin altına gizlenmişti. Hepsi de Gray'in, kabinesinin ve önemli askerî kadroların korunması amacıyla ve "ulusal güvenliğimizi tehdit eden büyük tehlikeler"i tutsak etmek için yapılmıştı.

Bu tehlikelere özel muamele görüyor gibi görünen şu bizim Mahkûm 27 de dâhil.

Hücresi, uzun bir koridorun ucunda, iki kat aşağıdaydı. Alçak ve karanlık bir tavanı olan oldukça tenha bir odaydı. Duvarlar eriyormuş gibi görünse de zihnimdeki anının görüntüsü temizdi. Kapüşonunu indirmemişlerdi ama onu ayak bileklerinden hücrenin ortasındaki metal sandalyeye bağla-

mışlardı. Tepesinde tek bir ampul yanıyordu.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ele geçirdiğim adamı serbest bıraktım. Adam, terkedilmiş çamaşırhanenin duvarındaki grafitiye sürtünerek yere yığıldı. Kendi zihnindeki o toz bulutunun içinde kaybolmuş gibiydi. Hem kendi yüzümü hem de arkamdakilerin varlığını zihninden silmek, berrak bir su birikintisinin dibindeki taşları almak kadar kolaydı.

"İki kat aşağıda, oda Dört B," dedim Rob'a dönerek. Elimizde, sığınağın zemin planının bir taslağı vardı; ancak detayları bilmiyorduk. Olaylardan bihaber olmasak da kesin bir bilgiye ulaşabildiğimiz söylenemezdi. Gerçi bu sığınakların zemin planı hep aynı olurdu. Binanın bir ucuna inen bir merdiven ya da asansörle her katta uzun bir koridor bulunurdu.

Talimatlarımın devamını beklemeden eldivenli elini havaya kaldırdı ve ekibe aşağı inmelerini işaret etti. Askerin zihninden çektiğim şifreyi ona verdim: 6-8-9-9-9-9-*. Ardından Vida'yı da yanıma alarak geri çekildim. Homurdanarak beni en yakındaki askere doğru itti.

Rob'un niyetini anlamak için gece görüş gözlüğünün ardına gizlediği gözlerini görmeye ihtiyacım yoktu. O bizi istememişti ve sık sık hatırlattığı üzere, Özel Harekât'a bağlı bir asker olarak bu işi birkaç adamıyla kolayca halledebilecekken peşine takılmamızı istemediği ortadaydı. Aslında bu işi yapmak zorunda kalmaktan bile rahatsızdı. Yakalanırsanız Birlik'le olan ilişkiniz inkâr edilirdi. Kural buydu. Kimse sizi kurtarmaya gelmezdi.

Alban, ajanını geri istiyorsa iyi bir sebebi olmalıydı.

Kapı açılır açılmaz saat çalışmaya başladı. On beş dakika

içinde içeri girip Mahkûm 27'yi alacak ve buradan defolup gideceklerdi. Belki bu kadar zamanımız bile olmaz, kim bilir? Rob, sadece alarmlar çalmaya başladığında destek kuvvetin ne kadar zamanda geleceğine dair bir tahminde bulunmuştu.

Kapı, yer altı sığınağının arka tarafındaki merdivenlere açıldı. Metal merdivenlere konuşlandırılmış birkaç ışık hariç, her yer zifirî karanlıktı ve bize kılavuzluk edecek başka hiçbir şey yoktu. Adamlardan birinin tepemizdeki güvenlik kamerasının kablolarını kestiğini duydum. Vida'nın beni öne doğru iten elini sırtımda hissettim. Yine de gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Çamaşırhanede kullanılan kimyasallar tüm havaya nüfuz etmiş, ciğerlerimi yakmaya başlamıştı.

Sonra ilerlemeye başladık. Hızla ve bir grup insan botlarıyla merdivenlerden inerken ne kadar sessiz olabilirse o kadar sessiz bir şekilde.

Vida ile birlikte ilk sahanlığa geldiğimizde kalbim kulaklarımda atıyordu. Altı aylık eğitim çok uzun sayılmazdı; ama bu tip durumlarda beni koruyacak odaklanma yeteneğimi geliştirmeme yetecek kadar uzundu.

Sırtıma sert bir şeyin çarptığını hissettim birden. Bir omuz, bir silah, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Ta ki kendimi korumak için duvara yaslanana kadar. Diğerleri yanımızdan geçip giderken bir tek Rob durup konuşmuştu. "Biz çıkana kadar bizi koruyun ve sonra da girişi kontrol edin. Sakın olduğunuz yerden kıpırdamayın!"

"Ama biz..." diye başladı Vida. Hemen önüne geçip sözünü kestim. Evet, operasyon parametrelerinin söylediği tam olarak bu değildi ama yine de bu bizim için daha iyi olacaktı.

İkimizin de oraya girmesi ve muhtemelen öldürülmesi için herhangi bir sebep yoktu. Ve Vida da bu gece liderin Rob olduğunu biliyordu. Beynimize kazınsın diye milyonlarca kez tekrar etmişlerdi bunu. Ve ilk kural: Yüreğinin ağzına geldiği o dehşet anlarında yangın da çıksa, bir ölüm ya da kaçırılma olayıyla karşı karşıya da kalsan, *her zaman* Lider'i takip edeceksin.

Vida tam arkamdaydı ve o kalın siyah maskemin üzerinden bile sıcak nefesini ensemde hissedebiliyordum. Öylesine yakındı ki öfkesinin ateşini o buz gibi Philadelphia havasında hissetmemek imkânsızdı. Vida, her zaman kana susamışçasına bir istekle hareket ederdi. Hatta Cate bir operasyonda lider olduğunda bu durum daha da belirginleşirdi. Kendini Bakıcı'mıza kanıtlama arzusu, eğitimin yararlı kazanımlarını bir anda sıfırlardı. Bu, onun için bir oyun, kendini ispatlama savaşıydı. O mükemmel amacını, dövüş becerilerini ve bir Mavi'ye has yeteneklerini sergilemek için bir şanstı sadece. Benim içinse kendini öldürtmenin yollarından başka bir şey değildi. Vida, on yedi yaşındaydı ve mükemmel bir öğrenci olabilirdi. Birlik'in, diğer çocukların eğitimi için örnek olarak kullanacağı bir vaka. Ama maalesef üstesinden gelemediği tek şey kendi heyecanıydı.

"Bana sakın bir daha dokunma sürtük," dedi öfkeyle. Onların peşinden gitmek için harekete geçiyordu. "Bu söylediklerini hiç itiraz etmeden kabul edecek kadar korkak bir tip misin sen? Bize böyle saygısızca davranması umurunda değil, öyle değil mi? Sen..."

O anda ayağımın altındaki merdiven büyük bir gürültüyle sarsıldı. Derin bir nefes almış da bir anda bırakmış gibi. Ge-

çirdiğim şokun etkisiyle zaman bir anda durdu. Ayaktaydım ve birden yer ayağımın altından kaydı. Öyle güçlü bir şekilde kapıya yapıştım ki kapının göçtüğünü kafatasımın içinde hissettim sanki. Vida, elleriyle başını korumaya çalışırken yere kapaklanmıştı. Ve tam o anda giriş kapısını patlatan bombanın gürültüsü bize ulaştı.

Havayı saran yakıcı duman görüşümü etkilese de en kötüsü baş dönmesiydi. Zorla açmaya çalıştığım göz kapaklarımın yandığını hissediyordum. Karanlığın ve çimento tozunun içinde parlak bir ışık yanıp sönüyordu. Kulaklarımda çınlayan şey kalp atışlarım değil, çalan alarmdı.

Kapının şifresinin dışarıdakiyle aynı olduğunu bilmelerine rağmen neden bomba kullanmışlardı ki? Herhangi bir silah sesi de duyulmamıştı; seslerini duyacak kadar yakındık. Şimdi herkes burada olduğumuzu anlayacaktı. Hiç de bir grup profesyonele yakışacak bir hareket değildi bu.

Yüzümdeki maskeyi çıkarırken elim sağ kulağıma takıldı. Keskin bir acı hissettim. Kulaklığım parçalanmıştı. Eldivenli elimi kulağımın üzerine koydum. Kusmamak için kendimi zor tutarak düşe kalka ilerledim. Vida'yı merdivenlerden sürükleyerek yeniden dondurucu Pennsylvania havasına çıkarmam gerekiyordu. Ancak etrafa bakındığımda onun çoktan gitmiş olduğunu gördüm.

Korku dolu birkaç saniye boyunca Vida'nın bedenini yerlerde ararken ekibin yanımdan geçip gidişini gördüm. Bir

yandan duvara yaslanmış, ayakta durmaya çalışıyordum.

"Vida!" Kelimenin dudaklarımdan döküldüğünü hissediyordum ancak kulağımdaki basınç sesimi duymamı engelliyordu. "Vida!"

Benim bulunduğum sahanlıktaki kapı yamulmuş; patlamanın etkisiyle eğilip bükülmüştü ama görünen o ki hâlâ işlevseldi. Büyük bir gürültüyle açılmaya başlamıştı ki korkunç bir sesle duruverdi. Kendimi yeniden duvara fırlatarak yıkık merdivenlerde iki basamak yukarı çıktım. İlk asker kapıdan içeri girerken ben karanlığın içinde saklanmayı başarmıştım. Elinde bir silah vardı. Derin bir nefes alarak çömeldim. Görüşümün netleşmesi için gözlerimi üç kez kırpıp açtıktan sonra artık diğer askerler de kapıdan içeri akmaya başlamıştı. Sahanlıktaki boşluktan atlayarak aşağı iniyorlardı. O toz bulutu içinde saklanırken dört, beş, altı askerin geçtiğini gördüm. Onları vızıltıya benzer tuhaf bir ses takip ediyordu. Yeniden ayağa kalkana kadar bunun üst kattan gelen silah sesleri olduğunu fark edememiştim.

Vida gitmişti. Taktik ekibi de kendi kazdığı kuyuya düşmüş; burada sıkışmıştı. Peki ya Mahkûm 27?

Kahretsin, dedim içinden yeniden aşağı, sahanlığa inerken. Eskiden bu sığınaklarda yaklaşık yirmi otuz kadar asker olurdu. Geçiçi bir süre için olsa bile daha fazlasını alacak kadar büyük değildi. Ama koridorun şu an boş olması, üst kattaki silah seslerinin tüm dikkati oraya çektiği anlamına gelmezdi. Yakalanırsam her şey biterdi. Öyle ya da böyle öldürülürdüm.

Ama gördüğüm o adamı; o kapüşonlu adamı unutamıyordum.

Çocuk Birliği'ne karşı bir sadakat beslediğim falan yoktu. Aramızda, tuhaf ve sözlü bir anlaşma vardı yalnızca. Hem oldukça profesyonel hem de bir o kadar kirli bir anlaşma. Kendi takımım dışında değer verdiğim kimse yoktu. Beni hedeflerinin üzerine bir virüs gibi salmak için hayatta tutmaya çalışan birkaç kişi dışında umursayan da yoktu hem.

Olduğum yerde kalakalmıştım. Zihnimde oynayıp duran bu sahnede bir gariplik olduğunu hissediyordum. Onu sığınağın karanlığına doğru götürürlerken ellerini bağlayış şekilleriydi beni düşündüren. Silahların ışıltısı, kaçma ihtimalinin imkânsızlığı. İçimde bir buhar gibi hızla yükselen çaresizliği hissettim.

Bir mahkûm olmanın ve zamanın durmasının ne demek olduğunu iyi bilirdim. Bir şeylerin değişeceğine ve birinin sana yardım edeceğine dair umudunu yavaş yavaş yitirmenin nasıl bir şey olduğunu. Ve aramızdan birinin onu bulup operasyon başarısızlıkla sonuçlanmadan önce, ona orada olduğumuzu göstermesinin denemeye değer olacağını düşündüm.

Ama aşağı inmenin güvenli bir yolu yoktu ve üst kattaki çatışmanın da otomatik silahlarla yapıldığı belliydi. Mahkûm 27, orada insanların olduğunu ancak ona ulaşamadıklarını anlardı. Bu fikirden kurtulmalıydım. Bu yetişkinler, özellikle de Birlik ajanları merhamet göstermeye değmezdi. Çaylaklar bile ellerini kana bulamış o canilerden farksızdı benim için.

Orada, Rob'un durmamızı emrettiği noktada kalırsam Vida'yı hiç bulamayabilirdim. Ama oradan ayrılıp itaatsizlik edersem de bana çok öfkelenirdi.

Belki de patlama anında burada olmanızı istemiştir, dedi bir ses

zihnimin derinliklerinden. *Belki de umuyordur ki...*

Hayır. Bunu şimdi düşünmeyecektim. Vida benim sorumluluğumdaydı. Ne Rob ne de Mahkûm 27. Sadece Engerek Vida. Buradan çıkıp Vida'yı bulacak ve sağ salim Karargâh'a ulaştığımda bu olayı yeniden değerlendirecektim. Ama şimdi olmazdı.

Kulaklarım hâlâ zonkladığından çamaşırhane tarafından bana doğru yaklaşan ağır adımların sesini duyamamıştım. Elim dış kapıya sürtünürken resmen birbirimize çarptık.

Bu asker gençti. Görünen o ki benden ancak birkaç yaş büyüktü. Ryan Davidson ismi belirdi zihnimde. Dosyadaki tüm o gereksiz detaylar geldi aklıma. Teksas'ta doğup büyümüş. Gittiği okul kapandığından beri de Milis Kuvvetleri'nde görev yapıyor. Sanat Tarihi mezunu.

Birinin hayatına ilişkin detayların kalm harflerle yazılıp önünüze konması farklı, onunla gerçekten yüz yüze gelmek farklı bir şeydi. Sıcak nefesinin kokusunu almak ve boynunda atan nabzını görmek bambaşkaydı.

"Hey!" Yan tarafındaki silahına uzandı ancak eline savurduğum tekmeyle silahı merdivenden aşağı yolladım. Ardından ikimiz de eğilip yere düşen silahı yakalamaya çalıştık.

O anda çenemi metale çarptım ve büyük bir acıyla sarsıldım. Bir an gözlerimin önünde bembeyaz bir ışıktan başka bir şey göremez oldum. Sonra her şey parlak bir renge büründü. Asker beni devirip yere serdiğinde dişim alt dudağımı yarmıştı ve yeniden korkunç bir acıyla sarsılmıştım.

Asker, cüssesiyle beni yere yapıştırmıştı. Üzerimde kıpırdandığını anladığım anda telsizine yöneldiğini anladım. Cı-

zırtılı bir kadın sesi geldi kulağıma. **'Durumunu raporla.'** Hemen ardından ekledi: **'Oraya geliyorum.'** Bu iki durumdan herhangi birinin gerçekleşmesi durumunda başımın büyük bir belaya gireceğini bildiğimden o anda Eğitmen Johnson'ın kontrollü panik diye adlandırdığı moda girdim.

Panik; çünkü işler çığırından çıkmak üzereydi.

Kontrollü; çünkü ne de olsa bu hikâyedeki yırtıcı bendim.

Ellerimden biri göğsümün altında, bir diğeri sırtımla adamın göbeği arasında sıkışıp kalmıştı. İkincisini seçtim. Üniformasını elimden geldiğince yukarı çekmeye çalışarak çıplak tenine ulaştım. Zihnimin meraklı parmakları şimdi onun zihninde adım adım ilerliyordu. İlk karşılaştığım, kapının ardındaki şaşkın yüzümün görüntüsü oldu. Sonra loş bir sahnede dans eden kadınlarla dolu karamsar bir anıya rastladım. Bir tarla, ona doğru yumruğunu savuran bir başka adam...

Sonra birden bedenimi ezen o ağırlık üzerimden kalktı ve ciğerlerim yeniden buz gibi havayla doldu. Daha fazla soluyabilmek için ellerimle dizlerim üzerinde döndüm. Baş ucumda duran silüet, adamı bir parça kâğıt misali kolayca merdivenlerden aşağı fırlattı.

"...kalk! Gitmek zorunda..." Suyun altından konuşuyor gibiydi. Kar maskesinin altından görünen o göz alıcı mavi saçları olmasa Vida'yı tanımama imkân yoktu. Koyu renk gömleğiyle pantolonu paramparça olmuştu ve sendeliyor gibiydi. Ama yine de hayatta ve tek parçaydı. Kulaklarım çınlasa da sesini duyabiliyordum.

"Tanrım, ne yavaşsın!" diye bağırıyordu. "Hadi gidelim!"

Tam merdivenlerden inecekti ki uzanıp belindeki kemer-

den tutarak onu çevirdim. "Dışarı çıkacağız. Girişi oradan koruruz. Telsizin hâlâ çalışıyor mu?"

"Aşağıda hâlâ mücadele ediyorlar!" diye bağırdı. "Bizi kullanabilirler. Nöbet yerimizden ayrılmamamızı söylemişti–!"

"O zaman bunu *benden* bir emir olarak kabul et!"

Etmek zorundaydı; çünkü işler böyle yürürdü. Benden ve tüm bunlardan nefret etmesinin sebebi de buydu zaten. Son sözü söyleyebilmem, bu kararı verebiliyor olmamdı.

Ayağıma doğru öfkeyle tükürse de içinden küfürler ederek beni izlediğini hissedebiliyordum. Merdivenlerden çıkarken bıçağını çıkarıp kolayca omurgama saplayabileceği düşüncesi geldi aklıma.

Dışarıda gördüğüm askerin beni beklemediği belliydi. Onu buradan yollamak için eline uzandığımda, Vida'nın omzumun üzerinden yolladığı kurşunların sesiyle irkilerek hızla geri çekildim. Hem de kadının boynundan sıçrayan kandan daha hızlı bir şekilde.

"Bu saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok!" dedi Vida ve her nasılsa belimde asılı olan silahımı elime tutuşturdu. "*Yürü!*"

Parmaklarım o tanıdık şeklin üzerinde gezindi. Tipik bir silahtı işte. Siyah bir SIG Sauer P229 DAK modeliydi. Aylarca süren silah kullanma, temizleme ve yükleme eğitimine rağmen silah elime hâlâ büyük geliyordu.

Gecenin karanlığına çıktık. Önünde ne olduğunu umursamdan ilerleyen Vida'yı bir kez daha yakalayıp yavaşlatmaya çalışsam da Vida silkinerek elimden kurtuldu. Dar patikada koşturmaya başladık.

Üç askeri gördüğüm anda duvarın köşesine saklandım.

Yaralılardı. Başları kapüşonla örtülmüş iki bedeni, kocaman bir mazgalın içinden dışarı çıkarıyorlardı. Bu erişim noktası kesinlikle bizdeki operasyon dosyasında yoktu.

Mahkûm 27 mi? Emin olamıyordum. Kamyonete yüklediklerı mahkûmların ikisi de erkekti ve aynı boydaydı. İkisinden birinin o olma ihtimali vardı ve o ihtimal az sonra bir kamyonete binip sonsuza dek kaybolacaktı.

Vida elini kulağına götürdükten sonra dikkatle dinledi. "Rob içeri dönmemizi istiyor. Desteğe ihtiyacı var."

Onu yakaladığımda çoktan arkasını dönmüştü. Belki de ilk defa biraz daha hızlı davranabilmiştim.

Organizasyondaki görevine duyduğu o aptalca sadakati kullanmaya çalışarak, "Bizim hedefimiz Mahkûm 27'ydi," diye fısıldadım. "Ve ben oradakinin o olduğunu düşünüyorum. Alban bizi bu yüzden gönderdi ve onu elimizden kaçırırsak tüm operasyon çöker."

"O..." diye başladı Vida itiraz ederek. Ama sonra söyleyeceklerini yuttu. Çenesini sıktı ama yine de başını hafifçe salladığında söylediklerimi yapacağını biliyordum. "Çuvallarsan seni mahvederim. Bunu bil."

"Tüm sorumluluğu alıyorum," dedim. "Senin aleyhine bir durum oluşmayacak." Ne sicilinde kötü bir leke olacak ne de Alban ve Cate'in ona duydukları güven sarsılacaktı. Aslına bakılırsa her türlü kârdaydı. Bu işin sonunda ya büyük bir zafer elde edecek ya da cezalandırılıp aşağılanmama tanıklık edecekti.

Önümüzdeki sahneyi gözümü kırpmadan izliyordum. Silahlarla karşı koyabileceğimiz üç asker vardı ama gerçekten

işe yaramak istiyorsam onlara dokunacak kadar yakınlaşabilmeliydim. Birlik, beni ne kadar zorlarsa zorlasın yeteneğimin bu sinir bozucu gerekliliğinin üstesinden gelmeyi başaramamıştım.

Zihnimin görünmez parmakları sabırsızlıkla kıpırdanmaya başlamıştı. Artık kendi başlarına harekete geçemedikleri için tiksiniyor gibiydiler.

Gözlerimi en yakınımdaki askere diktim ve uzun, sinsi parmakların uzanarak onun savunmasız beynine ulaştığını hayal ettim. *Clancy olsa yapardı,* diye düşündüm. Zihinlerini kontrol etmek için insanlara dokunması gerekmiyordu.

İçimden yükselen öfkeye hâkim olmaya çalıştım. Başka bir şeye ihtiyacımız vardı. Dikkatlerini dağıtacak bir şeye...

Vida'nın güçlü bir sırtı ve onu en zor görevleri bile kolaylıkla ve zarafetle yapıyormuş gibi gösteren kuvvetli kolları vardı. Silahını kaldırışını ve hedefe kilitlenişini izledim.

"Yetenekler!" diye fısıldadım. "Vida silah kullanamayız; diğerlerini uyandırırız!"

Bana beynim burnumdan akıyormuş gibi dehşetle baktı. Onlara ateş etmek elbette en kolay seçenek olurdu. İkimiz de bunu iyi biliyorduk. Ama ya ıskalar da yanlışlıkla mahkûmlardan birini vurursa ya da askerler silahla karşılık verirse...

Vida silahını indirirken öfkeyle soluyordu. Sonra ellerini havaya kaldırdı. Milis Kuvvetleri'ne bağlı üç asker öyle bir kuvvetle yerlerinden fırlamıştı ki caddenin karşısında, arabaların park ettiği alana kadar savrulmuşlardı. Vida'nın en hızlımız, en kuvvetlimiz ya da en iyi nişancımız olması yetmezmiş gibi aramızda yeteneklerine tam manasıyla hâkim olan

tek kişi de oydu.

Beynime verdiğim komutla korkuyu devre dışı bıraktım. Çocuk Birliği'nin bana öğrettiği en değerli beceri, korkuyu alıp yerine çok ama çok daha soğuk bir şeyi koyabilmekti. Buna ister sakinlik, ister odaklanma, ister uyuşma deyin... Adı her ne ise bunu yapmayı başarmış ve mahkûmlara doğru ilerlemeye başlamıştım.

Kusmuk, kan ve insan pisliği kokuyorlardı. Çamaşır suyu kokan sığınağın o derli toplu, temiz hâlinden öyle farklılardı ki... Midem bulandı.

Bana en yakın mahkûm, ellerini başının üzerine koymuş hâlde su birikintisinin üzerinde duruyordu. Üzerindekiler paramparça olmuş; sırtındaki yanıklar ve yara berelerle bir insandan çok çiğ eti andırıyordu.

Adam ayak seslerimi duyunca bana doğru döndü ve başını ellerinin arasından kaldırdı. Kafasındaki kapüşonu indirdim. Onu rahatlatmak için dudaklarımda biriken sözler dışarı çıkmak üzereydi; ancak yüzünü görünce beynimle dudaklarım arasındaki bağ koptu. Sarı saçlarının altındaki mavi gözleri bana bakıyordu ama ben hiçbir şey yapamıyor, söyleyemiyordum. Solgun sarı sokak lambasının altına doğru eğildiğinde bile.

"Kıpırdasana sersem!" diye seslendi Vida. "Neden kaldın öyle?"

Hızlı, temiz ve keskin bir darbeyle tüm bedenimdeki kanın çekildiğini hissettim. Kalbime yumruk yemiş gibiydim. Bir anda anladım. Cate'in beni neden başka bir göreve vermek için bu kadar uğraştığını; neden içeri girmemin istenmedi-

ğini; neden mahkûmla ilgili hiçbir bilgi alamadığımı. Ne bir isim, ne bir tanımlama ne de bir uyarı...

Çünkü şu an baktığım yüz olduğundan daha zayıf, yıpranmış ve bitap düşmüş gibi görünse de tanıdık bir yüzdü. Benim... tanıdığım...

O olamaz, diye düşündüm dünya ayaklarımın altından kayıp giderken. *O olamaz.*

Verdiğim tepkiyi görünce yavaşça ayağa kalktı ve çektiği acıya rağmen bir gülümseme belirdi yüzünde. Rahatlama ve panikle karışık bir ifade takınarak güçlükle bana doğru yürümeye başladı. Nihayet konuştuğunda, sesi eskisinden daha derin ve daha sert olsa da dilindeki o güneylilere has melodi, hiç olmadığı kadar sıcaktı.

"Şey... hissettiğim kadar iyi görünüyor muyum?"

Ve yemin ederim... Yemin ederim o anda zamanın durduğunu hissettim.

İKİ

ÇOCUK BİRLİĞİ'Nİ NASIL BULURUM SORUSUNUN CEVABI ŞUDUR: Bulamazsınız.

Gidip birilerine de soramazsınız çünkü Los Angeles'ta hiç kimse organizasyonun orada olduğunu itiraf ederek Başkan Gray'in başlarına bela olmasını istemez. Federal Koalisyon gibi bir oluşum zaten iş dünyası için yeterince kötü. Size onlara ulaşmanın yöntemini anlatabilecek insanlarsa ancak birçoklarının ödemekte güçlük çekeceği kadar büyük bir ödül karşılığında yaparlar bunu. Ne açık kapı politikası ne de önüne geleni alma stratejileri vardır. Bir ajana göz ucuyla bakmanın karşılığı hemen atılmaktır.

Birlik sizi bulur. Yeterince değerliyseniz sizi aralarına alır. Dövüşmeye istekliyseniz tabii. Birlik'e katılmak için Cate'in yanında oturduğum sırada ilk öğrendiğim bu olmuştu. En azından SUV aracımız otobanda hızla şehir merkezine doğru ilerlerken zihnimden geçen ilk düşünce buydu.

Merkez üssü ya da herkesin kısaca Karargâh dediği yer

hâlâ faal olan bir plastik şişe fabrikasının iki kat altındaydı. Fabrika da Los Angeles'ın sanayi bölgesindeki o bakır rengi havaya katkıda bulunmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Birlik ajanlarıyla kıdemli memurların birçoğu zaten kâğıt üzerinde P&C Şişeleme Firması'nın çalışanı olarak görünüyorlardı.

Ellerimi kucağımda kenetlemiştim. Thurmond'dayken en azından gökyüzünü görebiliyorduk. Elektrikli tellerin ardından ağaçları görebiliyordum. Şimdi o bile yoktu. Birlik, yeryüzüne çıkıp bakabileceğime karar verene dek yani.

"Burası Peter Hinderson'ın. Onunla bir ara tanışırsın. Birlik'in faaliyetlerini en başından beri gönülden destekleyenlerdendir." Araba, otopark gibi görünen bir başka alana döndüğünde Cate de saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı. Bu şehir böyleydi işte. Gün batarken oluşan solgun renklerden ve çimentodan ibaretti.

"Karargâhı onun yardımıyla kurmuşlar. Bina onun fabrikasının hemen altında. Yani uydularla bizi aramaya kalkarlarsa havalandırma sistemimizden yayılan ısı kolayca açıklanabilir."

Bundan öylesine gurur duyarak bahsediyordu ki... Bense gerçekten hiç ama hiç umursamıyordum. Ta Maryland'den başlayan uçak yolculuğuma havaalanından buraya gelirken yaşadığım mide bulantısı tuz biber olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi şehrin acımasız gaz kokusu da bana baş ağrılarının en büyüğünü yaşatmıştı. Her bir parçam Virginia'nın o tatlı ve serin havasını arzuluyordu.

Arabalarının önündeki diğer ajanlar sohbet edip kahkaha-

lar atıyorlardı ancak bizi görünce birden sustular. Uçak yolculuğu boyunca gözlerini bir an olsun benden ayırmadıklarını hissetmiştim. Belli ki Cate'in beni bulmak için böyle büyük bir çaba harcamasına değecek kadar önemli olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlardı. Başka bir eğlenceye ihtiyaçları yok gibiydi. Kelimeleri kurşun gibi üzerime yağıyordu. *Casus, kaçak, Kırmızı.* Hepsi de yanılıyordu.

Diğer ajanlar, park alanının karşısındaki gümüş renkli asansöre doğru yürürken ayak sesleri beton zeminde yankılanıyordu. Cate olağanüstü bir yavaşlıkla eşyalarımızı bagajdan çıkararak onların önümüze geçmelerine izin vermişti. İnme sırası bize gelene dek Liam'ın deri ceketine sımsıkı sarıldım.

Cate, asansörün yanındaki siyah ekrana kimlik kartını okuttu. Asansör gürültüyle açıldı. İçeri girdim ve kapılar yeniden açılıp ağır ve rutubetli bir havayla buluşana dek de bakışlarımı tavandan indirmedim.

Burası bir zamanlar kanalizasyon olarak kullanılıyor olmalıydı. Farelere, korkunç kokuya ve zayıf havalandırmaya bakılırsa burası kesinlikle bir rögar ya da kanalizasyondu. Asansörden inerken hareket sensörüne benzer bir şeyi devre dışı bıraktık. İki duvar boyunca sıralanan minik ampullerin loş ışığı duvarlardaki grafitileri ve beton zeminde biriken rutubet izlerini açığa çıkardı.

Korkunç bir şaka olduğunu düşündüğüm bu durumu açıklaması için bakışlarımı Cate'e çevirdim. Ama o omuzlarını silkmekle yetindi. "Buranın pek de... güzel olmadığını biliyorum ama zamanla... şey, kimse sevmez aslında. Birkaç kez geldin mi alışırsın."

Ne demezsin! Bir daha gelmek için can atıyorum.

Kanalın rutubetli havasını soluyarak bir blok boyunca yürümek bile midemi bulandırmaya yetmişti. Dört blok yürümekse insanın sınırlarını zorlardı. Tavan birçoğumuzun eğilmeden geçebileceği kadar yüksekti ama ajanlardan bazıları, buna Rob da dâhil, metal kirişlerin altından geçerken eğilmek zorunda kalıyorlardı. Etrafımızdaki karanlık duvarlar, gülümserken dudakta oluşan kıvrımlar gibi çevreliyordu bizi. Kanalın öyle lüks sayılabilecek bir özelliği yoktu ama yan yana iki kişinin yürümesine izin verecek ve rahat nefes alabilecek kadar da genişti.

Cate başını kaldırarak altından geçtiğimiz siyah kameralardan birine el salladı ve kanalın diğer ucundaki gümüş kapılara yöneldik.

Bu görüntünün nesi irkilmeme sebep oldu bilmiyorum. Belki de bunun bir son olduğu düşüncesiydi beni bu kadar ürküten. İşte o an, buradan kaçmadan önce, Liam güvende olacağı bir yere gidene dek ona zaman kazandırmak için çok çalışmam, daha dikkatli ve sabırlı olmam gerektiğini anlamıştım.

Kartı okuttuğu alan üç kez bipledikten sonra sonunda yeşil bir ışık yandı. Cate'in kimlik kartını belindeki çantasına koyarken çıkardığı rahatlama sesi, kapıların açılmasıyla birlikte bir anda yüzümüze çarpan havanın sesini bastırmıştı.

Takındığı o kibar gülümsemeyle kolumu tutmaya çalışınca korkuyla geri çekildim. "Karargâh'a hoş geldin Ruby. Sana burayı gezdirmeden önce birkaç kişiyle tanışmanı istedim."

"İyi," diye mırıldadım. Gözlerim koridorun uzun duvarı-

na asılmış ve sararmaya yüz tutmuş kâğıt yığınına kenetlenmişti. Bakılacak başka bir şey de yoktu zaten. Siyah parlak fayanslardan ve başımın üzerindeki uzun floresan lambalardan hariç yani.

"Bunlar ajanlarımızın görev bildirimleri," dedi Cate yürüdüğümüz sırada. Gray'in zorunlu görev uygulaması, kırk yaşının altındaki herkesin ülkeye bir şekilde hizmet etmek üzere çağrılmasını gerektiriyordu. Ya Milis Kuvvetleri'nde barış elçisi olarak, ya sınır ekibinde ya da kamplardaki ucube çocuklara bakıcılık yaparak. Bu zoraki askerlerin ilk grubunu yirmili yaşlarda olanlar oluşturuyordu: Hastalıktan etkilenmeyecek kadar büyük ve çocuklarını kaybetmiş olamayacak kadar genç olanlar.

"Buradaki ajanlardan çoğu eskiden orduda görev yapmıştır. Tıpkı Rob gibi," dedi biz yürümeye devam ederken. "Bir-çoğumuz da Alban'ın gayesine inanıp çocuklarımıza veya kardeşlerimize ne olduğunu öğrenmek için biraz olsun bilgi toplamak adına katılmış sivilleriz. Üç yüzden fazla aktif ajanımız var. Yüzden fazlası Karargâh'ta, özel kuvvetlerimizi gözlüyor, eğitiyor ve teknolojilerimiz üzerinde çalışıyorlar."

"Kaç çocuk var?"

"Seni ve Martin'i de sayarsak yirmi altı. Her biri bir ajana –Alban'ın deyimiyle Bakıcı'ya– bağlı dörder kişilik altı ekip. Sen de benim ekibimdekilerle birlikte eğitim alacak ve sonunda taktik operasyonlarımızda görevlendirilmek üzere dışarı yollanacaksın."

"Ve hepsini kamplardan Birlik çıkardı, öyle değil mi?"

Bir sonraki kapıda yeniden kimliğini göstermesi gerekti.

"Birlik kurulduğundan bu yana geçen beş sene içinde kamplardan en fazla dört çocuk çıkarmışızdır. Bu çocukların ülkenin dört bir yanından geldiklerini göreceksin. Az sonra tanışacağın Vida ve Jude gibi bazıları toplamalar ilk başladığında alındılar. Bazıları kamplara taşındıkları ya da askerler onları almaya geldikleri sırada tespit edilecek kadar şanslıydılar. Bir de Nico gibi nadir vakalarımız var tabii. Ekibimin diğer üyelerinden biri. Onun... ilginç bir hikâyesi var."

Beni oltaya mı düşürmeye çalışıyordu, bilmiyordum. "İlginç mi?"

"Hani şu Leda Corp dedikleri şirket hakkında bir şeyler anlatmıştım sana. Hatırlıyorsun, değil mi? Devletin onlara hastalığın kökenini araştırmaları için verdiği fonu? Nico da..." Boğazını iki kez temizledikten sonra devam etti. "O da deneklerinden biriydi. Birkaç hafta önce aramıza katıldı. İkiniz işi beraber öğreneceksiniz. Yalnızca hâlâ biraz kırılgan olduğu konusunda seni uyarmak isterim."

O anda koridorun binanın geri kalanı hakkında hiçbir ipucu vermediğini anladım. Girişi inşa ettikten sonra paraları bitmiş ya da devam etmenin manasız olduğunu düşünmüşler gibiydi. Duvarlar, gri beton bloklar ve onları çevreleyen metal kirişlerden oluşuyordu. Yerler de betondu. Her şey, her yer betondu. Buranın iç açıcı göründüğü düşünmem için Thurmond'ı hatırlamam yeterliydi.

Tavan, su boruları ve renkli elektrik kablolarıyla doluydu. Karargâh, kanal kadar karanlık olmasa da içeri gün ışığı girmediği için her şey floresanların altında hastalıklı ve cansız görünüyordu.

Karargâh'ın en tuhaf yanı şekliydi. Girişteki kapı, doğrudan cam duvarlarla çevrili, çember şeklindeki büyük bir odaya açılıyordu. İçinde bulunduğumuz koridor, bu odayı çevreleyecek biçimde inşa edilmiş olsa da bu koridorun da en az dört farklı kola ayrıldığını görebiliyordum.

"O ne?" diye sordum. Yürürken gözlerim sağ tarafa, büyük odadaki insanlara kayıyordu. İçeride, duvara monte edilmiş birkaç televizyon ve kantin masalarına benzer masalarda kâğıt oynayan, yemek yiyen ya da kitap okuyan ajanlar vardı.

Eğimli koridor ne çok dar ne de çok genişti. Ne zaman yanımızdan ters yönde birden çok insan geçmeye çalışsa karşımızdakine yol vermek için birimizden biri arkaya geçiyor ve yolumuza tek sıra hâlinde devam ediyorduk.

Askerî üniformaları içinde yanımızdan geçen iki genç kadın ajan, bir başka şüpheyi daha ortadan kaldırmıştı: Geçmişim burada da peşimi bırakmıyordu. Cate'i gördüklerinde onu içten bir gülümsemeyle selamlıyorlar; ancak bakışları bana kaydığında yanımızdan hızlı adımlarla geçip gidiyorlardı.

"O ne?" diye tekrarladım. Cate'in soluk mavi gözleri şaşkınlıkla gölgelenince daha açık bir şekilde sordum: "Yani ne renk?"

"Ah, Nico bir Yeşil'dir ve harikadır. Bir bilgisayar programı gibi verilen her bilgiyi tıkır tıkır işler. Vida Mavi. Jude ise Sarı. Tüm yeteneklerden oluşan tek takım bu. Diğer ekipler yalnızca tek renkten oluşuyorlar ve farklı görevlerde destek sağlıyorlar." Tepemizdeki lambalar altın rengi saçlarını inci beyazına çevirmişti. "Sen şimdi buradaki tek Turuncu'sun."

Harika. Kahrolası bir Gökkuşağı Ekibi'ydik. Tek ihtiyacımız da ekibi tamamlayacak bir Kırmızı'ydı. "Demek diğer ekiplerin artıkları sana kaldı."

Cate gülümsedi. "Hayır. Ben yalnızca daha dikkatli seçim yaptım."

Nihayet dış halkadan çıktığımızda düz koridorlardan birine girdik. Cate tek kelime etmiyordu; yanımızdan geçerken bizi sıkıştıran ajanlarla bile konuşmuyordu. Ajanlar, üzerinde Cate'in adının yazılı olduğu bir kapıya varana dek bizi gözleriyle takip ettiler. Her defasında, sırtıma saplanan tırnakların acısını hissediyordum sanki.

"Hazır mısın?" diye sordu. Seçme şansım varmış gibi.

Birinin yatak odasını görmek, o kişinin mahremiyetine girmek gibi bir hissiyat yaratır insanda. Ve o zaman –hatta şu anda bile– gizlice içeri soktuğu o minik ıvır zıvırları görmek beni rahatsız etmişti. Oda yaşanabilir hâldeydi. Ufaktı ama şaşırtıcı şekilde klostrofobik değildi. Bir köşede minik bir karyola, arkasındaysa katlanmış pis bir yorgan vardı. Kırmızı ve sarı renklerle bezenmiş papatya desenleri bile lekeleri örtmeye yetmiyordu. Masa olarak kullandığı kumar masasının üzerinde bir bilgisayar, bir çanta, bir lamba ve iki de kitap vardı.

Ve her yer fotoğraflarla kaplıydı.

Parmakla boyanarak yapılmış çizimler; minik ellerle hayat bulmuş insan figürleri. Tanımadığım yüzlerin kara kalem portreleri... Yer altındaki yaşam kadar yalın görünen kara kalem manzaralar... Düzgün bir sıra hâlinde yapıştırılmış sevecen yüzlerin ve karlı dağların fotoğrafları. Güzel detaylarını göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Elbette bir de önümde

duran üç beden.

İçeri girdiğimizde uzun boylu ve zayıf bir çocuk masayla karyola arasındaki o kısacık mesafede volta atmayı bırakmış ve kızıl kahve buklelerini savurarak bize dönmüştü. Koşarak Cate'in üzerine atlayıp kollarını boynuna doladığında tüm yüzü aydınlanmıştı.

"Dönmene çok sevindim!" Sesinde büyük bir rahatlama vardı.

"Ben de," dedi Cate. "Jude, bu Ruby."

Jude sıska bir çocuktu ve birden boy atmış gibi görünüyordu. Kötü göründüğü kesinlikle söylenemezdi ama sadece gelişimini henüz tamamlamamış gibiydi. Büyümesi için daha çok yolu vardı. Kocaman kahverengi gözleri bir çizgi filmden fırlamış gibiydi.

Görünüşüne göre on üç, belki on dört yaşındaydı. Ama büyüyüp serpilmiş kolları ve bacaklarıyla nasıl hareket edeceğini bilmiyordu sanki.

"Tanıştığıma sevindim!" dedi. "Yeni mi döndün? Onca zaman Virginia'da mıydın? Cate ayrıldığınızı söyledi ve başına bir şey gelirse diye çok..."

Çocuk nefes almadan konuşuyordu. Kendimi kollarından kurtarmak için geri çekildim.

"Judith, kız sarılmandan bunalmış gibi," dedi omzunun ardından gelen kısık bir ses. "Bir rahat bırak."

Jude, gergin bir gülümsemeyle geri çekildi. "Üzgünüm. Üzgünüm. Seninle tanışmaktan çok memnunum ama. Cate senden çok bahsetti. Martin'le aynı kampta olduğunu söyledi."

Diğer Turuncu'nun adını telaffuz ederken sesinde tuhaf bir tereddüt var gibiydi.

Başımla onayladım. Demek ne olduğumu biliyordu. Yine de bana dokundu. *Cesur ama bir o kadar da aptal bir çocuk.*

"Yatağın oradaki de Vida," dedi Cate beni diğer kıza doğru iterken.

Bir adım geriye gitmiş olmalıydım. Tereddütsüz bakışları kendimi köşeye itiliyormuş gibi hissetmeme yol açmıştı. Onu yatağın üzerinde nasıl fark edemedim bilmiyorum. Kolları bağlı, bağdaş kurmuş oturuyordu. Tam bir kayıtsızlık içindeydi. Ama şimdi onu görünce biraz da olsa korkuyla geri çekilmiş gibi hissettim.

Gerçekten çok tatlı bir görünüşü vardı. Mükemmel bir melez. Bana sıcak bir öğleden sonrasını anımsatan koyu renk teni ışıl ışıldı. Badem şeklinde gözleri, meneviş mavisine boyanmış saçları... Dergilere kapak olacak bir yüzdü bu. Çıkık elmacık kemikleri ve her daim belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmış dolgun dudakları...

"Selam. Nihayet kıçını kaldırıp buraya gelebilmen ne güzel." Sesi yüksek ve toktu; ağzından çıkan her bir kelimeyse bir tokat gibi sertti. Cate'e sarılmak için ayağa kalktığında çaresiz ve yerin dibine girmiş gibi hissettim kendimi.

Vida, oturduğu yere geri dönmek yerine ayakta durup Cate'le aramızda dikilmeyi tercih etti. Bu duruşu iyi bilirdim. Kaç defa Zu'nun önünde böyle durmuştum. Ya da Chubs veya Liam'ın? Kaç defa onlar da benim için aynısını yapmışlardı? Sırtını kadına dönen Vida beni dikkatle inceliyordu. "Seni zavallı şey. Yalnızca beni izle, her şey yoluna girecek."

Böyle olacak, değil mi? diye düşündüm içimden.

Cate'e baktığında yüzüne yeniden o tatlı ifadesini takınmıştı. Koyu renk teninden şaşmaz bir mutluluk ışıltısı yayılıyordu.

"Köşedeki Nico," dedi Vida tanıştırma görevini Cate'den devralarak. "Dostum, birkaç dakikalığına şu kablodan kurtulsan?"

Nico, sırtını Cate'in minik şifonyerine yaslamış, yerde oturuyordu. Tuhaf bir şekilde çok ufak göründü gözüme. Cate'in onun için neden *kırılgan* kelimesini seçtiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bunun yapısıyla bir alakası yoktu. Evet minyon bir tipti ama asıl sorun yüzündeki gergin çizgilerdi. "Merhaba. Tanıştığıma sevindim," derken kuzgun karası, geriye taranmış jöleli saçlarının arasından bir tel kurtuluvermişti.

Sonra bakışlarını yeninden önündeki küçük siyah alete çevirdi. Parmakları tuşların üzerinde hızla dolaşıyordu. Bu alet yanık tenine doğal olmayan beyaz bir ışık yansıtıyor, neredeyse o kara gözlerini bile aydınlatıyordu.

"Peki, senin hikâyen ne?" diye sordu Vida.

Gergindim. Kollarımı kavuşturdum. Bu çocuklarla yaşayıp, onları görüp, onlarla birlikte eğitileceksem araya bir mesafe koymak zorundaydım. Son birkaç haftanın bana öğrettiği şey şuydu: İnsan karşısındaki tanıdıkça daha çok önemsemey başlıyordu. Aradaki sınırlar giderek bulanıklaşıyor ve ayrılık zamanı gelip çattığında o hayattan kopmak büyük bir işkenceye dönüyordu.

Onlara Thurmond'u anlatmak istesem de böyle bir acıyı kelimelere dökmek imkânsızdı. Anlamalarına imkân yoktu.

Bahçe'nin, Fabrika'nın ya da Revir'in düşüncesi bile beni öfkeden delirtmeye yeterken bu mümkün değildi. Bu acı da tıpkı çamaşırhanede ellerimize sinen çamaşır suyunun kokusu gibi günler sonra bile içimdeki yerini korumuştu.

Omuzlarımı silktim.

"Ya Martin?" diye sordu Jude. Parmaklarıyla oynuyordu. "Ekibimizde beşinci kişi olacak mı?"

Cate hiç tereddütsüz cevapladı. "Martin Kansas'a transfer edildi. Oradaki ajanlarla çalışacak."

Vida birden ona dönü. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Cate. "Ruby onun yerine ekip lideri olacak."

Her şey bu kadar hızlı gelişmişti işte. Vida'nın Cate'e karşı sergilediği o samimiyetsiz sevimlilikleri tek ve keskin bir darbeyle yok olmuştu ve o saniye ihaneti görmüştüm. Ağzından çıkmak üzere olan kelimeleri güçlükle geri yutup başım sallamakla yetinmişti.

"Bir dakika, nasıl yani!?" dedim şaşkınlıkla. Bunu istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum ben.

"Harika! Tebrikler!" dedi Jude. Omzuma indirdiği dostane yumrukla kendime geldim.

"Hepinizin Ruby'yi aranıza alacağınızdan ve ona yardım edeceğinizden şüphem yok," dedi Cate.

"Evet," dedi Vida dişlerini sıkarak. "Elbette. Her ne isterse."

"Hadi gidip birlikte akşam yemeği yiyelim," dedi Jude keyifle. Yanı başında duran Vida'nın yumruklarını sıktığından habersizdi. "Bu akşam makarna var!"

"Benim Alban'a bakmam gerek ama siz dördünüz gidin. Sonra Ruby'ye ranzaları gösterip yerleşmesine yardımcı olursunuz," dedi Cate.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattığım anda birinin atkuyruğumu tuttuğunu hissettim. Beni çevirerek en yakındaki duvara fırlatmıştı. Gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu.

"Vida!" diye bağırdı Jude. Haykırışı Nico'nun bile olduğumuz tarafa dönmesine sebep olmuştu.

"Burada neler döndüğünü fark etmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Vida öfkeyle.

"Çekil üstümden," dedim.

"Cate'in seni kaybetme hikâyesinin saçmalık olduğunu biliyorum. Kaçtığını biliyorum," dedi. "Onun kalbini bir daha kırarsan seni paramparça ederim."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedim beklenmedik bir şekilde öfkesini daha da besleyerek.

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum," dedi Vida. "Ne olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

"Yeter!" dedi Jude beni kolumdan tutup yanına çekerek. "Akşam yemeği yiyeceğiz Vi. İster gel ister gelme."

"Lanet olasıca yemeğinizde size afiyet olsun," dedi en tatlı sesiyle. Vida'dan yükselen öfke aramızdaki havayı kesip bir pençe gibi boynuma yapışmıştı.

Etrafımızdaki tüm masaların boş olması beni neden bu kadar rahatsız etmişti hiç bilmiyorum. Belki de Jude'un sessizliği bastırmak için yemek boyunca konuşmak zorundaymış gibi hissetmesiyle aynı sebeptendi.

Tam minik bir masaya yerleşmiştik ki bir grup ajan ve çocuk oturdukları masayı terk etti. Bazısı tepsilerini alıp yemekhaneden çıktı, bazısı da daha uzağa, dolu masaların olduğu tarafa gitti. Bunun benimle bir ilgisi olmadığını düşünmeye çalışsam da boşunaydı. Kimi düşünceler insanın zihnine kronik bir hastalık gibi yerleşir. Onlardan kurtulduğunuzu sandığınız an, aslında daha karanlık bir şeye dönüştüklerini fark edersiniz. *Elbette kalkıp gidecekler,* dedi tanıdık bir ses kulağıma. *Neden senin gibi bir şeyin çevresinde olmak istesinler ki?*

"...boş vakitlerimizde bir şeyler yiyip takıldığımız bir yerdir. Yemek saatinden sonra her şeyi temizlerler ve biz de buraya gelip kâğıt ya da pinpon oynayabiliriz. Ya da sadece televizyon izleriz," dedi Jude ağzı salatayla doluyken. "Bazen ajanlardan biri izlememiz için yeni bir film getirir ama ben genellikle vaktimi aşağıdaki bilgisayar laboratuvarında geçiririm."

Çember şeklindeki bu odada olmak tuhaf ve baş döndürücüydü. Her an karşında on tane ekran olması bu duyguyu daha da besliyordu. Hepsinde ayakta kalmış tek ulusal haber kanalı açıktı. Demek ki başkana dalkavukluk edince ayakta kalmak mümkün olabiliyordu. Diğer kanallardan geriye sadece karıncalı bir görüntü kalmıştı. Haber spikerlerinin anlatacağı felaketlere hiç de hazır hissetmiyordum kendimi. Yemekhaneye yeni gelenlerden hangisinin hangi masaya kaçacağını izlemek daha keyifliydi. Büfeden yemeklerini alan

çocuklar diğerlerinin yanma gidiyorlardı. Muhtemelen eskiden orduda görev yapmış olan bu iri yarı adamların hepsi yüzlerinde aynı ifadeyle diğerleriyle birlikte oturuyorlardı. Arada yalnızca birkaç kadın ajan vardı.

Kadınları saymakla öyle meşguldüm ki Cate, Jude'un arkasında belirene dek geldiğini fark etmedim.

"Alban seni görmek istiyor," dedi tepsimi almak için uzandığı sırada.

"Ne? Neden?"

Jude tiksintiyle bakan gözlerimdeki duyguyu korkuyla karıştırmış olacak ki uzanıp omzuma hafifçe dokundu. "Ah, hayır heyecanlanmana gerek yok! Çok iyidir. Eminim... eminim ilk günün olduğu için sadece biraz sohbet etmek istiyordur. Hepsi bu. Bir defaya mahsus bir şey."

"Evet," diye geveledim sesindeki kıskançlığı görmezden gelerek. Belli ki böyle çağırılmak normal bir şey değildi. "Tabii."

Cate beni yeniden koridora çıkarırken elimdeki tepsiyi kapının yanındaki tepsiliğe bıraktı. Sağa ya da sola dönmek yerine, karşımızda duran duvarda daha önce hiç fark etmediğim bir kapıya yöneldi. Kapının ardındaki merdivenlerden inerken beni âdeta sürüklüyordu. İkinci katı da geçerek üçüncüye indik. Omzuyla kapıyı araladığı anda mutlu olmuştum. Üst katların o ürkütücü rutubetli havasından çok daha sıcak ve kuruydu burası. Hatta alanın tam ortasındaki büyük bilgisayar odasının yanından geçerken burnuma gelen sıcak plastik kokusu bile beni rahatsız etmeye yetmemişti.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Cate. "Çok yorgun oldu-

günu biliyorum ama seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Titremesini durdurmak için ellerimi arkama sakladım. Uçaktayken Cate, Alban'ı keskin zekâlı bir centilmen ve tam anlamıyla bir Amerikan kahramanı gibi tasvir etmişti. Bu elbette hakkında duyduğum diğer her şeyle çelişiyordu. Ülke genelinde Başkan Gray'e karşı iki yüzden fazla ayaklanmaya liderlik etmiş ve bu süreçte pek çok sivili öldürmüş bir teröristti o. Bunun kanıtlarını her yerde görmek mümkündü. Ajanları gazetede çıkan yazıları ve fotoğrafları duvarlara yapıştırmışlardı. Sanki ölüm ve yıkım kutlanacak bir şeydi.

Benim John Alban hakkındaki görüşlerimse kişisel tecrübelerimden ileri geliyordu. Adına Çocuk Birliği dediği bir organizasyon kurmuştu ama yalnızca güçlü olduğunu düşündüğü çocukları kamplardan kaçırmaya hevesliydi. İşine yarayacak olanları. Ve eğer bu adam kin tutan biriyse onun planlarına engel olduğum için bir ceza alacağım kesindi.

Çember şeklindeki koridorun öbür ucuna yürüdük. Cate kimliğini siyah ekrana okutup beklemeye başladı. Bir parçam yeşil ışığın yanmamasını umuyordu.

Beton basamaklardan aşağı inerken az önceki sıcaklıktan eser kalmamıştı. Arkamızda bıraktığımız kapılar teker teker kapanırken büyük bir gürültü koparıyordu. Ben irkilerek arkama dönsem de Cate beni nazikçe ileri itiyordu.

Başka bir koridordaydık ama bu defaki üst katlarda gördüğümden daha farklıydı. Buranın ışıkları diğerleri kadar güçlü değildi sanki. Spiral biçimli ışıklar yanıp sönüyordu. Koridora tek bir bakış atmam bile yüreğimin ağzıma gelmesine yetmişti. Burası Thurmond'du. Benim için Thurmond'un bir zaman-

lar olduğu şeyin bir parçasıydı. Paslı metal kapılar, sadece minik gözlem pencereleri olan beton kiremit duvarlar... Ama burası yüzlerce yerine sadece on iki hücresi ve binlerce yerine de on iki mahkûmu olan bir hapishaneydi. Çamaşır suyuyla karışmış o kesif koku, bomboş duvarlar ve zemin... Aradaki tek fark, Thurmond'da şu an mahkûmların yaptığı gibi kapıları yumrukluyor olsaydık Psi birliklerinin bizi cezalandıracağı gerçeğiydi. Birbirine karışan sesler özgür bırakılmaları için yalvarıyorlardı. Ve işte o anda, ilk defa, askerlerin de benim gibi hissedip hissetmediklerini düşündüm. Sanki başımın üzerindeki deri geriliyor; midem bulanıyordu. Yüzlerini pencerelere yaklaştırdıklarını ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bizi koridorun sonuna dek izlediklerini biliyordum.

Cate, soldaki son odanın kilidine kimliğini okuttu ve karanlığa döndü. Kapı açıldığında itip içeri girdi ve bomboş bir masaya ve yanındaki sandalyelere yöneldi. Tavandan sarkan ampul çoktan yanmış; bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Yanından çekilip devam etmemek için direndim.

"Bu da ne böyle?" diye haykırdım.

"Korkulacak bir şey yok," dedi sakin ve rahatlatıcı bir sesle. "Bu kanadı mevcut varlıklarımızı saklamak ya da sorular sormak için getirdiğimiz ajanları tutmak için kullanırız."

"Sorguya çekmek için demek istiyorsun herhâlde?"

Hayır, diye düşündüm o anda içimden. *Bunu onlar yapmıyordu. Martin yapıyordu. Ben yapacaktım.*

"Hayır..." diye başladım. Kendime güvenmiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum.

"Tüm bu süre zarfında hep yanında olacağım," dedi Cate. "Sana bir şey olmayacak. Alban yalnızca yeteneklerinin sınırlarını görmek istiyor ve bu da bunu gösterebileceğin yollardan sadece biri."

Neredeyse bir kahkaha atacaktım. Alban iyi bir anlaşma yaptığından emin olmak istiyordu.

Cate kapıyı kapattı ve beni metal masanın yanındaki yerlerden birine oturttu. Ayak sesleri duymamla birlikte ayağa fırlamıştım ki Cate yeniden yerime oturmamı sağladı. "Sadece birkaç dakika sürecek Ruby, söz veriyorum."

Neden bu kadar şaşırdın ki? diye sordum kendi kendime. Birlik'in ne olduğunu, neler yaptığını biliyordum. Cate bir keresinde bana Birlik'in kamplardaki çocuklarla ilgili gerçekleri ifşa etmek için kurulduğunu söylemişti. Ne komik. Ne kadar da yanlış anlamışım. Buraya geleli daha yarım gün bile olmamıştı ve ben bile beş yılda tek başardıkları şeyin bir avuç çocuğu askere çevirmek, birkaç adam yakalayıp sorgulamak ve birkaç önemli binaya baskın yapmak olduğunu görebiliyordum.

Kapı penceresinin şekli ve büyüklüğü yüzünden, diğer altı adamla birlikte içeriye giren Alban'ın o karanlık yüzünü ancak seçebildim. Sesi cızırtılı bir interkomdan geliyordu. "Başlamaya hazır mıyız?"

Cate başıyla onayladıktan sonra mırıldanarak geri çekildi. "Sadece senden isteneni yap Ruby."

Zaten bütün ömrüm bunu yapmakla geçti.

Kapı açıldı ve içeri üç kişi girdi. Yeşil üniformalarıyla yapılı iki erkek ajan, sürükleyerek getirdikleri minyon bir kadını

sandalyeye oturtarak bağladı. Kadının başı kapüşona benzer bir şeyle örtülüydü. İnlemelerinden ve homurdanışlarından ağzının bağlı olduğu anlaşılıyordu.

Çaresizlik duygusu ensemden tüm bedenime doğru yayılmaya başlamıştı.

"Merhaba canım." Alban'ın sesi duyuldu yeniden. "Umarım bu akşam iyisindir."

John Alban, Başkan Gray'in danışmanlarından biriydi. Ta ki kendi çocuğu Alyssa hastalığa kurban gidene dek. Cate'in bana anlattığına göre, kendisini o kadar suçlu hissediyormuş ki gerçeği; ama o süslenip püslenmiş hâlini değil, tam anlamıyla gerçeği gazetelere anlattığında kimse bu haberi yayınlamak istememiş. Başkan Gray'in hükmü altındayken bunu yapmaya cesaret edememiş hiç kimse. İyi adamların seslerini duyuramadığı, kötülerin kazandığı klasik bir hikâye.

Koyu renk teni yaşının neden olduğu kırışıklarla yıpranmış; gözlerinin altındaki kocaman torbalar tüm yüzünü sarkıtmıştı. "Seni burada ağırlayabilmek elbette bir zevk. Ben ve danışmanlarım yeteneklerini ve organizasyonumuza katabileceklerini görmekten mutluluk duyacağız."

Dilim damağıma yapışmış hâlde başımı salladım.

"Bu kadının Gray'in adamlarına bilgi taşıdığını ve onu gönderdiğimiz operasyonları bilinçli bir şekilde sabote ettiğini düşünüyoruz. Senden yakın zamandaki anılarına bir bakmanı ve bana bunun doğru olup olmadığını söylemeni istiyorum."

Bunu yapmak bu kadar basit sanıyordu, değil mi? İçeri şöyle bir göz at ve tüm yanıtları bul. Omuzlarımı dikleştirip

ona camın ardından baktım. Bildiğimi bilmesini istedim; o camın arkasında bu kadından değil, benden korunmak için durduğunu bildiğimi.

Yapmam gereken tek şey, güvenini kazanmak ve bununla birlikte biraz olsun özgürlüğe kavuşmaktı. Zamanı geldiğinde bana yeteneklerimi geliştirebileceğim birini verdiğine pişman olacaktı. Bir sabah uyanacak, kaçtığımı ve bu çukurdaki tüm izlerimi sildiğimi görecekti. Benim için sabırla oynanacak bir oyundu bu. Diğerlerinin güvende olduğundan emin olduktan sonra buradan gidecek ve anlaşmayı bozacaktım.

"Bana hangi operasyondan şüphelendiğinizi söylemelisiniz," dedim beni duyup duymayacağından şüphe ederek. "Yoksa tüm geceyi burada geçirmemiz gerekebilir."

"Anlıyorum. Bu koridorda duyduklarının ya da gördüklerinin, arkadaşlarının haberdar olmadığı ayrıcalıklı bilgiler olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Bu bilgilerden herhangi birinin paylaşıldığını duyarsak bunun bazı... sonuçları olacaktır."

Başımla onayladım.

"Harika. Bu ajan yakın zamanda bir bilgi almak için biriyle buluşmaya gitti."

"Nereye?"

"San Francisco'nun dışına. Tüm diyebileceğim bu kadar."

"Bu buluşacağı kişinin bir adı var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Danışmanların birbirleriyle konuştuklarını anlamam için gözlerimi kapüşonlu kadından kaldırmama gerek yoktu. Nihayet yeniden konuştu: "Ambrose."

Kadını getiren iki asker dışarı çıktı. Kadın kapının yeniden kapandığını duydu ama yanına gidip koluna dokunana dek orada olduğumu anlamamıştı. İrkildi.

"Ambrose," dedim. "San Francisco. Ambrose. San Francisco..." Bu kelimeleri tekrar tekrar söyleyerek zihnine daldım. Maryland'de uçağa bindiğim andan beri vücudumda artmaya devam eden basınç yumuşak bir iç çekişle boşaldı. Ona doğru hafifçe eğildiğimi ve düşüncelerinin zihnime aktığını hissettim. Kör edecek kadar parlaklardı. Her bir anı güneş ışığına bulanmış gibi aydınlık ve parlaktı.

"Ambrose, San Francisco, istihbarat, Ambrose, San Francisco..."

Clancy'nin öğrettiği bir numaraydı bu. Karşındakine aynı kelimeyi, cümleyi ya da ismi tekrarlamak, onun zihnine girmeni kolaylaştırırdı.

Kadın, parmaklarımın altında gevşedi. Benim parmaklarımın.

"Ambrose," diye tekrarladım usulca.

Ya öğlen ya da ona yakın bir saatti. Ben ajandım, o da ben. Tepemizdeki güneşe baktık. Terk edilmiş bir parkta dolaştığım sırada sahne daha da netleşti. Ayağımdaki siyah tenis ayakkabıları, uzun çimenlerin arasında parıldıyordu. Karşımda bir bina vardı. Bir umumi tuvalet.

Bir anda sağ elimde bir tabanca belirmesine hiç şaşırmadım. Bu işte ustalaştıkça görüntüler bana daha çok şey ifade eder oluyordu. Bir koku, bir ses, bir dokunuş. Soğuk metalin şortumun altındaki çıplak bacağıma değişini anıya ilk girdiğim anda hissetmiştim.

Binanın arka tarafında bekleyen adamın, yere yapışmadan önce arkaya dönüp bakma fırsatı bile olmadı. Kafatasında bozuk para büyüklüğünde bir delik açılmıştı. Kadının bileğini bırakarak geri çekildim. Bağlantıyı kesmeden önceki son görüntü, mavi bir dosya ve içindeki kâğıtların rüzgârda savrularak yakındaki bir havuza saçılmasıydı.

Gözlerimi açtım. Ampulün ışığı gözlerimdeki zonklamayı daha da artırmıştı. En azından bir migren ağrısı kadar şiddetli değildi. Bunu her yapışımda ağrı biraz daha hafifliyor olabilirdi ama ardından gelen sersemlik hiç değişmiyordu. Nerede olduğumu hatırlamam iki saniyemi, yeniden konuşmam ise bir o kadarını daha alıyordu.

"Bir parkta, umumi tuvaletlerin arkasında bir adamla buluştu. Arkasından yaklaştıktan sonra onu kafatasından vurdu. Adamın topladığı istihbarat mavi bir dosyanın içindeydi."

"Dosyaya ne olduğunu gördün mü?" Alban'ın sesi heyecanını ele veriyordu. "Havuzun dibinde," dedim. "Onu neden vurdu? Yani istihbaratı bu adam topluyorsa..."

"Yeter Ruby," diye araya girdi Cate. "Onları içeri gönderin lütfen."

Kadın, üzerinde yarattığım etkiden dolayı sersemlemişti ve sendeliyordu. Adamlar gelip kollarını çözdü ve kadın onu sandalyeden kaldırmalarına karşı koymadı. Ama ben, ben sanki ağladığını duydum.

"Ona ne olacak?" diye sordum Cate'e dönerek.

"Yeter!" dedi bir kez daha. Ses tonu beni şaşırtmıştı. "Biz artık müsaadenizi isteyebilir miyiz? Sonuçlarından memnun musunuz?"

Bu defa Alban bizi kapıda karşılasa da aramızdaki mesafeyi korudu. Gözlerime bir an olsun bile bakmadı. "Ah evet," dedi usulca. "Memnun olmanın da ötesindeyiz. Bu yapabildiğin oldukça özel bir şey ve inan bana bizim için nasıl bir fark yaratacağını hayal dahi edemezsin."

Ama hayal edebilirdim.

Liam bana Birlik'le geçirdiği günlerden çok bahsetmemişti. Kısa, acımasız ve öyle yıkıcıydı ki ilk fırsatını bulduğunda oradan kaçmıştı. Ama ikimiz de farkında olmasak da o beni hayatımın yeni gerçekliğine hazırlamıştı. Birlik'in her hareketimi kontrol edeceği konusunda beni durmadan uyarmış; yalnızca işlerine geldiği ve istedikleri bu olduğu için başka birinin hayatını almamı isteyeceklerini söylemişti. Bana abisi Cole'ü ve onun Birlik'in emirleri altında nasıl bir insana dönüştüğünü anlatmıştı.

Cole. Birlik'teki dedikodularından onun oldukça etkili bir gizli ajan olduğunu duymuştum. Liam'dan, onun silah kullanarak gücünü elde ettiğini de öğrenmiştim.

Ama bana kimsenin, Liam'ın bile anlatmadığı tek şey, birbirlerine ne kadar çok benzedikleriydi.

ÜÇ

Sebebinin ne olduğunu bilmiyordum ama Jude kendini ekibin karşılama komitesi başkanı ilan etmiş gibi davranıyordu. Birlik'le çıktığım ilk operasyonun ardından Karargâh'a döndüğümde, o sıska bedeniyle beni koridorun diğer ucunda bekleyen ve soru yağmuruna tutan bir tek o olmuştu. Altı ay sonra bile operasyondan sağ salim dönüşümüzü yüzündeki kocaman gülümsemeyle kutlayan tek kişi oydu.

Vida kimlik kartını kapıya okuttuğu sırada kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Rob ve ekibin geri kalanı Cole Stewart'ı birkaç dakika önce önden götürmüşlerdi ama ben bilerek bizimkileri yavaşlatmıştım. Bu defa Rob'un tüm başarıyı üstlenmesi; zaferini çimlerde yuvarlanan keyifli bir köpek gibi gururla kutlaması önemliydi. Girişten geçerken yükselen tezahüratları duymuş; yumruklarını keyifle birbirlerine vurarak ilerleyişlerini görmüştük. Tekerlekli sandalyesindeki Cole'ü neredeyse unutmuşlardı.

Şimdi ise o uzun, beyaz holde kimse yoktu. Ajanlar zafer

çığlıklarının gürültüsünü arkalarında bırakarak uzaklaşmışlardı. Sesleri, attıkları her adımla biraz daha azalmıştı. Ta ki ben kendi soluğumdan başka bir şey duymayıncaya ve koridorun sonunda Jude'un olması gereken yerde karanlıktan başka bir şey görmeyinceye kadar.

"Ah Tanrı'ya şükür," dedi Vida, yorgun bir hâlde ellerini başının üzerine kaldırarak. "Bir günlüğüne de olsa onun şu 'nerede kaldınız' baskısına maruz kalmayacağım. *Adios*, tatlım."

İnsanlar genellikle "tatlım" kelimesini bir tür şefkat göstergesi olarak kullanırlar. Vida ise tam tersine, karşısındakine kendisini fındık kadar bir beyni olan minicik bir köpek gibi hissettirmek için kullanırdı.

Ona bir şey söylemeden sola, Cate ve diğer kıdemli ajanların yanına yöneldim. Kapıyı beş dakika boyunca çalıp pes ettikten sonra orada olup olmadığını görmek için yemek salonuna baktım. *Muhtemelen diğerleriyle birliktedir*, diye düşündüm bomboş mekânı gözlerimle tararken. Onun platin sarısı saçlarını görmesem de gözüme televizyonun önünde duran kızıl kahve bukleler çarptı.

Kolay kolay kaçamayacaktım. Orada olduğumu hemen hissetmiş ve başını çevirip beni görmüştü. Jude bakışlarını eski, plastik kol saatine çevirdikten sonra yeniden dehşet içinde bana döndü.

"Roo!" diye seslendi elini sallayarak. "Çok üzgünüm! Özür dilerim! Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Her şey yolunda mıydı? Yeni mi döndünüz? Vida nerede? O iyi mi?"

Maalesef koluma girerek beni odaya sürüklemeden önce,

oradan sıvışmak isteyecek kadar kötü biriydim.

Nico'nun orada olduğunu ancak içeri girdiğimde fark edebilmiştim. O da masanın diğer ucunda oturuyordu. Beton kolonlardan biri onu görmemi engellemiş olmalıydı ama çocuğun hareketsiz duruşu da işimi kolaylaştırmıyordu doğrusu. Kılını bile kıpırdatmıyordu. Gözlerini dikip baktığı masanın üzerindeki küçük alete çevirdim ben de bakışlarımı. Bir mesaj cihazı.

Cihaz bir telefon büyüklüğündeydi ve dikkatli bakmadığınız sürece bir telefondan ayırt edebilmeniz mümkün değildi. Eski model telefonları –şu dokunmatik ekranlı olanlar değil de tuşlu olanları– yenilemişlerdi. Onlar için geliştirilen oval kılıflar da arka cebe ya da bir derste kolun içine sokulabilecek kadar inceydi.

Bu minik cihaz, ajanların kullan-at telefona gerek duymadan ailelerine mesaj, fotoğraf ve video gönderebilmeleri için bir grup Yeşil tarafından tasarlanmıştı. Cihazın ileri teknolojisi benim için gizemini korusa da onların Yeşillerin geliştirdiği hacklenemez bir ağ üzerinden iletişim kurduklarını anlayabiliyordum. Yalnızca aynı ağdaki diğer mesaj cihazlarıyla görüşme yapabiliyordunuz. O da onların gizli şifrelerini biliyorsanız. Büyük boyutlu görseller içeren dosyalar ya da otuz saniyeden uzun videolar gönderemiyorlardı. Bu yüzden Alban bu cihazları sahaya göndermeyi reddetmiş ve onları canı sıkılan birkaç çocuğun eğlencesi olarak görmüştü. Benim bildiğim kadarıyla da Yeşiller bunları sadece Karargâh'ta farklı lokasyonlardayken birbirleriyle sohbet etmek ya da gece ışıklar kapandıktan sonra konuşabilmek için kullanıyorlardı.

"...gerçekten geri geldi mi? Ajanla tanışabildiniz mi? Söy-

lendiği kadar belalı bir tip miymiş? Gidip...?"

"Neler oluyor?" diye sordum gözlerim Nico'yla televizyon ekranı arasında gidip gelirken. Kaliforniya hava durumunu gösteren bir kanalı açmışlardı.

Jude'un sözlerini ağzına tıkmıştım. Gerginlikle gözleri büyüdü. Sonra da zorlama olduğu fazlasıyla belli olan bir gülümseme takındı.

"Neler oluyor?" diye tekrarladım bir kez daha.

Jude kulağıma doğru eğilmeden önce bakışlarını Nico'ya çevirip yutkundu. Var olmayan karanlık köşeleri ararcasına yemek salonunu tarıyordu gözleri.

"Blake Howard'ı bir operasyona gönderdiler," dedi. "Biz sadece..."

"Blake Howard mı? Ekip Bir'deki Yeşil çocuk mu?" *Hani şu üflesen uçacak sıska çocuk?*

Jude başıyla onaylarken gözlerinde aynı gergin bakış vardı. "Ben yalnızca... endişeliyim. Anlıyor musun? Nico da."

Çok şaşırtıcı! Zaten konu Birlik olunca Nico iyi bir komplo teorisi geliştirmekten geri kalır mıydı hiç!? Ona göre ajanların hepsi çift taraflı çalışıyordu. Alban, Federal Koalisyon'u yıkmak için Gray'le iş birliği yapıyordu. Birileri su kaynaklarımızı kurşunla zehirliyordu. Bu fikirlere nereden kapıldığını bilmiyordum. Belki de beyni bu bilgilerin tümüyle ancak böyle başa çıkabiliyordu ve buna nasıl son vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Onu bir şey için takas ediyor olmalılar," dedi Nico önündeki cihazı eline alarak. "Bilgi için. Belki bir başka ajanı geri almak için. Çok da saçma gelmiyor kulağa, değil mi? Burada

zaten çok fazla Yeşil var. Bizden bir sürü olmasından nefret ediyorlar. Bizden nefret ediyorlar."

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. "Operasyonda teknoloji kullanımını gerektirecek bir şey var mı?" diye sordum. "Yani evet ama," dedi Jude, "ne zaman Ekip Bir'den birini yolladılar ki bugüne kadar? Sadece Karargâh'ta kullanırlar onları."

Haksız sayılmazdı. Vida onlara 'Yavru Kuşlar' derdi. Bu isim üzerlerine yapışmıştı. Birlik, muhteşem bir mantığı ve muhakeme yeteneği olan her Yeşili, şifreleri çözmek, bilgisayar virüsleri yazmak ve çılgın icatlar yapmak için kullanırdı. Hepsinin ortak yönü tökezleyerek yürümeleriydi. Nico da dâhil. Yarım yamalak bir adım atıp, ayaklarını sürüyerek ilerlerken spor ayakkabıları gıcırdardı. Çıkan ses tıpkı bir kuşun ötüşüne benzerdi. Lakapları da buradan geliyordu zaten. Bunu bilinçsizce, birbirlerinden görerek yaptıklarına emindim. Her daim uyum içinde hareket ederlerdi. Tıpkı tıkır tıkır işleyen bir makinenin parçaları gibi.

"Yaşı yeterince büyük ve ekibe yardım edebilecek becerilere sahip," dedim. "Diğer ekiplerdeki Yeşillerin bu hafta meşgul olduklarını biliyorum. Son çare olarak onu göndermiş olabilirler."

"Hayır," dedi Jude. "Biz onu bilinçli seçtiklerini düşünüyoruz. Özellikle *onu* istediler."

Jude'un cesaretini toplayıp yeniden yüzüme bakması için biraz zaman geçmesi gerekmişti. Bir süre sonra, suratıma öyle utanmış, öyle dehşete düşmüş bir ifadeyle bakmıştı ki hemen yumuşayarak sordum: "Bana anlatmadığın bir şey mi var?

Burada neler dönüyor?"

Jude, gergin bir hâlde, gevşemiş tişörtünün ucuyla oynamaya başladı. Nico gözlerini bile kırpmadan yalnızca önündeki alete bakıyordu.

"Ben, Nico ve... Blake," diye başladı Jude. "Birkaç gün önce üçümüz yine burada takılıyorduk. Artan bilgisayar parçalarından uzaktan kumandalı bir araba yapmaya çalışıyorduk."

"Eeee..."

"Nico'nun gidip Cate'le konuşması gerekmişti ama Blake'le ben arabayı bu katta bir test sürüşüne çıkarmaya karar verdik. Saat öğleden sonra ikiydi ve etrafta kimse yoktu. Biz de kimseyi rahatsız etmeyeceğimizi ve bir sorun olmayacağını düşündük. Ama... hani şu operasyon malzemelerini sakladığımız odalar var ya?"

Başımı salladım.

"İşte onlardan birinden gelen sesleri işittik. Ben adamların kâğıt oynadığını falan sandım önce ya da ona benzer bir şeyler... Arada Alban'ın ya da danışmanlarının arkasından konuşacakları zaman buraya gelirler çünkü," dedi Jude. Artık resmen titriyordu. "Ama onları duyduğumda yani bunu gerçekten duydum Roo. Kâğıt oynamıyorlardı, bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Rob, Jarvin ve onların birkaç arkadaşı vardı. Hiç durmadan ucube popülasyonunu azaltmaktan ve Alban'ı yeniden yola getirmekten bahsediyorlardı. Bizim zaman kaybından başka bir şey olmadığımızı ona nasıl ispatlayacaklarını konuşuyorlardı."

Tüylerim ürperdi. En yakındaki sandalyeyi çekip Nico'nun

yanına oturdum. Jude da aynısını yaptı. Ellerini nereye koyacağını şaşırmıştı.

"Ve sizi yakaladılar, öyle mi?"

"Aptalca olduğunu biliyorum ama bunu duyduğumda dehşete kapıldım. İstemeden elimdeki arabayı düşürdüm. Kapı açılmadan kaçmayı başardık ama bizi gördüklerinden eminim. Çünkü Rob'un adımı söylediğini duydum."

"Sonra ne oldu?" diye sordum. Zihnim parçaları birleştirmeye ve olaylar arasındaki bağlantıları kurmaya başlamıştı. Tehlikeli bağlantıları.

"Sonra Blake, Ekip Bir'de olmasına rağmen bu operasyona gönderildi. Jarvin, şirketin bilgisayar sistemine girmek için bir Yeşil'e ihtiyaçları olduğunu söyledi. Onun da seçme şansı olmadı tabii."

Yavaşça arkama yaslandım. *Ucube popülasyonunu azaltmak.* Patlamanın etkisiyle hasar gören kulağım, kendine ait bir kalbi varmış gibi delicesine atıyordu şimdi.

Bu bir kazaydı, dedim kendi kendime. *Rob sadece dikkatsiz davranmıştı biraz.* Ama ikinci yalanım ilkinden daha az inandırıcı geldi. *Ucube popülasyonunu azaltmak. Ama nasıl? Olaylara kaza süsü vererek onları ölümle burun buruna getirmek mi mesela?* Rob daha önce de çocuk öldürmüştü. Ben sadece iki tanesini biliyordum. Onu da zihninde görmüştüm. Ama daha fazlası olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Tanrım. Midem bir anda alt üst oldu. Buradaki çocuk sayısını azaltmak için mi öldürmüştü onları?

Hayır... Hayır, buna bir son vermeliydim. Düşüncelerim dağılıyor ve kontrolden çıkıyordu. Bunları söyleyen Nico ve

Jude'du. Oturup, kafalarında korkunç hikâyeler kuracak kadar çok boş zamanı olan iki çocuk. Onlar hiç durmadan başlarını belaya sokmak için uğraşır; bunu becerdiklerinde de büyük bir şaşkınlık içinde kalakalırlardı.

"Sadece bir tesadüf," dedim. Başka söyleyeceklerim de vardı ama odanın diğer ucundan birinin bana seslendiğini duyunca söyleyeceğim şey aklımdan uçup gitti. Alban'ın danışmanlarından biri olan Rakun Surat kapıda duruyordu.

"Bir saat sonra seninle ofisinde görüşmek istiyor."

Bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve uzaklaştı. Ayak işleri yapmaktan hoşnut olmadığı her hâlinden belliydi.

"Ne istiyor ki?" diye sordu Jude şaşkınlıkla.

Bu takım elbiseli adamlar Alban'm dibinden hiç ayrılmıyorlardı. Geceleri de odasına girip sırayla kulağına bir şeyler fısıldadıklarını görsem hiç şaşırmazdım doğrusu.

Toplamda on kişiydiler. Hepsi de elli yaşının üstündeydi. Alban'ın odaklandığı alanları kendi aralarında bölüşmüş ve bu alanlarda uzmanlaşmışlardı. Operasyonları koordine edip onaylar; malzeme ve yeni istihbaratları temin eder; yeni eğitmenler alır; Birlik'in finansal durumunu yönetirlerdi. Sırf Alban, o *büyük resimdeki* hedef ve amaçlara daha iyi odaklanabilsin diye.

Jude'a göre burada olmalarının nedeni, Gray'in bir şeyler yüzünden onları öldürmek istemesi ve tek kurtuluş yolunun yer altına saklanmak olmasıydı. Hâlâ isimlerini bile bilmiyorum çünkü çoğu, Psi ucubeleriyle doğrudan iletişim kurmaya tenezzül etmezdi. Yüz hatlarına bakarak lakap takmak daha kolaydı. Rakun Surat, Maymun Kulak, At Dişli, Kurbağa Du-

dak en sık gördüklerimdi.

Yaratıcılıktan uzak olan bu isimler, onları birbirine karıştırmadan tanımama yardımcı oluyordu.

"Sorguya çekmek mi? Şimdiden mi?" dedi Jude yeniden televizyona dönerek.

Uzanıp aleti kapadım.

"Hey!"

"Geç kaldınız," dedim duvardaki saati işaret ederek. "İki dakika sonra Eğitmen Johnson size ihtarı yapıştırır."

"Yani?" dedi Jude. "Bu durum daha önemli!"

"Nihayet aktif göreve çıkmaktan da mı?" dedim. "Çünkü bildiğim kadarıyla sonsuza dek Karargâh Destek ekibinde kalmaya sadece iki ihtar uzaksınız."

Zalimce bir taktik uyguluyordum. En azından Nico'nun burnundan soluyan o hâli bana bunu gösteriyordu. Muhtemelen benden daha iyi biliyordu ki, Jude'un operasyona hiç çıkamayacağı bir gelecek düşünülemezdi ve Jude bunu engellemek için gerekirse kollarını bile satardı.

Onları birlikte dışarı çıkardım ve kaçarlar diye eğitim salonuna kadar peşlerinden ayrılmadım. Genellikle birlikte çalıştığımız ekipler İki, Üç ve Dört çoktan gelmiş ve ısınmaya başlamıştı. Tüm Karargâh'ta tam anlamıyla insan kokan tek yer burasıydı. Ter kokusu ve kaygan bedenler bu odaya gerçeklik katıyordu. En azından küf kokusundan iyiydi.

Kapıyı araladığımda floresan lambaların altında daha da sarı görünen saçlarıyla Eğitmen Johnson selamladı beni. O gün, Vida da ben de tüm derslerden ve eğitimlerden izinli sa-

yılacaktık. Ertesi gün ise hepsi yeniden başlayacaktı. Kendimi yeniden buranın rutinine kaptıracak ve bir dersten diğerine, bir kapıdan ötekine koşturmak dışında başka bir şey düşünmek zorunda kalmayacaktım. Yaşanılanların üstesinden gelebilmek için Thurmond'da aldığım bir hayat dersiydi bu.

Jude ve Nico bu yüzden benden nefret edebilirdi ama umurumda değildi. Sadece onların korkularını da kendiminkilere eklemeye niyetim yoktu, hepsi bu. Buraya gelene kadar, hissizleşmek için çok çaba sarf etmiştim ve bunu mahvetmelerine izin vermeyecektim. İlgimi çekmiş, endişe duymamı sağlamış ve içimdeki koruma içgüdüsünü uyandırmışlardı belki ama bunu başaramayacaklardı.

Duş alıp karnımı doyurdum. Üzerimi değiştirip düşüncelerimi de topladıktan sonra John Alban'la buluşmaya hazırdım. Ama o benim için hazır değildi.

Birlik'in kurucusu hakkında söylenecek çok fazla söz vardı ve belki de bunlardan ikisi gerçekten onur vericiydi. Akıllı bir adamdı. Buna kimse itiraz edemezdi. Birlik bugün onun sayesinde bu noktadaydı. Bazıları Gray'e yaptığı saldırıları yeni bir boyuta taşıması için baskı yaparken bazıları da şimdi işe yarayan bu stratejiyi devam ettirmesini istiyordu.

Böylesi büyük bir karar almadan önce enine boyuna düşünmek istemesine hak veriyordum ama diğerlerinin sabırsızlığını da anlıyordum. Onlar sadece giderek artan rahatsızlığı ve fısır fısır konuşmaları yüksek sesle dile getiriyorlardı

aslında.

Kapının ardından gelen sesleri işittim. Başta kısık olsa da sonradan dikkatimi çekecek kadar yükseldiler. Orada öylece durup onları dinlerken kapıyı çalma isteğim de giderek köreliyordu.

"Hayır!" diyordu Alban. "Tanrım hayır! *Hayır!* Kafana girmesi için bu kelimeyi daha kaç defa tekrarlamalıyım? Bunu kıdemli heyete ilk sunduğunda da cevabım aynıydı. Jarvin'i danışmanlara sunması için ikna ettiğinde de."

"Konuyu etraflıca düşünmüyorsunuz..."

Rob'un o sert sesini duymamla geri çekildim.

"Büyük bir iş yapmadan bu durumumuzu koruyabileceğimizi mi sanıyorsunuz? Elinizdeki şeylerden kaçını Karargâh'ta oturup vakit öldürerek elde ettiniz?"

Alban sözünü kesti. "Onlar, ki eminim sen de farkındasın, cansız bir şey değil. Bu tartışılabilecek bir konu değil. Hedefe giden her yol mübah değildir. Ne kadar uğraşırsan uğraş. Asla. Onlar daha çocuk."

Zihnimin derinliklerinde, bir düşünce diğerine, çok daha karanlık bir düşünceye dönüşmeye başlıyordu. Ama ben dikkatimi şu an içinde bulunduğum ana vermeliydim.

"*Gray'i tahtından indirmek için ne gerekirse yaparız* diyen siz değil miydiniz? Dikkatleri dağıtacak bir olay, içeri sızıp kampları yok etmemize yetecek kadar zaman kazandıracak bize. Haberleri de lanet ülkeye yayarız. Şu an tek seçeneğimiz bu. Tüm düzmece kimliklerimizi çözdüler. Hâlâ içeride olan ajanlarımıza bile ulaşamıyoruz. Bizi bekliyorlar! Hepimiz sizin *bir şeyler* yapmanızı bekliyoruz! Bir karar verin!"

Uzun ve acı bir sessizlik geldi bu konuşmanın ardından. Alban'ın aradığı kelimeler her neyse bir türlü bulamadı. Bu sırada ben de kendi zihnimi dizginleyemiyordum. Ne tür bir plan onu bu kadar öfkelendirmiş olabilirdi?

"Yalnızca sizi uyarıyorum," diye devam etti Rob. Şimdi daha sakinleşmiş gibiydi. "Ajanların bile etrafta nasıl bir strateji izleyeceğimizi konuştuklarını duydum. Büyük çoğunluk hâlâ sonunda Gray'le aranızı düzeltmek istediğinizi düşünüyor. Eski dostunuzu özlediğinizi."

Gözlerimi kapadım. Alban'ın Başkan Gray'le ve eşiyle olan eski dostluğu hakkında konuşmamak, yazılı olmayan bir kuraldı. Cate bir defasmda bana Alban'ın Savunma Bakanlığı'ndaki işi hakkında bile konuşmaktan hoşlanmadığını söylemişti. O yüzden şu anda, eminim kendisine bir zamanlar Beyaz Saray'daki özel davetlere katılan, ayrıcalıklı insanlardan biri olduğunun hatırlatılması hoşuna gitmiyordu.

Şimdi yeni bir ses girmişti araya. "John, bunu tamamen göz ardı etmeyelim istersen. Daha önceden de kullanılan bir taktik bu ve işe de yaramıştı. Anlamayacaklar. Mekanizmayı saklama yöntemlerimiz var..."

Konuşmaya o kadar çok odaklanmıştım ki arkamda birinin belirdiğini fark edemedim. Ta ki dikkatimi çekmek için tepemde durup omzumu dürtene kadar.

"Ben olsam bundan kimseye bahsetmezdim," dedi Cole. "Yoksa şu meraklı kediyle ilgili hikâyeyi bir kez daha hatırlamak mı istersin?"

Geri çekilip dinlemiyormuş gibi yapmak için artık çok geçti ve bunu yapamayacak kadar da utanmıştım.

Rob'un ekibindeki doktor, Cole'ün yüzündeki derin kesikleri saklamakta iyi bir iş çıkarmış; derisindeki tüm pisliği temizlemişti. Üzerinde bol bir tişörtle kendisine birkaç beden büyük gelen bir pantolon vardı. En azından o eski, kusmuk lekeli giysilerinden kurtulmuştu. Farklı bir insan gibi görünüyordu ve bu durumdan memnundum. Çünkü bu ona bakmayı kolaylaştırıyordu.

Ve nihayet ona doğru dürüst bakabilmiştim.

Liam bana bir abisi olduğunu anlattığında onu çok daha büyük hayal etmiştim. Yirmi beş belki yirmi altı yaşlarında, Cate'le yaşıt biri gibi. Ama uçakta Rob'un ekibinden bazılarının onun hakkmda söylediklerini duymuştum. Bu isyankâr tavırlarını, sadece yirmi bir yaşında oluşunu ama Alban'ın onun için bir sürü iyi adamı harcadığını. *Küçük altın çocuk.*

Onu Liam'dan farklı kılan ve elbette hastalıktan kıl payı kurtulmasını sağlayan tek şey yalnızca üç yıldı. Cole, hastalığın pençesinden kurtulabilecek kadar büyümüş olan ender bir neslin çocuklarından biriydi.

"Uçakta pek konuşma şansı bulamadık, değil mi?" dedi, sargılı parmaklarıyla ıslak saçlarımı omzumun arkasına atarken.

Kardeşinden birkaç santim uzundu. Yüzüne takındığı korsan gülümsemesiyle yaklaşıp beni incelediği sırada anlamıştım bunu. Cole'ün omuzları ve kalçası daha dardı ama duruşunda bana çok tanıdık gelen bir şey vardı...

Yüzümdeki kızarıklıktan kurtulmaya çalışmak için hemen başımı sallayıp kapıyı çaldım. Böylece içerideki tartışma da bir anda son buldu. Ben içeri girdiğim sırada Alban, koyu

kahverengi ahşap masasında ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını ve masadaki telsizleri kapattı. Rob ve Kurbağa Dudak zaten ayaktaydılar. İkisinin de yüzünden az önceki tartışmanın öfkesi okunuyordu. Rob bizi gördüğünde gözlerini devirip Alban'ın eski hayatına ait ıvır zıvırlarla dolu raflardan birine yaslandı.

"Efendim," dedim, "beni mi görmek istediniz?"

"Güzel, buyur otur, otur," dedi Alban karşısındaki katlanır iskemleyi işaret ederek. "İkiniz de fena hâlde yorgun görünüyorsunuz. Ayakta durmayın."

"Ben iyiyim," dedim. "Teşekkürler." Onun yanındayken sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ediyordum. Nefret!

Alban yavaşça yerine oturup gülümsediğinde sapsarı dişleri ortaya çıktı. Adam toplum içinde, özellikle de baş ucunda çam yarması bir güvenlik varken pek gülümsemezdi. Bir video çekmesi gerekirse pütürlü yüzünü temizleyip makyajla bir güzel parlatırlardı. Ayrıca korkusuzca dışarı çıkıyormuş izlenimi yaratmak için Amerika'nın farklı bölgelerinde çekilmiş manzara fotoğraflarını fotoşopla kendi fotoğrafının arkasına yerleştirirlerdi.

"Dün geceki Ajan Stewart'ı kurtarma operasyonu hakkında kısa bir bilgi almak istemiştim. Tabii bu üçünüz için de uygunsa. Bunun bekleyebileceğini sanmıyorum."

Uzanıp elini sıkmadan önce, Cole'ün yanımdaki sandalyeye yerleşmesini bekledi. "Yüzünü yeniden görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu anlatamam çocuğum."

"Ne şanslısın!" Cole'ün ağzından çıkan kelimeler korkunç

bir acımasızlık taşıyordu. "Bundan sonra bu yakışıklı çocuğu bol bol göreceksin anlaşılan."

Kes şunu, dedim kendi kendime. Cole, Liam değildi. Birbirlerine tıpatıp benzeseler de onlar farklı kişilerdi. *Farklılıklarına odaklan.*

Cole, Liam'dan daha sağlam yapılıydı. Ve daha düzgün. Onu en son gördüğüm zaman saçları daha uzundu. Saçlarının sarısı, en az iki ton daha koyulaşmış gibiydi. Benim tanıdığım Liam daha dağınık bir tipti. Ve aklına gelebilecek her konuda çok daha sıcak. Karşımda duran abisi ise ölümden kıl payı kurtulmuş, gergin ve yıpranmış bir adamdı. Buzdan bir heykel gibi duruyordu. Liam'ın en son bıraktığım hâlinden pek de farklı değildi aslında. Beynimin bir kardeşten diğerine bu kadar hızlı geçmesi ne korkunç, ne dehşet verici bir şeydi. Liam'ın yeniden burada, yanımda olduğunu düşünmek beni nasıl da keyiflendirmiş ve göğsümdeki acıyı hafifletmişti.

Kes şunu.

Kurbağa Dudak ofis kapılarını kapatıp Alban'ın arkasına geçti.

"...normalde iyileşme döneminde seni asla rahatsız etmezdim," diyordu o sırada Alban. "Ama Ajan Meadows'un sözlü raporunu dinleyince bir... nasıl söylemeli... yanlış anlaşılma olduğunu düşündüm. Olayları bir de senin ağzından dinlemek istiyorum Ruby."

Rob yaslandığı kitaplıktan öne doğru çıkıp derin bir nefes alana dek Alban'ın benimle konuştuğunu fark edememiştim. Operasyon için ayrılmadan önce koyu renk saçlarını kısacık kestirmiş; bu da kemikli yüzünü daha çok ortaya çıkarmıştı.

Gölgelerin yüzüne düşüş şekli bile değişmişti.

Tanrım, neden bunu yapıyorduk? Cate neredeydi? Daha önce hiç onsuz sorguya çekilmemiştim ve hiç buraya, Alban'ın odasına girmemiştim. Bu kadar çok heyecanlanmama kendim bile şaştım. Galiba düştüğümde beni tutmak için sessizce bekleyen o güven verici varlığına alışmıştım.

"Başka... birini bekliyor muyuz?" diye sordum, öz güvenimi kaybetmemeye çalışarak.

Alban neyden bahsettiğimi anlamıştı. "Şöyle bir sohbet edeceğiz seninle Ruby. Bu operasyon gizli. O yüzden tüm organizasyonun önünde yapamayız bu konuşmayı. Sen içinden geldiği gibi konuşmakta serbestsin."

Ellerimin titremesini önlemek için dizlerimi avuçladım.

"Ajan Meadows," diye başladım fazlaca yüksek bir ses tonuyla, "uçaktayken görevin parametrelerinden bahsetti. Hedefimizi ve gireceğimiz sığınak hakkında bildiklerimizi anlattı. Aynı zamanda yola çıkmadan önce konuştuğumuz geri çekilme planlarını bir kez daha hatırlattı."

Alban'ın o koca ağzı duygularını saklamakta pek başarılı değildi. Dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Peki, bu planlardan bazıları Vida'nın ve senin sığınaktan ayrılmanız gerektiğine dair bir bilgi içeriyor muydu?"

"Hayır efendim," dedim. "Ajan Meadows onları korumak için merdivenlerde kalmamızı emretmişti."

Alban dirseklerini masaya yaslayıp çenesini ellerine koydu. "O hâlde neden ayrıldığınızı açıklayabilir misin?"

Rob'a dönüp bakmadım ama bana baktığını biliyordum. Aslında odadaki herkes bana bakıyordu ve bu bakışlar bana

"Meadows"un bu soruya çoktan cevap verdiğini söylüyordu.

Rob'un başını belaya sokarsam, diye düşündüm o anda, *benim başım ne kadar belaya girer?* Öfkeli bir adamdı. Vida'yla dışarı çıkma kararını verdiğimde bile öfkeleneceğini biliyordum. Ama onu satıp merdivenlerde olanları diğerlerine anlatırsam duyacağı öfkenin yanında bir hiç kalırdı bu. Yüzümdeki şüpheyi görmelerine izin veremez; istediğim soruları soramazdım. *Neden bizi uyarmadın ki?* O zaman telsizim çalışıyordu. Onu duyabilirdim.

"Merdivenler... tehlikeliydi. Durumu dışarıdan gözlemleyebilmek için Vida'ya dışarı çıkma emrini ben verdim."

"Bunu bana söylemedin çünkü..." dedi Rob. Öfkesine çoktan yenik düştüğü sesinden belliydi.

"Çünkü telsizim bozulmuştu," dedim. "Bir araya geldiğimizde görmüştün."

Homurdandı.

"Pekâlâ," dedi Alban bir süre sonra. "Merdiven tehlikeliydi demek. Neden?"

Bir bomba patlamıştı çünkü. Rob patlatmıştı. Altı kelime. Rob hak ettiği tüm azarı yutmak zorunda kalırdı bir anda. Alban bana inanırdı. Ağzımdan çıkan kelimelerden bir kez bile şüphelenmemişti. Talihsiz bir zihinden elde ettiğim istenmeyen bir haberi bile savunmuştu danışmanlarına. Ona gerçeği bu altı kelimeyle anlatabilirdim. Rob'un kendi operasyonunu sadece aptallığından ya da bilinçli bir şekilde sabote ettiğini ve hem beni hem de Vida'yı öldürtmek üzere olduğunu anlatabilirdim.

Bunu nereden bildiğimi ya da bundan nasıl bu kadar emin

olduğumu bilmiyorum. Ama orada onu ispiyonlayacak, utandıracak olursam bir dahaki sefer yapmak istediği şeyi gerçekten yapar ve bu defa ıskalamazdı.

"Pek sağlam değilmiş... çöktü," diye açıkladım. "Hepimizin ağırlığını kaldıramadı. Berbat inşa edilmiş."

"Pekâlâ," dedi Alban dikkatli bir şekilde. "Ajan Stewart onu ele geçirenin sen ve Vida olduğunu söyledi. Bu nasıl oldu?"

"O ve diğeri barınağa dönme emrimi duymazdan geldiler, işte böyle oldu!" dedi Rob. "Emri duyduğuna eminim. Geri dönme emrine itaat etmeyenin *sen* olduğunu biliyorum."

Dört adam da bana dönmüştü şimdi. Görüş açım daraldı; kenarlardan siyah bir gölge belirmeye başladı yeniden. Elimi boğazıma götürüp nefes almamı engelleyen o dar yakayı genişletmeye çalıştım.

Liam'ı istiyordum. Yanımda olmasını ve tekrar o deri, duman ve tatlı çimen kokusunu içime çekmeyi istiyordum.

"Ruby," dedi Alban sakin, tok ve sabırlı bir ses tonuyla. "Lütfen sorumu cevaplar mısın?"

Her şey bir an önce bitsin istiyordum. Yeniden odama dönmek, karanlığın soğuğunda yatağıma girmek ve hiçliğe doğru sürüklenmek istiyordum.

"Haklı. Vida'ya emirlere itaat etmemesini söyledim. Dışarı çıktığımızda Milis Kuvvetleri'nin mahkûmları bilmediğimiz bir kapıdan çıkardıklarını gördüm. İlerlemek için izin istemedim. İstemem gerektiğini biliyorum."

"Çünkü yapman gereken tek lanet olasıca şeyin liderinin emirlerine itaat etmek olduğunu biliyorsun!" diye bağırdı Rob. "Girişte bizi korumuş olsaydın o kadar adam kaybeder

miydik?"

Alban'ın arkasındaki televizyon kapalıydı. Ancak adamlar sessizliklerini korudukça ondan sabit bir ses yükseldiğine yemin edebilirdim. Bir elini başına götürdü ama bir an olsun gözlerini üzerimden ayırmadı.

O anda Cole konuştu. Tatlı bir güney aksanı vardı. "Yani Tanrı'ya şükür emrine itaat etmemişsin; çünkü etmiş olsan şimdi çoktan cehennemi boylamıştım."

Cole'ün organizasyon içindeki etkisini hafife aldığımı o anda fark ettim. Aslında *etki,* doğru kelime değildi. Ölümcül sonuçlara sebep olan bir yönlendirme gücü belki. Alban'ın kaşları havaya kalksa da başıyla Cole'e devam etmesini işaret etti.

"Yani, burada eğri oturup doğru konuşalım," dedi Cole daha rahat oturmak için arkasına yaslanarak. "Beni oradan kurtaran Ruby'ydi. Neden başı belaya giren o oluyor?"

"Emirlerime doğrudan itaatsizlik etti!"

Cole, umursamaz bir şekilde elini sallayarak onu görmezden geldi. "Hadi ama! Tanrı aşkına, şu zavallı kıza bir bakın! Benim yüzümden ne hâle geldi. Burada böyle sessizce durup, hiç de başarısız olmayan bir görev için tüm suçun ona yıkılmasını izleyeceğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

Kimse ağzını açmadı. Önce Cole'ün o kendini beğenmiş hâline sonra da Rob'un *'ben bir katilim'* diye haykıran yüzüne baktım. Aralarındaki gerginlik yalnızca güvensizlik ve rahatsızlıktan değil aynı zamanda anlamlandıramadığım nefret yüklü bir geçmişten kaynaklanıyordu.

Alban'ın yüzündeki gerginlik yerini gülümsemeye bıraktı.

"Ben burada Ajan Stewart gibi düşünmek istiyorum Ruby. Bu kadar hızlı düşündüğün için teşekkürler." Alban masasındaki birkaç kâğıdı karıştırdıktan sonra devam etti: "Ajan Meadows, bu gece bütün raporunu inceleyeceğim. Şimdilik çıkabilirsin."

Kıdemli ajan ayağa kalktığında ben de hemen çıkmaya yeltendim. Ancak Alban'ın sesiyle birden durdum. "Bir şey daha var Ruby. Tabii eğer müsaitsen. Sen ve Cole ile bir konuda görüşmek istiyorum."

Bırak gideyim, bırak gideyim, bırak gideyim...

Rob'un bundan hoşlanmadığı belliydi. Ama başka seçeneği de yoktu. Kapı arkasından öyle sert kapandı ki rafta duran boş kola şişeleri sarsıldı.

"Şimdi, şunu belirtmek isterim ki..." Alban bana bakıyordu. "Burada sana güvendiğimizi bilmelisin. Hem de bilmen gerekenden çok daha fazlası konusunda. Bu konuşmanın herhangi bir kısmının bu ofisin duvarları dışında bir yerde konuşulduğunu duyarsam bunun bazı sonuçları olacaktır. Alt kattaki kuralların aynısı burada da geçerli."

Hayır, lütfen bu olmasın. Lütfen bu olmasın. "Evet efendim."

Memnun bir hâlde Cole'e döndü. "Önceden söylediğim şeyde ciddiydim. Bunu sen tam anlamıyla iyileşemeden yapmak zorunda olduğumuz için çok üzgünüm. Ama senin de bildiğin gibi, senden alınan bu bilgiyi geri almalıyız."

"Biliyorum," dedi Cole. "Ama size söyledim, kimin aldığını bilmiyorum. Beni bayılttılar. Birinin aldığını gördüm ama gerçeği söylemem gerekirse efendim, beni barınağa getirmelerinden sonra olanların dışında pek bir şey hatırlayamıyo-

rum. Bilgiyi alanın istihbaratı sağlayan kişi olduğundan emin değilim."

Sargılı elini kısacık saçlarına götürüşünü izlerken, Cole'ün yalan söylediğini Alban'ın da benim kadar kolay anlayıp anlamadığını düşündüm.

"Durumun düşünüldüğünde oldukça anlaşılır," dedi Alban koltuğuna yaslanarak. Parmaklarını kenetleyerek ellerini karnının üzerine yerleştirdi. "Zaten Ruby de burada devreye giriyor. Son günlerde bize... esirlerin hafızalarına girmekte çok faydalı oldu. Birçok kayıp bilgiye onun sayesinde ulaştık."

Lütfen, lütfen, lütfen, o olmasın. Zihninin içindekileri, Liam'la geçirdiği hayatının görüntülerini görmek istemiyordum. Tek istediğim sıkışan göğüs kafesim kalbimi paramparça etmeden buradan uzaklaşmaktı.

Cole bembeyaz olmuştu. Alnındaki çizgilerden plastik sandalyeyi tutan parmaklarına kadar.

"Ah hadi ama," dedi Alban. "Bunun hiç can yakmadığını söylemişlerdi. Hem öyleyse de hemen durdururuz."

Bundan şüphem yoktu. Onları kandırıp Cole'ün zihninden ayrılmak istemeyecek olsam beni anında durdururlardı. Çünkü danışmanların ve kıdemli ajanların tümünde, Beyaz Gürültü makineleri gibi çalışan portatif hoparlörlerden vardı.

"Köprülerden atlayıp Psi Özel Kuvvetleri'nin içine sızmayı öneren sen, şimdi bir kızın buradaki ailenin iyiliği için, ülkenin iyiliği için anılarına göz atmasından mı korkuyorsun?" Sesindeki iğneleyici tona rağmen Alban'ın gülümsemesi hiç solmamıştı.

Akıllıca, diye düşündüm. 'Şerefli Ülken İçin' konuşması doğrudan verilen bir emirden daha çok işe yarardı ve Cole da buna 'kendi rızasıyla' evet demenin daha iyi görüneceğinin gayet farkındaydı.

"Pekâlâ," dedi sonunda bana dönerek. "Ne yapmam gerek?"

Bir süre konuşacak güç bulamadım. Ancak konuşmaya başladığımda sesimin ne kadar güçlü çıktığını duyunca gururlanmadan edemedim. "Bana elini ver."

"Bana nazik davran hayatım," dedi Cole elleri ellerime dokunurken. Alban buna bir kahkahayla yanıt verdi. Cole ise gergin bir soluk alıp gözlerini kapadı.

Eli buz gibi ve terliydi. Başparmağının elimi sıkmasını görmezden gelmeye çalıştım. Liam elimi tuttuğunda onun elinin benimkini yuttuğunu hissederdim hep; ama bu el her nasılsa daha da büyüktü. Avuçları, ancak yıllarca kullanılan ağırlıklar, silahlar ve girilen kavgalarla açıklanabilecek kadar sert ve yıpranmıştı. Sol elindeki parmakları birkaç dakikada bir istemsizce atıyordu.

Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Bakışlarımı sol eline, acılarıyla baş etmeye çalışırken istemsizce kasılan iki parmağına çevirmiştim.

"Rahatlamaya çalış," dedim. "Aradığım şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin bana? Nasıl bir şeydi, boyutları nasıldı, ne renkti? Olabildiğince detaylı bir şekilde."

Cole'ün gözleri hâlâ kapalıydı. "Standart boy bir flaş bellek. Başparmağım büyüklüğünde siyah bir şey."

Son altı ayda bunu o kadar çok yapmıştım ki artık hiç acı

duymuyordum. Yine de kendimi hazırladım. Eli biraz titriyordu sanki. Ya da titreyen benimki miydi, bilmiyordum. İkimizi de sakinleştirmek için ellerimi ellerine iyice sardım. "Onu hatırladığın son anı düşün. Yapabiliyorsan gözünün önüne getirmeye çalış."

İki saniye sonra Cole'ün zihnindeydim.

Güneşin ısıttığı bir nehre dalmak gibiydi bu. Kendi etrafına ördüğü savunma duvarını delmek için çabaladığım süre boyunca yanımdan geçen renkler ve şekillerde, soğuk ya da hareketsiz hiçbir şey yoktu. Sadece çok hızlı hareket ediyorlardı. Orada burada yüzler ya da çeşitli formlar çıkıyordu karşıma. Bazen bir elma, boş bir salıncak, kuru çimenlerin üzerinde yanan bir oyuncak ayı, bazen de üzerinde pastel boyalarla 'GİRİLMEZ!' yazan bir kapı. Özellikle istediğim o andan başka her şeyi düşünmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

Cole'ün başı yavaş yavaş omzuma düşüyordu. Başını hafifçe salladığında saçlarının boynumu okşadığını sandım.

"Bana hafıza kartını kaybettiğin anı göster," dedim usulca. "Siyah flaş belleği."

Anı çabucak beliriverdi. İki ya da üç yaşından büyük olmayan minik bir erkek çocuğu, kahverengi bir halının üzerinde avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Flaş bellek," dedim yeniden. Görüntü bir geliyor bir kayboluyordu. Şimdi önümde karanlık bir gökyüzü, dışarıda yanan sıcak bir kamp ateşi, bir çadır ve çadırın içindekilerin gölgeleri vardı.

"Philadelphia!" dediğini duydum Alban'ın. "Philadelphia, Cole. Laboratuvar!"

Cole adamın sesini duymuş olmalıydı çünkü irkildiğini hissettim. Ellerimi nehrin içine, daha da derine sokarak devam ettim. Bir an, Alban'a benden istediği cevabı veremezsem başıma geleceklerden endişe duydum. *Flaş bellek,* diye düşündüm. *Philadelphia.*

Anı, dolma kalemin ucunda gevşekçe duran bir mürekkep damlası misali siyah ve donuk bir şekilde beliriverdi. Ve son bir darbeyle yere düştü.

Sahne etrafımda oluşmaya başladığında kendimi yağmurlu bir gecenin içinde buldum. Solumdaki tuğla duvarın arkasında bir ışık belirdi. Sonra bir tane daha. Araba farları. Frenlerin ya da tekerleklerin seslerini duyamıyordum ama ben artık Cole'düm. Onları Cole'ün gördüğü gibi görüyordum. Ve Cole koşuyordu.

Bileklerim pis suyun ve çöplerin içine batıp çıkıyordu. Karanlıkta koşarken bir elimle tuğla duvarı hissediyordum. Beton, üzerine sert ve keskin bir şey sürtünüyormuş gibi arada bir kıvılcım çıkarıyordu. Sonunda ne olduğunu anladım. Bana ateş ediyorlar ve giderek yaklaşıyorlardı.

Zıplayarak bir yangın merdivenin siyah basamaklarına çıktım. Ellerim kaskatı olmuş ve donmuştu. Öyle ki tırmanırken neredeyse onları hissetmiyordum. Silahlar patlamaya devam ediyordu. Kendimi çatının tepesine atıp yerde yuvarlanana kadar da susmadılar. Saçlarım toz ve pislik içinde kalmıştı. Birden ayağa fırlayıp çatıdan çatıya atlamaya başladım. Atlarken zemini görebiliyordum. Polis arabalarının kırmızı mavi ışıkları beni bir gölge gibi binadan binaya takip ediyordu. Üzerimde esen rüzgârsa boydan boya düğmeli bol gömleğimi havalandırıyordu.

Bir sonraki binanın kenarından düştüğüm sırada etraftaki çürümüş çöp kokusu midemi bulandırdı. Ayaklarım çöp konteynerinin plastik kapağına çarptı. Bunun etkisiyle dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi kafa üstü yere çakılmış hâlde buldum.

Bir ya da iki saniye sürdü belki ama acıdan kıpırdayamayacak kadar sarsılmıştım. Tüm sokak bembeyaz bir ışıkla dolduğu sırada bedenimin altında kalan ellerimi çıkardım.

Topallayarak yeterince hızlı kaçamazdım. Üstelik çıkmaz bir sokağa dalmıştım. Yine de ayağa kalktım ve sol tarafımdaki kapıya doğru yöneldim. Askerler ve polisler arkamdan bağırıyorlardı. Adımlarım yavaş ama emindi. Nereye gittiğimi biliyordum ve kapıyı arkamdan kilitlediğime emin olmalıydım.

Gözlerimin loş ışığa alışması iki saniye sürdü. Merdivenlerden 2A'ya çıkarak soluk mavi bir kapıya ulaştım ve bir omuz darbesiyle açtım.

İçerisi aydınlıktı ve tezgâhtaki makinede kahve demleniyordu. İçeride kimse yoktu. Her odaya, yatakların altına, dolapların içine baktıktan sonra koridora çıkıp asılı duran siyah ceketi aldım.

Bina, botların darbeleriyle sarsılıyordu şimdi. Ceketi tutan ellerim titriyordu. İçindeki kumaşı yokluyor; parmaklarımı alt dikişin üzerinde büyük bir şaşkınlıkla gezdiriyordum.

Yanımdaki kapı birden patlayarak açıldığında, artık ne hareket etme, ne kaçma ne de direnme şansım kalmıştı. Hemen yere serildim. Kollarım arkadan kelepçelenmişti. Üzerime basarak diğer odalara geçen botları ve her bir odayı incelerken

ateşlenmeye hazır silahları gördüm. Yeniden yanımda belirdiklerinde beni aşağı doğru sürüklemeye başladılar. Komşularımın şaşkın bakışları eşliğinde içine göçmüş dış kapıdan çıktık ve beni taşımak üzere bekleyen siyah minibüse bindirildim.

Psi Özel Kuvvetleri, Milis Kuvvetleri ve polis vardı. Kaçmamın imkânı yoktu. Beni içeri alıp kelepçelerimi minibüse sabitlediklerinde direnmedim. İçeride başka insanlar da vardı ama hiçbiri tanıdık değildi. Hiçbiri o değildi.

Başımı neden kaldırdım bilmiyorum. Belki içgüdüsel bir şeydi, belki de çaresizliktendi. Kapı üzerime kapanıyordu ve benim için hâlâ en önemli şey, yakındaki sokak lambasının altında yarım saniyeliğine gördüğüm Liam'ın dehşete düşmüş yüzüydü.

DÖRT

"BUNU NASIL YAPABİLDİNİZ?" DİYORDU CATE'İN ÖFKELİ SESİ. "Zaten son iki gündür gözüne uyku girmiyordu ve siz ona böyle bir şey mi yaptırdınız?"

Gözlerimi Alban'ın masasındaki Amerikan bayrağının arkasında kalan biblodan ayırmıyordum. Sırtüstü yerde yatıyordum ama buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"İstediğiniz her an oynatabileceğiniz bir kukla mı sanıyorsunuz onu!" Cate'in sesini yükseltmeden bağırmak gibi bir yeteneği vardı. "O daha bir çocuk. Lütfen benimle konuşmadan önce ondan –sizin tabirinizle– *hizmet* talep etmeyin!"

"Sanırım," dedi Alban, "bugün sizden dinleyebileceğim tüm nasihatleri dinledim Ajan Connor. Bu *çocuk* artık kendi kararlarını verebilecek yaşta ve o sana bağlı olsa da unutma ki sen de bana bağlısın ve benim bir şey yapmadan önce seninle *konuşmak* gibi bir mecburiyetim yok. Şimdi senden, gayet kibar bir şekilde, sonradan pişman olacağın bir şey söylemeden

önce bu ofisten çıkmanı rica ediyorum."

Güçlükle kalkıp sandalyeye oturdum. Cate bana yardım etmek için öne doğru uzandı ama ben hiç oralı olmadım. O da uykusuz görünüyordu. Saçları darmadağınık, yüzüyse bembeyazdı. Beş dakika önce odaya dalmış ve bir kasırga gibi esip gürlemişti. Nefes almak için dahi durmamıştı. Ona kim haber verdi bilmiyordum. Belki de Rob'du. Cate o anda beni beş yaşında bir çocukmuşum gibi utandırmayı başarmıştı.

"Ben iyiyim," dedim ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Dışarıda bekleyeceğim," dedi Cate.

"O zaman bayağı bekleyeceksin. Ruby'nin tanışmasını istediğim bir misafirimiz var aşağıda."

Elbette. Hem misafirleri *eğlendirmeye* bir gün ara verebileceğimi kim söylemiş!?

"Öyle mi?" dedi Cole bakışlarını üçümüz arasında gezdirirken. "Bu partiye ben de davetli miyim?"

Alban sonunda ayağa kalkıp masasının önüne geçmiş; Cole'le benim sandalyelerimizin arasında durmuştu. Dikkatli bir şekilde masaya yaslandı. Ona ilk kez bu kadar yakın duruyordum. Hem de o duşlardan bir türlü kazıyamadığımız küf gibi koktuğunu anlayacak kadar.

"Seninle toplantıda görüşürüz Ajan Connor." Sonra daha usulca devam etti: "Hazırlıklı gel. Ajan Meadows önerisini bir kez daha oylamaya sunacak."

Cate, az önce duyduklarını zihninden savuşturmak ister gibi ellerini belli belirsiz havaya kaldırdı. Sonra geri dönüp Kurbağa Dudak'la kapıya yöneldi.

Cate kapıyı çarpıp çıktığında Alban gözünü bile kırpmadı. "Ee, kayıp küçük hazinemizi buldun, değil mi?"

Cate'in içeri girişi, bir an için öfkemin dinmesine sebep olsa da şimdi yeniden aynı hislerle yanıp tutuşmaya başlamıştım. Cole'ün boğazına yapışmamak için ellerimi masanın altında tutmaya çalışıyordum.

Neticede Birlik'i Liam'ı serbest bırakması için ikna etmem hiçbir işe yaramamıştı. Belli ki abisi onu yeniden bu karmaşanın içine çekmenin bir yolunu bulmuştu. Tam olarak ne gördüğümü anlayamamıştım. Ama gördüğüm şeyin Alban'ın düşündüğü gibi bir flaş bellek olmadığından emindim. Yine de Liam bir şekilde bu olaya dâhil olmuştu.

"Ee, hadi ama bizi meraklandırma," dedi Alban. "Muhbiri bir an önce koruma altına almamız gerek."

Yoksa onu öldürmesi için birini mi göndereceksiniz demeli.

"Sanırım..." diye başladı Cole.

Thurmond'un bana kazandırdığı tek şey, yalan söyleyebilme becerisi olmuştu. Hem de gözümü bile kırpmadan.

"Onları tanımıyorum," dedim. "O yüzden bir isim veremem. Belki tarif edersem Ajan Stewart size bir isim verebilir?"

"Olabilir," dedi Cole güçlükle. Sonra boğazını temizleyip ekledi: "Philly'de pek çok insanla çalıştım gerçi..."

Alban o karanlık ve kirli gözlerini üzerimden ayırmadan sabırsızlıkla elini salladı.

"Bir kadındı," diye başladım. "Onun Psi minibüsünün yanında dikildiğini görebiliyordum. Heyecanlı görünüyor; durmadan etrafına bakınıyordu. Ta ki kaldırımda bir şey görene

dek. Gördüğü şey her neyse onu gidip almış olmalı. Kırk yaşlarında, hafif tıknaz yapılı. Uzun siyah saçları ve yeşil çerçeveli bir gözlüğü var. Burnunun ucu hafif kalkık."

Ayrıca kendisi benim ilkokul öğretmenim Bayan Rosen olur.

Alban, verdiğim her detaya başını sallayarak karşılık verdikten sonra Cole'e döndü. "Bu sana bir şey hatırlattı mı?"

"Evet," dedi Cole, sandalyenin kenarında parmaklarıyla ritim tutarken. "Bu kadar bilgi yeterli olur. Sizin için bir rapor yazarım."

Alban başıyla onayladı. "Bu gece saat sekizde masamda olsun."

"Evet efendim," dedi Cole ayağa kalkarken. Yüzüne bakarsam yakalanacağımdan korkuyordum. Kapının önünde birkaç saniye daha bekledikten sonra Kurbağa Dudak ona dışarı kadar eşlik etti.

Alban ayağa kalkıp masasının arkasında duran, birbiriyle uyumsuz dosya dolaplarına yöneldi. Gömleğinin ön cebinden bir dizi anahtar çıkararak bana göz kırptı. Olanlara inanamıyordum. Ofisine her gelişimde o çirkin şeylere bakar ve içlerinde ne olduğunu çok merak ederdim ve şimdi gerçekten onlardan birini açacak mıydı?

Parmağını en yakındaki çekmeceye vurdu. "Danışmanlar bunları saklamamın geri kafalılık olduğunu düşünüyorlar. Ne de olsa dijital çağın zirvesindeyiz. Öyle değil mi Peters?"

Danışman gergin bir şekilde gülümsedi.

Onlar ne düşünürse düşünsün, bence Alban'ın bu *eski usul* uygulaması, üzerine düşen görevi yerine getiriyordu. Kayıtlar, dosyalar ya da orada sakladığı her ne ise yalnızca tek bir

insan tarafından görülecek şekilde tasarlanmıştı: Alban. Birilerinin sisteme izinsiz girmesi, bir çeşit program vasıtasıyla tüm bilgileri indirebilmesi mümkün değildi. Alban ofisinin kapısında hem bir retina tarayıcı hem de dijital kilit olmasında ısrar etmişti. Karargâh'ın en pahalı teknolojik parçaları da bunlardı. Biri o dosyaları görmek isterse ya Alban'dan izin almalı ya da aşırı derecede yaratıcı olmalıydı.

Sağ taraftaki yamulmuş siyah dolabın içinden kırmızı bir dosya çıkardıktan sonra çekmeceyi kalçasıyla iterek bana döndü. "Bak ne diyeceğim Ruby... Sana kamplarla ilgili bilgileri topladığın bu çalışman için teşekkür etme fırsatını bulamamıştım hiç. Bana birkaç ay önce verdiğini biliyorum ama yalnızca birkaç dakika göz atabildim. Çok fazla emek ve çaba harcadığını görebiliyorum ve bunu takdir ediyorum."

Daha önce beni hiç bu denli şaşırtmış mıydı, bilmiyorum. O dosyanın ilgisini çekeceğine dair umudumu haftalar önce, onu masasının üzerinde duran dağ kadar evrakın altında ezilirken gördüğümde kaybetmiştim. Hatta içimden *bu benim son umudumdu,* dediğimi hatırlıyorum. Ve içimdeki son umut kırıntısı da uçup gitmişti.

Eğer bir organizasyonun tek gayesi, çocuklara yardım ediyormuş gibi gözükmekse ona neden Çocuk Birliği adı verilirdi ki? Bu soru, girdiğim her derste, çıktığım her operasyonda zihnimi meşgul ediyordu. Yüzüme ikinci kez bile bakılmadan savuşturulduğum her an dişlerini bir canavar gibi boynuma geçiriyordu. Çenesini kitlemiş, ne beni ne de zihnimi bir türlü rahat bırakıyordu. Ajanların çoğu, özellikle de eski ordu mensupları kampları zerre kadar umursamıyordu. Gray'den nefret ediyorlardı. Yeni tasarıdan ve aldıkları emirlerin değiş-

mesinden de. Çocuk Birliği ise arada bir tehditkâr mesajlar yollamak dışında da gerçekten bir şeyler yapan tek organizasyondu. Onları, diğer çocuklara yardım etmeleri için bir şey yapmaya ikna etmek, havanda su dövmekle eş değerdi. Hiç kimse dinlemek istemiyordu çünkü herkesin kendi öncelikleri, kendi planları vardı.

Karargâh'ta geçirdiğim ilk geceden beri gelecekte kendimle yüzleşebilmemin tek yolunun Birlik'i ikna etmek olduğunu biliyordum. Birlik, kamplardaki çocukları serbest bırakmak için elinden geleni ardına koymamalıydı. Son birkaç ayı, Thurmond hakkında bildiğim her şeyi hatırlamakla geçirmiştim. Planlar yapmış, anahat çıkarmaya çalışmış ve her şeyi not almıştım. Psi askerlerinin nöbet değişim saatlerinden tutun da kameraların görüş alanının dışında kalan o iki kör noktaya kadar.

Her nasılsa bir saplantı hâline gelmişti bu. Ne zaman otursam East River'daki kamp ateşinin etrafında, Liam'ın konuşmalarını dinler gibi hissediyordum kendimi. Liam, bize yardım edebilecek tek kişinin yine kendimiz olduğundan ve hiçbir organizasyonun kendi ihtiyaçlarını göz ardı edip bize yardım etmeyi tercih etmeyeceğinden büyük bir tutkuyla bahsederdi. Elbette haklıydı. Burada geçirdiğim altı ayın sonunda bu gerçek daha da gözler önüne serilir olmuştu.

Söylediklerine inanıyordum. Ona inanıyordum. Ancak ayrıldığımızda onu bu hedeften alıkoyan ben olmuştum. Şimdi onun başladığı işi tamamlamalıydım.

"Anlıyorum efendim."

"Birkaç kopyasını çıkarttırdım," dedi. "Bu konuyu kıdemli

çalışanlar toplantımızda konuşacağız. Sana söz veremem ama son birkaç aydır bizim için sarf ettiğin onca çabadan sonra..."

Cümlenin nasıl biteceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hiç de öğrenemeyecektim... Çünkü kapıyı çalma zahmetine bile girmeyen At Dişli, beyaz saçlı başını içeri uzatıp ağzını açtı. Orada oturduğumu görünce de söyleyeceği şeyi dillendirmekten vazgeçti. Kurbağa Dudak yaslandığı duvardan kalkarak, "Kar Tanesi?" diye sordu.

At Dişli onu başını sallayarak yanıtladı. "Hayır, korktuğumuz şey."

"Kahretsin," dedi Alban yeniden ayağa kalkarak. "Profesör hayatta mı?"

"Evet ama çalışması..."

Üç çift göz de bir anda üzerime dönmüştü. Buradan otuz saniye önce çıkıp gitmeliydim.

"Ben yemekhanede olurum," diye mırıldandım. "Bana ihtiyacınız olursa tabii."

Beni uğurlayan Alban olsa da Kurbağa Dudak'ın sesi ofisin dışına dek takip etti beni. Kapı arkamdan kapanırken, "Bunun iyi bir fikir olduğunu hiçbir zaman düşünmedim zaten. Onu uyarmıştık!" dediğini duydum.

Merakım yüzünden oradan ayrılamıyordum. Ne hakkında konuştuklarını anlamak istiyordum. Adam resmen öfkeden tükürükler saçarak konuşuyordu. Danışmanlardan biri en son ne zaman böylesine öfkelenmişti, hiç hatırlamıyordum. Jude onlarla alay eder; onların yarı insan yarı robot olduklarını söylerdi hep. Gereken minimum duygusallıkla görevlerini yerine getirmeye programlanmışlardı.

"Yalnızca önlem almış. Her şey bitti diyemeyiz," dedi Alban sakince. "Aşkın kadının gözünü kör ettiğini söylemeyelim. Benimle yürü. Jarvin birazdan döner; onu da sürece dâhil etmem gerek. Oradaki pisliği temizlemek için Georgia'ya bir ekip çıkarması gerekebilir..."

Öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğimi ancak kapının diğer tarafından yaklaşan ayak seslerini duyduğumda fark edebildim. Yemekhaneye giden bir grup çocuk önümden geçerken arkama dönüp kalabalığın arasına karıştım.

Geriye dönüp baktığımda, Alban'ın ofisinin önünde durup çevresini saran danışmanlarını dinlediğini gördüm. Beni fark etmedi ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmak istemiyor gibiydi.

Birkaç saat sonra, hâlâ yemekhanedeydim. Alban'dan gelecek yeni bir zihin-kurcalama görevi bekliyordum. Nico birkaç dakika önce çıkagelmiş ve bana da bir sandviç getirmişti. O anda hangimizin daha iştahsız olduğundan emin değilim.

Kar Tanesi. Birlik, her ajana ve her operasyona özel bir ad takardı. Dolayısıyla, Los Angeles'ın dışında faaliyet gösteren bir "Profesör"ümüz olmadığının farkına varabilecek kadar iyi biliyordum görevlendirme listesini. Ama Kar Tanesi... Kelime, zihnimde öyle çok dönüp durmuştu ki bir süre sonra başka bir dile aitmiş gibi gelmeye başlamıştı. Yetkilerimin dışında olsa bile gizli görevlerin ve projelerin isimlerine hâkimdim. Alt katta, onlar için yaptığım pis işe karşılık elde ettiğim

bir şeydi bu. Yine de Kar Tanesi ismine hiç rastlamamıştım.

"Hey," dedim bilgisayar ekranına bakan Nico'ya. "Sana bir operasyon adı versem sunucularda arayabilir misin?"

"Gizli sunucularda mı?" diye sordu. Zaten güvenlik duvarını çabucak aşabilecekleri şeylerle uğraşmalarını istemek, Yeşillerin zamanını ve yeteneklerini boşa harcamak olurdu. "Tabii. Adı ne?"

"Kar Tanesi. Sorumlu ajanın adı da Profesör. Georgia'daki karargâhların dışında çalışan bir kadın olabilir."

Nico, tepsiyi kafasına indirmişim gibi bakıyordu yüzüme.

"Ne var?" diye sordum. "Duymuş muydun yoksa?"

Ben otururken yan masadaki ajanlar kalkıp gitmişlerdi. Böylece rahatça konuşabilirdim. Bir süre, az ötemizde oturan yaygaracı Mavileri gözlemledim ve onların da gitmelerini bekledim. Sonunda etraf sessizleşmişti. Hem de bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıp bana çeviren Nico'nun yutkunmasını duyabilecek kadar.

Bu aynı zamanda etrafın, yemekhanenin kapısından koşarak içeri giren Jude'un kesik soluklarını duyabilecek kadar da sessiz olduğu anlamına geliyordu.

Diğer masaların yanından hızla geçip yanımıza geldi. Onu görmezden gelerek yok olmasını sağlayamazdım. Hiçbir tedaviye cevap vermeyen ve sürekli nüks eden bir hastalık gibiydi.

"Hey," dedi Nico. "Ne yapıyor..."

Gözlerimi hiç ısırılmamış sandviçimden ayırmadan oturuyordum ki birden kollarımızdan tutup ikimizi birden çekiş-

tirmeye başladı.

"Benimle gelin," dedi. Gergin olduğu her hâlinden belli oluyordu. "Hemen."

"İşim var," diye mırıldandım. "Git Vida'ya bulaş."

"Gelmen lazım..." Güç bela konuşuyor gibiydi. Sesini tanımakta güçlük çektim. "Hemen şimdi."

"Neden?" diye sordum ona bakmayı reddederek.

"Blake Howard operasyondan döndü."

"Neden umurumda olacakmış ki bu?"

Koluma dolanan parmakları şimdi canımı yakıyordu. "Çünkü bir ceset torbasının içinde döndü."

Girişe vardığımızda, meraklı seyirciler, kıdemli ajanlar, Alban ve danışmanlarından oluşan kalabalık, asık suratlar ve öfkeli fısıldaşmalar eşliğinde revire doğru ilerliyordu.

"Emin misin?" diye sordum kalabalığın peşine takıldığımızda Jude'a. "Kendi gözünle mi gördün?"

Derin bir nefes alıp yutkundu. Gözlerindeki kırmızılığı görebiliyordum. Acaba yanımıza gelmeden önce ağlamış mıydı?

Jude'un eli, boynundaki zincirde asılı duran küçük, gümüş pusulaya gitti. Bunu ona Alban vermiş; verirken de onun bir gün 'büyük bir kâşif' ve 'gelmiş geçmiş en iyi seyyah' olacağı kehanetlerini de eklemeyi ihmal etmemişti. Yetenekleri, birkaç ufak tefek, işe yaramaz aleti bozmakla sınırlı olsa da çocuk bunu boynundan hiç çıkarmıyordu. Bir Sarı olan Jude'un

parmak uçlarında, pusulanın içindeki manyetizmayı bozan bir elektrik akımı olurdu. Böylece pusulanın renkli ucu gittiği yönü değil, Jude'u gösterirdi hep.

"Geldiklerini gördüm ama Cate beni oradan kovdu. Fakat Alban'ın Ajan Jarvin'e bunun nasıl olabileceğini sorduğunu ve Rob'un da bir kaza olduğunu söylediğini duydum." Jude kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için sürekli etrafa bakıp duruyordu. "Roo, ben bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorum."

İkinci kata geldiğimizde Nico birden koşarak hızla üçüncü, yani en alt kata indi.

"Hey!" diye seslendi Jude. "Nico..."

"Bırak gitsin," dedim içimden onun ardından gidebilmeyi dileyerek.

Revir, yemekhanenin tam altında, çember planlı geniş bir alandaydı. Üçüncü kattaki bilgisayar laboratuvarı da hemen onun altındaydı. Büyüklüğüne rağmen, hemen her zaman makineler, yataklar ve Birlik'in acil durumlar ve eğitim kazaları için tuttuğu hemşire ve doktorlarla dolu olurdu. Hasta olduğumda buraya birkaç defa gelmiş ve her defasında da bana dokunurken ellerine ekstra kalın eldivenler giydiklerini fark etmiştim.

Şimdi, Jarvin ve ekibindekileri inceleyeceklerinden ellerinde her zaman giydikleri o eldivenlerden vardı. Jude içeri girmek için kapının koluna uzandı ama onu gözlem penceresine doğru çektim. Pencerenin önünde birkaç ajan, sedyenin yatakların arasından geçerek odanın arka tarafına taşınmasını izliyordu. Üzerinde içi dolu, siyah bir ceset torbası vardı.

Kalabalığı yararak camın ön tarafına geçtiğimizde, ceset torbasının içinden çıkarılan Blake Howard'ın metal bir masaya yatırıldığını gördük. Sağ ayağında beyaz bir spor ayakkabı vardı. Giysilerine bulaşan kan, durduğumuz noktadan bile rahatlıkla görünüyordu. Sonra birden içeri Jarvin, Cate ve Rob'la birlikte Alban girince hiçbir şey göremez olduk. Tek görebildiğimiz silüetlerdi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye fısıldıyordu Jude. "Oydu, gerçekten de oydu..."

Yaprak gibi titreyen Jude'u sakinleştirmeye çalıştım. Blake'i pek tanımazdım. Benim takımımda olmayan çocukların hiçbirini tanımıyordum. Tek bildiğim isimleriydi. Tabii çok dost canlısı bir insan olduğum için onların da beni tanımaması kuvvetle muhtemeldi. Ama Jude ve Blake iyi arkadaşlardı. İkisi ve Nico hemen hemen tüm boş zamanlarını bilgisayar laboratuvarında takılarak ya da değişik oyunlar oynayarak geçiriyorlardı. Nico'nun gülümsediğini yalnızca bir defa görmüştüm. O da Blake'in yanındayken. O yemyeşil gözleriyle muzip bakışlar atarak hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyor ve Jude'u resmen kahkahaya boğuyordu.

"Gidip... Gidip Nico'yu bulmalıyız sanırım. Sanırım bir şeye bakmaya gitti," dedi Jude sonunda. Onu kapıdan uzaklaştırıp merdivenlere doğru yönelttim. Şu anda tüm Karargâh'ta yankılandığını düşündüğüm dedikoduların doğru olup olmadığını anlamak için koşarak gelen ajanların yanından geçerek ilerledik.

"Sana bir şey anlatmalıyım," diye fısıldadı merdivenlere vardığımızda. "Bunun... bunun bir kaza olmadığını anlaman lazım. Sanırım... sanırım bunu ben yaptım."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Hissettiğimden çok daha sakin çıkmıştı sesim. "Böyle kazalar hep olur. Suçlanması gereken tek kişi Jarvin. Saha eğitimi olmayan birini seçen o."

Ne yapsam da elinden kurtulamadım. Bileğimi kaptığı gibi üçüncü kata kadar sürükledi beni. Üzerinde Bruce Springsteen yazan eski püskü tişörtünün içinde hareket eden omuzlarını izlerken ilk kez yakasında bir delik olduğunu fark ettim. Nico'nun nerede olduğunu kesinlikle biliyordu.

Bilgisayar odasındaki ders biteli epey olmuştu ama burayı bu kadar boş bulduğuma yine de şaşırdım. Odada genellikle Yeşillerden birkaçı olurdu. Çalıştıkları bilgisayar programı ya da virüslerle ilgili pratik yaparlardı. Yemek saati olmasa bile şu an Nico'nun yüzündeki ifade burayı boşaltmaya yeterdi.

"Buldum onu," dedi.

"Ve?" Kelime, resmen Jude'un dudaklarından dökülmeye korkuyordu.

"Bir kaza değildi."

Nico böyle kötü hislerle kendi kendine mücadele etmeyi tercih ettiği için onlara alışkındı. Ama hiçbir zaman bu kirli ve zehirli düşüncelerini bizlere yansıtmamıştı. Yani şu ana dek.

"Ne buldun?" diye sordum. "Biriniz bana şu anda neler olup bittiğini açıklayacak mısınız!?"

"Önemli değil demiştin," dedi Nico. "Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştün. Bize inanmalıydın."

Sesi, çoktan gerilen sinirlerimi iyice bozmuştu. Bir video dosyasına tıkladığında gözlerimi ekrana kilitledim. Video oynatıcı açıldı ve tüm ekranı kapladı. Minicik insan figürleri uzun makinelerle dolu bir odada dolaşıyordu. İlk bakışta

neresi olduğunu anlayacak kadar çok görmüştüm bunlardan. Sunucu odası.

"Neye bakıyorum şu anda?" diye sordum. "Lütfen bana Blake ve Jarvin'in girdiği şirketin güvenlik kayıtlarını indirecek kadar aptal olmadığını söyle!"

"Ne yapsaydım? Jarvin'in ya da arkadaşlarından birinin dosyayı uzaktan silmelerine izin mi verseydim!?" dedi Nico hemen.

Otuz saniyelik bir videoydu. Tek ihtiyacı olan buydu. Bunu yükleyerek büyük bir risk aldığını söylemek istiyordum sadece. Bilgisayar şirketi izimizi bulabilir demek istiyordum ama Nico önlemini almıştı.

Otuz saniye. Ancak her şey on beş saniyede olup bitmişti.

Blake, her zamanki siyah görev giysileri içinde sunucu odasına girmiş ve aradığı makineyi eliyle koymuş gibi bulmuştu. O sırada güvenlik görevlisinin aniden çıkagelmesi yerimden zıplamama sebep oldu. Görevi planlayan kişinin çok önemli bir noktayı atladığı ortadaydı: Gece nöbetçisi. Blake yakalanmamak için sunucunun arkasına saklanmıştı. O anda Jarvin ve ekipten biri içeri girip ateş açmasalardı adam hiçbir şeyden şüphelenemezdi.

Görüntünün ne kadar net olduğuna hayret ederek ekrana doğru eğildim. İki ajanın içeri girişini, Jarvin'in dikkatli bir şekilde silahını güvenlik görevlisinden arkası dönük olan Blake'e çevirişini. Çocuğa nişan alıp ateş ettiğinde silahından çıkan parlak ışığı.

Jude hemen arkasına döndü. Görmemek için elleriyle yüzünü kapamıştı.

Kahretsin, diye düşündüm. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Nico, videoyu biz gelmeden önce izlemişti zaten ama hiç durmadan yeniden oynat tuşuna basıp duruyordu. Ta ki ekrandaki pencereyi kapatana dek. Tek kelime etmedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve içindeki o yalnız köşeye çekildiğini neredeyse hissedebiliyordum.

"Bu... olamaz..." dedi Jude kekeleyerek, bir eliyle boynundaki pusulayı tutuyordu. "Bunlar kötü adamlar. Diğerleri bizi önemsiyor ve olan biteni öğrendiklerinde onları cezalandıracaklar. Bizi savunacaklar. Birlik sadece onlardan ibaret değil. Değil, değil mi?"

"Bu olaydan *kimseye* bahsetmeyin," dedim. "Beni duyuyor musunuz? Hiç kimseye!"

"Ama Roo." Jude dehşete kapılmış gibiydi. "Bu yaptığı yanına kalamaz! Cate'e söylemek zorundayız ya da Alban'a. Ya da... ya da... herhangi birine! Bunu çözebilirler!"

"Ölüp gidersen Cate hiçbir şey yapamaz," dedim. "Ciddiyim. Tek bir lanet olasıca kelime bile etmeyeceksin. Hiçbir yere de yalnız gitmeyeceksin. Benimle, Vida'yla ya da Nico veya Cate'le olacaksın. Onlardan birinin sana doğru geldiğini görürsen arkanı dönüp diğer yöne gideceksin. Söz ver."

Jude, elleri hâlâ boynundaki pusulada, başını sallıyordu. Onu sakinleştirecek bir şeyler söylemeyi düşündüm. İki his arasında gidip gelmem ne tuhaftı. Bir yandan, onların Birlik'in gerçek yüzünü ve kıdemli bir ajan olmanın ne kadar acımasız olmayı gerektirdiğini öğrenmelerini istemiyordum. Diğer yandansa başından beri bu organizasyon hakkında düşündüklerimin doğru olduğunu öğrenmenin gururunu yaşı-

yordum. Burası güvenli bir yer falan değildi. Belki bir zamanlar, bizim gibi çocuklar için öyle olabilirdi ama şimdi temeller sarsılmaya başlamıştı. Atılan tek bir yanlış adımda tüm Karargâh'ın üzerimize yıkılması işten bile değildi.

Rob ve Jarvin'in sabırlı oldukları söylenemezdi. Operasyonlarını hep tam zamanında bitirirlerdi. Bu durumun da bundan farklı olacağını sanmıyordum. Cate ve birkaç ajan bize sempati duyuyor olabilirdi; ama bu nereye kadar böyle sürebilirdi ki? Ya onlara yük olmaya başlarsak... Ya sadece temizlenmesi gereken bir lekeymiş gibi görmeye başlarlarsa bizi... Yine de yanımızda olmaya devam ederler miydi?

Zihnim sürekli ayaklarımızın altında patlayan şu bombaya gidiyordu. Rob'un tam da o noktada durmamızı emreden sesine.

Bu durumu düzeltecek güce sahiptim; öyle olduğumu biliyordum. Yapmam gereken tek şey Rob ve arkadaşlarına yeterince yaklaşmaktı. Ancak maalesef işin en zor kısmı da buydu.

"Tek kelime etmeyeceksiniz," diyerek arkamı döndüm. "Bununla ben ilgileneceğim."

Öyle de olacaktı. Ben liderleriydim. Ve şu an Liam ve diğerleri güvende olur olmaz buradan kaçma planım alt üst olmuştu.

Jude hayattaydı. Nico ve ben de. Ve şu anda tüm enerjimi bunun böyle devam etmesi için harcamak zorundaydım.

BEŞ

YENİDEN YEMEKHANEYE DÖNMEK YERİNE MERDİVENLERDEN bir kat aşağıya indim. İkinci katın dolambaçlı koridorlarında ilerleyerek, duş alıp üzerimi değiştirmek için soyunma odalarına yöneldim. Karargâh her zamanki gibi soğuk ve nemliydi ama ben nedense yanıyordum. Bir dakika boyunca o buz gibi suyun altında durmak, zihnimi temizlememe yardımcı olurdu. Bu ender bulunan birkaç dakikalık sessizlik anı, Jude'un yalnız kalmamasını sağlayacak planı yapmamı sağlayabilirdi.

İçeri girdiğimde ışıkların açık olduğunu fark ettim. Elektrik sistemi sensörlüydü. O yüzden biri az önce içeri girmiş ya dışarı çıkmış olmalıydı. Sırtımı kapıya dayayıp hiç kıpırdamadan bekledim ve musluktan damlayan suyun sesini dinledim. Duşlarda kimse yoktu. Sarı perdelerin tümü ardına dek açıktı. Ne gıcırdayan musluğun sesi ne de duşlardan gelen tazyikli suyun gürültüsü duyuluyordu.

Duyduğum şey neredeyse fark edilemeyecek kadar alçak bir sesti. Beton zemine vuran bir çift bottan yükselen ayak ses-

leri ve bir sayfanın çevrilmesine benzer bir hışırtı...

Soyunma dolaplarının oradaki uzun yoldan temkinli bir şekilde ilerleyerek köşeyi döndüm ve diğer uzun, parlak metal sıralara doğru devam ettim.

Cole bir banka oturmuş, elinde tuttuğu dosyadan başını kaldırmadan öylece duruyordu. Sayfayı çevirdiğinde Thurmond'un o tanıdık elektrikli tellerinin çizimiyle karşılaştım.

"...sence Caledonia da böyle miydi?"

Sırtımı saran her bir kasın gerildiğini hissettim. Onu görünce yere yığılmak istesem de gerilen kaslarım dik durmaya zorluyordu beni. Ellerimi yumruk yaparak derin bir nefes aldım.

"Hayır," dedim. "Caledonia daha küçüktü. Eski bir ilkokulu çevirmişlerdi. Ama bazı detayları değiştirmemişler."

Dalgın dalgın başını salladı.

"Thurmond dostum," dedi parmağını koyarak. "Birkaç yıl önce oranın kabataslak çizilmiş bir planını görmüştüm ama bu kadar detaylı bir şey değildi tabii. Oradaki ajanlarımız bunun yarısını bile görememişti. Hatta Connor bile."

Dolapların yanında kımıldamadan duruyor; gitmesini bekliyordum.

"Alban bu geceki toplantımızda dağıttı bu çizimleri," dedi Cole. "Cate toplantının yarısında izin isteyip çıktı. Neden böyle bir şey yaptığıyla ilgili bir fikrin var mı?"

Hiçbir şey söylemedim. Aslında bir fikrim vardı. Cate beni aylardır bu görevden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Dosyayı Alban'a o yokken gizlice vermek zorunda kalmıştım.

"Ben de senin insanların zihnini okuyabildiğini sanıyordum," dedi solgun bir gülümsemeyle.

Cole'ün kasları hâlâ gergindi ve ayağa kalkarken büyük bir acı çektiği belli oluyordu. Başıyla duşları işaret etti.

Onun ardından kabinlerden birine girdim. Ucuz plastik perdeyi çekerken demir çubuğa sürtünen halkalar bir çığlık attı. Gürültüyle irkilerek arkamdaki beton duvara yapıştım. Zaten daracık bir alandı ve ben o bana doğru eğilip musluğu açarken, yara bere dolu yüzünün yüzüme o kadar yakın olmasından rahatsızlık duyuyordum.

"Ne yapıyorsun!" dedim sertçe ve yanından geçip gitmeye çalıştım. Beni omzumdan tutup suyun altına, yanına çekti. Cole konuşmaya başlamadan sırılsıklam olmuştuk.

"Karargâh'ta gözetlenmeyen tek yer burası. Odadaki diğer kameraların bu ufak sohbetimizi kaydetme riskini göze alamam."

"Benim sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedim elinden kurtularak.

"Ama benim sana söyleyeceğim çok şey var," dedi. İki kolunu uzatıp beni durdurmaya çalışırken neredeyse dengesini kaybedecekti. Gücünü henüz tam olarak toplayamadığı için onu alt etmem zor olmayacaktı. Ona bir omuz attım ancak ne yapmaya çalıştığımı anlamış olmalıydı. Kollarımdan birini yakaladı ve acıdan neredeyse eklemlerim yerinden çıkacak gibi hissedene dek büktü. Teni alev alev yanıyordu. Sanki kanındaki yangını bana geçirmek istiyordu.

O onlardan biri, onlardan biri, onlardan biri...

"Sakinleş!" diye bağırdı beni silkelerken. "Kendine gel!

Sana zarar verecek değilim! Liam hakkında konuşmak istiyorum!"

Cole, parmaklarını geçirdiği kolumu bırakarak ellerini havaya kaldırdı ve bir adım geriledi. Bense arkama döndüğümde hâlâ burnumdan soluyordum. Yukarıdan akan su, ikimizin de aşmak istemediği bir bariyer oluşturmuştu aramızda. Yerden yükselen sıcak buhar, sırılsıklam olmuş ayakkabılarımı ve dizlerimi aşarak yüzüme ulaştı. Şimdi ciğerlerime dolan nemli havayı soluyordum.

"Hangi Liam?" diye sordum kendimi topladığımda.

Cole hiddet dolu gözlerle bana bakınca oyun oynamanın işe yaramayacağını anladım.

"Onu bu işe yeniden bulaştırdın," dedim öfkelenerek. "Onun güvende olmasını sağlamak için *her şeyi* yapmıştım oysa."

"Güvende mi?" Cole bir kahkaha attı. "O mankafayı yakalansın hatta belki de öldürülsün diye dış dünyaya salmakla ona iyilik ettiğini mi sanıyorsun!? Şansı varmış ki iletişim prosedürümüzü hâlâ kontrol ediyordum yoksa peşine düşen takipçi onu bulsaydı kendini bir kampta bulması işten bile değildi."

Elimde olmadan yumruklarımı sıktım. "Onu sana yardım etmeye nasıl zorlayabildin?"

"Neden onu herhangi bir şeye zorladığımı düşünüyorsun sevgilim?"

"Bana," dedim dişlerimi sıkarak, "bir daha sakın böyle seslenme."

Cole kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu, Alban'a neden yalan

söylediğini de açıklıyor. Kardeşimi nereden tanıdığını anlatabilir misin peki?"

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Cate sana bahsetmedi mi?"

"Şüphelerim vardı tabii ama dosyanda adı geçmiyordu." Cole başını yana eğdiğinde büsbütün Liam'ı gördüm karşımda. Sol elinin işaret ve orta parmağını dizlerine vuruyordu. Bir tikti belki de bu. "Alban'ın olan bitenle ilgili bir fikri var gibi ama diğerlerinin hiçbir şeyden haberi yok."

Destek almak için sırtını duvara yasladı. Hâlâ canı yanıyordu ama bunu gösteremeyecek kadar da gururluydu. Klasik bir Stewart hareketi. "Bak, benimle çalıştığı falan yoktu, tamam mı? O gece, yani senin de onu gördüğün gece, gördüm ben de onu. Yıllar önce Birlik'ten ayrıldığından beri hiç karşılaşmamıştım onunla. Acil durumlar için bir iletişim prosedürümüz vardı ve o da bana bu yolla ulaşmıştı. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu düşünmüştüm yoksa ona yerimi asla söylemezdim."

"Neden? Gizli bir ajan olduğun için mi?" diye sordum. "Hem o flaş bellekte ne vardı? Alban'ı hiç o kadar telaşlı görmemiştim."

Cole gözlerini dikmiş, yüzüme bakıyordu. Ve ben de nihayet, içimde yükselen öfkeyle onun gözlerine bakabilme cesaretini bulmuştum. "Hadi! Cevap ver."

Derin bir iç çekti ve sargı beziyle sarılmış parmaklarıyla başını kaşıdı. Ondan bilgi almaya çalışırlarken sol elindeki tüm parmaklarını kırmışlardı. Alban bana sadece bu kadarını anlatmıştı.

"Bence senin görevin her neyse sonunda açığa çıktı ve

apartmanda çıkan o kargaşa da bunun yüzündendi."

Cole bu söylediğimi bir hakaret olarak algılamış gibiydi. "Tanrı aşkına, hayır! Kimliğim gizliliğini koruyordu. Orada ömür boyu kalsam da tek bir lanet olasıca şeyden kuşkulanmazlardı. Yakalanmamın tek sebebi, Lee'yi izleyen takipçinin onu benim daireme girerken görmesi ve beni bir Psi çocuğuna yardım etmek için çağırmasıydı. O gelmese bunların hiçbiri olmayacaktı. Görevimin tamamlanmasına yalnızca üç saat kalmıştı!"

"Pekâlâ... Ama bana yine de Philadelphia'da ne haltlar karıştırdığını anlatmalısın. O flaş bellekte ne olduğunu ve sonunda flaş belleği neden bulamadığını bilmek istiyorum. Onun peşindeydin, değil mi?"

"Evet," dedi sonunda. "Onu arıyordum. O aptal herif ben daha ne olduğunu bile anlayamadan almış flaş belleği."

Şaşkınlıkla baktım. "Ne?"

"Leda Corp'da gizli görevdeydim ve Gray'in yürüttüğü bir araştırma için laboratuvarlarında bir teknisyen olarak çalışıyordum. O programı duydun, değil mi?" Ben başımı sallayana dek bekledi.

"Asıl amacım, işlerin nasıl gittiğini gözlemlemekti. Alban, onların ne tür testler yaptığını ve herhangi bir şey bulup bulmadıklarını merak ediyordu. Ama aynı zamanda da programdan kaçırma ihtimalim olan bir çocuk olup olmadığını da bildirmekle görevliydim."

"Ve kaçırdın da," dedim ne kadar çabuk anladığıma ben bile hayret ederek. "Nico... o test programındaydı."

Cole omuzlarını düşürdü. "O... dışarı çıkabilecek kadar

güçlü olan tek denekti. Diğerleri sadece... O kadar korkunçtu ki. Sana orada dönenleri yumuşatarak anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Onu nasıl çıkardın?"

"Kalp krizi geçirip ölmüş gibi göstererek," dedi. "Laboratuvarın emrindeki imha ekibi çağırıldı ama Birlik onlardan önce geldi."

Korkunç ihtimaller arasında gidip gelen zihnim hızla çalışıyordu. "O zaman o flaştaki bilgi... çaldığın araştırma sonuçları mıydı?"

"Evet, onun gibi bir şey."

"Onun gibi bir şey derken?" İnanmaz bakışlarla tekrarlamıştım bunu. "O aptal şeyin içinde ne olduğunu öğrenmeye bile hakkım yok mu?"

Bana gerçekten neler olduğunu anlatmayacağını anlamama yetecek kadar uzun bir süre tereddüt etti. "Bir düşün... çocuğu ölen her ebeveynin bilmek isteyeceği tek şey nedir? Bilim insanlarının yıllardır peşinde oldukları tek şey?"

Psi hastalığının sebebi.

"Sen..." Hayır. Dalga geçmiyordu. Böyle bir konuda dalga geçmezdi.

"Sana detaylı bilgi verememem. Her şeyi yüklemeden önce bakma şansım olmadı ama öğle saatlerinde, onlar deneylerini bitirdikten sonra laboratuvardaki konuşmaları duydum. Tüm bunların ardında devletin olduğuna dair kanıtları vardı." Cole yumruklarını sıkarak devam etti. "Ben askerler tarafından alındıktan bir gün sonra, tüm laboratuvarı yıkıp bilim insanlarının hepsini sonsuza dek susturmaları, bu durumun

doğruluğuna işaret ediyor sanırım."

"Alban'a söyledin mi?" diye sordum. Bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı.

"Geri dönüp neden deşifre olduğumu ona açıklayabilecek bir şey bulana kadar hayır. Ona araştırmayı indirdiğimi ama bunun bir çeşit güvenlik sistemini devreye soktuğunu söyledim. Zedelenen gururumu onarmaya binyıl yeter mi bilmiyorum." Cole bir iç çekti. "Ona bildiklerimi anlatmaktan çekindim. Ya ben daha o flaş belleği geri alamadan buradaki ajanlar bu bilgiyi nasıl kullanacaklarını çözerse diye korktum."

Cole parmaklarıyla bacaklarına vurmaya devam ediyordu. "Ona önceden anlatıp da haberin buraya benden önce ulaşması riskini göze alamazdım. Karargâh'tan uzakta olduğum dönemde burada işlerin epey değiştiğini gördüm. Tanıdığım ve güvendiğim insanlar diğer bölgelere transfer olmuş; sevmediklerimse bir anda Alban'ın en yakınları hâline gelmişti. İnsanı biraz da olsa huzursuz etmeye yetecek bir değişiklik bu, anlarsın ya?"

Başımla onayladım.

"Elimde Alban'a sunabileceğim gerçek bir veri olsaydı," diye devam etti Cole. "Birlik'i değiştirmeye çalışan bu ajanları saf dışı bırakabileceğimizi biliyordum. Ama bu bilgiye ilişkin söylentiler etrafta konuşulmaya başlanırsa onu kullanmanın yollarını arayacaklardır. Bu bilgi, burayı o damarı bozuklardan geri alabilmemizi ve Alban'ı kendi safımıza çekebilmemizi sağlayacak tek koz aslında. Tek seçeneğimizin onların planına uymak olduğunu düşündüklerinde, onları alt etmek için elimizdeki tek gerçek silah bu olacak."

Rob ve Alban'ın tartışmaları geldi bir anda aklıma. *Büyük bir hareket. Çocuklar. Kamplar.*

"Madem bu bilgi o kadar önemli, sen bunu Leda'dan nasıl sızdırabildin?"

"Lanet olasıca flaşı ceketimin iç cebine diktim. Binadan onunla çıktım çünkü güvenlik ekibindeydim ve iş arkadaşlarım beni arama zahmetine girmediler. Dosyaları indirdiğimde birilerinin bundan haberdar olacağını biliyordum o yüzden de bilim insanlarından birinin kimliğiyle giriş yaptım," dedi. "Yaptığım en kolay işti. Kadının masum olduğunu anladıklarında ben çoktan uzaklaşmış olacaktım. Fakat biricik kardeşim, ben yemek almak için dışarı çıktığım sırada bizim apartmana yönelen askerleri görünce korkup kendininki yerine yanlışlıkla benim ceketimi alıp kaçtı."

Cole böyle öfkeli görünmese ona inanır mıydım bilmiyorum. Gülmekle kafasını arkamızdaki beton duvara vurmak arasında gidip geliyordum.

"Nasıl bu kadar aptal olabildin?" diye sordum. "Nasıl böyle budalaca bir hata yapabildin? Onun hayatını da tehlikeye..."

"Önemli olan o flaşı hâlâ geri alabilecek durumda olmamız."

"Asıl önemli olan..." İki lafı bir araya getiremeyecek kadar öfkelenmiştim. "...Liam'ın hayatının o aptal flaş bellekten çok daha önemli olması!"

"Bak sen!" Cole'ün suratını kocaman bir sırıtış kaplamıştı şimdi. "Küçük kardeşim iyi öpüşüyor olmalı."

O an öyle öfkelenmiştim ki yüzüne bir tokat patlatmayı

bile düşünemedim.

"Cehenneme kadar yolun var," dedim yanından geçip dışarı çıkmaya çalışarak. Cole beni yeniden yakaladı ve kıkırdayarak geri itti. Ellerimi zor tutuyordum. Zihnindeki her bir düşünceyi sildiğimde de böyle gülebilecek miydi acaba?

Onun da aklından aynı düşünce geçmiş olmalıydı ki ellerini üzerimden çekip bir iki adım uzaklaştı.

"En azından buraya döndüğünden beri onunla hiç iletişime geçebildin mi?"

"Maalesef radardan çıktı," dedi Cole kollarını geniş göğsünde bağlayarak. Sol elinin parmaklarıyla sağ kolunun üzerinde ritim tutuyordu. "Taşıdığı şeyin önemini bilmemesi ne komik. Nereye gideceğini hiç bilmiyorum. Bu da o minik baş belasını bulmanın imkânsız olduğu anlamına geliyor. Hâlâ annemle üvey babamızı bulmaya çalışıyorsa bir şansımız olabilir. Anlayacağın durum tam bir muamma."

"Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü bu konuda bir şeyler yapabilecek tek kişi sensin." Buhar yoğunlaştıkça Cole'ü iyice puslu görmeye başladım. "Hayır. Beni dinle. Birlik Karargâh'tan dışarı çıkmama izin vermez. Doğu Yakası'nda bir kaçağın izini sürmeyi bırak, bir operasyonu yönetmek için bile çıkarmazlar dışarı beni. O uydurma istihbaratçımızın gerçek olmadığını anladıklarında diğer seçenekleri sorgulamaya başlayacaklar. İkimizin de tanıdığı ortak bir isim bulmaya çalışacaklar. *Bu kız kimi korumak için her şeyi göze alır?* diye sormaya başlayacaklar."

Kollarımı kavuşturup duruşumu dikleştirdim. Cole'ün bakışları, yüzümden üzerime yapışan tişörtüme indiğinde kol-

larımı göğsüme çektim. Yüzünde dalgın bir gülümsemeyle uzun uzun düşündü. "Pek de onun tipi olmadığını söylemem gerek. Diğer taraftan benim için..."

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" dedim ona doğru bir adım atarak.

"Pek sayılmaz canım ama içimden bir ses bunu her halükârda öğreneceğimi söylüyor."

"Bence aslında bellekten çok Liam için endişeleniyorsun. Onun iyi olduğundan emin olmak için onu bulmamı istiyorsun. Bunu başka biri yerine benden istemenin sebebi bu."

Cole dudağını büktü. Üzerindeki tişört tenine iyice yapışmıştı ve omuzlarının o güçlü kıvrımlarına bakmamak imkânsızdı. "Pekâlâ, tamam. Bu teorinin doğru olduğunu varsayalım. Fakat iki saniyeliğine kardeşimin hülyalı gözlerini düşünmeyi bırakıp aklını toplayabilecek misin? Burada önemli olan o ya da ben değiliz. Önemli olan tek şey, bu bilginin *bizim kontrolümüzde* olması. Böylece Alban'ı kendi tarafımıza çekip Meadows ve tayfasını engelleyebiliriz. Organizasyonu ne tür bir pisliğin içine çekmek istediklerini hayal bile edemezsin. Fırsatını yakalarlarsa siz çocuklara ne yapmak istediklerini de. Ve eğer onları alt etmenin bir yolunu bulamazsak bunu başaracaklar."

Rob'un odada söyledikleri kulaklarımda çınlıyordu. "Ne planlıyorlar? Bizimle ve kamplarla ilgili bir şey mi?"

Aramızdan akan su, birden kesik kesik gelmeye başladı. Sıcak suyun akması için ayarlanan süre dolmuştu. Su akmaya devam etse de giderek daha da dondurucu bir soğukluğa ulaşıyordu. İkimiz de kıpırdamadık.

"Amaçları," diye başladı Cole kırılgan bir sesle, "buradaki bazı 'önemsiz' çocukları ve senin kamplar hakkında verdiğin bilgileri kullanmak. Harekete geçemeyecek kadar genç olanları. Yeşillerden bazılarını."

"Ne yapmak için?"

"Raporunda Yeşil olarak kaydedilen çocukların üzerlerini aramadıklarını söylemiştin, değil mi?" Devam etmeden önce başımla onaylamamı bekledi. "Daha küçük bir kamptan buraya getirilen çocuklardan biri de bunu doğruladı. Meadows güvenlik prosedürlerinin yıllar içinde gevşediğini ve dışarıda kalan çok az çocuk olduğu için de her defasında en fazla birkaç çocuk getirdiklerini düşünüyor. Bir de daha büyük kamplardaki görevli asker sayısının az olduğunu."

"Bu doğru," dedim. Kamp maksimum kapasiteye ulaşıp yeni gelenlere yer kalmayınca, Thurmond'daki asker sayısının giderek azaldığını ben de fark etmiştim. Ancak asker sayısının azalması, silahların ve Beyaz Gürültü'nün daha çok kullanılmasına sebep olmuştu. Aramızdan biri ne zaman bir şey yapacakmış gibi olsa anında harekete geçerlerdi.

"Meadows..." Sağlam elini boğazına götürüp temizledikten sonra konuşmaya devam etti. "Meadows çocukların üzerlerine patlayıcı bağlamayı öneriyor. Askerlerin onları yakalamasını sağlayacak ve çocuklar kamplara girdiği anda da bombaları patlatacak. Bunun, askerler arasında huzursuzluk ve korkuya sebep olarak işlerini bırakmalarını sağlayacağını düşünüyor."

Son kısmı tam olarak duymamıştım. Kulağımda, her düşüncemi, her sesi ve her şeyi yok eden bir cızırtı vardı sadece.

Zihnimde dönüp duran düşünceler dışında...

"Bayılacak gibiysen otur," dedi Cole. "Bunu sana anlatıyorum çünkü sen kocaman bir kız oldun artık ve yardımına ihtiyacım var. Bunu istemediğini biliyorum ama sen de işin içindesin artık. Hem de boğazına kadar batmış durumdasın. Bu işi düzeltmekte sen de en az bizler kadar sorumlusun."

Oturmadım ama gözlerim giderek daha da kararıyordu. "Diğer ajanlar... onlar da bunu istiyor mu?"

"Herkes değil," dedi. "Ama Alban olmasaydı bunu yapmak için bir dakika bile düşünmezlerdi. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Aman Tanrım. "Cate biliyor ama... ama hâlâ onun yanında, öyle mi? Böyle bir şey düşünebilecek biriyle nasıl birlikte olmaya devam eder?"

"Connor akıllı bir kadındır. Onunla birlikteyse bunun mutlaka bir sebebi vardır ve bunun sebebi senin düşündüğün şey olmayabilir. İkimiz de Meadows'un işleri nasıl çözdüğünü gördük."

"O zaman Jarvin'in Blake Howard'ı nasıl *hallettiğini* de biliyorsundur," dedim. "Çocuk dün geceki operasyonda sırtından vurulmuş."

"Bundan emin misin?" diye sordu hemen. "Bunu kanıtlayacak bir şey var mı elinde?"

"Güvenlik kamerasındaki kayıtlar," dedim. "Biri onları tamamen silmeden önce indirildi."

"Onu şimdilik kendine sakla. Bilgiye ulaştığımızda o kayıtları da Alban'a götürürüz. Böylece Meadows ve diğerlerini de kapana kıstırmış oluruz."

"Henüz teklifini kabul etmiş değilim."

"Beni öldüreceksin çocuk," dedi gözlerini devirerek. "Gidip Liam'ı bulacak ve bilgiyi bize getireceksin. Bu konuyla ilgili herhangi bir şüphe yok kafamda. Çünkü bebeğim," dedi Cole, ben kullandığı kelimeye gözlerimi devirerek gülümserken, "... Alban'ın aslında neler olup bittiğini öğrenmesini ve Liam'ın bu işe karışmasını istemediğini biliyorum. Ayrıca Meadows'un ekmeğine yağ sürecek bir durum oluşmasını istemediğini de. Alban'ın tüm uğraşının, kamplardaki çocukları özgürleştirmek olması için elimden geleni yapacağım. Senin de raporunda önerdiğin gibi. Bunca zamandır bunun peşinde değil miydin? Tüm mücadelen bunun için değil mi? En azından bunu Meadows'un eline koz vermek için yapmadığını biliyorum."

Onu bulabilirsin. Bu istek, zihnimin daha sakin, daha sessiz ve daha mantıklı olan kısmını bastırıyordu. *Onu yeniden görebilirsin. Hem bu defa evine döndüğünden emin olursun. Ve tüm o çocuklara yardım edebilirsin. Hem de hepsine.*

"Bunu kabul edersem," diye başladım, "döndüğümde bu küçük maceraya çıktığım için herhangi bir şekilde cezalandırılmayacağımı garanti etmen lazım. Ve bu konuda çok ciddiyim; çünkü sözünden cayarsan beynindeki her bir düşünceyi siler ve seni boş bir teneke kutusuna döndürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Aferin kızım," dedi Cole. "İşte benim bebeğim. Doğu bölgesindeki ilk operasyona seni göndermeyi deneyeceğim. Peşine taktıkları Bakıcı'yı atlatmanın bir yolunu bulmak için yaratıcı bir şeyler yapman gerekecek ama bence bu işi başarırsın sen. Adres 1222 West Bucket Yolu, Wilmington, Kuzey Carolina. Aklında tutabilir misin? Oradan başla. Lee alışkanlıklarıyla

yaşar. Eve gidecek ve nereye gittikleriyle ilgili üvey babamızın bir ipucu bırakıp bırakmadığını görmek isteyecektir."

Derin bir nefes aldım. Bedenim tamamen hareketsizdi ama içimde fırtınalar kopuyordu. Kalbim, düşüncelerim, sinirlerim altüst olmuştu.

"Bunu yapabilirsin," dedi Cole usulca. "Yapabileceğini biliyorum. Yol boyunca seni kolluyor olacağım."

"Senin korumana ihtiyacım yok," dedim. "Ama Jude'un var."

"O sırık fasulyesinin mi? Tabii. Ona göz kulak olurum."

"Vida ve Nico'ya da."

"İstekleriniz benim için bir emirdir." Cole perdenin arkasına geçerken selamlar gibi hafifçe öne eğmişti başını. O tanıdık gülümsemesini görmemek ve kalbimi nasıl hızlandırdığını hissetmemek için gözlerimi kapattım. "Seninle iş yapmak büyük zevkti."

"Hey," dedim birden. Ancak başka bir gizli ajan bilirdi şimdi soracağım şeyi. "Kar Tanesi diye bir operasyon duydun mu hiç? Ya da Profesör adında bir ajan?"

"Kar'ı duymuştum sanırım ama sadece Georgia'da yürüttükleri bir proje olduğundan haberim var. Neden? Senin için araştırmamı ister misin?"

Omuzlarımı silktim. "Zamanın olursa."

"Senin için zaman yaratırım bebeğim. Bana güven."

Soyunma odasının kapısı kapanıp, suyun son damlası da yerle buluşuncaya dek orada öylece durdum.

Bitmek bilmeyen ve işkence dolu iki haftanın ardından kırmızı dosyayı dolabımda buldum. Günler özenle hazırlanmış programa uygun bir şekilde akıp gidiyordu; eğitim, yemek, eğitim, yemek, uyku. Başımı önümden kaldırmasam da düşünceler zihnimde dönüp durmaya devam ediyordu. Biri yüzümdeki suçluluğu görür ya da bakışlarımdan yapmak üzere olduğum şeyi anlar diye kimsenin yüzüne bakamıyordum. O yüzden operasyon dosyasını kitaplarımın arasında gördüğümde, rahatlamayla karışık bir panik hissiyle ağlayacak gibi oldum.

Soyunma odası söylentilerle çalkalanıyordu. Biri, bugünkü derslerden birinde Eğitmen Johnson'a Blake'in cesedine ne yaptıklarını ve onun için bir cenaze töreni düzenleyip düzenleyemeyeceğimizi soracak kadar cesur ya da aptalca davranmıştı. Nico'nun beti benzi atmıştı. Ancak Johnson soruyu cevaplamak yerine geçiştirmekle yetinmişti.

Ekip İki'nin lideri olan Erica adında bir Mavi, Blake'in cesedinin hâlâ revirde olduğunu ve incelendiğini söylüyordu. Jillian adındaki bir Yeşil ise birkaç gün önce onu bir ceset torbasının içinde dışarı çıkardıklarını gördüğünde ısrar ediyordu.

"Onu gömdüler kesin," diyordu.

Bense dolabımın önünde durmuş, kapının ardından dosyayı okumaya çalışıyordum. Birkaç adım önümdeki Vida'nın sesini duyabiliyordum. Bir başka Mavi'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Kafamı çevirdim ve dolabının içinde ne olduğunu görmek için eğildim. *Güzel.* Oraya sokuşturduğu kirli tişörtlerden başka bir şey yoktu. O burada kalacaktı. Nico ve Jude'a onun yanından ayrılmamalarını söyleyebilirdim. O burada yken kimse bir şey yapmaya çalışmazdı. Jarvin bile. Bu arının

iğnesi çok sivriydi.

Dosyayı yeniden açtım ve gözlerimi her bir satırın üzerinde dolaştırdım. *Lütfen Doğu Yakası olsun,* diyordum içimden, *lütfen, lütfen...* Connecticut'tan Kuzey Carolina'ya ulaşmam, Teksas'tan ya da kuzey Kaliforniya'dan geçmemden çok daha kolay olurdu.

OP. NO: 349022-A

TARİH: 15 ARALIK, Saat 13.00

YER: BOSTON, MA

Massachusetts. Bu da olur. Bazı tren hatları hâlâ çalışıyor ne de olsa.

HEDEF: HARVARD KAMU SAĞLIĞI GENETİK VE KOMPLEKS HASTALIKLAR BÖLÜM BAŞKANI DR. P. T. FISHBURN'Ü GETİR; LABORATUVARI DEVRE DIŞI BIRAK.

Midemin kasıldığını hissettim. Bunun sebebi 'Getir' kelimesiydi. Onu Boston'da Birlik'in kontrolünde olan güvenli yerde sorgulayacak ve iş birliğine yanaşmazsa onu en yakın merkeze getirecektim. Benim görevim buydu. 'Devre dışı bırakmak' ise yok etmek, imha etmek demekti. Ve bu taktik ekibinin göreviydi.

TAKTİK EKİBİ: BETA

PSI: PORTAKAL, GÜN IŞIĞI

BAKICI: KARAR AŞAMASINDA

"Ah," dedim birden, "Olamaz."

Dosyayı dolabımda bırakıp, kapıyı kapatarak ıslak saçlarımı gevşek bir topuz yaptım. Kimse gittiğimi anlamadan ora-

dan çıkmıştım. Saat üçtü ve Cate bu vakitlerde bir toplantıda değilse ya odasında ya da yemekhanede olurdu.

Saçlarımdan akıp yanaklarıma süzülen bir damla suyu öfkeyle sildim. Karargâh'ta varlığı ve yokluğu belli bile olmayan ısıyı muhafaza etmek için kullanılan plastik şeritlerin arasında yürümeye başladım. Yanımdan geçen bir başka ajan grubuyla göz göze gelmemek için bakışlarımı alçak tavandan ayırmadan kenardan ilerlemeye devam ediyordum.

Ensemdeki tüyler, arkamdan gelen ve bana eşlik eden her bir adım sesiyle daha da ürperiyordu.

Biri vardı peşimde. Soyunma odasından dışarı adımımı attığım andan beri beni izliyordu.

Ağır adımları ve boğazından gelen tuhaf sesler bana bunun bir erkek olduğunu söylüyordu. Tepemizdeki çelik kirişler üzerindeki yansımaya bakmaya çalışsam da beni takip eden her kimse aramıza hep yeteri kadar mesafe koymayı başarıyordu. Yansımasını göremesem de varlığını hissedebiliyordum. Bana karşı duyduğu tiksintinin her bir zerresinin nemli koridorlardan ilerleyerek omuriliğime yapıştığını da.

Bakma, dedim içimden. Çenemi sıktım. *Yürümeye devam et.* Bir şey yoktu; sadece beynim, her zaman yaptığı gibi oyun oynuyordu bana. *Bir şey yok. Kimse yok.*

Parmaklarıyla diken diken olmuş tüylerimi indirmek istermiş gibi enseme dokunduğunu hissedebiliyordum. Hızlanan kalbimi yavaşlatma imkânım yoktu artık. Yapabileceklerimin farkındaydım. Birini başımdan savabilecek kadar dövüş eğitimi almıştım ama o anda tek düşünebildiğim Blake Howard'ın o solgun ve donuk ayak parmaklarından sarkan ayakkabısıydı.

Aradığım o çift kanatlı kapıyı bulup nefes nefese yemekhaneye girdim.

İçeridekiler, yuvarlak masaları kurup sandalyeleri çekerek mekânı her zamanki hâline, yani bir eğlence odasına çevirmekle meşguldüler. En şık Birlik giysilerini giymiş ajanlar, kâğıt oynuyor, televizyonda haberleri izliyor ya da taşları oradan buradan toplanmış satranç setleriyle oyalanıyorlardı.

Cate, ona belirgin bir hava katan etek ve ceketten oluşan askerî üniformasıyla karşı kapıdan içeri girdi. Sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Yakındaki bir masada oturan bir başka ajana çarptığında usulca özür diledi. Bakışları benim yüzümde durana dek birini aradığını fark etmemiştim.

"Demek buradasın," dedi topuklularıyla olabildiğince hızla yanıma gelerek. Ağzımı açmıştım ki beni susturmak için elini uzattı. "Biliyorum. Çok üzgünüm. Alban'ın fikrini değiştirmek için elimden geleni yaptım ama o kararlı."

"Daha on altı yaşına bile basmadı!" dedim. "Hazır değil, bunu sen de biliyorsun. Hepimiz biliyoruz! Onu bir sonraki Blake Howard mı yapmaya çalışıyorsunuz?" diye haykırdım.

Yüzüne bir yumruk indirmiştim sanki. Cate bir adım geriledi. O sakin ifadesinin altına gizlediği dehşet dolu bakışlarını sezebiliyordum. "Onu bu işten kurtarmaya çalıştım Ruby. Seninle gitmesi için Vida'yı operasyona atadım ama biri Alban'ı Jude'un yakın zamanda aktifleşmesi gerektiği hakkında ikna etmiş. Güvenlik sistemi için bir Sarı'ya ihtiyaçları varmış. Alban da basit bir operasyon için iki farklı ekip kullanmanın bir anlamı olmadığını söylemiş."

Çevremizdekilerin bakışlarını üzerimize toplamaya başla-

mıştık şimdi. Cate kolumu tutup beni yakındaki boş bir masaya zorla oturttu.

"Daha fazla uğraşmalıydın," dedim.

Bizim kibar, küçük Gün Işığımız, baskı altında pek de başarılı olamazdı. Ayrıca etrafı gözlemesi gerekirken ilgisini çekebilecek başka şeylerle uğraşmak gibi de bir zafiyeti vardı. Silahlar hakkında bildiği tek şey, yüze tutulmaması gereken delikli bir soba olduğuydu.

"Birkaç hafta içinde on beşine basacak." Cate elini üzerimden çekmemişti. "Eminim... Eminim ki bir sorun çıkmayacak. Bu sadece onun da elini taşın altına sokmasını sağlayacak basit bir operasyon."

"Kendi başıma yapabilirdim. Mesele elektronik bir aleti çalışamaz hâle getirmekse..."

"Elim kolum bağlı Ruby. Alban'ı zorlamaya devam edemem. Aksi takdirde beni bir sorun olarak görmeye başlayacak. Ve..." Derin bir nefes alıp dalgın bir şekilde önce saçını, sonra eteğini düzeltti. Yeniden ağzını açtığında sesi daha güçlü olsa da artık yüzüme bakmıyordu. "Bu işte içimi rahatlatan tek şey, senin onun yanında olacak olman. Ona göz kulak olacağını biliyorum. Bunu yapabilir misin?"

Uzun süren bir nekahet döneminden henüz çıkmış gibi avurtları çökmüştü. Öne doğru hafifçe eğildiğimde göz çevresinde yeni yeni beliren kırışıklıklarda birikmiş makyaj kalıntılarını gördüm. Göz torbaları ne kadar da karanlıktı. Yalnızca yirmi sekiz yaşındaydı ve annemin yanından ayrıldığım zamanki hâlinden bile yaşlı görünüyordu.

Bazen gerçek Cate'i bu aralıklarda bulduğumu hissediyor-

dum. İlişkimizi 'iyi' diye tanımlayamazdım çünkü bir yalan üstüne inşa edilmişti. Hem de oldukça acımasız bir yalan. Bir şey söyleyip aslında bambaşka bir şey söylemek istiyor olabilirdi. Ama o anda, sessizlik tarafından çevrelendiği o anda, yüzü bana her şeyi anlatmıştı. Yüzünün çizgilerinde, verdiği mücadeleyi görmüş ve ağzından birkaç saniye sonra çıkacak kelimeleri benim için değil de çevremizdeki ajanlar için söylediğini anlamıştım.

"Ben kuzeye gitmek zorundayım," dedi sakin bir sesle. "Bir operasyon için."

'Kuzey' demek, Los Angeles sokakları demekti. Yani muhtemelen Federal Koalisyon'la bir ilgisi vardı. Cate artık kıdemli bir ajandı. Rüşdünü ispat etmişti. Oraya gidecekse Alban için önemli bir iş yapacak olmalıydı.

"Yani bizimle gelmeyeceksin?" diye sordum.

Cate omzumun arkasından karşısında gördüğü kişiye el salladı. Saçım tamamen kurumuş olmasına rağmen ensemden aşağı bir şeyin süzüldüğünü hissettim.

"Demek buradasın," dedi Cate. "Ben de Ruby'ye operasyonda emin ellerde olacağını söylüyordum. Kızıma iyi bakacaksın, değil mi?"

Rob, onunla tanıştığım ilk günden beri hiç kendi isteğiyle bana dokunmamıştı. O da diğerleri gibi bunu yapmazsa daha iyi olacağını biliyordu. Buna rağmen saçlarıma dolanan ellerine bakamadan edemedim. Boğazım düğümlenmişti.

"Hep yapmıyor muyum?" dedi Rob kıkırdayarak.

Lambaların altında yüzü iyice solgunlaşan Cate ayağa kalkıp, "Hoşça kal, hoş çakal," dedi.

Bu, Cate'in bana oldukça saçma ve çocukça gelen vedalaşma cümlesiydi. Yanımızdan her ayrıldığında böyle derdi. Diğerleri de ona aynı şekilde kafiyeli bir cevap vermekten geri kalmazdı. Hatta Jude onun bu vedalaşma cümlesine karşılık bir şey uydurmuştu bile. Şimdi bu kelimeler ağzımdan güçlükle dökülecekti.

"Kendine iyi bak, kırkayak."

Onlar yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz odanın diğer ucunda, önünde açık bir şekilde duran kitabıyla oturan Cole'ü gördüm. Yüzündeki karanlık ifadeden tüm konuşmalarımızı duyduğu anlaşılıyordu.

Bana onu koruyacağını söylemiştin. Şu koskoca Birlik'te gerçekten güvenebileceğim tek bir insan yok muydu? Bu insanların hiçbir sözüne güvenilmezdi. Her şeyleri yalandı.

Cole avuçlarını havaya kaldırarak başını salladı. Zayıf ve sessiz bir özürdü bu. En azından anlamıştı. Oyun tahtasındaki bu tek taşın yerini değiştirmek tüm oyunun gidişatını etkileyecekti.

ALTI

KOCA BİR KARGO UÇAĞININ AÇILIR-KAPANIR KOLTUKLARINDA geldiğimiz Boston'a hava henüz aydınlıkken soktular bizi. Uçak, Philadelphia'dan dönerken kullandığımızın daha eski bir modeliydi ve içerideki koku, Jude'un teorisini doğrulayacak kadar keskindi. Gerçekten de daha önce ölüleri taşımak için kullanılmış olmalıydı.

Önümüzdeki devasa sandıkları izlerken onları yerlerinde tutmaya çalışan deri kayışların gıcırdamalarını duymazdan gelmeye çalıştım. Hepsinin de üzerinde Leda Corp'un o kuğu şeklindeki zarif, altın renkli amblemi vardı. Sanki tüm evren benimle dalga geçiyordu. İçimden bir ses bunun hiçbir anlamı olmadığını, kötüye yorulmaması gerektiğini söylüyordu. Onların uçaklarını sürekli kullanırdık. Hem Gray'in hem de Federal Koalisyon'un suyuna gitmenin kendi çıkarlarına olacağını keşfetmişlerdi. Böylece bu durum, ürünlerini Kaliforniya'dan taşımada ve oraya seyahat etmede onlara ayrıcalık sağlayacaktı. Gray hiçbir ortaklığa yanaşmak istemediğinden,

eyalete ithalat ve ihracat akışını engelleyip Federal Koalisyon'u Kaliforniya'dan çıkarmaya çalışıyordu. Maalesef ülkenin geneline göre Kaliforniya üretimin en yoğun olduğu bölgeydi ve Alaska'dan çıkarılan petrole de erişimleri kolaydı.

Federal Koalisyon bizim çöpçatanımız sayılırdı. Geceleri onların maşasıymış gibi çalışıp bu tip uçuşlarda kaçak seyahat edebiliyorduk. Alban, yıllar içinde sağladığımız istihbaratlar ve onlar adına gerçekleştirdiğimiz sayısız operasyonların karşılığında yaptığımız 'adil' bir ticaret olarak görüyordu bunu. Bense onun daha fazlasını istediğini biliyordum. Özellikle de itibar, para ve Gray devrildikten sonra yeni kurulacak hükûmette bir koltuk.

Plastikle sarılı bu sandık yığınlarının diğer tarafında duran Beta Ekibi, motorların gürültüsü arasında kaybolan bir espriye kahkahalarla gülüyordu.

Soğuktan buz kesmiş ellerimin sancısını durdurmak için gözlerime bastırdım. Kargo bölümünde dolaşmaya devam eden o sınırlı sıcak hava akımı da tavanda toplanmış olmalıydı; çünkü içerisi buz gibiydi. Emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde siyah kabarık montuma sarılarak oturduğum yerde kaykıldım.

"Derin derin nefes al," diyordu Jude. "Derin bir nefes ver. Derin bir nefes al, derin bir nefes ver. Bir uçakta değilsin; gökyüzünde süzülüyorsun. Derin bir nefes al..."

"Bence bu dediğinin işe yaraması için söylemek yerine gerçekten derin bir nefes almalısın," dedim.

Tam o sırada uçak hafifçe yalpaladı.

"Bu..." dedi endişeli bir sesle. "Bu normal mi?"

"Sadece türbülans," dedim koluma yapışan elinden kurtulmaya çalışarak. "Her uçuşta olur."

Jude, taktik ekibi üyelerinden birinin kaskını kafasına geçirmiş; gözüne de bir çift koruyucu gözlük takmış bir hâlde oturuyordu. Olur da uçak düşerse başının yaralanmasının endişelenmesi gereken en son şey olduğunu ona söylemeye cesaretim yoktu.

Tanrım. Bir uçak yolculuğunun stresine bile katlanamıyor.

Bu bir hataydı. Daha çok mücadele etmeli, tartışmalı, Jude'u bu operasyondan kurtaracak birini bulmalıydım. Karargâh'tayken, Liam'ı aramaya onunla beraber çıktığımı düşünmek canımı sıkıyordu. Ama şimdi... şimdi dehşete kapılmıştım işte. Şurada bile beş dakika sakin kalamıyorken Rob'dan ve Beta Ekibi'nden kaçmayı nasıl becerecekti? Bu baskıyla nasıl mücadele edecekti? Ya hayal gücü, cesaretini de yanına alıp çoktan kaçıp gittiyse?

Belki de onu Barton'la bırakmanın bir yolunu bulurum, diye düşündüm alnımı ovuşturarak. Ama bir sorun vardı; Barton'ın da kamplara saldırı konusunda, Rob'la hemfikir olan ajanlardan olmadığını nereden bilecektim? Ekip üyelerinden herhangi birinin Jude'un kafasına bir kurşun sıkmayacağından nasıl emin olabilirdim?

"Harika olacak. Süper olacak her şey." Jude'un kırmızı operasyon dosyası, bir gece önceki akşam yemeğinden kalma lekelerle doluydu. Hâlâ bir çocuktu o.

Çığlık atmak geliyordu içimden. *Çığlık.* O ilgilenilmesi ve korunması gereken küçücük bir çocuktu. Jude dikkatimi dağıtacak her şeyi tek başına temsil ediyordu. Ama başka bir se-

çeneğim var mıydı? Onu yeniden o cehennem çukuruna gönderip, Cole planını uygulayana dek sağ kalmasını mı umut edecektim?

Hayır. Jude tüm yol boyunca sırtımda taşıyacağım bir yüktü ama ben artık daha güçlüydüm. Bunu yapabilirdim. Liam'ı bulacak, ikisini de koruyacaktım çünkü tek yol buydu. Kabullenmek istediğim tek yol.

"Bartlett. Sence o nasıl biri?" diye sordu Jude. Sayfaları hızlı hızlı çeviriyordu. "Diğerlerini tanıyorum. Frances iyidir; bana bir defasında şeker vermişti. Lebrowsky, Gold ve Fillman'ı da severim. İyi çocuklardır. İskambil falı bakmayı öğretmişlerdi bana. Lider'i de severim. Barton'ın terfi almasına çok sevindim. Ama şu Bartlett da kimin nesi?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil," dedim bakışlarımı gözümün önünde duran ve içerisinde tıbbi malzeme olan sandıklardan ayırmadan. Aslında Bartlett'ın kim olduğunu gayet iyi biliyordum. Operasyonun Georgia şubesinden buraya henüz transfer olmuştu. Soyunma odasındayken Yeşil kızlardan bazılarının onun hakkındaki konuşmalarını duymuştum. "Ne ilginç bir tip!" diyorlardı. Fakat ben daha işime yarar bir bilgi edinemeden hemen dağılıvermişlerdi. Hem de beni görür görmez.

Jude şimdi ayağıyla hızlı bir ritim tutmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. Boynuna astığı pusula ceketinin altından sarkmıştı ve attığı her adımda sallanarak ona eşlik ediyordu. Havada olduğumuz beş saat boyunca bir an bile durduğunu sanmıyorum.

"Bartlett eğitimini West Point'te almış. Sence bu iyi olduğu

anlamına mı geliyor?"

"Dosyandaki personel bilgilerini ezberlediysen bana neden soruyorsun?"

"Çünkü insanlar, bir kâğıt parçasının ya da bilgisayar dosyasının söyleyeceklerinden daha fazlasını anlatabilirler. Ben Bartlett'ın uzmanlığının bıçaklı dövüş olmasını umursamıyorum ki... Yani beni yanlış anlama, *kahretsin*, ben neden Birlik'e katıldığını ve aldığı bu karar hakkında şu anda ne hissettiğini merak ediyorum. En sevdiği yemekleri..."

O anda yarı şaşkın yarı dehşete düşmüş bir ifadeyle ona döndüm. "Sence en sevdiği yemek, kavgada seni hangi yöntemle öldüreceğini bilmekten daha mı önemli?"

"Yani, aslına bakarsan evet..."

Kendime hâkim olamadım. Neden bu kadar çok ve çabuk öfkelendiğimi de bilmiyordum aslında. "Beta Ekibi'ni tanımak mı istiyorsun?" Kulaklarımda atan kalbimin sesini duyabiliyordum. "Önümüzdeki yirmi saatte seni öldürmeye çalışmayacak tek altı kişi onlar olacak. Ama seni korumaya da çalışmayacaklar; özellikle de bunu yapmak operasyonu tehlikeye atacaksa. O yüzden sadece Lider'in emirlerine uy ve o kahrolası başını sakın kaldırma. Bilmen gereken tek şey işte *bu*."

"Tanrı aşkına," dedi Jude. "Dünya üzerindeki her yetişkin bizi gömmeye çalışmıyor."

Dilim, sıktığım dişlerimin arkasına sıkışmıştı. *Seni öldürmelerinin sana yapabilecekleri en kötü şey olduğunu düşünüyorsun, değil mi?*

"Ben sadece insanları tanımak istiyorum," dedi bir kez

daha açıklamak ister gibi. "Bunun nesi yanlış?"

"Üzgünüm," dedim, "ama çoğu seni tanımak istemeyecek."

"Hayır, demek istiyorum ki..." Anlatmak istediği şeyin gizemini çözecekmiş gibi ellerini havada sallayarak devam etti: "Sanki bugünlerde insanlar hemen herkesi bir bilgiye çevirip sisteme yüklemeye çalışıyor, değil mi? Bence bir insan, karşısındakiyle gerçekten ilgilenmezse onu asla tanıyamaz." Durdu ve uzun boynuyla eğilip etrafa bakındı ama bu operasyondaki Bakıcı'mız Frances'le bir kâğıt oyununa dalmıştı.

"Yani Rob gibi. Dosyası mükemmel. Harvard'a gitmiş. Bir ordu muhafızıymış ve sonra bir süre FBI'da çalışmış. Boyu 1.80 ve tam 90 kilo. Silah kullanmayı ve İspanyolca konuşmayı biliyor. Ama bu... Yani hiçbir yerde, onun işlediği suçlara dair bir iz bulmak mümkün değil." Jude sustu. "Ben bir insanın yalnızca yüzünü görmekle yetinmek istemiyorum. Onun gölgesini de görmeliyim."

Jude'un Blake'ten önce birini kaybettiğini sanmıyorum. Operasyonlarda ölen ajanlarla ilgili bir şeyler duymuştu tabii. Ancak insan sevdiği birini kaybetti mi bir kez daha aynı acıyı tatmak istemiyordu.

"Benim gölgemi görüyor musun peki?" diye sordum.

Jude bakışlarını yere, titremeye devam eden o koca ayaklarına indirdi. "Hayır," dedi belli belirsiz, uçağın sonsuz mavilikte usulca süzülmesi gibi. "Bazen gördüğüm yüzün gerçekten senin olup olmadığından bile emin olamıyorum."

Söylediği şey rahatsız etmedi beni. Ellerimi hissedemiyordum ama soğuk hava yüzündendi bu. Az önce aramızda

esen soğuk rüzgârlar değildi sebebi. Çenemi sıkmam, dişlerimin birbirine vurup çirkin bir ses çıkarmasını engellemek istememdendi. Sevilmeye, istenmeye ya da birinin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yoktu. Bir arkadaşa ihtiyacım yoktu. Birilerinin olmadığım biriymişim gibi bana vicdan azabı çektirmesine de hiç ihtiyacım yoktu. Özellikle bu çocuk, bir defasında o kocaman ayaklarıyla kablolara takılıp tüm Birlik'in bilgisayar ağını çökerten bir çocuksa. Ben iyiydim. Sadece biraz üşümüştüm.

Montuma biraz daha sarıldım ve onun oturduğu yerde huzursuzlukla kıpırdanışını izledim. Ellerini ovuşturuyordu.

"Beta Ekibi iyidir," dedim sonunda. "Emirlerine uyduğun sürece sana iyi davranırlar. Alpha'nınsa hiçbir şey umurunda değil; o yüzden arkanı kollayacak bir çocukla eşleşmeye bak. Delta, Farbringer tarafından yönetilir ve o da çocukları sever."

"Öyle mi?" dedi Jude ama sesi soluğu kesilmişti. Dizlerinin üzerindeki siyah kumaşla oynuyordu. "Ruby," dedi usulca. Öyle sessizdi ki motorun gürültüsünden onu güçlükle duyabilmiştim. "Rob öldürebilmek için mi bu operasyona seçti beni?"

Rob'la ilk kez, Cate beni Thurmond'dan çıkardıktan hemen sonra tanışmıştım. İki Birlik ajanı bir benzinlikte buluşmak için randevulaşmış; ikisi de kamptan kurtarabildikleri çocukları yanlarında getirmeyi kararlaştırmıştı. Rob, kendi çocuklarını kurtaramadığını ve kamp görevlileri tarafından tespit edilmemek için oradan kaçmak zorunda kaldığını iddia etmişti. Ona fena hâlde kapılmış olan Cate de hikâyesine anında inanmıştı. Ama tek bir dikkatsizlik anı ve tek bir do-

kunuş, onun zihnini bana açmaya yetmişti. İçindeki gerçeği görmüştüm.

Liam, Chubs, Zu ve kampta bıraktığım kızların başlarına neler geldiğini düşünerek geçirdiğim o dehşet dolu uykusuz gecelerde, aklım Rob'un anılarına da kayardı. Yerde yatan kapüşonlu çocuğu düşünürdüm. Ajan, onu gözünü bile kırpmadan vurduğu sırada kasılan bedenini... Kızın yüzünü, merhamet dileyen dudaklarının kımıldayışını ve Rob onun ölü bedenini çöp konteynerinin içine attığında konteynerin nasıl da sallandığını... Sonunda, yalnızca hayatlarını kaybettikleri için duyduğum üzüntüden değil, onları ben öldürmüşüm gibi hissettiğimden gözlerimi mide bulantısıyla açardım. Birinin gölgesini görmek mi demişti? Rob'un gölgesini görmeye ne derdi acaba?

"Blake'i düşünmeden edemiyorum. Her gün, her an onu düşünüyorum. Birine anlatmalıydık," dedi. "İşte o zaman Jarvin ve diğerlerini kovarlardı. Birlik tıpkı eskisi gibi... tüm bunlar olmadan önceki gibi olurdu. Onlar kötü olanlar. Eğer onlardan kurtulursan..."

Ne yazık ki enfeksiyon her zaman böyle iyileşmezdi. Bazen kökü öyle derin olurdu ki tek bir bıçak darbesiyle kurtulamazdınız ondan. Rob, Jarvin ve diğerleri buz dağının yalnızca görünen kısmıydı. Belki de onlar gibi yüzlercesi vardı. O zaman Cole'ün bana anlattıklarını ona anlatmayı o kadar çok istemiştim ki... Ama sırf bir şeyleri ispatlamak için onu paniğe vermek yapılabilecek en aptalca şey olurdu. Planımın işe yaraması için onun bunu önceden bilmemesi gerekirdi. Bizi Rob ve diğerlerine yakalatacak bir hata yapma şansı vermemeliydim ona.

"İyi olacaksın," dedim. "Ben hep yanında olacağım."

Titriyordu. Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile duyduğundan emin değildim. "Bunu nasıl yapabildiler? Onlara zarar verecek ne yaptık ki? Neden bizden bu kadar nefret ediyorlar?"

O sırada Rob'un kahkahaları yükselince istemsizce gözümü kapadım.

"Neden biraz uyumaya çalışmıyorsun?" dedim sonra. "Birkaç saat daha uçacağız böyle. İkimizin de yorgun olmasına gerek yok."

"Tamam," dedi. "Ben sadece isterdim ki..."

"Ne isterdin?"

"Uyumak yerine konuşsak olmaz mı?" Bunu söylerken diz kapaklarına bakmıştı.

"Sessizce oturmaya dayanamıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Yani resmen işkence çekiyorsun."

Cevap vermesi uzun sürdü. Yanıldığımı kanıtlamak istiyordu bana. "Hayır," dedi. "Sadece sessizliği sevmiyorum ve ortam sessizken duyduklarımı da."

Sorma. Sorma. Sorma. "Ne... duyuyorsun?"

"Genelde kavgalarını duyuyorum," diye fısıldadı. "Onun anneme bağırışını, annemin de ağlayışını. Ama bu... Kapalı kapıların ardından duyuyorum onları. Annem beni dolaba saklardı çünkü ben gözünün önünde olmadığımda daha sakin olurdu. Annemin sesinin normalde nasıl çıktığını hatırlamıyorum bile."

Başımı salladım. "Bazen bana da olur bu."

"Çok garip, değil mi? Üzerinden neredeyse sekiz yıl geçti ve hâlâ onları duyabiliyorum. Dolabın ne kadar karanlık ve dar olduğunu düşününce kalbim sıkışıyor. Her an seslerini duyuyorum. Beni kovalıyorlarmış gibi... Kaçmamsa mümkün değil. Peşimi bırakmıyorlar."

Yorgun olduğunu biliyordum. Yorgunluğun insana neler yaptığını da en iyi ben bilirdim. Kalkanların birer birer inerken zihnin sana oyunlar oynamaya başlardı. Hayaletler insanlara musallat olmazdı aslında; bunu yapan, insanların kendi anılarıydı.

"Ben uyuyana kadar konuşur musun? Yani... sadece ben dalana kadar. Ve bir de, şey... bunu kimseye anlatmasan? Hem de hiç?"

"Tabii." Başımı koltuğa yaslarken ona ne anlatabileceğimi düşünüyordum.

"Çocukken çok sevdiğim bir hikâye vardı," diye başladım usulca. Yalnızca onun duyabileceği yükseklikte bir sesle konuşuyordum. "Tavşanlar hakkında. Belki sen de dinlemişsindir."

En baştan başladım anlatmaya. Kaçıştan. Ormana kaçıp da her köşede yeni bir tehlikeyle karşılaşmalarını ve daha kendilerini bile koruyamazken sevdiklerini korumaya çalışmalarının yarattığı çaresizliği. O kara gözlü çocuğu, ihaneti, yangını ve dumanı. Ona kendi hikâyemi anlattığımı fark ettiğim anda Jude çoktan uykuya dalmış; rüyalar âlemine yollanmıştı.

Boston gibi yerlerin durumu şuydu: Bir zamanlar nasıl olduklarının, orada kaç kişinin yaşadığının, iş hayatının ne kadar yoğun olduğunun, ne çok önemli insan yetiştirdiğinin, hiçbirinin ama hiçbirinin önemi yoktu. İnsanların bildiği o şehir yok olmuştu artık. Tıpkı ardınızda bıraktığınız ve aranıza mesafe girdikçe yüreğinizden de uzak olmaya başlayan ve unutulmaya yüz tutan sevdikleriniz gibi.

Kırmızı tuğladan binalar, ayakta kalmayı başarsa da pencereleri yıkık dökük tü. Parklardaki çimenler yer yer kurumuş; kimi yerdekiler de fazlasıyla uzamıştı. Bir zamanlar üzeri ağaçlarla kaplı olan araziler şimdi bomboştu. Büyük konakların kapılarına kilit vurulmuş; koyu renk taş duvarlarından buz sarkıtları uzamıştı. Caddeler araba ve bisikletlere ayrılmış, sokaklarsa çadırlar ve içlerinde yaşayan insanlarla dolmuştu.

Etrafta, parlak ve rengârenk eski şemsiyelerden ve renkli çocuk çarşaflarından yapılmış çadırlar görmek tuhaftı. Durumu en kötü olanlar, yaslanacakları bir duvar ya da bir uyku tulumu dışında sığınacakları bir şey olmaksızın buz gibi havaya maruz kalanlardı.

"Anlamıyorum," dedi Jude bakışlarını renkli camdan dışarı kaydırarak. Sokak lambalarının hiçbiri yanmıyordu ama dışarıda yanan ateş, manzarayı ve düşen ilk kar tanelerini görmemize yetecek kadar aydınlatıyordu ortalığı. Leda Corp'un malzemeleri karşılığında aldığımız bir ambulansın içindeydik.

"Piyasalar çöktüğünde pek çok insan evini barkını kaybetti," dedim ona karşı anlayışlı davranmaya çalışarak. "Devlet borçlarını ödeyemeyince bu insanlar da işlerini kaybetmeye

başladı. Ellerindeki her şey de uçup gitti tabii."

"İyi ama her yerde durum böyleyse neden bankalar insanların işleri düzelene kadar evlerinde kalmalarına izin vermedi ki? Bizim yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Çünkü öyle bir dünya yok," diye seslendi Rob şoför koltuğundan. "Buna alışsan iyi olur." Üzerinde ilk yardım teknisyenlerinin giydiği lacivert önlüklerden vardı. Sokaktaki insanlar onun istediği hızla önünden çekilmezse, ambulansın ışıklarını yakıp sirenini çalıştırarak gövde gösterisi yapmaktan da çekinmiyordu. Ön tarafta onun yanında oturan çocuk, Beta Ekibi'nden bizim tarafa yardım etmesi için atanan Reynolds'dı. O ve Rob şakalaşarak birbirlerinin sırtına vuruyordu. Onun Rob'la bir olup bizim aleyhimize planlar yapan ajanlardan biri olduğunu anlamak için Jude'un yüzüne bir kez bakmam yeterli olmuştu.

Beta Ekibi'nin kalanı bizden üç blok ötedeydi ve eski bir kamyonetin arka koltuğuna yedi kişi sıkışmış bir hâlde oturuyorlardı. Sokak serserileri gibi giyinmişlerdi. Yırtık kıyafetleri, dağınık saçları, Red Sox şapkaları ve içlerinde taşıdıkları silahları belli etmeyen kalın ceketleri vardı.

Aradığımız Profesör, Cambridge'de Charles Nehri'nin üst tarafında yaşıyordu. Araştırmasını, Boston'ın orta bölgesindeki Harvard Tıp Fakültesinde yürütüyordu. Rob, o *muhteşem* ileri görüşlülüğüyle operasyon ekibini ikiye bölmeye ve ayrı saldırılar düzenlemeye karar vermişti. Beta Ekibi, laboratuvarı *devre dışı bırakırken,* Jude ve ben de hedefin evine girip onu sorgulamak üzere *getirecektik.*

En azından Rob böyle düşünüyordu.

Longfellow Köprüsü'ne geri gitmiş ve nehrin üzerinden geçtiğimiz yol boyunca da Jude'un bitmek tükenmek bilmeyen sorularına maruz kalmıştım: 'Ambulansın zeminindeki o yapışkan madde neydi? Eve nasıl döneceğiz? Beyzbol kaç kişiyle oynanır? Bu nehir nereye akıyor?' Ta ki kulaklıklarımızdan Barton'ın sesi duyulana dek.

'Lider konuşuyor. Operasyonu yirmi iki otuzda başlatmaya hazırız. Senin durumun nedir Bakıcı?'

'Kaz'ın yuvasından beş dakika uzaktayım,' diye cevapladı Rob. Ambulans hızlandı. İçimdeki panik duygusu tam da uyanacak zamanı bulmuştu. Doğrulup, göğsüme doğru çektiğim dizlerime kollarımı doladım.

'Sivil Cephe'ye bağlandık mı?'

'Sivil Cephe burada. Hat güvenli, iki birimi de izliyoruz. Yirmi iki otuzda ilerleyebilirsiniz. Uydu verileri Hedef İki'de minimum müdahale görüyor. Bakıcı, senin bölgende ciddi bir aktivite var.'

Hangimiz ona Bakıcı diye seslenilmesinden daha çok iğreniyorduk bilmiyorum. Rob mu ben mi? Cate gibi çocuklardan oluşan bir takımı yoktu onun. Ancak bir operasyonda ucube çocukları yöneten kişi bu unvanla yaftalanıyordu.

'Old Man's Meydanı'nda bir protesto var,' dedi Rob. Arka pencereden bakabilmek için hemen doğruldum. Haklıydı. Üniversitenin ağaçlarla çevrili parkından geçiyorduk. Yüzlerce, belki de binlerce insan büyük bir ateşin çevresine toplanmış; tepelerine yağan sulu kara aldırış etmeden duruyorlardı. Yerdeki kar birikintilerinin üzerinde afişler ve davullar vardı.

Göstericilerle onları çevreleyen birkaç huysuz polis arasındaki tek şey de bunlardı. Kalabalık, üniformalar ve silahlardan kurtulmanın bir yolunu arar gibi küçük parkın ucuna doğru ilerliyordu.

"Neyi protesto ediyorlar?" diye fısıldadı Jude. Nefesi camı buğulandırmıştı. Cevap vermeden sadece eğilmesini işaret ettim. Yanından geçtiğimiz blokları sayıyordum. *Bir, iki, üç, dört, beş.*

Ambulans, Profesör'ün gri çatılı, güzel ve minik beyaz evinin yakınlarında aniden durdu. Rob emniyet kemerini çözüp, arka tarafa geçerken hafifçe gerindi.

'Pozisyon aldık,' dedi elini kulağına bastırarak. Bakışlarının bana kaydığını hissetsem de yeniden titremeye başlayan Jude'a bakmayı sürdürdüm.

Bu çocuk kendini öldürtecek, diye düşündüm burnumun ucunu kaşırken.

'Hareket serbest,' dedi operasyonu Karargâh'tan yöneten ajan. **'Kaz Yumurtası harekete geçsin.'**

'Anlaşıldı,' dedi Barton. Hemen ardından Rob da aynı şeyi tekrarladı.

Kemikli çenesini saran sakalıyla berduşları andıran bir görünümü vardı şimdi Rob'un. Yine de bakışları capcanlıydı. Jude'un gerçekte olduğundan iki yaş küçük göründüğünü gizleyebilecekmiş gibi bir ilk yardım teknisyeni önlüğüyle şapka fırlattı ona.

"Tek kelime etme, tereddüt etme, ben ne dersem onu yap ve hemen geri dön," dedi çocuğa. Sonra bana dönerek ekledi: "Ne yapacağını biliyor musun?"

O kara gözlerini benimkilere dikmişti. "Biliyorum."

Rob, Jude'dan evin alarm sistemini bozmasını ve komşular meraklanıp yanlış bir zamanda pencerelerini açarlar diye Profesör için kullanılacak sedyeyi hazırda bekletmesini istemişti. Onu şehirde on beş dakikalık bir yolculuğa çıkaracak ve ben de böylece onu bizle iş birliği yapmaya yanaşacak kıvama getirebilecektim. Sonra da yaşananları hafızasından silip onu yol kenarına atacaktık. Zihnine girmek çok güç olursa diye Rob onu götürebileceğimiz güvenli bir ev ayarlamıştı. Daha... çok acı veren ikna yöntemlerimi kullanabilmem için.

Arka kapıyı açtığında buz gibi hava bir anda içeri doldu. O ve Reynolds sedyeyi ve yanlarında getirdikleri çantayı aşağı indirdiler. Jude yine ellerini ovuşturmaya başlamıştı.

Rob'un ardından aşağı inmeden hemen önce kolunu yakaladım. "Dikkatli ol."

Jude başını hafifçe sallayarak dişlerini sıktı. Beni rahatlatmak için yüzüne zoraki bir gülümseme takınmaya ya da belki de sadece kusmasını engellemeye çalışıyordu. "Hoşça kal, hoş çakal."

Kapı arkalarından kapandı. *Kendine iyi bak, kırkayak.*

Eşyalarımı toplayıp kaçmakla ilgili kurduğum onca hayal, bu ana hiç ama hiç benzemiyordu. Bu kadar sakin olmayı beklemiyordum. Cate ve Rob'dan kaçtığım ilk sefer, korku beynimi ele geçirmiş; ayaklarımın beynimden daha hızlı tepki vermesine sebep olmuştu. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Sadece koşmuştum. Zu ve diğerlerini bulmam tamamen şanstı.

Bu defa işimi şansa bırakamazdım. Yakalanırsam başıma neler gelir diye korkmaya zamanım yoktu. İradem, benzin

istasyonunda teslim olduğum gün hissettiğim o ilkel, vahşi duygulara ağır basıyordu şimdi. Başarmam gereken bir iş, korumam gereken insanlar vardı. Ve kimse, özellikle de Rob Meadows, nefes aldığım sürece beni bundan vazgeçiremezdi.

Verandanın ışığı üçü birlikte tam altından geçtikleri sırada yandı. Jude omzunun üzerinden dönüp, bana hızlı bir bakış atarak evin elektriğini kontrol eden güç kutusuna doğru yöneldi ve gözden kayboldu.

Işıklar söndüğünde Rob kapı kilidine doğru eğilirken, ben de Birlik'in ağır siyah montunu üzerimden atıp, ceplerine sıkıştırdığım çakmakla İsviçre çakısını botumun içine gizledim. Liam'ın eski deri ceketi beni uzun süre soğuktan koruyamazdı ama en azından üzerinde bir takip cihazı falan yoktu.

Şoför koltuğuna geçip kapıyı açtım. Ayaklarım karla temas ettiği anda Jude ambulansın arkasından göründü.

"Ne yapıyor–"

Hemen ağzını kapattım. Parmağımı, onu susturmak için dudaklarıma götürdüğümde gözleri dehşetle büyüdü. Jude'un kafası, olan biteni anlayamayacak kadar karışmıştı. Onu bileğinden tutup arkamdan sürüklemek zorunda kalmıştım. Bu arada ambulansın gövdesi görünmemizi engelliyordu.

'İçerideyiz,' dedi Rob kulağımdaki cihaza. **'Durum bildir Lider?'**

'Plana uygun Bakıcı.'

Sokak tabelasına bakıp yönümüzü tespit etmeye çalıştım. Garfield Sokağı. Gittiğimizi anlamadan önce aramıza olabildiğince çok mesafe koymalıydım. Koşarak ondan kaçabilirdim ama bir arabadan kaçmak, özellikle de Jude yanımdayken im-

kânsızdı. Yeniden göstericilerin olduğu bölgeye dönebilirsek kalabalığın arasına karışır, o ve Reynolds'tan kurtulabilirdik. Rob, bizi enseleyecekleri ilk yere bakmayı akıl edemezdi. Yabani ve acımasız bir adam olabilirdi ama hayal gücünün pek de gelişmiş olduğu söylenemezdi.

Jude yanımda, nefes nefese ilerliyordu. Rüzgâr şapkasını hırpalıyor; benimkini ise çekiştiriyordu. Siyah örgü beremi iyice aşağı çekerek önüme düşen saçları ve kulaklığımdan yükselen operasyon seslerini içeri hapsettim.

Hava, Virginia'da hiç deneyimlemediğim kadar soğuktu. Çıplak teni gördüğü anda pençelerini geçiren sert ve ısrarcı bir soğuktu bu. Gözlerimden akan yaşlardan ve kar tanelerinden kurtulup hızlanmaya çalışıyordum ama Jude benim bu hızıma bile yetişmekte zorlanıyordu. Evlerle binaları ayıran ağaçların yanından geçtikçe ayaklarımızın altındaki karın içine gizlenmiş dallar kırılıyor ve buz parçalarının çıtırtıları duyuluyordu. Güneye, güneye, güneye... Güneye gitmeli, Harvard Meydanı'ndaki göstericileri bulmalı ve kaçmalıydım.

'Hedef ele geçirildi. Portakal, alan serbest mi?'

Jude, dehşet dolu gözlerle bana baktığında onu uyararak başımı salladım.

Rob'un sesi, kibrit kutusuna sürtünen bir kibrit misali omurgamı yalayıp geçti. Hissettirdiği acı çok şiddetli olmasa da sesimin üzerindeki kontrolümü gevşetmeye yetmişti. **"Ah, evet,"** dedim bir parmağımı kulağımdaki telsize bastırarak. **"Dışarısı temiz."**

Rob'un ambulansın kapısını açıp gittiğimizi fark ettiğini anladım. Sesi kesildi. Karargâh ve Barton ondan son durum-

la ilgili bilgi istiyordu ama o hiç cevap vermiyordu. Yüzünü zihnimde canlandırabiliyordum. Öfkesini kontrol etmeye çalışırken beyazdan mora dönen o yüzünü. Dudaklarımın kenarında minicik bir gülümseme belirdi. Beni kaybettiğini belli etmeden bana seslenemezdi. Bir Bakıcı'nın görevi, her şeyden öte, kendi kontrolündeki ucubeleri korumaktı.

Reynolds, **'Porta–'** derken birden sustu.

'Hey Rob,' dedim sessiz ama kararlı bir şekilde. Bahçedeki kamp ateşini ve turuncuya boyanan gökyüzünü görebiliyordum artık. Jude ceketime tutunmuş bana yetişmeye çalışırken uzun parmaklarını iyice geçirmişti deriye. Kar daha da şiddetlenmişti. Ceketimin altındaki kapüşonu kafama geçirerek ellerimi cebime soktum ve son caddeden karşıya geçtim. **"Sana bir şey soracağım."**

"Roo," diye fısıldadı Jude. "Ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz?"

'Portakal, operasyon dışı bildirimleri sonraya bırak,' dedi Barton.

Güzel. Onun da duymasını istiyordum. Bunu hepsinin duymasını istiyordum.

Polislerin ve Milis Kuvvetleri'nin sirenleri açıktı. Göstericiler, ellerinde pankartlar ve davullarla yanlarından geçiyordu. Marşa benzer bir şey söylüyorlardı ama bundan pek de emin değildim. Pankartlardaki çeşitliliğe bakılırsa tam olarak neyi protesto ettikleri konusunda bir uzlaşma sağlayamamış gibiydiler. Onları zorla devletin hizmetine sokacak yasa taslağını mı? Başkan Gray'in Batı Yakası hükûmetiyle pazarlığa yanaşmayışını mı? Yoksa tüm ülkeye bir zehir gibi yayılan dehşet

duygusunu mu?

Çevremizdekilerin çoğu gençti ama ergen de sayılmazlardı. Ülkedeki üniversite ve yüksek eğitim kurumlarının büyük çoğunluğu fon sıkıntısı yüzünden geçici olarak kapanmıştı. Eğer aralarından birkaçının eğitime devam edecek parası kaldıysa bunlardan biri Harvard olurdu.

'BİZLER SİZİN YORGUN, FAKİR ANCAK BİR OLMUŞ HALKINIZIZ,' yazıyordu pankartlardan birinde.

Seslerinin telsizden duyulmasını istemediğim için aramızda biraz mesafe bırakarak takip ediyordum onları. Mikrofonu aktive etmek için kulağıma dokunmadan önce kalabalığın meydandan uzaklaşmasını bekledim.

'İsimlerinin ne olduğunu bilmek istiyorum?'

'Portakal.' Rob'un sesi gergindi ve nefes nefese kalmış gibiydi. **'Ne demek istediğin hakkında–'**

'Portakal, kes...' Karargâh'taki kadının sesinden de benden pek memnun olmadığı anlaşılıyordu.

'Neler oluyor Bakıcı?' Barton da hâlâ bizi dinliyordu.

'Karşılaşmamızdan önceki gece kamptan çıkardığın o iki çocuğun isimleri diyorum,' dedim. Bir yandan da bakışlarımı ileri doğru gitmemizi işaret eden rastalı genç çocuğun üzerinden ayırmıyordum. **'Oğlanla kız. Onları hatırladığına eminim. Onları oradan çıkarmak çok uğraştırmış olmalı seni. Ellerini ve ayaklarını o şekilde bağlamandan hiç bahsetmiyorum bile.'**

Jude koyu renkli kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış, bana bakıyordu.

'Aklım almıyor. Onları önce dışarı çıkardın ve sonra da ıssız bir sokakta öldürüp orada bıraktın. Neden? Ne anlamı vardı bunun? Seni o kadar sinirlendirecek ne söylemiş ya da ne yapmış olabilirlerdi? O kız sana yalvarıyordu. Ölmek istemiyordu ama sen onu kampın dışına çıkarıp katlettin. Çocuğun maskesini bile çıkarma zahmetine katlanmadın.'

Titremesini durdurmak için ellerimi yumruk yaptım. Ve tam o anda birden Alban'ın sesini duydum kulağımda.

'Bu da ne böyle?' Derin bir nefes aldı. 'İkinizin de Lider'le buluşmasını istiyorum. Karargâh'a Bakıcı ile dönmek istemiyorsanız...'

'Karargâh'a dönmüyoruz,' dedim. 'O sonsuza dek defolana kadar da dönmeyeceğiz.'

Bu tehlikeli bir oyundu. Alban yemi yutup Rob'u gönderse bile onun kana susamış arkadaşlarının Karargâh'taki çocuklara zarar vermeyeceğinin bir garantisi yoktu. Ama... Ama... Alban şimdi Rob'un nasıl biri olduğunu anladığına göre, o ve güvendiğimiz diğer ajanlar artık daha uyanık olacaklardı. En azından birkaç hafta boyunca. Jarvin ve diğer komplocular da Jude uzakta olduğu ve onları ispiyonlayamayacağı için kendilerini daha güvende hissedeceklerdi. Hem bana da sadece bir iki hafta yeterdi. Birkaç hafta içinde onları kovmak için ihtiyacımız olan her şeyle birlikte geri dönecektim.

'Rob dinle, sadece isimlerini bilmek istiyorum. Onları öldürmeden önce isimlerini sorma zahmetine girdin mi, onu söyle bana.'

'Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Yalan söylemeyi bırak lanet olasıca! Seni bir elime geçirirsem–'

'Benimle bir daha hiç karşılaşmamayı dilesen iyi olur,' dedim daha da sertleşerek. O kızın yüzünü görmek için gözümü kapamama bile gerek yoktu. Yanımda yürüdüğünü hissedebiliyordum. Gözleri, ona doğrultulmuş namluda ve silahı tutan o eldeydi. **'Çünkü sana yapacaklarım, kafatasına giren bir mermiden çok daha beter acıtacak canını.'**

Cevap vermesini beklemedim. Kulaklığı çıkarıp yere attım. Arkamdaki ayaklar onu ezip paramparça edecekti. Kalabalığa yetişmek için koşmaya başladığımda Jude'a da beni izlemesini söyledim. Massachusetts Caddesi'nin genişlediği yere doğru hızla ilerleyen kalabalığa karışmıştık. Dört bir yanım beni itip kakan kollarla sarılmıştı. Etrafımda bağırıp duran insanlar vardı ve kendimi aylardır ilk kez bu kadar güvende hissetmiştim. Arkama dönüp Jude'un solgun yüzüyle karşılaştım. Kocaman olmuş gözleri, soğuktan pembeleşen yanakları ve burnuyla hemen arkamdan geliyordu. Bir çeşit güç ve kontrol duygusu yönetiyordu hareketlerimi. İkimizi de onlardan kurtarmayı başarmıştım ve kimse bize bakmıyordu bile.

Jude'un yeniden ceketime tutunduğunu hissettiğimde kalabalığın arasında ilerlemeye başladım. Önümüzdeki davullar hızlı bir ritim tutturmuştu ve işte ilk kez o zaman paniğe kapıldım. Arkamdan birinin bana seslendiğini işittim sanki ama o anda içimdeki öfke yüzünden atılan sloganları bile doğru düzgün duyamıyordum.

Çevremdeki kalabalık giderek büyüyordu ve sokakta ilerledikçe daha da heyecanlanıyor gibiydiler. Sürekli aynı sloganı atıp duruyorlardı. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla, daha fazla.* Tek ortak noktaları buydu. Hepsinin istediği tek şey. Daha fazla yiyecek, daha fazla özgürlük, daha fazla para, daha fazla...

Nereye gittiğimiz birden dank etti kafamda. Boston'ın merkezine gidiyorduk. Massachusetts Köprüsü önümüzdeydi ve onu kuşatan mavi beyaz polis sirenleri de.

Göstericiler durmadı.

İsyan birliklerinde onlarca polis vardı. Milis Kuvvetleri de yerlerini koruyordu. Fakat tek bir gösterici bile durmadı. Ayaklarımın yavaşladığını hissettiğim anda arkamdan gelen kalabalık tarafından öne doğru itildim.

Tüm bu olan bitenin merkezinde duran yaşlı polis megafonunu kaldırdı. "Boston Polis Departmanı'ndan Komiser Bowers konuşuyor. Şu anda Massachusetts Kamu Hukuku'nun bölüm iki yüz almış altının, yüz yirmi birinci maddesini çiğnediğinizden tutuklanabilirsiniz. Hukuksuz bir şekilde toplanmış bulunuyorsunuz. Huzursuzluk çıkarmadan dağılmanızı istiyorum hemen. Eğer dağılmazsanız tutuklanacaksınız. Bu size ilk ve son uyarım."

Atılan ilk taşı görmedim. İkinci ya da üçüncüyü de. Ama polisin kalkanlarından gelen sesleri duydum.

"Ateş edin o hâlde!" diye bağırıyordu biri. "Vur! Vur! Vur!"

Etrafımdaki kızlar hemen bağırmaya başladılar. "Vur, vur, vur!" Slogan, bir anda tüm kalabalığa yayılmıştı.

Durmak nedir bilmeyen kalabalığı dirseklerimle yararak kendime bir yer açmaya çalıştım ve geriye doğru gittim. Polisin üzerlerine ateş açmasını mı istiyorlardı? Hem de bir şeyleri ispatlamak uğruna ya da...

Videoya kaydetmek için. Buz kesmiş parmaklarına iliştirdikleri kameraları gördüm. Kar taneleri kameraların camlarına yapışsa da üniformalı kadın ve adamlara yönelen her taşı,

her kar topunu ve her kaldırım taşını çekiyordu. Güçlükle grubun en arkasına ulaşmaya çalışırken eğilip başımı kollarımın altına aldım. Kafama inen ani bir dirsek darbesiyle sarsıldım.

Arkama uzanıp Jude'un kolunu tuttuğumu sandım. Ama ceketimi tutan kişi, kısa boylu ve kalın çerçeveli bir gözlük takmış olan Asyalı bir kızdı. O da beni gördüğüne en az benim kadar şaşırmıştı.

"Üzgünüm!" diye bağırdı. "Seni arkadaşım sandım."

Kahretsin. Hızla kendi etrafımda dönüp çevreme bakındım. *Nereye kayboldu?*

Atılan sloganları susturabilecek tek şey, silah sesiydi. Kızla aynı anda olduğumuz yerde zıplasak da arkadan gelen kalabalık tarafından kenara doğru itildik. Belki bir memur ya da asker, böylesi bir tehdidin kalabalığı dağıtmaya yeteceğini düşünmüş olabilirdi ama bu insanları harekete geçiren öfkeyi çok hafife almışlardı.

Grubun liderliğini yapan protestocuların bu tip kabadayılıklara alışık oldukları belliydi. Omzumun üzerinden baktığımda önlerini kesen şeffaf bariyerleri zorladıklarını gördüm. Arabaların siren seslerini bastıracak şekilde bağırıp çağırıyorlardı. Aralarından şanssız olanlarsa geri itilerek kendilerini yerde buluyorlardı.

"Jude!" diye seslendim suçluluk duyarak. "Jude!"

İlk gaz bombası tekinsiz bir sesle patladı. Yine de kalabalığı dağıtmaya yetecek kuvvette değildi. Bu, göstericilerin memurların üzerine doğru daha da şiddetle koşmalarına yaradı yalnızca. Birinin beni kolumdan tutmaya ve kendisine çevir-

meye çalıştığını hissettim ama kendimi onun elinden kurtardım.

Kötü plan, diye düşündüm gaz bulutu içinde güçlükle solurken. *Kötü, kötü, kötü plan Ruby.*

O hengâmenin arasında onu görebilmem çok büyük bir şanstı. Tam diğer tarafa dönecektim ki kıvırcık saçlarını göz ucuyla fark ettim.

Mavi renkli ilk yardım teknisyeni önlüğü rüzgârda savruluyordu ve bir kolu yırtılmıştı. Jude bir eliyle en yakındaki sokak lambasına tutunmuş; parmaklarının ucunda duruyordu. Diğer elini ağzına siper etmiş; 'Ruby! Roo!' diye hiç durmadan sesleniyordu.

Şimdi korkunun paniğe, paniğin de kaosa nasıl dönüştüğünü görebiliyordum. Jude gözden kaybolmuş; biber gazı bulutunun içinde, silahlardan, dumandan ve köprüden uzaklaşmaya çalışan bedenlerin ardına saklanmıştı. Yeni sesler de vardı artık. Üzerimizde dolanan bir helikopter, kalabalığın üstüne kör edici bir ışık tutuyordu. Pervanelerinin dönüşü dumanı biraz olsun dağıtmış, Milis Kuvvetleri'ne bize saldırma imkânı tanımıştı. İlk defa, birden fazla siyah üniforma gördüm kalabalığın arasında.

O gece hava açık olsaydı, gözlerim gaz yüzünden yanmasaydı ve deli gibi atan kalbimden başka bir şeyi duyabilecek olsaydım onu daha önce fark ederdim. Bir anda tenimde titreşen havayı hissettim.

"Jude yapma!"

Yol kenarındaki sokak lambaları yanıp sönmeye ve cızırdamaya başladı. Lambaların turuncu ışıkları önce gözleri kör

edercesine parladı, sonra hepsi aynı anda patladı. Kırık cam parçaları, korkudan titreyen göstericilerin üzerine saçıldı.

Civardaki binalar aylar belki de yıllar sonra elektriğe kavuşuncaya dek Jude'un ne yaptığını anlayabilen biri olmuş muydu, emin değilim.

Silahını doğrultmuş olan Milis Kuvvetleri'nden yarım saniye önce ulaştım ona. Göğsüne omuz atarak ikimizi birden yere düşürdüm. Darbenin etkisi nefesimi kesmişti ama yine de ayağa kalkıp onu muhafızın namlusundan korudum. Ama adam tek bir darbeyle silahı kafama indirmiş ve beni karanlığın kollarına bırakmıştı.

YEDİ

YANAĞIMIN ALTINDAKİ YER SARSILIRKEN O SESSİZ PATIRTI, beynimde zonklayan donuk acının daha da büyümesine sebep oldu. Yavaş yavaş bedenimi hissetmeye başladım. Derin bir nefes alıp kurumuş dilimdeki tuz ve demir tadından kurtulmaya çalıştım. Birbirine girmiş saçlarım enseme yapışmıştı. Uzanıp onları geriye atmak istediğimde ellerimin bağlı olduğunu fark ettim. Sert bir şey tenime batıyordu.

Minibüsün kirli zemininde daha rahat bir pozisyon almaya çalışırken omzuma bir sancı girdi. Arka taraf karanlıktı. Ama arada bir, ön koltukları aracın gerisinden ayıran metal parmaklıklardan, yalnızca şoför koltuğunda oturan adamla yanındakinin üzerinde siyah üniformalar olduğunu görebileceğim kadar bir ışık süzülüyordu içeriye.

Lanet olsun! Kalbim kulaklarımda atıyordu ama korkmuş gibi hissetmiyordum kendimi. Ta ki karşımdaki banklardan birinde elleri ve ağzı bağlı bir hâlde oturan Jude'u görene dek.

PÖK askeri ellerimi bağlasa da muhtemelen zaten baygın

olduğumdan ağzımı kapatmaya gerek duymamıştı. Buna memnum olmadığımı söyleyemezdim. Boğazımı yakarak ağzıma gelen kusmuğu yutmak zorunda kalmak, sanırım daha korkunç olurdu. İçimde yavaşça ama istikrarlı bir şekilde yükselen endişeyi hissedebiliyordum. *Yine mi!? Hayır, olmaz, olamaz, oraya geri dönemem.*

Sakinleş, diye emrettim kendime. *Böyle yapmakla eline bir şey geçmeyecek. Kendini toparla.*

Jude'un dikkatini çekmek için bir şey söylemek istiyor fakat çenemi kıpırdatamıyordum. Uyandığımı anlaması bile birkaç saniyesini aldı ve anladığındaysa şaşkınlıkla yerinde zıpladı. Omzuyla ağzına tıkıştırılan kumaşı çıkarmaya çalışıyordu. Başımı salladım. Bir şeyler yapacaksak bunu sessizce yapmak zorundaydık.

Jude'un yaşadığı korku gerçekti. Omuzlarının üzerinden, kulakları sağır eden bir gürültüyle kara bir gölge misali yükseliyordu sanki. Deli gibi sallanmaya başladı. Ciğerlerine hava çekmeye çalışırken başını çarptı.

Panik atak geçiriyor. Bundan emindim. Bunun beni bir anda kesin bir karar almaya yöneltmesine şaşırmıştım.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım öndeki adamların telsiz gürültüsünden beni duymamalarını umarak. "Jude bana bak. Sakinleşmek zorundasın."

Başını sallıyordu ve ben gerçekten onun zihnindeymişim gibi net bir şekilde duyabiliyordum aklından geçenleri: *Yapamıyorum, hayır, burada olmaz, şimdi değil, ah Tanrım, olmuyor.*

"Senin yanındayım," dedim dizlerimi göğsüme çekerek. Canım yansa da kollarımı bacaklarımdan geçirmeyi başar-

dım. Böylece bağlı ellerim önümdeydi artık.

"Burnundan derin bir nefes al," dedim, "ve ver. Hiçbir şeyin yok. İyi olacağız. Sadece sakinleşmen lazım."

Ve bunu hemen yapmalıydı. Zihnim buraya en yakın kampı düşünüyordu. *New York'un kuzey çıkışında olabilir mi? Delaware'de bir tane yok muydu? Hani şu terk edilmiş tarım arazilerinin yakınında... Peki, şimdi neredeyiz?*

Bakışlarımı Jude'unkilerden hiç ayırmadım. "Sakinleş," dedim. "Odaklanmana ihtiyacım var. Arabayı durdurmalısın. Saratoga'yı hatırlıyor musun?"

Birlik'in eğitim metotları hakkında söyleyebileceğim tek olumlu şey, eğitmenlerin oldukça yaratıcı olmalarıydı. İçine düşebileceğimiz durumları tahmin etmede doğaüstü bir yetenekleri vardı sanki. Olası senaryoların tümünü daha önce çalışmıştık. O simülasyonda Vida, Jude ve ben Saratoga'da bir operasyonda rehin alınmıştık. Vida da ben de minibüsten dışarı çıkmayı başarmış ama sonunda vurulmuştuk. Eğitmen Fiore yapmamız gereken her şeyi bize bir bir anlatmıştı. Buna, Jude'un arabanın arkasında saklanmaktan başka bir şey daha yapması da dâhildi.

Derin bir nefes alarak başıyla beni onayladığını gördüm.

Zu'nun Sarı olması ona yolculuk esnasında yeteneklerini kontrol etmede epey zorluk çıkarırdı. Birlikte olduğumuz sürenin büyük bir kısmında, makinelere ya da arabaya zarar vermemek için plastik eldivenlerle dolaşmıştı. Tüm bunlara rağmen iki kez kontrolünü kaybettiğini görmüştük. Ama Jude eğitimliydi. Ona öğrenmesi için yardım etmeye istekli birçok Sarı arkadaşı olduğu için şanslıydı o. Çevresindeki herkesten

on kat hızlı koşsa da yetenekleri konusunda oldukça kontrollüydü. Hatta şu gösteri sırasında yaşanan olay, kontrolünü kaybedişine ilk tanık oluşumdu. Hem de böylesine korkunç bir şekilde.

Gözlerini kapattı. Kendimi gelecek darbeye hazırlamak için yan yattım.

Kolumdaki tüyleri bile diken diken eden büyük bir elektrik dalgası hissettim. Her yer bembeyaz olana dek elektriğin cızırtısı kulaklarımı, sıcaklığı tenimi yaktı.

Arabanın aküsü, bundan daha fazlasını kaldıramazdı. Dururken hiç teklemedi bile. Görünmez bir duvara toslamış gibi birden durdu. Çarpmanın etkisiyle ön tarafa savruldum. İki PÖK askeri de şaşkınlıkla bağırdı.

Ama hesaba katmadığım bir şey vardı. Haddinden fazla yükselmiş benzin fiyatları yüzünden Doğu Yakası'nda bir arabaya rastlamak neredeyse imkânsızdı. Ben de dışarıda başka kimsenin olmayacağını ve minibüs durduğunda PÖK askerlerini birer birer alt etmenin bir yolunu bulacağımı düşünmüştüm.

Fakat askerlerle aynı anda beyaz farları gördüm. Tır minibüsün ön tarafına öyle şiddetli çarptı ki deli gibi dönmeye başladık. Hava yastıkları, baruta benzer bir koku yayarak açıldı. Yere devrilen Jude'un tam karşısındaki banka çarptım.

Minibüs havalanıp sağ tekerlerinin üzerinde dönmeye başladığı an, bunun sonumuz olduğunu düşündüm. Ama araba yeniden dört teker üzerine düştü. Dumanlar çıkaran motorun ve bağırıp küfreden askerlerden birinin sesini duyabiliyordum. Bir de tırın patlak tekerleğinden çıkan sesi.

"...Flowers, Flowers!"

El yordamıyla Jude'u ararken görüşümü netleştirmek için başımı salladım. Onun o sıska ve sıcak diziyle buluşuna dek durmadı ellerim. Bedeninin dokunuşuma tepki verdiğini hissetmiştim. Yaşıyordu. Ama tek parça hâlinde olup olmadığını anlayamayacağım kadar karanlıktı içerisi.

"Flowers! Lanet olsun!"

Eğer bunlar PÖK askeri olmasaydı başlarına bela olduğumuz için üzülebilirdim.

Üniformalı adamlardan biri, sanırım Flowers, koltuğunda kaykılmış, önündeki hava yastığıysa kana bulanmıştı.

"Kahretsin!" Şoför, direksiyonun üzerinde kıpırdanıyordu. Parmakları, paramparça olmuş gösterge panelindeki telsizi arıyordu. Jude işini iyi becermişti. On beş metre çapındaki bir alan içerisinde bulunan tüm elektronik eşyalar yanmıştı. Adam telsizi çalıştırmaya uğraşarak durmadan; **'Moreno konuşuyor. Duyuyor musunuz?'** diyordu.

PÖK askeri, protokolü hatırlamış olmalıydı ki uzanıp kapıyı açtı ve karın üzerine bıraktı kendini. Bizi kontrol etmeli ve iyi olup olmadığımızdan emin olmalıydı.

Onun için hazırdım.

Jude'un üzerinden atlayıp askeri kapıya yapıştırdığım sırada bacaklarım tir tir titriyordu. Bir elinde silahı vardı ama kapıyı açmak için diğerinin boş olması gerekiyordu. Kelepçeli ellerimi boynundan geçirip o daha ne olduğunu anlayamadan suratını sıkıştırmaya başladım.

Moreno adlı bu askerin beyni, bana karşı koyamayacak kadar yorgundu. Kontrolü ele geçirmek oldukça kolay ve acısız

oldu.

"Kelepçelerimizi... çıkar." Elindeki silahı almadan önce dediğimi yapmasını bekledim.

"Arkanı dön ve Boston'a doğru yürümeye devam et. Charles'a ulaşana dek durma. Anladın mı?" Parmağımı tetiğe geçirdim.

"Boston'a yürü," diye tekrarladı. "Charles'a ulaşana dek durma."

Arkamda, bir oraya bir buraya savrulan Jude'u hissetsem de silahı PÖK askerinin üzerinden ayırmadım. Adam bir süre sonra karlı gecenin karanlığında görünmez olmuştu. Kollarım hem soğuktan hem de ayakta durmaya çalışmanın yarattığı stresten titriyordu.

Tır şoförü biraz geç de olsa şoför koltuğunun yanında belirivermişti. "Herkes iyi mi? Yardım çağırdım!"

Jude'a geri çekilmesini işaret ettim. PÖK askeri, koyu renk üniforması ve zifirî karanlığa rağmen hâlâ seçilebiliyordu. Tır şoförü onu anında fark etti. Ardından koşup, "Hey! Nereye gidiyorsun? Hey!" diye bağırırken onu takip ettim.

Jude onu görür görmez bileklerindeki kelepçelerden kurtulup yere fırlattı. Tır şoförü arkasına döndüğü sırada elimde silahımla bekliyordum onu.

Tır şoförünün sakalının altına gizlenmiş yüzü bembeyaz kesilmişti. Bir an için birbirimize baktık. Sakallarında kar birikiyordu. Kırmızı renkli ceketi ve kulaklarına kadar indirdiği bir şapkası vardı. Yavaş yavaş ellerini havaya kaldırdı.

"Çocuklar," diye başladı söze; sesi titriyordu. "Aman Tanrım, siz yoksa..."

Jude'un omzuma koyduğu eli kasılmıştı. "Roo..." dedi temkinli bir şekilde.

"Hadi! Yaylan!" dedim başımla elimdeki silahı işaret ederek.

"Ama... en yakın kasaba buradan kilometrelerce uzakta." Artık şoku atlattığı için rahatladığını hissettim. Ellerini yeniden iki yanına indirmişti. Belli ki iş o raddeye gelse onu vuramayacağımı düşünüyordu. Buna öfkelensem mi sevinsem mi bilemedim. "Nereye gidiyorsunuz? Arabaya ihtiyacınız var mı? Pek fazla yiyeceğim yok ama... ama en azından sıcak ve..."

Belki de kibarlık ettiğini düşünüyordu. Belli ki Jude da öyle düşünüyordu. Adamın boynuna atlayıp ağlamaya başlamadan hemen önce onu tuttum.

Belki de bizi teslim etmesi karşılığında alacağı onar bin dolarlık ödülü düşünüyordu.

"Buradan hemen kaybol!" dedim silahın emniyetini açarken. "Git."

Bir şey söylemek istediğini görebiliyordum ama kelimeler boğazında düğümlenmişti. Şoför, önce bir iki kez başını salladı ve sonra istediğimi yapmaya gönüllü olmasa da onayladı. Jude itiraz etmek için ağzını açıp onu kalmaya ikna etmek ister gibi elini kaldırdı. Şoför yavaşça arkasını dönüp ağır adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı. "Sadece yardım etmek istiyordu!"

Yoldaki ince buz tabakasının üstüne atladığımda tabaka hafifçe çatırdadı. Soğuk, kendime gelmemi sağlamıştı. Açık-

lama yapmaya vaktim yoktu. Kaçma içgüdüm her şeye ağır basıyordu. Gece uzundu ve etrafımızdaki ormanı örten kar yığınları hâlâ erimemişti. Hızlı hareket etmeli ve izimizi kaybettirmeliydik.

"Kendi başımızın çaresine bakmalıyız," dedim ve karanlıkta ilerlemeye başladık.

Yol boyunca uzaktan gördüğümüz araba farları, koşmaya çalışırken pençelerini ciğerime geçiren soğuktan korumuyordu beni. İşimize yarayacak bir araba bulmayı umut ediyordum. Ancak yolun bu tarafındaki terk edilmiş araçların hepsinin ya aküsü ya da benzini bitmişti. Yakındaki ormanlık alanda, Massachusetts paralı yolu olduğunu düşündüğüm yere ulaşana dek dizlerimize kadar gelen karın içinde beş dakika boyunca koştuktan sonra Newton Massachusetts'ten çıktığımızı gösteren bir tabelayla karşılaştık. Bir diğerinde ise Providence, Rhode Island'a 100 km kaldığı yazıyordu.

Rhode Island hakkında bildiğim tek şey, Massachutsetts'in güneyinde olduğuydu. O yüzden de Providence'a gidecektik. Oradan da Hartford'a, Connecticut'ta bildiğim tek şehre geçip New Jersey'ye gitmenin bir yolunu bulurduk. Dördüncü sınıftan kalma coğrafya bilgim, Doğu Yakası boyunca ilerlememizi sağlayacaktı. En azından ben lanet olasıca bir haritayla bir araba bulana dek.

"Bekle..." dedi Jude nefes nefese. "Bekle, bekle, bekle..."

"Daha hızlı ilerlemeliyiz," dedim. Onu peşimden sürüklü-

yordum ama gerekirse taşırdım da.

"Hey!" Sarsılarak dizlerinin üzerine yığıldı. Bense bu görüntü karşısında yaşadığım şaşkınlıktan neredeyse kendi dengemi kaybedecektim.

"Hadi ama!" diye bağırdım. "Ayağa kalk!"

"Hayır!" diye haykırdı. "Bana hangi cehenneme gittiğimizi söyleyene dek olmaz! Barton muhtemelen bütün gece bizi aramıştır."

Otobanın iki tarafı tepelerle ve ağaçlarla çevriliydi ama yine de apaçık ortadaydık. Yanımızdan parlak beyaz farlarıyla ne zaman bir tır geçse hemen saklanacak bir yer bulmak zorunda kalıyorduk.

Derin bir nefes aldım.

"Panik düğmesi yanında mı?" diye sordum. "Jude... Yüzüme bak. Hâlâ yanında mı?"

"Neden?" diye sordu pantolonunun ceplerini karıştırarak. "Sanırım. Ama..."

"At onu."

Kalın kaşlarını çattı. Burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuştu ve burnu akıyordu. Boşta duran kolunu kaldırıp montuna sildi burnunu. "Ruby, neler oluyor? Lütfen konuş benimle!"

"At onu," dedim. "Los Angeles'a dönmeyeceğiz. En azından şimdilik."

"Ne?" Jude'un sesi çok uzaktan geliyordu sanki. "Sen ciddi misin? Biz... kaçıyor muyuz?"

"Eninde sonunda geri döneceğiz," dedim. "Ama önce ta-

mamlamamız gereken başka bir özel görevimiz var. Birileri bizi bulmadan yolumuza devam etmeliyiz."

"Kim verdi bu görevi?" diye sordu Jude. "Cate mi?"

"Ajan Stewart."

Jude ikna olmuş görünmüyordu ama en azından onu ayağa kaldırmayı başarmıştım.

"İstihbarat elemanlarından birinden bir bilgi almalıyım," diye açıkladım olayı olabildiğince gizemli ve tehlikeli göstermeye çalışarak. İşe yaramıştı. Yüzündeki endişe dolu ifade yerini meraka bıraktı. Ve küçük de olsa bir heyecana.

"Birlik'in misyonu için hayati bir operasyon bu; ama Barton'ın bunun ardında yatan gerçeği bilmesine izin veremezdim. Biz geri dönene dek Rob'tan tamamen kurtulmamızı garantileyecek bir yol bulmak zorundaydım."

"Bana anlatmalıydın," dedi Jude. "En başından. Başa çıkabilirdim."

"Gizli bir görev bu. Sadece birkaç kişi biliyor," dedim ve ekledim: "Üstelik tehlikeli de."

"O hâlde beni neden yanına aldın?"

"Çünkü şimdi oraya dönersen seni de tıpkı Blake'i öldürdükleri gibi öldürürler."

Birden büyük bir utanç duydum. Boğazıma yapışan ve nefesimi kesen türden bir utanç. Seçme hakkı bile sunmadan onu yanıma almış ve bana inansın diye gerçekleri sadeleştirerek anlatmıştım. Bana aynısını yaptığı için Cate'den de nefret etmemiş miydim? O da beni ikna etmeye çalışırken şu anda hissettiğim kadar çaresiz mi hissetmişti kendini?

Jude beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu yüzüme. "Haklıydım," diye fısıldadı. "O yüzden beni seçti. Haklıydım."

"Evet," diye itiraf ettim. "Haklıydın."

Jude çenesini oynatarak başını salladı. Bir şeyler söylemek istiyordu. Sonunda üzerindeki önlüğe uzandı ve o tanıdık siyah düğmeyi çıkarıp fırlattı.

"Zaten bozulmuştu," diye mırıldandı. "O arabayı ve içindeki her şeyi bozmuştum, hatırladın mı?"

Doğru. Elbette. Giysilerindeki takip cihazları da bozulmuştu.

"Pekâlâ," dedi şimdi çok daha güçlü bir sesle. İşte benim sırtımı yaslayacağım Jude buydu. Tüm operasyonların, Nico ve Blake'le oynadığı bilgisayar oyunları kadar eğlenceli olacağını düşünen Jude.

Uzanıp saçlarına ve omuzlarına düşen karları temizledim. "Ben tam olarak ne dersem onu yapmalısın, anladın mı? Ana yoldan uzak duracağız. Kimse nerede olduğumuzu bilmemeli. Ne Cate, ne Vida, ne de Nico. Bizi bulup da geri götürürlerse bu operasyonu başarma şansımızı tümden kaybederiz. Ve tabii Birlik'i yeniden güvenli bir yer hâline getirme şansımızı da."

Elimden geldiğince hızlı ve basit bir şekilde ona operasyonu anlattım. Her şeyi. Nereye gittiğimizden tut, Rob ve diğerlerinin planladıkları şeye kadar. Ona kısmen gerçeği söyledim. Bir süredir Liam'la seyahat ettiğimi ama Cate beni getirmeden önce yollarımızın ayrıldığını ve ondan haber alamadığımı anlattım.

Ona gerçeği bütün çıplaklığıyla anlatmak çok mu kötü olurdu? Ona o güvenli yerde geçen çok değerli birkaç dakikadan bahsetmek istediğime bile inanamıyordum. Birbirimize veda ettiğimiz anı ona anlatarak her şeyi daha da karmaşıklaştırmak mantıklı gelmiyordu bana. Benden başka hiç kimsenin o anın içinde yaşamasını, o anı düşünmesini ve düşlemesini istemiyordum. Hem dürüst olmak gerekirse şu anda onun bana her zamankinden çok güvenmesine ihtiyacım vardı. Ona Liam'a yaptığım şeyi anlatırsam bana her an, ona da aynısını yapacağım korkusuyla bakacaktı. Tabii bir daha yüzüme bakabilirse.

Birlik'in yarısı benden korkarken o gelir yanıma otururdu. Ona dokunduğumda irkilmiyordu. Güvende olduğumdan emin olmak için operasyon dönüşlerinde beni bekliyordu. O zamanlar bana çok sinir bozucu gelse de daha önce bunu, yani *onu* kaybetmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim.

Jude anlattıklarımı tuhaf bir sakinlikle dinledi. Liam'ın taşıdığı flaş bellektekileri anlattığımda bile hiçbir tepki vermedi. Tam beni dinlemediğini düşünmeye başlamıştım ki başını sallayıp, "Peki," dedi.

"Sorun ne?" diye sordum. Bu sorunun ne kadar aptalca olduğunun da farkındaydım aslında. Sorun olmayan bir şey var mıydı ki? "Kendini iyi hissediyor musun? Bir yerin falan kırılmadı ya?"

"Ah, hayır, yok, yani ben iyiyim. En azından tek parçayım." Başının tepesine hafifçe vurdu. "Sadece..."

"Ne var?"

"Sadece öncesini merak ediyordum. Yani şeyden öncesi-

ni demek istiyorum." Bana bakmak için döndü. "Kamptayken PÖK askerleriyle çok mücadele etmek zorunda kalmış mıydın? Yani, çok sakindin. Beni yanlış anlama sakın, adama 'Kaybol!' dediğin sahne tek kelimeyle efsaneydi. Ama bilirsin, pek de korkmuş gözükmüyordun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Korkmadığımı mı sanıyorsun?"

"Ben de korkmadım ki zaten!" diye ekledi hemen. "Sadece sen Karargâh'a gelmeden önce..."

"Cate beni getirmeden önce ne yaptığımı mı sormaya çalışıyorsun?"

"Yani, evet," dedi Jude. "Hepimiz merak ediyoruz aslında. Yani bazı söylentiler var ama pek inanılacak gibi değil."

"Öyle mi?"

"Evet." Sorularının cevapsız kalacağını anladığı an, öyle görünmemesi için uğraşsa da oldukça beceriksiz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Gerçekten bilim insanlarının sebebini bulduğuna inanıyor musun," diye sordu Jude, "İdiyopatik Ado bilmem nenin?"

"İdiyopatik Adolesan Akut Nörodejenerasyon," diye tamamladım. Ya da birçoğumuzu öldürüp geride kalanlarımızı bir ucubeye çeviren hastalık mı demeli! O harflerin ne anlama geldiğini nasıl unutabilmişti ki?

"Evet, her neyse," dedi Jude. "Ah, Tanrım, Birlik bu bilgiyle neler yapabilirdi bir düşünsene?"

Sesindeki umut, kalbimin kırılmasına sebep oldu. Flaş belleği hâlâ saklıyor olması bir yana, Liam'ı bulmamızın bile bir

mucize olduğunu ona nasıl anlatabilirdim?

"Çok fazla düşünüyorum," dedi. "Sen düşünmüyor musun? Anlayamadığım çok şey var ve Cate'le diğerleri bana doğru dürüst bir şey anlatmıyorlar. Yine de beyinlerimizin bir çeşit mutasyona uğradığını düşünmek aslında çok havalı. Yani tabii nasıl ve neden olduğunu bilmek de iyi olurdu ama bu, havalı olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Thurmond'dayken, dört bir yanımı saran perişanlık hissi dışında etrafta odaklanacağım bir şey olmadığı zamanlarda ben de buna kafa yorardım. Kim bilir kaç günü, Sam'in ranzasının dibine oturup, bunların nasıl ve neden bizim başımıza geldiğini düşünmekle geçirdim. Neden bazılarımız Yeşil, bazılarımız Turuncu ve bazılarımız *ölüydü*? Cate'in beni dışarı çıkardığı günden beri bu konu üzerine çok düşünmedim. Çünkü odaklanmam gereken çok daha önemli şeyler vardı. Hayatta kalmak gibi. Yeniden yakalanmamak gibi. Liam, Chubs ve Zu gibi.

"Çok aptalca olduğunu biliyorum ama uzun zamandır tüm bu olup bitenleri çözmeye çalışıyordum. Bazen bunun bir virüs olduğuna inanasım gelmiyor. Bazen... yani Amerika'nın dışına hiç çıkmadıysa nasıl bir virüs ya da hastalık olabilir ki bu?" diyordu Jude. "Bizim diğer çocuklardan, ölenlerden farkımız neydi?"

Söylediği her şeyde haklıydı. Hepsi de aklımızı karıştırabilecek cümlelerdi. "Hadi! Aklımızı bulandırmayalım şimdi. Önce Cole'ün kardeşini bulmamız gerek."

Jude başıyla onayladı. "Tanrım bu... tuhaf olacak. Yani onunla tanışmak. Kaçtığı zamanı hatırlıyorum. Simülasyo-

nun sonunda yapılan sayım bitene dek kimse onun gittiğini anlamamıştı."

Ona döndüm. "Sen Liam'ı tanıyor musun?"

Jude bal rengi gözlerini hafifçe açmış, bana bakıyordu. "Ah hayır, yani şahsen tanımıyorum. Sadece ismini duymuştum. Georgia'daki merkezde eğitim alıyordu. Ben ve Vida ise hep LA'deydik. Gerçi tüm eğitim birimini Kaliforniya'ya taşımalarının nedeni Liam'dı. Sanırım herkesi yer altına alırsak daha az insan kaybolur diye düşündüler."

Doğru. Elbette. Liam Kaliforniya'da olamazdı. Bu düşüncenin beni ne kadar rahatlattığını hayretle fark ettim. Yer altındaki o karanlık delikte yaşamaya zorlanmamıştı.

"Liam da o ağ üzerinden her gün iletişim kurduğun insanlar arasında mıydı?" diye sordu Jude. "Nico bir defasında bahsetmişti. Diğerlerini de arayacak mıyız?"

Sabır taşım, üzerinde yürüdüğümüz zemini kaplayan buz kütlesi gibi bir anda çatlamıştı. Bu gece pek de sabırlı davranabileceğimi sanmıyordum zaten.

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" dedim sertçe. "Böylesi bir pisliğe bulaşmamış olsaydın bugün burada bile olmayacaktın!"

"Biliyorum tamam mı, biliyorum!" dedi Jude ellerini havaya kaldırarak. "Bizden hoşlanmıyorsun. Birlik'ten hoşlanmıyorsun. Lider olmak istemiyorsun. Kendinden, Cate'den, eğitimden, en sevdiğin yiyeceklerden, ailenden ya da arkadaşlarından bahsetmekten de. Tamam. *Tamam!* Bir dakik– ne yapıyorsun?"

Yürürken gördüklerimin kendi hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanmıştım. Bizden biraz ötede, biçimsiz şekiller hâ-

lindelerdi. Ancak bir sonraki tepeye doğru ilerlerken orman bir anda geri çekilmiş ve karşımızda küçük, sıkışık bir mahalle belirmişti.

Evlerin ışıklarının yandığını gördüğünde Jude'un, buzlu sokağın başında aniden durduğunu fark ettim. Evlerin önünde arabalar vardı ve perdelerin arkasındaki insanlar seçilebiliyordu. Sıradan bir çarşamba gününü sonlandırmaktaydılar.

Kamyonetli bir adam, kalın kar tabakası içinde, sokakta ilerlemeye çalışıyordu. Jude'u bir kez daha arkama iterek gözlerimi tam karşımızdaki eve diktim. Yorgun zihnimde çoktan bir fikir belirmeye başlamıştı. Evin önünde, park etmiş hâlde gümüş bir Sedan duruyordu. Daha da önemlisi evin ön kapısının minik camında bulanık bir şekil görmüştüm.

Kamyonet geçtikten hemen sonra evden bir kadın çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Küllü sarı saçları arasından beyaz teller seçilebiliyordu. Üzerindeki yeşil bereyle siyah montun arasından dışarı çıkmışlardı. Montunun düğmelerini iliklerken elbisesinin bir parçasını görebilmiştim. Kesimi ve tasarımı, bir garson kıyafetini andırıyordu.

Yürürken anahtarlarını sallayarak gökyüzünden düşen kar tanelerine baktı. Harekete geçmeden önce, araç kilidinin açılırken çıkardığı *bip bip* sesini duymayı bekledim.

"Hadi gel," dedim Jude'u kolundan çekerek.

Kadın geldiğimizi duydu. Arabanın karanlık camlarından yansıyan yüzümü gördüğü anda gerildi. Gözlerindeki şaşkınlığın yerini korkunun almasını fırsat bilerek soğuk ellerimden birini montunun içine sokup sıcak bileklerine geçirdim. Kadın, ananas gibi kokuyordu. Zihni de en az gün ışığı kadar

parlaktı. Hızlı bir giriş olmuştu bu. Öyle olmak zorundaydı. Hatta o kadar hızlıydı ki o her zamanki anı akışını bile yaşamamıştım. Cam gibi parlayan gözlerini yavaşça kırpana dek onu ele geçirdiğimden bile emin değildim.

Arkama dönerek ağzı açık bir hâlde, olduğu yerde kalakalmış Jude'a, "Arabaya bin," dedim. "Artık bir şoförümüz var."

Birini bize şoförlük etmeye ikna etmiş olmamızın iki avantajı vardı: Birincisi, aracın çalındığını bildiremezdi. İkincisi ve daha da iyisiyse köprü geçiş ücretlerini ödeyerek, bizi kasaba sınırlarına kurulan Milis Kuvvetleri ya da polis kontrol noktalarından rahatlıkla geçirebilirdi. Bunu iki saniye boyunca enine boyuna düşündükten sonra, bizi en yakındaki aktarma istasyonuna götürmesini söyledim. İdeal bir dünyada özel tren seferleri hâlâ çalışıyor olurdu ama onlar da ekonomik krize en fazla bir yıl dayanabilmişlerdi. Şimdiyse her gün Doğu Yakası'ndaki şehirler arasında mekik dokuyan bir devlet treni faaliyet gösteriyordu. Amaç, çoğunlukla Milis Kuvvetleri, PÖK askerleri ve senatörlere taşımacılık hizmeti vermekti. Onların deyimiyle Seçkinler Ekspresi'ydi bu trenin adı ve bilet fiyatları da bu ismin hakkını veriyordu.

Trene atlamak, araba kullanmaktan çok daha riskliydi ancak yirmi kilometrede bir durup terk edilmiş arabalardan benzin çalma fikri de beni dehşete düşürüyordu. İhtiyacımız olan o kıymetli anları bununla harcayamazdık. En azından birkaç şehir boyunca boş bir trende seyahat edecek kadar ya-

ver gidebilirdi şansımız. Tehlike çanları çalmaya başlar ya da tren birden kalabalıklaşırsa istediğimiz zaman atlayabilirdik. Ne de olsa bir şekilde ortalıktan yok olmakta üstüme yoktu.

"Lütfen radyoyu açın," dedim. "Haber kanallarından birini."

Jude ile birlikte onun koltuğunun tam arkasındaki boşluğa tünemiştik. O şekilde oturup, bağlantımızı koparmamak için ona temas etmeye çalışmak tuhaftı. Derin bir nefes aldım ve aramızdaki bağlantıya odaklanmaya devam ederek yavaş yavaş elimi çektim. Belki de Clancy, biriyle fiziksel temasa gerek duymadan zihinsel bağlantı kurmayı bu şekilde beceriyordu. Teması kesme süresini her defasında daha da uzun tutarak.

Kadın, talimatlarıma itaat ederek radyoyu açtı. Arkamdaki hoparlörden bir reklam müziği yükseldi. Hâlâ havuz malzemelerinin reklamını yapıyor olmaları ne inanılmazdı! Amerika'nın büyük bir kısmı evlerini kaybetmişti oysa.

Kanallar arasında gezinirken, müzik yayınlarını atlayarak haberleri sunan bir erkek sesinde durdu.

"...İttifak Zirvesi denen organizasyon, Austin, Teksas'taki tarafsız bölgede gerçekleştirilecek. Yakın zamanda Kaliforniya'daki Federal Koalisyon'la iş birliği iddialarını yalanlayan eyalet valisi, Başkan Gray önderliğindeki ekibin ileri gelenleri ile Koalisyon arasında gerçekleşecek müzakerelerde moderatörlük görevini üstlenecek. Bakalım başkent Washington'daki yeni Hükûmet Binası'nın Noel Günü'ne yetişmesi konusunda, rakip hükûmetler arasında ortak bir karara varılabilecek mi?"

"Bu tarihi olay karşısında Başkan Gray'in de söyleyecek bir şeyleri var." Radyodaki tok ses yerini Başkan'ın o rahatlatıcı,

incecik ses tonuna bıraktı. *"Yaşadığımız trajedi ve perişanlığın üzerinden geçen on yılın ardından, içtenlikle diliyorum ki bir araya gelip bir olma yolunda önemli adımlar atabileceğiz. Danışmanlarım zirvenin ilerleyen aşamalarında, inşaat sektörünü hareketlendirmeyi de içeren ekonomik hareket planını sunacaklar. Böylece Amerikan halkına son yıllarda yaşadığımız ekonomik felakette kaybetmiş oldukları yuvalarını geri vereceğiz."*

Felaket. Tam isabet!

"Sence anlaşırlarsa Gray sonunda başkanlıktan vazgeçer mi?" diye sordu Jude.

Başımı salladım. Gray'i şahsen tanımasam da oğlu Clancy'yi tanıyordum. Ve babası oğluna biraz olsun benziyorsa bu zirveyi başka bir amaç uğruna düzenlediğinden emindim. Çünkü isteyeceği son şey, kontrolü kaybetmekti.

Clancy. Yumruklarımı sıkarak bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

En yakın tren istasyonu Providence, Rhode Island'dakiydi. Devasa betonarme bina bir zamanlar, yani sokak sanatçıları onu keşfetmeden önce, güzel bir binaydı sanırım. Bakışlarımı yalnız kulenin üzerindeki saate çevirdim; ama saat ya çalışmıyordu ya da son dört dakikadır gerçekten 11.32'ydi. Yakınlardaki otoparkta sadece birkaç araba vardı ama en az otuz kadar insan, durakta duran otobüsten aşağı iniyordu.

Kadının omzuna dokundum. Ona dokunur dokunmaz irkilmesi beni şaşırtmıştı. Zihni artık çok sessiz, tepemizdeki gökyüzü kadar sakindi. "Bizi Kuzey Carolina'ya götürecek biletler almanız lazım. Wilmington'a olabildiğince yakın. Beni anlıyor musunuz?"

Başını sallayıp kemerini çözerken sarkık yanakları hafifçe sallandı. Jude ile birlikte karların arasından yürüyerek otomatik kapıdan geçişini izledik. Bu işe yararsa...

"Neden trene binmeye çalışıyoruz? Tehlikeli değil mi bu?" diye sordu o sırada Jude.

"Ama riske girdiğimize değecek," dedim. "Benzin için sürekli durmamız gerekeceğinden arabayla gitmemiz yolu uzatmaktan başka bir işe yaramaz."

"Ya biri bizi görürse ya da trende PÖK askerleri varsa?" diye devam etti.

Başımdaki örgü bereyi ve boynuma sardığım kalın atkıyı çıkarıp ona attım. Trende otururken onu ceketimle gizleyebilirdim ancak o zamana kadar... kuytu bir köşe bulmak zorundaydık.

Kadın tahmin ettiğimden daha çabuk döndü. Bakışları yerdeydi ve elinde beyaz bir şey vardı. Şoför kapısını açıp yerine oturdu. İçerisi, buz gibi bir havayla dolmuştu şimdi.

"Teşekkürler," dedim bana biletleri uzattığında. Jude aşağı inerken ekledim: "Bunun için gerçekten çok üzgünüm."

İstasyona doğru ilerlerken arabaya sadece bir kez dönüp baktım. Ona iki dakika beklemesini ve sonra evine dönmesini söylemiştim. Yanından geçen arabanın farları camını aydınlattığında, kadının yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördüğüme yemin edebilirdim. Belki de yorgun zihnimin bir oyunu ya da aramızdaki kar yığınının yarattığı bir yanılsamaydı bu.

Bize Kuzey Carolina, Fayetteville'e bilet alabilmişti. Burası, hatırladığıma göre Wilmington'ın tam tersi yönündeydi. Daha da kötüsü hareket saati 07.45'ti ve trenin kalkmasına daha on saatten fazla vardı. Bu da vakit kaybettiğimiz ve yakalanma ihtimalimiz olduğu anlamına geliyordu.

İstasyonun içi, dışı kadar süslemeli değildi. Büsbütün betondandı ve güzel demeye bin şahit isterdi. Kendimize duvara bakan köşede bir bank buldum. Oraya oturacak ve yerimizden hiç kalkmayacaktık. Gece trenleri gelip giderken insanlar arkamızdan geçip gidiyor; istasyon, cihazlara okutulan biletlerin sesleriyle doluyordu.

Yorgun ve açtım. Bilet gişelerinin yan tarafında hâlâ açık olan bir kahve standı vardı. Ama yeterince param yoktu ve henüz yeteneklerimi standın başındaki zavallı adamın üzerinde kullanacak kadar da alçalmamıştım.

Jude omzumda uyuyakalmıştı. Arada bir hoparlörlerden rötar yapacak trenleri anons ediyorlardı. Ama aralardaki sessizlik biz bekledikçe sanki daha da uzuyordu. Giderek verdiğim karardan daha da pişman olmaya başlamıştım. Saat dört civarında, tam yorgunluktan sızmak üzereyken şüphelerim iyice arttı. Oraya vardığımızda Liam hâlâ Kuzey Carolina'da olacak mıydı? Kaçabileceği bir sürü yer vardı. Biz burada böyle oturup beklerken o çok uzaklara gitmiş olabilirdi pekâlâ.

Otoparkta arabalar vardı. Belki de bunlardan birini alıp büyük şehirlerde kurulmuş olan gişe ve kontrol noktalarından kaçınarak ilerlemek daha akıllıca olurdu. Ama hayır. Otobanda da bizim gibi çocukları tespit etmek için pusuya yatmış binlerce kamera vardı.

Dikkatimi çeken otomatik kapıların açılıp kapanırken çıkardıkları ses değil; zemine çarpan sert ayak sesleri olmuştu. Şimdiye dek istasyona birkaç yolcu girip çıkmıştı. Hatta bankları işgal etmeyip, duvar diplerine sindikleri sürece geceyi sıcak bir yerde geçirmek isteyen evsizlerin de istasyona girmesine izin veriliyordu. Ama bu ayak sesleri kalabalık bir gruba ait gibiydi. Zemine sürtünen lastik tabanlı ayakkabılarının gıcırtısı duyuluyordu. Göz ucuyla baktığımda bilet kesen çocuğun oturduğu yerde sırtını dikleştirdiğini gördüm.

Neler olduğunu anlamam için omzumun üstünden bir kez bakmam yetmişti. Siyah üniformalar.

Jude'u çekip banktan aşağı indirdim. Şimdi bank, durduğumuz yerin ve istasyonun ortasında toplanan onlarca üniformalı PÖK askeri arasında kalmıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Jude. "Lanet olsun."

Elimi omzuna koyarak yanımdan ayrılmasına izin vermedim. Ne düşündüğünü biliyordum. Aynı sorular benim de zihnimi kurcalıyordu çünkü. *Bizi nasıl buldular? Burada olacağımızı nereden bildiler? Buradan nasıl kurtuluruz?*

Son sorunun cevabı, dehşete kapılıp paniklemek olamazdı elbette. Birlik'in verdiği derslere minnettar olduğum o kısacık anlardan birini daha yaşıyordum işte. Derin bir nefes alıp durumu yeniden değerlendirmeye başladım.

Otobüs kapılarından birine yakın olan banklara doğu ilerleyen toplam on bir asker vardı. Askerlerden ikisi kadındı ve monitörlere bakıyorlardı. Saçları sıkıca toplanmıştı. Erkeklerinse yeni tıraş oldukları belliydi. Dahası ayaklarının ucunda silah değil; on bir adet çanta vardı.

Ortada duran adamlardan biri otomatlara doğru ilerlerken bir kahkaha attı. Diğerleri de adamın arkasından bağırarak ne istediklerini söylediler. Kimi cips kimi şeker istiyordu. Etrafı kolaçan etmiyor; biletçi çocuğu sorgulamıyorlardı. Üniformaları üzerlerindeydi ama anlaşılan şu an görevde değillerdi.

"Hepsi çaylak," dedim Jude'a. "Hey bana bak, onlara değil. Yeni atandıkları görev yerlerine gitmek üzere otobüse binecekler. Bizi aradıkları falan yok. Sadece trenimiz gelene dek oturabileceğimiz sessiz bir yer bulmalıyız, tamam mı?"

Sırtımı askerlere dönerek kapısı kilitli olmayan bir oda ya da daha önce fark etmediğim bir koridor aramaya başladım. Yanımda duran Jude'un yine gerildiğini pek hissettiğim söylenemezdi. Ancak saçımdan tutup beni otomatik kapıya çevirdiği an, Barton ve Beta Ekibi'yle içeri giren Vida'yı fark ettim. Üzerlerinde günlük kıyafetleri vardı ve onların kim olduğunu anlamayan PÖK askerlerine bakıyorlardı.

Vida'nın burada ne işi vardı? Peki ya diğerlerinin? Bu imkânsızdı... Bizi izlemelerine imkân yoktu...

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Jude koluma yapışarak. En azından Karargâh'a geri götürülürsek bizi bekleyen tehlikelerin farkındaydı. Vida'nın bize yardım etmek için gelmediğini ona anlatmak zorunda kalmamıştım. Karşımızdaki duvardan yakındaki bilet otomatlarına, oradan da kadınlar tuvaletine hızla kafamı çevirdim. Bu, benim hayal edebileceğimden bile kötüydü. Bir yanım, burada öylece oturup içimden geldiği gibi hüngür hüngür ağlamak istiyordu.

Planı, az önce gördükleri yüzünden ağlamak üzere olan Jude'a anlatmak için beklemedim. Aslında plan falan da yok-

tu ortada. Onu kelimenin tam anlamıyla peşimden sürükleyerek küçük tuvalete soktum.

Omzumla açtığım sırada kapı gıcırdadı. İçeride ne bir pencere ne de tırmanıp dışarı çıkabileceğimiz bir havalandırma deliği vardı. Yalnızca bir tuvalet, bir lavabo ve içeri girerken omuz attığım kapı vardı. Kapıyı kilitlemeden önce uzanıp ışığı kapattım. Bir saniye geçmeden birinin itmesiyle kapı kolu kıpırdandı.

Yere oturup bacaklarımı göğsüme çekerek nefes alış verişimi kontrol etmeye çalıştım. Jude da yanıma yıkılmıştı. Parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim.

Burada sonsuza dek saklanamazdık. Biri, nihayetinde burarın kilitli olmaması gerektiğini fark edip kapıyı açmak için bir anahtarla geri gelecekti. O yüzden saymaya başladım. Zihnimden dört dakika boyunca birer birer sayıyor; bir ayak sesi duyduğumdaysa baştan başlıyordum.

"Hadi," diye fısıldadım Jude'u zorla ayağa kaldırırken. "Koşmak zorunda kalacağız."

Daha tam olarak ayaklanmamıştık bile.

Yaslandığı duvardan doğrulan Vida, kaşlarını kaldırarak silahını bize doğrulttu.

"Selam *arkadaşlar,*" dedi tatlı bir sesle. "Beni özlediniz mi?"

SEKİZ

ZİHNİMDEN GEÇEN KELİMELERİN HER BİRİ AYNI SORUYA çıkıyordu: "Burada ne yapıyorsunuz?"

Beklediğim zafer dolu gülümseme yoktu yüzünde. Bunun yerine, bana bir kez bakıp somurttu. "Vay canına, tehlike çanları çalmaya başladı, değil mi? Bir de seni bulmanın zor olacağını söylemişlerdi."

Belimdeki silahı yavaşça çıkarıp nişan aldım. Zihnimdeki görünmez eller yavaşça hareketlenip ona doğru uzandı. Ama... hiçbir şey. Hem de hiçbir şey olmadı.

"Ne sevimli," dedi. "Bende de ondan bir tane var!"

Bir süre ikimiz de kıpırdamadık. Koyu renk gözleri, tıpkı dövüş eğitimlerinde eşleştiğimiz zamanlarda olduğu gibi beni dikkatle süzüyordu. Gerçekten ateş edip etmeyeceğimi anlamaya çalışıyordu.

İkimiz de onun kımıldadığını fark etmedik. Bir saniye önce arkamda saklanan Jude, şimdi Vida'nın yanına gitmiş ve elini onun omzuna koymuştu. "Bunun için gerçekten çok üzgü-

nüm."

Kemerine takılı telsizden çıkan mavi elektrik akımı, Vida'nın teninde tıpkı bir yılan gibi usulca dolaşmaya başladı. Vida, Jude'un yapmak üzere olduğu şeyi benimle aynı anda fark etmiş olmalıydı ama yeterince hızlı hareket edemedi. Yere yığıldığında gözleri kaymıştı.

"Aman Tanrım," dedim yanına eğilip, hâlâ nabzının atıp atmadığını anlamaya çalışırken.

"Sadece küçük bir akım verdim," dedi Jude saçları diken diken olmuş bir hâlde. "Bir... bir dakika içinde kendine gelir. Doğru olanı yaptım, değil mi Roo? Onu burada bırakmak istemiyorum. Onsuz gitmemiz gerektiğini düşünmüyorum ama bize yardımcı olacağını da sanmıyorum. Ayrıca Liam'ı bulmamız gerek ve o da öyle yapmamızı söylerdi. Liam çok daha önemli–"

"Doğru olanı yaptın," dedim. "Jude, teşekkürler. Teşekkürler."

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı, kapısında 'SADECE PERSONEL' yazan bir odaya doğru ilerlerken.

Etrafı hızlıca kolaçan edip taktik ekibinin ayrıldığını gördüm. Yarısı üst katta, üzerimizdeki cam bölmeli ofislerde; yarısı da tren platformuna doğru ilerliyordu. PÖK askerleri de hâlâ burada, siyah üniformaları içinde bekleşiyorlardı.

Uzun koridorun sonuna kadar yürüdük. Dinlenme odasına girmek üzere olan bir işçiyle karşılaşmaktan kıl payı kurtulduk. Koridorun sonundaki çift kapılı odaya odaklanmaya devam ettim. Olur da gözlerim başka yöne kayarsa görecekleriminden korkuyordum.

Sağdaki kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde açıp Jude'a beni izlemesini işaret ettim. Kapı, hafif bir klik sesiyle arkamızdan kapandı. Otobüs terminaline baktığımızı anlamam iki saniyemi aldı. Aynı şekilde üzerinde kocaman bir kahve lekesi olan denizci üniforması giymiş yaşlı adamın aceleyle bize doğru gelmekte olduğunu anlamam da.

Jude'u yanıma çekerken korkunç bir paniğe kapılmıştım. Adamın korkudan kocaman olmuş gözleri, yanımıza geldiğinde daha da büyümüştü. Bizi tepeden tırnağa süzdü. İçeriden sadece silah sesleri ve binanın diğer tarafındaki otoparktan hızla kalkan arabaların tekerlek sesleri duyuluyordu.

Tam içgüdüsel olarak elimi havaya kaldırmıştım ki Jude elimi yakalayıp aşağı indirdi.

"Onlar...?" dedi yaka kartında Andy yazan adam. Konuşmakta güçlük çekiyordu. "Onlar askerler mi?"

"Bizi yakalamak istiyorlar," dedi Jude. "Lütfen, bize yardım edebilir misiniz?"

Ve sonra Andy ondan beklediğim en son şeyi yaptı.

Başıyla onayladı.

Yolculuğun ilk yirmi dakikasında otobüsün bagaj bölümünde oturduk. Tren istasyonu, PÖK askerleri ve Vida artık dikiz aynasından görünmeyecek kadar uzaktaydı. Bulunduğumuz bölme buz gibiydi ve pek de rahat sayılmazdı. Arabanın aldığı her virajda buz gibi metale çarpıyor; dizlerimizin

üzerinde oradan oraya sürükleniyorduk. Jude'un koluma girmesine ve tükenmek üzere olan vücut ısıma ortak olmasına izin verdim.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kâkülü omzuma değdiğinde başını salladığını fark ettim. Nihayet etraf sakinleştiğinde söylediği şeyi duyabildim. "Bizi asla affetmeyecek."

"Kim?" diye sordum kolunu sıkıca tutarak. "Cate mi?"

"Hayır. Vida."

"Jude..." diye başladım. Suçluluk duygusu içimde büyüyordu.

"Ablasının ona yaptığı şeyin aynısını yaptık," diye açıkladı Jude sözümü keserek. "Onu terk ettik. Bizden sonsuza dek nefret edecek."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Jude gözlerini elleriyle ovuşturarak bana döndü. "Cate'i biliyorsun, değil mi? Yani aslında bizim sosyal hizmetler memurumuz olduğunu?"

Boğazıma bir şey takıldığını hissettim.

"Bilmiyor musun," dedi usulca. "Çocuk Esirgeme Kurumu'nu yani? Neyse boşver."

"Sen ve Vida mı?"

"Evet," dedi. "Gerçekten bilmiyor muydun? Cate sana daha önceki işinden hiç bahsetmemiş miydi?"

Hayır ama zaten ben de sormamıştım ki. "Pekâlâ, yani o sizi koruyucu ailelerinizin yanından alıp Birlik'e mi getirdi?"

"Sayılır." O sırada arabanın aldığı viraj yüzünden bana sürtünerek kapıya yaslandı. Şimdi onu duymak için çabalamam

gerekecekti. "Bu hastalık ortaya çıktığında çocukların çoğu koruyucu ailelerinden alındı. Yani tabii ölmeyenler. Durum çok kötüydü çünkü onları gömecek bir yakınları bile yoktu. Cate çoğunlukla memurların kendi ilgilendikleri çocuklara ne olduğunu öğrenmekte güçlük çektiklerini anlatmıştı. Biri beni başıma konan ödül için teslim etmeden ya da şu *toplama* olayından önce buldu."

Toplama olayı, kamplara gönderilmeyen ve hastalıktan kurtulan çocukların bir araya getirildiği büyük bir organizasyondu. Artık 'ucube' çocuklarına bakmak istemeyen ya da onların 'rehabilite edilmesini' isteyen tüm aileler onları okula gönderiyor, PÖK askerleri de uğrayıp gelenleri topluyordu. Bu ilk organize toplamaydı. Bir sonraki adım, ebeveynleri istesin istemesin, onları kamplara almaktı. Yani, Zorunlu Toplama.

"Çok korkutucu olmalı."

Omuzlarını silktiğini görsem de bir sonraki kelimelerini söylemekte güçlük çekiyordu. "Yani... Neyse, artık geçti. Zaten evde olmaktan daha iyiydi. Babam tam bir şampiyondu."

Bakışlarımı güçlükle yola çevirdim. Bunu o zoraki neşeyle söyleme şekli...

"Peki ya Vida...?"

Ya içinde gizlediği kutunun anahtarını çevirmiştim ya da tüm bunları daha fazla saklayamayacak kadar yorgundu. "Onun ailesinin sorunu neydi bilmiyorum. Nadia adında bir ablası vardı ve bir süre ona o bakmıştı. Cate onların izini kaybetti. Sanırım bir gecekonduda falan yaşıyorlardı. Vida bir sabah uyandığında ablasının gittiğini fark etti. Evinde PÖK

askerleri vardı. Ablasının ödül parasını almak için kendisini ihbar ettiğini düşünüyor."

"Peki, Cate ona nasıl ulaştı?" diye sordum.

"PÖK askerleri on kadar çocuğu doğuya, Wyoming'deki kampa götürmek üzere otobüse doldurmuştu. Ama Birlik oraya onlardan önce ulaştı. Bu hikâyeyi biliyorsun, değil mi?"

Aslında biliyordum. Birlik, bir anda elinde ne yapacağını bilmediği beş çocukla kalakalmış ve onları eğitmeye karar vermişti. Vida'nın uzun süredir Birlik'te olduğunu biliyordum ama Wyoming Beşlisi'nden biri olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Vay canına."

"Biliyorum."

Ne söyleyeceğimi, daha doğrusu söyleyebileceğimi bilmiyordum. O yüzden sustum. "Çok üzgünüm."

Jude suratını buruşturdu. "Ne için? Sen bir şey yapmadın ki. Ayrıca biz şanslıydık. Çok zor zamanlar geçiren Cate'di. Kaybettiği çocukları asla unutamayacağına eminim. Özellikle de yangında ölenleri."

"Ne?" dedim birden.

"Hani şu göz kulak olması gereken grup evindekiler," diye açıkladı Jude. "Aralarından birkaçı yeteneklerini kullanmaya başlayınca görevli kadın bir anda çıldırmış. Cate yangını yanlışlıkla çocukların mı yoksa kadının mı başlattığından emin olamıyor. Bence çok ama çok dindar bir kadındı. Hatta manyaklık derecesinde. Polis onu bulduğunda, Tanrı'nın ondan istediği görevi yerine getirdiğini söyleyip durmuş."

"Bu..." Olayın korkunçluğunu anlatacak kelime bulamadığımdan sustum.

"Neyse, işte olay bu," dedi Jude omuzlarını silkerek. "En azından başlangıcı."

Otobüs bir kontrol noktası olduğunu düşündüğüm yerde durup biri, muhtemelen bir PÖK askeri arabaya binince nefesimi tuttum. Konuşmaları duyamadık. Yalnızca başımızın üzerindeki koridorda bir ileri bir geri giden ayak seslerini işittik. Daha dikkatli bir asker, bagajı da açmasını isterdi ama çok geçmeden yola devam etme iznini aldık ve bir süre sonra duyulan tek ses, üzerinde gittiğimiz asfaltın sesi oldu yine.

Ama adam yine de bizi bagajdan çıkarırken onlarca kez özür diledi. Hafızasını silebilirdim ama etrafta başka araba yoktu. O otobanda etrafı kaplayan kardan ve ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Ya Andy ya da Jude'la birkaç gün boyunca buzlar diyarında dolanma seçeneği vardı önümde.

"Bunun bir sorun olmadığına emin misin?" diye sordu Jude. Andy arabayı kullanırken yolu daha iyi görebilmek için ön koltuğa geçmiştik. "Sana bir şekilde borcumuzu ödeyebilir miyiz?"

"Beni yanlış anlamayın," dedi Andy. "Bu tam bir benzin israfı ama arada bir patronumu kazıklamaktan rahatsız olmuyorum. İşler kötüye gitmeye başlar başlamaz tüm sosyal haklarımı kestikleri için ben de onlara karşı fazla cömert hissediyorum kendimi. Hem bu yol genellikle boş olur ve yolcum olsa da olmasa da otobüsü Richmond'a götürmem gerek. Dönüş yolculuğu genelde dolu geçer. Bazıları kuzeyde, güneydekinden daha fazla şey olduğunu düşünüyor olmalı.

Zaten birçoğu da o aptal trenlere para yetiştiremez."

Jude bana dünden beri, en az altı defa ne kadar saf olduğunu kanıtlamış olsa da onun bu dikkatsizliğinin beni hâlâ şaşırtabiliyor olması bir mucizeydi. Birkaç dakika geçmeden rahat bir uykuya dalmıştı. Otobüs şoförü telsizden bizi ihbar edemezmiş ya da en yakındaki karakola teslim edemezmiş gibi.

"O koltuktan yuvarlanıp yere düşecek gibisin genç bayan," dedi Andy başının üzerindeki aynadan bana bakarak. "Belki de sen de arkadaşın gibi biraz dinlenmelisin."

Kaba, mantıksız ve huysuz davrandığımı biliyordum ama bakışlarımı radyodan çekmeden yüzümü buruşturdum. Andy de bakışlarını radyoya indirerek gülümsedi.

"Akıllısın," dedi. "Sanırım bu yaşa kadar etrafta dolaşarak geldin. Ah... kontrol noktası; aşağı eğilseniz iyi olur."

Korkulukla koltuk arasındaki boşluğa eğilip Jude'un üzerindeki battaniyeyi düzelttim. Andy, geçmesine izin veren memura el salladı.

Artık daha fazla dayanamayacaktım. "Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordum.

Andy yine bir kahkaha attı. "Sence neden?"

"Doğrusu," dedim öne doğru eğilerek, "bizi ödül için teslim edeceğini düşünüyorum."

Otobüs şoförü bu söylediğimi ufak bir ıslıkla karşıladı. "Fena para sayılmayacağını itiraf etmeliyim. Hükûmetin bu tip bir iş için para ayırabilmesine rağmen yemek için para bulamaması çok ilginç." Başını salladı. "Hayır, benim bir işim var. Bir şekilde geçiniyorum. Ne vicdan azabına ne de kanlı paralarına ihtiyacım var."

"O zaman neden?"

Andy sol elini konsola uzatıp içinden bir şey çıkardı. Etrafını saran bant, sıkça çıkarılıp takılmaya alışık gibi kolayca çıktı. Bana uzatarak almamı bekledi.

Koyu renk saçları parlayan bir çocuk, fotoğraftan bana gülümsüyordu. On belki on iki yaşındaydı. Arka plandaki solgun renklerden bunun bir okul fotoğrafı olduğunu hemen anladım.

"Bu torunum," dedi Andy. "Adı Michael. Dört yıl kadar önce onu okulundan aldılar. Konuyla ilgili polisle iletişime geçmek istediğimde ne hükûmet ne de okul bana tek kelime etti. Herkesin durumu aynıydı. İnternet erişimim engellenmeden arama motorlarına onun hakkında bir şeyler yazıp arayamadım bile. Ne televizyona çıkabildim ne de gazetelere yazabildim. Çünkü hepsi Gray'in uşağı olmuştu. Ama torunumun okulundaki velilerden bazıları, PÖK askerlerinin Kara Kaya diye bir yerden bahsettiklerini duymuş."

Fotoğrafın üstünde bıraktığım parmak izlerini silerek ona geri uzattım.

"Haklısın," dedi. "Tam olarak bir şey beklemeden yardım etmiyorum size. Sanırım bana bazı bilgiler verebilmeni umuyorum. Belki bu Kara Kaya denen yerin ne olduğunu ya da nerede olduğunu biliyorsundur. İşte o zaman ödeşmiş oluruz."

Beni etkileyen, sesindeki o yakarıştı. Bana ne olduğunu merak eden büyükannem geldi aklıma. Göğsüm sıkıştı.

"Biliyorum. Kara Kaya, Güney Dakota'daki kampın adı."

"Güney Dakota!" Andy hayrete düşmüş gibiydi. "O kadar

uzak mı? Emin misin?"

Elbette emindim. Birlik'in elinde, hayatta kalan çocukların tutulduğu on beş kampın da listesi vardı. Bazıları birkaç düzine çocuktan oluşan ufak kamplardı. Bazılarıysa yüz kadar çocuğu barındıran eski okullardı. Bir de konumları dolayısıyla Kara Kaya ve Thurmond gibi binlerce çocuğa ev sahipliği yapanlar vardı.

Güney Dakota kampı Birlik'in özellikle ilgisini çekiyordu çünkü orasıyla ilgili farklı söylentiler vardı. IAAN hastalığı ortaya çıktığı günden beri her yenidoğan, kayıt altına alınıyordu. Bu çocuklar her ay testler için doktor kontrolünden geçmek zorundaydılar. Böylece gösterdikleri herhangi bir *anomali* kayıt altına alınabiliyordu. On yaşına basmadan özel yetenekleri ortaya çıkan her çocuk, Kara Kaya'da yürütülen özel bir çalışma programına dâhil edilirdi. Diğerleriyse hastalıktan kurtulup yeteneklerini beklenen zamanda göstermeye başladıklarında *normal* rehabilitasyon kamplarına yönlendirilirlerdi.

"Onu bir noktada başka bir kampa göndermiş olabilirler," dedim. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Andy bana doğru hafifçe dönerek. "Benim torunum işte."

Sadece tehlikeli olanlardan biri olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Benim gibi bir Turuncu ya da Kırmızı. Sonsuza dek silinmiş olabileceği ihtimalini anlamak için.

"Bu kamplar..." diye başladı Andy, karşıdan gelen tırın farlarından gözlerini korumak için kapatırken. "Orada ne yaptıklarını biliyor musun? Kendi gözlerinle gördün mü bi-

rini hiç?"

Jude'a baktım. "Evet."

"Ve artık iyileştiğin için mi seni bıraktılar?" diye sordu. Sesindeki umut, yüreğimi parçalıyordu. "Şimdi daha mı iyisin?"

"Bizi iyileştiremezler," dedim. "Topladıkları çocukların tümü, orada çalışıp durmaktan başka bir şey yapmıyor. Ben sadece birisi kaçmama yardım ettiği için oradan çıkabildim."

Andy, çoktan bildiği bir gerçeği duymuş gibi başını salladı.

"Bunlar korkunç zamanlar," dedi uzun bir aradan sonra. "Ve hiçbirimize güvenmemekte haklısınız. Yaptığımız şey... size yapmalarına izin verdiğimiz şeyler çok utanç verici. Ve bu utançla mezara gireceğiz. Ama şunu da bilmeni istiyorum; para ödülü ya da korku yüzünden bir çocuğu ihbar eden her bir insana karşı, ailelerini bir arada tutabilmek için dişiyle tırnağıyla savaşan binlercesi var."

"Biliyorum."

"Sadece... öyle kötü zamanlardı ki... ve hükûmet de durmadan aileler çocuklarını göndermezlerse onların da diğerleri gibi öleceğini söyleyip duruyordu. O zaman bir seçim yapmak mümkün değildi. Onları geri almak için hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorlardı. İşte beni öldüren şey de bu."

"İnsanlar gerçekten rehabilitasyon programlarının işe yarayacağını mı düşünüyor?" diye sordum. Jude daha rahat bir pozisyon alabilmek için kıpırdandı.

"Bilmiyorum," dedi Andy. "Ama bunun öyle olmasını umuyorlar bence. Ne para, ne iş, ne de ev... Elinde hiçbir şey kalmayınca sarılabileceğin tek bir şey vardır: Umut. Ki o za-

man bile umudunu kesmemek için savaşman gerekir. Bugünlerde kimsenin bu yalanlara inandığını sanmıyorum ama ne yapabiliriz ki? Elimizde hiçbir bilgi yok. Her şey bir söylentiden ibaret."

İşte o zaman anladım. O flaş belleği bulmak, Liam'ı bulmak kadar önemliydi. En başından beri o flaşı hep plastik bir nesne olarak düşünmüştüm sadece. Gerçek değerini anlamaya fazla zaman ayıramamıştım. Liam'ı bulmak benim için önemliydi; her şey demekti. Ama Cole'ün sızdırdığı bilgiye ulaşmak... işte bu herkese yardım edecekti. Bunun sayesinde aileleri birleştirebilirdim.

"Kamplarda tutulan her çocuğu çıkaracağım," dedim. "Hepsi evlerine dönene kadar da durmayacağım."

Andy, gözlerini önündeki yoldan ayırmadan başını salladı. "O zaman haydi haydi ödeştik sayılır."

Biz sessizleşince radyo devreye girdi. Güneşin doğuşunu, pembe gökyüzünü izlerken, yorgunluğumun giderek arttığını hissetsem de uykuya dalamıyordum.

Liam'ın deri ceketini üzerime bir battaniye gibi örterken cebindeki bir şey dikkatimi çekti. Kadının bizim için aldığı iki tren bileti. Biri aşağı, biri yukarı bakıyordu.

DİKKATLİ

Kelime, biletlerden birinin arkasına pek çok kez ve her defasında daha da koyu bir şekilde karalanmıştı.

Diğer bileti alıp arkasını çevirdim. **OLUN**

DİKKATLİ OLUN.

Belli ki kadının üzerindeki kontrolüm sandığım kadar iyi

değildi. Aramızda yüzlerce kilometre olmasına rağmen korkmam ve endişelenmem aptalcaydı ama en kötüsünü düşünmekten kendimi alamıyordum. Arka koltuğunda yaşanan dehşeti herkesi anlatabilirdi. O tren istasyonuna girip en yakındaki takipçiye bizi ispiyonlayabilirdi. Ödülü alabilir ve bizim hayatından sonsuza dek çıkmamızın keyfini sürebilirdi.

Ama onun yerine o, *bunu* yapmıştı. Andy de.

Jude uyanıp onları görmeden biletleri yırttım. Bu insanlar, karanlığa gömülmüş bir denizde yanan birkaç mum ışığı olduğu için onun, başka ümitlere kapılmasına müsaade edemezdim.

Wilmington tabelalarını gördüğümüzde Jude hâlâ şarkı söylüyordu. Hem de gerçekten. Yeni kahramanı Andy'ydi. Andy bizi Richmond yakınlarında bıraktı. Sonra da yakalanmamamız için bizi detaylıca bilgilendirdi. Geç kaldığımız için öyle gergindim ki ona teşekkür bile edememiştim. Şimdi, çalıntı arabamızla yolda ilerlerken içimde büyük pişmanlık duyuyordum.

Wilmington'ın bir tarafı Atlantik'e kavuşuyor, diğer tarafındaysa bir nehir akıyordu. Buranın Virginia'ya ne kadar benzediğini görmek beni şaşırtmıştı. Evlerin tarzı, mahallelerin uzanış şekli... Çatıların üzerinde giderek grileşen ve sonunda içine hapsettikleri yağmuru bırakan bulutlar bile.

Cole'ün bana verdiği 1222 West Bucket Yolu, Wilmington Kuzey Carolina adresi, Dogwood Landing isimli küçük bir

mahalledeydi. Bir üniversite kampüsü olduğunu tahmin ettiğim yapıya çok yakındı. Burası, şehrin sakin olan kısmıydı. Ormanlık alanlarla çevriliydi ve 'SATILIK' tabelalarıyla doluydu. Boş evlerden birini seçtik ve Andy'yle ayrıldıktan sonra çaldığımız yeşil Volkswagen'ı evin önüne park ettik.

"Burası mı?" diye sordu Jude en yakındaki eve bakarak.

"Hayır, sanırım caddenin sonunda," dedim. Derin bir nefes alırken insanın hem heyecanı hem de çaresizliği aynı anda hissedebilmesine şaşırdım. "Biri ön tarafı gözlüyor olabilir. Bu yüzden arka taraftan yanaşmak istiyorum."

Liam ve diğerlerinin Caledonia'dan kaçtıktan sonra hemen evlerine dönememelerinin sebebi buydu, öyle değil mi? Kararsız kaldım. Alban'ın danışmanları, PÖK askerlerinin ne kadar geniş bir bölgeye yayıldığına dair bizi sürekli uyarıyorlardı ama onlar için Liam'ı yakalamak öncelikli bir görevdi. Dokuz ay sonra bile hükûmetin buraya bir gözcü dikip bu kadar süre Liam'ın ailesini izleme ihtimali neydi ki?

Tanrım. Liam'ın ailesi. Onlara ne söyleyecektim ben?

Evlerden birinin köşesinden dönerken beni izlemesi için Jude'a işaret ettim. Evlerin birçoğu tek katlı, gri çatılı ve tuğladan yapılmıştı. Ağaçların arasından, evlerin arka bahçelerine giden daracık patikayı izleyerek ilerledik.

Liam'ın evi mahalledeki diğer evlerden ayrı bir noktada, ağaçlarla çevrili bir alanda yer alıyordu. Çevresindeki diğer evlerle benzer bir görünüşe sahipti. Mavi panjurları ve garaja doğru uzanan uzun bir araç yolu vardı. Evin cephesini görmem gerekti.

Jude'u arkama sakladım ve etrafı izlemek için birlikte yere

çömeldik. Gizli kameralar, ayak ve tekerlek izleri ve devriye gezen gizli PÖK askerleri görmeyi bekliyorduk.

"Sanki..." dedi Jude tereddüt ederek.

Boş gibi. Evde kimse yok gibiydi. Giderleri tıkayan yapraklar da bana bir süredir evde kimsenin olmadığını gösteriyordu.

"Belki de bir iş için dışarı çıkmışlardır?" dedi Jude.

"Perşembe günü, gece dörtte mi? Pek inandırıcı gelmedi," dedi arkamızdan bir ses.

Kız tam bir yılandı. Yaprakların üzerinde yürüyüp bize bu kadar yaklaşabilmiş olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Lider," dedi Vida arkamızda çömelerek, "Judith."

Jude yuvarlanarak düştü.

"Sen ne..." diye başladım söze. "Nasıl..." Nerede olduğumuzu tahmin etmiş olamazdı. İyiydi ama bu kadar da iyi olamazdı. Başka bir izleme cihazını hesaba katmamış olmalıydım ya da...

"Atletinin yakasında," dedi Vida Jude'a bakarak. "Bir dahakine izleme cihazlarını kesip kaçmaya karar verirsen hepsini çıkardığından emin ol."

"İzleme cihazı mı?" diye sordu Jude, bir Vida'ya bir bana bakarak.

"Jude arabayı bozdu," dedim. "Ve içindeki tüm elektronik aletleri de." Giysilerindeki cihazların da etkilendiğini düşünmüştüm.

"Sarıların izleme cihazlarının hepsini plastikle kaplamalarının sebebi de bu ya," dedi başını sallayarak. "Tanrım, bunu

bilmiyor muydunuz?"

Vida, bitkin hâline rağmen kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Mavi saçları birbirine girmiş, yine o eski kıvırcık hâline geri dönmüştü.

Jude'u kendime doğru çekip fermuarını açarak atletinin yaka dikişine baktım. Bir buğday tanesi büyüklüğündeki cihazı bulmam uzun sürmedi. İsviçre çakısıyla onu olduğu yerden kesip çıkardım ve görmesi için ona uzattım. Jude cihazı daha elimden alamadan onu çakının sapıyla ezdim.

"Giysilerimize... takip cihazı mı yerleştiriyorlar?" Jude inanmaz gözlerle bakıyordu şimdi bize. Oysa sadece kendi kendine konuşuyordu. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bu..."

Vida yine o her zamanki zalim kahkalarından birini atacakmış gibi görünse de ifadesi bir anda değişti. Bakışlarını arkamıza kaydırdı ve ayağa kalkıp hızlıca silahını çekti. Daha iyi görebilmek için dizlerimin üzerinde yükselip arkama dönerken saçım yüzüme sürtündü.

Bütün dünyam bir anda alt üst oldu.

Yerin, ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Kendimi nasıl yeniden toparladım ya da nasıl ayağa kalkabildim bilmiyorum. Ama uğradığım şok yüzünden o kadar uyuşmuş bir hâldeydim ki bizi izleyenlerin beni o an net bir şekilde görebileceğini umursamıyordum bile.

Sonra koşmaya başladım. Vida ve Jude'un arkamdan bana seslendiğini duydum ama rüzgârın ve yağmurun gürültüsü içinde sesleri bir gelip bir kayboluyordu. Sonra kulaklarımda atan kalbimin sesi her şeyi bastırdı. Hafif eğimli tepeden ine-

rek yere düşmüş dalların arasından ve yıkılmış çitin üzerinden geçtim. Ona gidiyordum.

Koyu renkli, yıpranmış çerçeveden tutunarak camdan dışarı çıkıyordu. İlk önce bir ayağını, sonra da diğerini attı ve nihayet ayakları yerdeki çamurla buluştu. Saçları hatırladığımdan daha uzundu. Yüzünün hatlarıysa daha keskin. Ya o irileşmişti ya ben ufalmıştım. Ya da hafıza denen şey bir yalandan ibaretti. Geldiğimi duyunca arkasına döndü. Bir eli kalın montunun cebine diğeri kotunun belinde duran bir şeye yöneldi. Beni gördüğü an, donup kaldı.

Sonra dolgun dudakları yavaşça, sessizce kıpırdadı. Ta ki yüzünde minicik bir gülümseme belirene dek. Ayaklarım yavaşlasa da durmadı.

Nefes nefeseydim. Göğsüm güçlükle inip kalkıyordu. Elimi kalbime götürdüm. Bitkinlik ve rahatlama... ve onu kaybettiğimi düşündüğüm o öğleden sonra yaşadığım dehşet dolu anlar. Artık onları kovalamaya yetecek gücüm kalmamıştı.

Gözyaşlarına boğuldum.

"Ah Tanrı aşkına..." dedi Chubs başını sallayıp iç geçirerek. Sesindeki o kadifeliği hiç kaybetmemişti. "Karşındaki sadece benim, seni sersem."

Ve tek kelime daha etmeden aramızdaki son iki adımı da aşıp kollarını sımsıkı bana sardı.

DOKUZ

SORUN, BİR KEZ BAŞLADIM MI KENDİME ENGEL OLAMAMAMDI. Her zerremin ona değmesini, gerçekten yanımda olduğundan ve kulaklarımın yanında atan kalp atışının ona ait olduğundan emin olmak istiyordum. Ben yüzümü ceketine gömmüş, paramparça olmuş bir hâlde ona sarılırken Chubs sırtımı sıvazlıyordu.

"Nasıl?" diye sordum güçlükle. "Neden buradasın?"

Arkamızdaki ağaçların hışırtısı belli belirsiz duyulurken, Chubs başını kaldırıp seslendi: "Ah hadi ama Lee... Senin de sarılmak istediğini biliyorum..."

Her şey onu uyaramayacağım kadar hızlı gelişiyordu. Chubs beni hafifçe uzaklaştırıp arkasına itti. Dengemi iyice kaybetmiştim. Zihnimin bana oyun oynadığından neredeyse emindim; Chubs pantolonunun kemerinden uzun bir avcı bıçağı çıkarmıştı sanki. Vida da silahını ona doğrultmuş, emniyet kilidini çekmiş görünüyordu.

"Ama..." diye başladım tuttuğum kolunun gerildiğini his-

sederken. "Chubs, bu..."

"Sen de kimsin?" diye sordu Chubs.

"Silahlı bir çatışmaya bıçakla giren kişi olmadığım kesin," dedi Vida elindeki silahı sallayarak.

O sırada Vida'nın yanındaki ağacın ardından çıkarak, "Bekleyin, bekleyin, bekleyin!" dedi Jude. Çamurlu patikada ilerleyerek ikisinin arasında durdu. "Liam değiliz," dedi önce kendini, sonra da Vida'yı göstererek. Sonra Chubs'a dönüp parmağıyla bizi işaret ederek, "Sen de değilsin sanırım?" dedi.

Bu konuşmasının ardından Vida ona bakmaya başladı. "Acaba hangi evrende bu şapşal, Cole Stewart'a herhangi bir şekilde benzeyebilir ki?"

Jude şimdi savunmaya geçmişti. "Ne bileyim ben! Belki de anneleri farklıdır. Olamaz mı? Ayrıca evlat edinme diye de bir şey var!"

Chubs bıçağını indirdi. Bakışlarının ardında, hızla çalışan zihnini görebiliyordum. Zihni, yabancıları, gözyaşlarımı ve Liam'ın yokluğunu düşünürken bir senaryodan diğerine atlıyordu.

"Aman Tanrım," dedi birden küle dönen yüzüyle. Yumruğunu, kusacakmış gibi midesine götürürken yineledi: "Aman Tanrım."

"Hayır, hayır," dedim alelacele. "O ölmedi!"

Tabii sana göre, dedi içimden bir ses.

"Neden birlikte değilsiniz o hâlde?" Gözyaşlarını tutmakta zorlanıyor gibiydi. Chubs'ın saçları, o her zamanki düzgün şeklini yitirmiş; yüzüne oturan gümüş çerçeveli gözlüğü onu

hatırladığımdan çok ama çok daha olgun göstermişti. Kendisine benzemiyordu aslında. Ta ki bir anda içinden yükselen korkuyu görene dek. İşte hatırladığım Chubs buydu. Sürekli panikleyen Chubs. "O seni asla terk etmezdi! Asla!"

Bakışlarımı kaçırdım. Bu sahneyi sessizce izleyen Vida ve Jude'a değil, ayaklarımın altındaki yumuşak çamura baktım.

"Ruby," diye başladı Chubs gergin bir sesle. "Ne oldu?"

Soğuktan donmuş ellerimi yüzüme bastırarak başımı salladım sadece.

"Onu terk mi ettin?" diye sordu. "Kavga mı ettiniz? Birkaç günlüğüne ara mı verdiniz?"

Fısıldamakla gerçeğin acısını biraz olsun azaltabileceğimi umuyordum ama hiç de öyle olmadı. Chubs bir adım gerilerken yüzünde korkunç bir dehşet ifadesi vardı.

"Hayır, yapmış olamazsın!" dedi sonra beni omuzlarımdan sarsarak. "Ben... sadece bu yüzden ayrılmamızın bir sorun olmayacağını düşünmüştüm. Sizin birlikte olacağınızı sanıyordum."

"Ne yapmalıydım?" dedim sesimin yükselmesini umursamadan. "Sen... sen ölüyordun ve bizi yakalamışlardı. Ben de bir anlaşma yaptım, Luke'un başka türlü kabul etmeyeceğini biliyordum. Kahretsin! Başka ne yapabilirdim ki?"

Chubs başını salladı. "Peki ya bu çocuklar? Birlik'ten mi? Sen de onlarla mısın?"

"Onlar..." diye başlamıştım.

"...hâlâ burada durmuş, bu lanet olasıca herifin kim olduğunu öğrenmeyi bekliyorlar," diye araya girdi Vida. Yüzünü

kaplayan o keyifli ifade şimdi yok olmuştu.

Beynim nihayet yeniden çalışmaya başlamıştı. İşte o an yepyeni bir korku yükseldi içimden.

Vida buradaydı. Bizi Birlik'e geri götürmek için peşimizden gelen Vida. Chubs'ı gören ve onu Birlik'e tarif edecek olan Vida. Hatta belki onu da yanımızda götürmek isteyecek olan Vida.

Chubs'ı arkama doğru ittim. "Hiç kimse değil," dedim sonra. "Seni ilgilendirmez."

"Ah, evet, eğer o da Stewart'ı bulmak için bizimle birlikte gelecekse tabii ki ilgilendirir."

"Ne dedin sen?"

"Şu saksıyı birazcık çalıştır," dedi. "Buraya sizi geri götürmeye gelmedim, yardım etmeye geldim." Sonra Jude'a döndü. "Bana elektrik vererek ödeşmek akıllıcaydı seni küçük pislik."

"Beta Ekibi ve Barton'la birlikte bizi Karargâh'a götürmek için gelmediysen neden oradaydın peki?"

Vida gözlerini devirse de sonunda cevap verdi. Hem de en ukala ifadesini takınarak. "Şu küçük romantik arayışınız ilgimi çekti. Oradan şüphe çekmeden çıkmamın tek yolu, siz sersemlerin peşinden gitmeyi teklif etmemdi. Ne de olsa o berbat karakterlerinizi çok iyi biliyorum."

"Peki ya Beta Ekibi?" diye sordu Jude.

"Karargâh'a geri çağırıldılar. Rob'u geri götürme emri falan aldılar sanırım. Siz iki hanım evladı Karargâh'ta büyük bir isyana yol açtınız." Saçlarını geriye attı. "Alban sizi bulmam

için bana iki hafta süre verdi. O yüzden şu korku filmine yolda devam etsek iyi olur."

Başımı sallayarak ona baktım. "Ne kadar da kibirlisin. Yanımızda sen varken yolumuz hep aydınlık olacak sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Vida. "Senden güle oynaya yolculuk etmeni bekliyorum. Ve bunu yüzünde bir gülümseme ve mümkün olabildiğince az şirretleşerek yapacaksın; yoksa Cole senin şu aptal anlaşmana uyup Birlik'in kampları boşaltmasına yardım etmez."

Demek doğruydu. Demek gerçekten de bize yardım etmek için gelmişti. Cole onu işin içine dâhil etmezdi yoksa. Hedefimiz çok değerliydi. Bu operasyonu kendi başıma gerçekleştiremeyeceğimi düşünmesi gururumu incitmişti. Ne garip! Demek desteğe ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.

Jude kafası karışmış bir hâlde bana döndü.

"Pekâlâ, *vámanos!*"* dedi Vida ellerini çırparak. "Eve bakacaksanız bunu hızlıca yapın."

"Sizinle hiçbir yere gelmiyorum," dedi Chubs. Yüzündeki ifadeyi tanımıştım hemen. Diğerleri beni yakaladıktan sonra, onlarla kalmamı kabullenmeden önce hep bu ifade vardı yüzünde. Chubs hiçbir zaman duygularını saklayabilen biri olamamıştı. Bu ister öfke ister korku isterse şüphe olsun. O ve Liam birbirlerine bu açıdan benzerlerdi. Tek farkları Liam'ın bunu doğal yoldan yapıyor oluşu; Chubs'ınsa böyle davranmayı seçmesiydi. Olmadığı bir şey gibi davranmanın bir anlamı olmadığına inanıyordu.

"Evet," dedim yeniden kolunu tutarak. Parmaklarımın

* Ç.N.: İspanyolcada "Gidelim" anlamında kullanılan sözcük.

altında, kendini kastığını hissedebiliyordum. "Hadi ama konuşmamız gerek. Sana her şeyi açıklayacağım."

Chubs o mutsuz yüzüyle bana baktı. "O hâlde sadece ikimiz. Diğerlerini..."

Araba kapılarının çarparken çıkardığı sesi dördümüz de aynı anda duyduk. Bir, iki, üç.

Chubs'ı hemen geriye doğru çekerek evin duvarına yapıştık. Jude'a da yanımıza gelmesini işaret ettim. Hem de bir an önce. Vida, sessizce yakındaki ağaçların arkasına saklandı. Yağmurun altında, en son o parlak saçları gözden kayboldu.

Bakışlarım Chubs'ın az önce çıktığı penceredeydi. Elimi önce gevşemiş çerçeveye sonra ormana doğru uzattım. Belki de kaçabilirdik. Vahşi doğanın içinde kaybolmayı deneyebilir ve onlardan kurtulurduk.

"Barton mı?" diye sordu Jude.

Chubs'la aynı anda onu susturduk. Liam'ın evinin arka tarafında, beş beyaz pencere ve bir de küçük bir kapı vardı. Evin arka girişinin önünde, tuğladan bir veranda vardı. Yağmurun altında büyüyen çimenler, tuğlaların çatlaklarından fışkırmıştı.

Nemli tuğlaların üzerinde emekleyerek usulca seslere doğru ilerledim. Tırnaklarım pantolonumun kumaşına geçmiş vaziyette onları dinlemeye başladım. İki adam bir kadın.

Çocuklara bunu söylemek için arkama döndüğümde Vida'nın da yanımıza geldiğini gördüm. Bakışlarımı üzerinde hissettiği anda sabırsızca çenesini oynattı.

"Hepsi dört kişi," diye fısıldadı. "Bir kadın, üç adam. PÖK askerine benziyorlar."

Jude'un ağzını elimle kapadıktan sonra sordum: "Silahlılar mı?"

Başıyla onayladı. "Aynen. Bu evin ne özelliği var? İçeriye neden hareket sensörü yerleştirmişler ki?"

"Sensör mü?" diye sordu Chubs.

"Evin dört bir köşesine, tavana gizlemişler," dedi sözüne hemen itimat edilmemesine öfkelenerek.

Jude'un elimi yüzünden uzaklaştırmasına müsaade ederken Chubs'la bakışıyordum. Elbette evi izlemek için bir şey koyacaklardı. Liam için olmasa da Cole için. Belli ki Cole ona kardeşinin geçmişinden bahsetmeye fırsat bulamamıştı.

Sesler kesilmişti ama ben evin sağ tarafındaki çimenlerin üzerinde ilerleyen ayak seslerini işitebiliyordum. Çok yaklaşmışlardı. Ağaçlara doğru koşmamızın hiçbir faydası olmazdı artık. Bizi görmemelerine imkân yoktu.

Chubs bir iç çekerek ayağa kalktı ve pencerenin sallanan çerçevesini itti. Pes etmek omuzlarını çökertmişti.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde.

"Elbette."

Jude arkamda bir şeyler mırıldansa da onu duymazdan geldim.

"O hâlde arkadaşlarına içeri girmelerini söyle," dedi şimdi açık olan pencereyi işaret ederek. "Ve ayağa kalk. Seni kelepçelemek zorundayım."

Şok olmanın iyi yanı şuydu: Korkmuş gibi rol yapmak zorunda kalmamak. Orada, bileğimdeki kan akışını durduran plastik kelepçenin keskin kenarlarını hissederek öylece dikildim. Kafamın içindeki her bir düşünceyi uzaklaştırmalarına izin verdim.

Bu insan da kim? diye düşündüm onu yakından incelerken. Daha önce fark etmediğim, kapüşonlu bir av ceketi, gri yünden boğazlı bir kazak, tozdan ve uzun süre giyilmekten eskimiş bir kot pantolon vardı üzerinde. Kalçasının üzerinde duran şeyse küçük bir cep telefonu ve deri bir keseydi anlaşılan. Daha önce, birlikte seyahat ettiğimiz zamanlarda tüm eşyalarını pestili çıkmış bir deri çantanın içinde taşırdı. Bu, ona daha çok uyuyordu. Avcıya benzediğini düşündüğü bu tuhaf giysiden çok daha fazla.

Onu bu şekilde hazırlıklı görmenin beni rahatlatması gerekirken nedense daha da çok korkutmuştu.

Chubs çenemi tutup sağa sola çevirerek dün gece aldığım kesik ve yaraları incelerken, yüzünde onaylamaz bir ifade vardı. Diğerleri kapalı pencerenin ardından bizi izliyordu. Jude cama yapışmıştı resmen.

"Belki de bayılmış gibi yapsan daha iyi olur."

Tam da zamanında yapmıştı bu öneriyi. Yere düştüğüm an, üzerinde siyah üniformasıyla köşeyi dönen bir PÖK askeri gördüm.

Dört. Vida haklıydı. Kahverengi saçlı kadın, erkeklerden birkaç santim uzundu. Erkeklerden biri daha yaşlıydı ve küllü sarı saçları kafasında bir halka gibi duruyordu. Diğer ikisi daha gençti ve kardeş gibi görünüyorlardı. Hepsinde standart

hizmet tüfeği ve kelepçe vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Chubs'ın ifadesi sabitti.

Askerler şaşkınlıktan kalakalsalar da silahlarını indirmediler. Chubs yeniden konuşmaya başlamadan önce onun neyin peşinde olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Ne yani gelip elimden zaferimi mi çalacaksınız? Böylece de bana ödeme yapmak zorunda kalmayacaksınız, öyle mi?"

Daha yaşlı olan asker kaşlarını çatarak baktı. "Takipçi misin?"

Aynen düşündüğüm gibi. Eğer çekeceğimiz numara buysa başımız düşündüğümden de çok dertteydi. Chubs, en iyi gününde bile ancak bir kaktüs kadar korkutucu olabilirdi.

"Alın!" dedi belindeki deri kesenin içinden çıkardığı şeyi askere uzatırken. Pasaport boyutlarında küçük bir deftere benziyordu.

Yaşlı adam öne doğru bir adım atmıştı ki arkasına dönüp kadına baktı. "Alanı dolaş. Kızın tek başına olduğundan emin olalım."

Diğer üçü etrafı kolaçan etmeye çıkarken Chubs yeniden defteri işaret etti. Yaşlı adam bir iç çekerek bakışlarını bir Chubs'a bir defterde yazanlara çevirdi.

"Pekâlâ, Bay Lister," dedi defteri ona uzatarak. "Bunu veri tabanında arattınız mı?"

"Kayıtlarda yoktu," dedi Chubs. "Muhtemelen uzun süredir kaçıyor. Hakkında hiçbir kayıt bulamadım."

"Test ettiniz mi?" diye sordu. "Mavi ya da Sarıysa onu..."

"Yeşil," dedi Chubs araya girerek. "Neden? Bir gösteri

yapmasını falan mı istiyorsunuz?"

"Onu biz alabiliriz," diye önerdi adam. "Hem transfer derdinden de kurtulmuş olursunuz."

"Size söyledim, sistemde kayıtlı değil," dedi Chubs daha da sinirlenerek. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Kayıtlı değilse paramı veremezsiniz. Ödülü almak istiyorsam, önce en yakındaki istasyona gidip kâğıt işlerini halletmem gerek."

Adam homurdansa da inkâr edemedi. "Yoldaki araba sizin mi?"

"Hayır," dedi Chubs gözlerini devirerek. "Gökten zembille indirdim ben bu çocuğu."

"Hey," dedi asker artık sıkılarak. "İstersem onu elinden alırım ve sen buna mâni olamazsın. O yüzden tavırlarına dikkat et genç adam."

Bu tavrı beni de sinirlendiriyordu. Chubs'ın cesareti doğuştan gelmiyordu. Arkadaşları tehdit altında olduğunda aslan kesildiği doğruydu ama bu seferki cesaretten çok dikkatsizlikti. Ve bu, onda var olduğunu düşündüğüm en son özellikti.

O an ile PÖK askerinin telsizinden gelen cızırtı arasında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Belki bir dakika. Belki on yıl. Belki de sonsuz bir zaman. **'Ben Jacobson, duyuyor musun?'**

Adam, siyah telsizini kemerinden çıkardı. **'Duyuyorum. Bir şey bulabildiniz mi?'**

'Hayır, olağandışı bir şey yok. Yağmur altında bir şey bulmak güç. Zaten ayak izi varsa da silinip gitmiştir.'

"Yalnız olduğuna eminim," dedi Chubs. "Onu izledim."

"Pekâlâ," dedi adam. Bana doğru iki adım attığı sırada botları ölü ve çamurlu çimlerin üzerinde toprağa gömüldü. Gözlerimi kapadım. Bana bu kadar yakın dururken böyle hareketsiz bir şekilde yatmam neredeyse imkânsızdı. Bana dokunmasını istemiyordum. Botu kaburgalarımı dürterken gün ışığı kadar parlak bir panik yükseldi içimde.

Soğuk, ıslak deri eldiveni koluma dolanıp beni yerden kaldırdı. Kolumu çevirdiğinde omzumda korkunç bir acı hissettim.

"Yapma!" dedi Chubs. "Ona dokunma!"

PÖK askeri beni bırakmadı.

"Yani," dedi Chubs bu defa daha sakin bir sesle, "çocuklar yaralı olursa hastane masraflarını ödülden düşüyorlar. Buradan sonrasını ben halledebilirim... efendim."

"Bu daha iyi," dedi adam beni yüzüstü çamurun içine bırakırken. "Onu da alıp buradan toz ol. Başkasının arazisinden izinsiz geçiyorsun ve bir daha karşıma çıkarsan seni kendi ellerimle tutuklarım."

Yağmur suyu kulağımda birikiyor; boynumdan aşağı süzülerek Liam'ın ceketine akıyordu. Korkumu da böyle taşımasını bekledim. Bir daha bana dokunamayacak kadar derinlere, toprağın içine akıtmasını... Derin ve ıslak bir nefes alıp içimde tuttum.

Uzaklarda bir yerde bir araba çalıştı. Gözlerimi yeniden açarak bana doğru gelen Chubs'ı gördüm. Eğilerek bir eliyle yüzümdeki saçları düzeltti. İkimiz de çıt çıkarmadan, uzaklaşan arabanın sesini dinledik bir süre.

"Üzgünüm," dedi Chubs sonunda. "İyi misin? Omzunu falan çıkarmadı ya? Çünkü eğer öyleyse..."

"Ben iyiyim," dedim. "Ama... ama bileklerimi çözebilir misin artık?" Sesimin titreyişi beni dehşete düşürmüştü. Ancak yarattığı rahatsızlığın yanı sıra beynimde hep gömülü kalmasını tercih edeceğim eski anıların da canlanmasına sebep oluyordu. Thurmond'a otobüs yolculuğum. Sınıflandırma. Sam.

Bıçağıyla plastik kelepçeleri kestiği an, sağ omzumdaki ağrıya aldırmadan ayağa kalkmaya çalıştım. Chubs iyi olup olmadığımı kontrol etmek için uzandı ama hemen geri çekildim.

Orada, birbirimize bakarak yağan yağmurun altında sessizce durduk. Nihayet elimi uzattığımda hiçbir şey sormadan siyah defteri bana uzattı.

Defterin kalın suni deriden bir cildi vardı. Bunun pasaport olduğunu düşünmemde bir yanlışlık yoktu. Çünkü ilk bakışta üzerindeki damga ve soluk mavi renkli sayfalarıyla tıpkı bir pasaport gibi görünüyordu.

KAÇAK PSI KURTARMA AJANI. Tanrım, bu işin bir de resmî bir unvanı mı vardı!?

"Joseph Lister," diye okudum. "Yirmi dört yaşında, bir seksen boyunda, yetmiş yedi kilo, Pennsylvania, Penn Hills'ten." Chubs'a doğru baktım. Aynı fotoğraftaki gibi somurtuyordu. "Komik olan ne biliyor musun? Bunlar içinde en inanılmaz gelen şey kilon."

"Aman ne komik," dedi ben daha diğer sayfalara göz atamadan onu elimden kaparak. İşte bu, tam bir Chubs hareketiydi. Tam da benim tanıdığım Chubs'a özgü bir hareketti.

Gülümsedim. O da kendini ne kadar kontrol etmeye çalışsa da hafifçe gülümsemeden edemedi.

"Gerçekten öldüğünü düşünüyordum," dedim usulca. "Onların seni almalarına izin vermemeliydim."

Bir elini omzuna götürüp o anı yeniden yaşıyormuş gibi dalgın dalgın ovuşturdu. "Panik düğmesine bastın, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Ben olsam ben de aynısını yapardım," dedi. "Tam olarak aynısını. Gerçi..." Durup diyeceklerini düşündü. "Ben yaraya biraz daha sağlam bir baskı uygulardım. Ama... Evet, evet, aynı şeyleri yapardım..."

"Şu duygusal anımızı mahvetmeden dur bence," dedim.

Üzerimizdeki pencere birden açıldı ve Jude kıvırcık saçlarıyla beliriverdi. "Roo... sen iyi misin? Aman Tanrım Vida izlememe izin vermedi ama ben ön tarafa geçmeye uğraştım ama kapılar kilitli ve burada da hiçbir şey yok. Yani..."

Chubs ayağa kalkmama yardım ederken *'Bu da ne böyle'* dercesine bana bakıyordu.

"Sana her şeyi anlatacağım. Sen de aynısını yapacaksın. Ama şimdilik Lee'nin hangi yöne gittiğini gösterebilecek bir ipucu bulmamız lazım."

Sesini alçalttığı sırada alnını da buruşturmuştu. "Lee sana Harry ile temas kurmak için geliştirdikleri prosedürden bahsetmemiş miydi?"

"Bir prosedürleri olduğunu biliyorum ama ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok," dedim. "Sana anlattı mı?"

Başıyla onayladı ve pencereye arkasını dönecek şekilde kı-

pırdandı. Ve o an içeride birileri olduğunu fark ettim. "Gitmemiz lazım. Hemen."

"Bekle," dedim ama o çoktan koluma girmişti.

"Evi gözlüyorlar, gitmek zorundayız," dedi. "Ve üzgünüm ama mümkünse Birlik'in bizimle gelmemesini tercih ederim."

Kolumu çekip geriye bir adım attım. "Onları bırakamam."

"Sen Birlik'ten değilsin," dedi ısrarla. "Onlardan biri değilsin. Sen *bizdensin*."

"Bunu *biz ve onlar* diye düşünme," dedim yalvarırcasına. "Bu işte hep birlikte çalışabiliriz. Liam'ı bulduktan sonra bizimle Kaliforniya'ya gelmek zorunda değilsin. Yalnızca şimdilik bizimle kalmalısın."

Göz ucuyla pencerede beliren Vida'nın meneviş mavisi saçlarını gördüm. "Eskiden benim de kalmamı istememiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet ama o... farklıydı," dedi usulca. "Ve sen de bunu biliyorsun."

"Ama o zaman bunu bilmiyordun."

Ne düşündüğünü anlamıştım. Yüzünden ve kaskatı kesilmiş omuzlarından okumuştum bunu.

"Bana sana güvenip güvenmediğimi sordun," diye fısıldadım. "Peki, sen bana güveniyor musun?"

Derin bir soluk aldı. Elleri kalçasının üstündeydi. "Tanrı yardımcım olsun," dedi sonunda. "Güveniyorum elbette. Ama sadece sana, onlara değil. Kim olduklarını bile bilmiyorum."

Elimi uzatıp tutmasını bekledim. Uzun parmaklarıyla eli-

mi kavramasına ihtiyacım vardı. Böylece bana bir zamanlar duyduğu inancın yeniden yeşerdiğinin ispatı olacaktı bu. Benimle birlikte gelmesini, bu işte yine birlikte olduğumuzu kabul etmesini, zamanın, mesafenin ve bilinmezliğin bizi sarsmaya yetmediğini görmesini istiyordum.

Ve geldi de.

ON

KOYU RENK SUV'NİN İÇİ YAPAY BİR ÇAM KOKUSUYLA DOLUYDU. Öyle ki içeri biraz temiz hava girmesi için camımı açmak zorunda kaldım.

"Bu arabayı aldığım adamı koklasaydın şu an içerideki kokudan kesinlikle şikâyetçi olmazdın," dedi Chubs bana güneş gözlüğünü uzatarak. "Şimdi emniyet kemerini tak lütfen."

Vida ve Jude çoktan arka koltuğa yerleşmişlerdi. Gerçi bu hiç de kolay olmamıştı. Ekibimin en sevdiğim üyesi, arka koltuğu öndekilerden ayıran metal paravana bir kez bakmış ve beni ön koltuktan kaldırmak için neredeyse saçlarımı kökünden sökmeye çalışmıştı.

"Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrin olmadığı için mi bu kadar yavaş gidiyoruz?" diye sordu Vida. "Yoksa arabadan atlayıp bu ızdırabımıza bir son vereceğimizi mi umuyorsun?"

Jude panikle doğruldu. İkimiz için de bu ses tonu tanıdıktı. Vida sıkıldığında kavga çıkarmayı severdi. Ve hatta stresli ol-

duğunda da. Eğer durum ikincisiyse bu arabadan sadece biri canlı çıkardı. Artık biz de bir hafta boyunca içerideki pisliği temizlemekle uğraşırdık.

"Bu, tasmalarınızı tutan psikopatlara bir iyilik olurdu."

Şükürler olsun ki aramızda metal bir bölme vardı. "Onlar psikopat falan değil, seni kendini beğenmiş pislik!"

"Ben mi?" diye sordu Chubs. "Sen bu kelimenin anlamını biliyor musun acaba?"

"Seni lanet olasıca..."

"Ee," diye araya girdi Jude hemen. "Roo, Chubs'la birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Charles," dedi dişlerini sıkarak. "Adım Charles."

"Bu isim diğerinden daha mı iyi sanıyorsun!" dedi Vida. Chubs kırmızı ışıkta durdu ve dönüp ateş saçan gözleriyle bana baktı.

"Evet," dedim. "O hep böyledir."

Ortam giderek geriliyordu. Tek bir kelime ya da bir hareket işleri zıvanadan çıkarabilirdi. Jude kolunu kol dayanağının üzerine koymuş, stresle parmaklarını oynatıyordu.

"Kes şu saçmalığı aptal, yoksa ben gelip keseceğim," dedi Vida.

"Aptal mı?" dedi Jude bir anda öfkelenerek. "Bu kadar acımasız olmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Elimi alnıma götürdüm. "Öfkelendiğin şey bu mu yani? Şu saçma sapan kelime mi? Aylardır sana Judith diye sesleniyor."

Chubs bir kahkaha attı ama yüzümdeki ifadeyi görür gör-

mez öksürüyormuş gibi yapmaya başladı.

"Pekâlâ," dedi Jude kemikli dizlerini göğsüne çekerek. "Sanırım bir kız gibi çağırılmanın neden aşağılayıcı olduğunu bir ben anlayamıyorum. İkiniz başımın etini yemediğinizde ya da bana beş yaşındaymışım gibi davranmadığınızda hiç de fena sayılmazsınız."

"Ne gibi davranacaklardı?" dedi Chubs otobana girmek için sinyal verirken. "Gerçekte on yaşında mısın?"

"Hey," diye uyardım. "Kesin şunu. O on beş yaşında."

"Roo," diye başladı Jude, "teşekkürler."

"İlk tanıştığımızda sen de Jude gibiydin," diye devam ettim Chubs'ın omzunu dürterek. "Üstelik on sekiz yaşındaydın."

"Önemli değil," diye homurdandı Jude.

"Asıl beceriksiz olan sendin yalnız," diye düzeltti beni Chubs. "Lee dikkatsiz, Zu da tatlıydı. Bense bilge olandım."

Arkamızdaki bölmede bir ses işitildi. Jude'un kahverengi gözleri Chubs'la benim aramda gidip geliyordu. "Biz de ne konuştuğunuzu anlasak iyi olurdu," dedi. "Mesela Zu'nun kim olduğuyla başlayabiliriz."

Chubs bana döndü. "Onlara ne kadarını anlattın?"

"Hiçbir şey anlatmadı," dedi Vida. "Ve anlatmamaya devam ederseniz perişan edeceğim sizi."

Bu defa ben gözlerimi devirdim. "Tabii. Ne demezsin!"

Göğsümde o tanıdık, sıcak kıpırtıyı hissettiğimde, görünmez bir el beni öne doğru fırlatıp alnımı konsola geçirmeme sebep olmuştu.

Chubs frene basınca emniyet kemerim görevini yerine getirerek göğsümde kilitlendi. Yeniden yerime dönmüştüm ama gözlerimin önünde rengârenk çizgiler uçuşuyordu.

"Ah olamaz!" dedi Chubs yumruğunu direksiyona indirerek. "Yeter artık! Kahretsin! Yeteneklerimizi birbirimiz üzerinde kullanmıyoruz! Hareketlerine dikkat et!"

"Rahatla Anneanne," dedi Vida. "Kalp krizi geçireceksin."

"İnsan bağırarak kalp krizi geçirmez..." diye başladı Chubs ama sonra kendini tuttu.

Jude gergin bir şekilde güldü, bense elimi alnıma götürmekle yetindim. Ne demek istediğini anlamıştım.

"Zu bir arkadaşımızdı," dedim. "Bir süre birlikte seyahat ettik."

"Ben seni Cate'in çıkardığını sanıyordum," dedi Jude. "Bir ara ayrıldınız mı yoksa? Dışarıda tek başına dolaşmak çok tehlikeli bir şey olmalı."

"Öyle olmadı," dedi Chubs. "Üçümüz kamptan kaçtıktan sonra..."

Bir büyücü olduğunu söyleseydi ancak bu kadar şaşırtabilirdi onları. Vida bile öne doğru eğilmiş ilgiyle dinlemeye başlamıştı. "Ne?" dedi birden. "Sen kamptan mı kaçtın?"

"Liam planlamıştı," dedi Chubs. "Ama evet. Kaçtım."

"Bu çocuk kendini kaçış konusunda bir uzman falan mı zannediyor?" diye mırıldandı Vida. "Lanet olsun!"

Jude da merakla dinliyordu. "Nasıl bir şeydi? Hapishane hücresine benzer bir odada mı kalıyordunuz? Size ağır işler yaptırıyorlar mıydı? Bir yerde şey duymuştum..."

Birlik'teki çocuklar kamplarla ilgili pek bir şey bilmezdi. Aralarından sadece birkaçı bir kampta yaşamıştı ama o konuda konuşmamak gibi yazılı olmayan bir kuralımız vardı. Herkes gerçeği biliyordu fakat gerçek onların içinde, bizimkinde olduğu gibi yaşamıyordu. Sınıflandırma makinelerini, odaları, testleri duymuşlardı ama bunların bile çoğu dedikodudan ibaretti ve tamamen yanlıştı. Bu çocukların hiçbiri saatlerce sırada beklememişlerdi. Korkunun küçük siyah bir kamera lensi; her hareketinizi izleyen bir göz olduğunu bilmiyorlardı.

Sessiz kalmaya çalışmak, göğsümü acıtmaya başlamıştı. Parmaklarım birer birer emniyet kemerinin gri kumaşına dolandı.

"Hatırlamıyor musun yoksa?" diye sordu Jude. "Kısa bir süre için mi kaldın orada? Söyleyecek bir şey olmadığı için mi o konuda konuşamıyorsun?"

"Ben olsam çenemi kapatırdım," dedi Chubs.

"Hadi ama," diye söylendi Jude. "Bizimle konuşmuş olsaydı..."

"Ne?" Kelime, istemeden çıkmıştı ağzımdan. "Sana ne anlatmamı istiyorsun? Bizi kampa götürmek için nasıl hayvan gibi bağladıklarını mı? Ya da dur! Bir defasında bir PÖK askerinin bir kızı kafasına vura vura dövdüğünü mü? Hem de gözü çıkana dek! Altı yıl boyunca her sabah uykudan korkuyla uyanıp dehşet içinde yatağa gidişimi mi? Tanrı aşkına beni rahat bırak artık! Neden konuşmak istemediğimi bilmene rağmen durmadan bu konuyu deşip duruyorsun?"

Konuşmamın yarısında çoktan pişman olmuştum ama kelimeler birbirini kovalıyor; kontrolümden çıkmış gibi yığılı-

yorlardı. Chubs o sırada önce konsoldaki mavi saate ve sonra da çamurlu yola baktı. Arka koltuktaki Jude, gökyüzünden düşen kar taneleri kadar sessizleşmişti. Ağzından çıkar çıkmaz içimi yakan sözcüklerinin tadına bakmak ister gibi dudaklarını bir açıp bir kapıyordu.

"Sizi bilmem ama ben tek gözlü kızın hikâyesini dinlemek isterdim," dedi Vida omuzlarını silkerek.

"Sen gerçekten tanıdığım en kötü insansın," dedi Chubs.

"Ve senin gibi insanlar da bizim *hareket çekmemizin* sebebi."

"Çocuklar..." diye başladım.

Uzun süre önce, Cate bana geçmişten kurtulmanın tek yolunun onu bir şekilde arkada bırakmak olduğunu söylemişti. Bir kapıyı kapatıp daha aydınlık bir odaya açılan bir başka kapıyı açmak. Adımlarımı geriye doğru takip edip kapıyı aralarsam, arkamda bıraktığım o kızı bulup suçluluk ve utanç duygusunun beni yerle bir etmesinden korkuyordum. Karanlığın ona neler yaptığını bilmek istemiyordum. Acaba kendisini görür müydü benim suretimde?

Birlik için yaptıklarımı öğrendiğinde Chubs'ın hakkımda ne düşüneceğini de bilmek istemiyordum.

Liam'ın benimle ya da ne kadar yıkarsam yıkayayım saçlarımdan gitmeyen o is kokusuyla alakalı ne düşüneceğini de.

"En azından bize Liam'la nasıl ayrıldığınızı anlatın," dedi Jude. "Birlikte seyahat ediyorduysanız neden... yani, neden ayrıldınız ki? Sen panik düğmesine bastığında Cate gelip seni aldı, bunu biliyorum ama Liam o zaman gitmiş miydi ki? Ona ne oldu?" Chubs'ı işaret ediyordu.

Bu anılar da daha az acı verici sayılmazdı ama önemlilerdi.

"Pekâlâ," dedim. "Birlikte seyahat ettiğimizi biliyorsunuz... Liam, Chubs, Zu ve ben. Ama bilmediğiniz, aslında bir yeri aradığımız. East River denen güvenli bir yeri. Bunu neden yaptığımı ve onun neden tek başına kaldığını anlamanız için anlatmaya buradan başlamalıyım."

"Pekâlâ," dedi Vida arkasına yaslanıp, bakışlarını sağ tarafındaki pencereye çevirerek. Düşen kar taneleri yolu kaplamaya başlamıştı bile.

Onlara East River'ı anlattım. Nasıl rüya gibi bir yer olduğunu... Ta ki uyanıp bir kâbusun içinde hapsolduğumuzu anlayana dek tabii.

Clancy'den bahsetmeyi de ihmal etmedim. Ki bu düşündüğümden çok daha zor oldu. Kaçışımızı, Chubs'm vurulmasını, sonunda iki kişi kaldığımızı... Jude araya girmeye çalıştı. Gözleri heyecandan mı yoksa şaşkınlıktan mı kocaman olmuştu, bilmiyordum. Bir sonraki olayı anlatmaya çalıştığım sırada kalbim daha da hızlı atmaya başlamıştı. Aldığım karardan ve Cate'le yaptığımız anlaşmadan söz ettim. Ve sonra Cole'ün hafızasında gördüklerimi ve bana yaptığı açıklamadan.

Tuhaf bir şekilde Liam'a yakın hissetmemi sağlamıştı bu. Hayattaydı ve düşüncelerimde onu açıkça görebiliyordum. İşte, orada... Gözünde güneş gözlüğü ve saçlarında gün ışığıyla dudaklarından en sevdiği şarkının mısraları dökülen o sıcak ve capcanlı Liam. Başımı çevirip baksam şoför koltuğunda onu görecektim sanki.

Kimse konuşmadı. Arkaya dönüp yüzlerine bakmaya da cesaretim yoktu. Jude ve Vida'nın karmaşık duygularının camda biriken nem misali tenime yapıştığını hissedebiliyor-

dum.

Omzumda hafif bir dokunuş hissettim. Arkama yavaşça döndüğüm sırada Jude parmaklarını bölmeden geri çekiyordu. Isırdığı alt dudağı bembeyaz olmuştu. Ama bana bakarken yüzünde korkudan ya da ona benzer kötü duygulardan eser yoktu. Sadece derin ve samimi bir üzüntü duyuyordu.

Yüzüme bakabilecek kadar dirayetliydi.

"Roo," dedi Jude. "Çok üzgünüm."

"Sadece tek bir şey sorabilir miyim?" dedi ben bitirdikten sonra Chubs. "Flaş belleği neden arıyorsunuz?"

"Cole'e geri götüreceğim," dedim. "Bir anlaşmamız var. Ben ona bu bilgiyi verirsem o da Birlik'in önceliklerini değiştirip, yeniden kamplardaki çocukları kurtarmaya ve hükûmetin gerçek yüzünü göstermeye odaklanmasını sağlayacak."

Chubs alnını ovuşturdu. "Sen de buna inanıyorsun, öyle mi? Liam'ın onunla ilgili söylediği tek bir şey vardı, o da istediği olmayınca oyuncaklarını yaktığıydı."

"Ona inanıyorum," dedim. "Bizi incitmez. Görünüşe göre bizim yok olmamızı istemeyen birkaç kişiden biri."

"Yok olmak mı?" diye sordu Chubs endişeyle.

Bu defa Jude'un anlatmasına izin verdim. O aksak ve düzensiz anlatımı hüzünle birleşince dinlemesi çok daha korkunç bir hikâye çıkmıştı ortaya.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi Chubs. "Tüm o damarı bozukları temizlediklerini umarak geri mi döneceksiniz oraya?"

"Öyle deme," dedi Jude. "Her şey düzelecek. Rob gitti, de-

ğil mi? Cate bize ne zaman geri dönebileceğimizi söyleyecektir."

"Sen ve Liam güvende olacaksınız, en azından Birlik açısından," dedim Chubs'a. "Peşinizden gelmeyecekler. Cole'ün teklifini neden kabul ettiğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii. Anlıyorum," dedi beni ürperten bir soğukkanlılıkla. Chubs'ın aklında aslında başka bir şey olduğunu anlamıştım. Ne sormak istediğini biliyordum çünkü aynı soru günlerdir benim de kafamı kurcalıyordu: *O bilgi gerçekten bu kadar önemliyse bunu neden Birlik'e vereceksin ki?*

Tüm o eğitimler, operasyonlar ve korkunç bir şanssızlık eseri şahit olduğum patlamalardan hiçbiri Chubs'ın heyecan verici kaçış öyküsü kadar dramatik değildi.

Geceyi geçirmek için Kuzey Carolina'nın batısında, Asheville isimli şehrin hemen dışındaki terk edilmiş bir kamp alanına park ettik arabayı. Beş saatlik yolculuğumuzu açıklama yapmakla geçirmek beni tüketmişti. Chubs ve Jude durup durmama konusunda tartıştıklarında hiç oralı olmadım.

Arabadan eşyaları indirmeden önce etrafı kolaçan ettik. Bagaj kapısını açıp hayretle bir adım geriledim.

"Aman Tanrım," diyebildim güçlükle.

Her şey çok... muazzamdı. Küçük plastik kaplar ve çekmecelerle dolu bir duvar vardı karşımızda. Her biri de üzerlerine yapıştırılan etiketlerle birbirinden ayrılıyordu. İLK YARDIM,

İP, VİTAMİNLER, BALIK OLTALARI... Tüm bunları toplamanın gerektirdiği özen ve çaba etkileyiciydi. Bir o kadar da ürkütücü.

Jude Chubs'a hayranlıkla bakıyordu. "Eminim altında da giydiğin günün adını taşıyan bir iç çamaşırı vardır."

Chubs burnuna düşen gözlüğünü hafifçe itti. "Bu seni niye ilgilendiriyor, anlamıyorum."

Arka koltuğun arkasına özenle katlanıp kaldırılmış çadırı kurarken bana tüm hikâyeyi anlattı. Vida da o sırada bir çakmakla küçük de olsa bir ateş yakmayı başarmıştı.

"Tüm bunların nasıl olduğunu pek hatırlamıyorum," dedi Chubs çadırla boğuşurken. "Birlik beni en yakındaki hastaneye, Alexandria'ya götürdü."

"Fairfax'e değil mi?" diye sordum nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken. Jude ve Vida ise dinlemiyormuş gibi yapmalarına rağmen pürdikkat bizi dinliyorlardı.

Chubs omuzlarını silkti. "Bazı yüzler gördüğümü hatırlıyorum ama... Sana babama benzediğimi söylemiştim, değil mi?"

Başımla onayladım.

"İşte doktorlardan biri beni tanıdı. Bir zamanlar babamla çalışıyormuş ama başka bir yere... Neyse, önemli değil. Beni stabil hâle getirmeyi başardılar ama bu doktor ve ekibi daha iyi bir hastaneye nakledilmem gerektiğini biliyordu. O yüzden doktor telefonun başına geçti ve babamın izini sürmeye başladı. Bizimle halamın restoranında buluşacaktı, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Fairfax hastanesine ulaştığımızda ambulansı karşılayabildi. Benim için sahte bir kimlik hazırlamışlardı zaten. Beni o isimle kaydettiler. O süre boyunca da yüzümdeki oksijen maskesini çıkarmadılar. Bir düzine güvenlik görevlisinin önünden geçtim ve kimse başını çevirip bakmadı."

"Ve seni oraya götüren ajana da bir şey anlatmadılar," diye bitirdim. "Sana ne olduğu konusunda Birlik'in en ufak bir fikri yoktu. Tüm dosyalarda hâlâ kayıp olarak geçiyorsun."

Chubs homurdandı. "Ajanlara öldüğümü söylemeye çalıştılar ama kimse yemedi. Ondan bilgi alabilmek için altı farklı kişi gönderdiler babama. Ama ağzından tek bir kelime bile alamadan geri döndüler."

Asıl zor olan, onu bu yeni hastaneye sahte bir isimle sokmak değildi. Hastane, devletle ilgili sorularda 'sormayın-anlatmayız' politikasını benimsediğinden bugüne kadar onlarca kez kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Dr. Meriwether'ın dâhiyane planı, oğlu "Marcus Bell"i tedavi görmesi için yenidoğan servisindeki karantina odasına saklaması olmuştu. Çocuk gücüne kavuştuğunda bir ceset torbasının içine konmuş ve hastaneden çıkarılarak kiralık bir cenaze arabasına alınmıştı. Birlik'in ajanları transfer kâğıtlarını bulmuş ve olaylar arasında bir bağlantı kurmaya çalışmıştı. Ancak Chubs Fairfax Hastanesi'ne girdiği andan itibaren bir hayalete dönüşmüştü.

Oradan sonrası, gücünü toplayana dek saklanabileceği bir yer bulmakla geçmişti.

"Dört ay boyunca New York'un taşrasında berbat bir ahırda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu sizin hayal gücünüze bı-

rakıyorum," dedi omzunu geri atarken irkilerek. "Gözlerimi her kapadığımda burnuma gelen saman ve gübre kokusunu ömür boyu duyacağım sanırım."

Adirondacks'deki yakın bir aile dostuna aitti burası. Terk edilmiş, soğuk ve oldukça tenha bir yerdi. Ailesi dikkat çekmeden ancak iki kez gelip onu görebilmişlerdi. Yine de çiftlikteki yaşlı kadın fizik tedavi sürecinde ona yardımcı olmak ve yemek vermek için günde iki kez yanına uğruyordu. Çoğu zaman sıkıntıdan patlıyordu.

"Yaşlılarla iyi anlaştığımı düşünmeyi seviyorum ama bu kadın her sabah mezarından çıkıp geliyor gibiydi."

"Evet, sana bakmak ve karnını doyurmak için," diye hatırlattım.

"Sahip olduğu tek kitap, suçları çözen bir kız kurusu hakkındaydı," dedi. "Bununla ilgili biraz da olsa söylenmeye hakkım var."

"Hayır," dedim. "Aslına bakarsan olmadığına eminim."

"Peki ya tüm bunları... nasıl yaptın?" diye sordu Jude.

Chubs bir iç çekti. "Aslında Bayan Berkshire'ın hakkını yiyemem. Ona Virginia'dan nasıl çıktığımı anlattıktan sonra bana bir şey söylemişti: *Avını bulmak için bakacağın en son yer avcıların arasıdır.* Tabii bunu söyler söylemez uykuya dalmıştı. Anlayacağın, yaşlı kadının o gizemli öğütlerinin geri kalanını duymak için dört saat boyunca uyanmasını beklemek zorunda kaldım."

Ellerimi gözlerime bastırdım.

"Kimse bir an bile şüphelenmedi benden," dedi kendisiyle gurur duyarak. "İşin en zor kısmı doğum belgeleriydi ki

bunu da ailem ayarladı. Resmî bir takipçi olabilmek pek de zor değil aslında. Yapmanız gereken tek şey doğru evrakları vermek."

Ateş, odun yığınını devirerek büyük bir gürültüyle haraketlendi. Hikâyeye bir mola vermek için mükemmel bir andı. Ayağa kalktım ve Chubs'ı da benimle gelmesi için kaldırdım. Jude kalkmaya yeltenmişti ki ona oturmasını işaret ettim.

"Sadece biraz yiyecek getireceğiz," dedim. "Birazdan döneriz."

"Endişelenme," dedi Vida o tatlı ses tonuyla. Bir kolunu Jude'un omzuna attı. "Sen yanımızda olmadan iki dakika kadar hayata kalabiliriz."

Arabaya doğru ilerlerken sendelememek için kendimi zor tuttum.

"O kıza gerçekten güvenmiyorum," dedi Chubs omzunun üzerinden, bacaklarını uzatıp oturmuş olan Vida'ya doğru bakarken. "Saçını boyatan gençlerin ya aşağılık kompleksi vardır ya da sakladıkları bir sır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gençler mi?"

Ona öylesine dikkatle bakıyordu ki arabanın arka kapısına çarpmaktan son anda kurtuldu. Elini, korumak ister gibi sol omzuna götürdü.

"Bakmama izin ver," dedim üzerinde 'PROTEİNLİ BAR' yazan kutuya uzanan Chubs'ı durdurarak. Bir iç çekip kolunu çıkardı. Gömleği, yakasını gevşetip sol omzunu açığa çıkarabilecek kadar esnekti. Bozuk para boyutunda pembe ve buruşuk deri, daha koyu olan teniyle tezat oluşturuyordu.

"Kurşunu..." Birden boğazım kurudu. "Kurşunu çıkardı-

lar mı?"

Gömleğini yeniden eski hâline getirip düzeltti. "Temiz bir atış olmuş. Kurşun dümdüz girmiş. Bıraktığı iz dışında pek de kötü sayılmaz yani."

Pek de kötü sayılmaz. Yutkundum. Ağlamamı engelleyebilecekmiş gibi.

"Ah Tanrım, yine mi!" dedi. "Ben iyiyim. Hayattayım, değil mi?"

"Neden geri döndün?" diye fısıldadım. "Neden o güvenli yerde kalmadın?"

Şimdi kucağı yemekle dolu olan Chubs kapıyı kapatmak için kolunu uzattı. "Oldu, siz iki ahmağı yalnız mı bıraksaydım?"

Nefes alıp verirken ağzından çıkan beyaz buharı izledim.

"Sana çok kızgınım," dedi sonunda kısık bir sesle. "Hem de çok. Geçmişini neden sildiğini anlıyorum ama şu an istediğim tek şey seni kendine getirmek."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Beni ve hatta Lee'yi Birlik'e anlatabileceklerini bile bile bu ikisini bırakmayacaksın. Olabilecek en kötü insanlarla birlikte atmışsın kendini ateşe. Hem de arkanda seni kollayacak kimsen yokken. Yaptığın şeyi öğrendiğinde Lee'nin ne tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Mideme oturan yumruk şimdi iyiden iyiye yakmaya başlamıştı canımı. Öfkeliydi. Ve öfkesinin kudreti, benim zihnime giden yolu aydınlatıyordu. Onu güçsüz kılıyor, savunmasız bırakıyordu.

"Öğrenmeyecek," dedim. "Sana anlattım. Yapacağım tek şey, ondan flaş belleği almak ve iyi olduğundan emin olmak. Yani şey yapacak değilim... Onun hayatına falan karışmayacağım."

"Bu, şimdiye dek ağzından çıkan en ahmakça ve en korkakça şey," dedi sertçe. "Daha önce bize kim olduğun hakkında yalan söylemiştin ve o zaman bunu anlayışla karşılamıştım. Buna neden gerek duyduğunu anlıyorum ama şimdi... şimdi dışarıdasın ve tekrar bir araya gelebiliriz. Sense bizi ayıran bir son seçiyorsun yine. Belki de Liam seni yaptığın şey yüzünden affedebilir ama eğer onlarla birlikte Kaliforniya'ya dönersen *ben* seni asla affetmeyeceğim."

Ateşe ve koyu yeşil çadırın olduğu yere doğru dönmek üzereyken birden çark etti. "Hani East River saldırıya uğradığında gölün içine girip saklanmıştık. O an ne hissettiğini hatırlıyor musun? Gece boyunca, hayatımda başıma gelecek en korkunç şeyin o olduğunu düşünüp durmuştum. Bizim kulübemizdeki diğer çocukları öyle kanlar içinde karın üstüne yığılmış bir hâlde bırakıp Caledonia'dan kaçtığımızda da aynı his vardı içimde. Ve vurulduğum gün de. Gel gör ki yanılıyordum. Ruby, benim başıma gelen en korkunç şey neydi biliyor musun? O barakada güvende olduğum altı ay süresince senin, Liam'ın ve Suzume'nin başına neler geldiğini bilmeden yaşamak. İşte en korkuncu buydu. Adlarınızı takipçilerin veri tabanlarında görüp de sizden aylar boyu hiçbir haber alamamak."

Bazen... aslında çoğu zaman, Chubs'ın öfkesiyle korkusunu birbirinden ayırmak mümkün olmazdı. Birbirlerini besleyen iki duyguydu bunlar onun için.

"Sonra bir anda adın her yerde belirmeye başladı. Boston'da Rhode Island tren istasyonunda görülmüşsün. Orada çok dikkatsiz davrandığını söylemek zorundayım," dedi bana onaylamaz bir bakış atarak. "Liam senden de beter. Aylar boyu hiçbir ize rastlamadım. Sonra Philadelphia'da görüldüğüne dair bir tüyo aldım. Bilginin sistemden silinmesi için verilen tüyonun doğru olmadığına dair bir bildirimde bulunmam gerekti."

Birlik'in, hem PÖK hem de takipçi veri tabanına erişimi vardı ama Liam'ın her iki yerdeki profili de ne zamandır güncellenmemiş görünüyordu. Biliyordum çünkü haftada iki kez kontrol ederdim. Son baktığımda uzun süredir güncellenmemiş olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Evine gitmek nereden aklına geldi?" diye sordum. Karşılaşmamız bir tesadüf olamazdı.

"Görüldüğü yerleri değerlendirerek, bunun Harry'nin birbirlerini bulmaları için hazırladığı protokolle bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Üvey babasının bunu uygulayıp uygulamadığını kontrol etmek için ikinizin de onun eski evine geldiğinizi sandım."

"Protokol neydi peki?"

"Cole ve Liam Birlik'e katılmak için ayrıldıklarında Harry onlara, artık anneleriyle birlikte oradan ayrılmaları gerektiğine karar verirlerse Liam'ın eski odasının penceresi altına koordinatları bırakacağını söylemiş."

"Peki böyle bir koordinat buldun mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey yoktu."

"Philadelphia'ya Cole'ü bulmaya gidişinin sebebi bu olma-

lı. Bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için."

Chubs başını sallayarak parmaklarını düşünceli bir şekilde dudağının üzerinde gezdirdi. "Ben de böyle düşünüyorum. Ama Cole'ün de nereye gittiği hakkında bir fikri yoksa bu bilgi işimize yaramaz."

"Biliyorum," dedim. "Önümüzü görmeden dolaşacağız. Tıpkı eski zamanlardaki gibi."

Chubs derin bir iç çekti. Bense başımı omzuna yasladım.

"Takipçi veri tabanını kontrol edeceğiz." Chubs konserveye uzanarak kımıldandı. "Geçmişte birkaç kez hata yaptı. Şansımız varsa yine yapacaktır."

Bu dehşet verici bir düşünceydi. Onunla ilgili ipuçları toplayabilirdik. Ama başı cidden belaya girse ona yardım edemeyecek kadar uzaktaydık. Bizden oldukça önde olduğundan aramızda ciddi bir mesafe olmalıydı. Bunu fark etmemle omzuma ağır bir yük binmesi bir olmuştu. Her şey birkaç dakika öncesine göre çok daha zor, çok daha imkânsızdı sanki. Hiçbir anlamı yoktu.

"Bundan bıktım usandım," dedim Chubs'a. "Buna hakkım olmadığını biliyorum. Bunu bize, kendime yapan yine benim. Ama artık savaşmaktan yoruldum. Her şeyden öyle çok yoruldum ki... Tüm bu olanlardan... Ve işlerin hiçbir zaman düzelmeyeceğini bilmekten, yapacağım hiçbir şeyin işleri yoluna koyamayacağını bilmekten de. Hepsinden bıktım artık."

Chubs, yüzüme daha yakından bakmak için bana döndü. Ağlamıyordum ama boğazım acıyor, beynim zonkluyordu.

"Hayır, yalnızca yorgunsun," dedi. "Depresyon, heyecan, odaklanma güçlüğü... Klasik bir vakasın. Hadi gel, yemek yi-

yip biraz uyuduğunda kendini daha iyi hissedeceksin."

"Bu da hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Biliyorum," dedi. "Ama bu daha başlangıç."

Uzun zaman önce insanın uykuya dalamayacak kadar yorgun olmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmiştim. Midem uykusuzluktan sancıyordu; kafamsa ağırlaşmaya başlamıştı. Yine de gergin kaslarım ve bir türlü huzura ermeyen beynimle bir şeyler olmasını bekler gibiydim. Çadıra odaklanmaya ya da koyunları saymaya ne kadar çalışırsam çalışayım zihnim yeniden terk edilmiş Walmart'ta geçirdiğimiz o geceye kayıyordu. Ve bizi mahvedeceklerinden emin olduğumuz o çocuklara.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde buz gibi bir esintiyle karşılaştım. Vida, çadırın girişinde fermuarı olabildiğince sessizce açıp dışarı çıkmaya çalışıyordu. Uykunun sersemliğinden sıyrılmam kolay olmamıştı ama zihnim durumdan şüphelenecek kadar da uyanıktı. Üstelik rüyalar âlemine dönmeyi ne kadar çok istesem de.

İçimden otuza... altmışa kadar saydım. Adımlarının giderek uzaklaşmasını dinledim. Geri dönüşünü bekledim.

Dönmedi.

Neyin peşindesin? diye düşündüm içimden. Chubs'ın uzun bacaklarının yanında emekleyerek çadırın fermuarına yöneldim. Rahatlamak ya da nefes almak için çıkmış olsaydı çoktan

geri dönmüş olurdu.

Karanlık çökmüş olmasına rağmen onu hemen gördüm. Tir tir titriyordu, kollarını ovarak soğuğu başından savmaya çalışıyordu. Dönüp çadıra doğru baktığını görünce hemen saklandım. Ay ışığının, beni su geçirmez incecik çadır duvarlarının ardında açığa çıkaracak kadar aydınlık olmamasını umuyordum.

Vida Chubs'ın Ford Explorer'ının çevresinde bir tur dönüp şoför koltuğunda durdu.

Yerinde olmak istemezdim, dedim gerektiğinden bir parça daha ukala bir tavırla. *Chubs'a kapıyı kilitlemesini hatırlatmıştım. Silahın torpido gözünde olduğu düşünüldüğünde içeri girmek istiyorsa bir taş ya da camı kırabilecek kadar ağır bir şey bulmalıydı. Ki bunu da sessizce yapması çok zordu.*

O parlak saçları olmasaydı ormanın içine doğru yöneldiğinde onu karanlıkta kaybederdim. Ayağa kalkıp dışarı çıktım ve arabanın çevresindeki ayak izlerine bakıp ne kadar uzağa gittiğini görmeye çalıştım. Yabani çayırların ve çamurun üzerinde ayak parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti. Vida ilerledikçe, ben de giderek yakınlaşan bir tempoyla onu izlemeye devam ettim. Ta ki saçlarının rengi görünmeyene ancak elindeki aletin mavi beyaz ışığı karanlığın içinde belirene dek.

ON BİR

'Dönmesini bekle,' diyordu zihnim bana. *'Bekle ve onu burada şaşırt.'*

Ama düşünce daha tam olarak zihnimde oluşmadan koşmaya başlamıştım. Birlik'in bana öğretmeye çalıştığı tüm o bilgi yığınıyla birlikte mantığım da o tuhaf ışığın ilk çakışıyla uçup gitmişti. Cole ile iletişime geçecek olsa bunu bizden saklar mıydı ki? Neden ona gizlice mesaj yollaması gereksindi?

Çünkü konuştuğu kişi Cole değildi.

Arabanın etrafında kayarak ilerledim. Yaklaşan kış, yakındaki ağaçların yapraklarını dökmüştü. Ağaçların çıplak dalları yüzüme ve kollarıma çarpıyordu. Çayırın üzerini örten buz parçaları ayaklarıma batıyordu; ancak bunların hiçbiri, kalın çalılıkların arasında yürürken duyduğum acıyla karşılaştırılamazdı.

Ne kadar ses çıkardığımı umursamıyordum. Zaten amacım Vida'yı şaşırtmak değildi. Onu ürkütmek imkânsızdı. Tek istediğim, onu yere sermeden önce olabildiğince hız kazan-

maktı.

Başımı eğip ona omuz attığımda cihazı hâlâ elinde tutuyordu. Yine de dizini göğsüme geçirebilecek kadar zamanı olmuştu. Bedenimin tüm ağırlığı onun üzerindeydi artık. Eğimli arazide bizi dengede tutabilecek bir şey olmadığından ikimiz de yere düştük.

Bacaklarımı onunkilere sararken o da beni boynumdan yakalamaya çalışıyordu. İkimizin de pes etmeye niyeti yoktu. Eğimli arazide yuvarlanıp, çalıların arasından geçerek koskoca dağdaki tek kaya parçasına çarptığımız sırada bile mücadele etmeyi bırakmadık. Bir ağaca çarpıp üzerimize düşen kahverengi dalların altında kalana dek de durmadık.

Hem dönmekten hem de aldığım darbelerden görüşüm bulanıklaşmış olsa da avantajlı durumda olan bendim. Üzerindeydim ve mücadeleyi kendi lehime çevirdim. Vida'nın ılık nefesi havada beyaz bir bulut oluşturdu. Bacaklarımı beline sarmış bir hâlde boynunun yanında duran siyah cihaza uzanırken onu sabit tutmaya çalışıyordum.

Vida'nın gözlerinde böylesi bir dehşet görmemiştim daha önce.

Çırpınarak altında kalan kolunu kurtardı ve yüzüme sert bir tokat indirdi. Bir an için gözlerimin önünde kör edici bir ışık belirdi. Homurdanarak savurduğu kolunu bu sefer kulağıma indirdi ve beni üzerinden atmayı başardı.

O ayağa fırladıktan kısa bir süre sonra ben de kalktım. Her şeyi çift görüyordum ve darbeyi alana dek hangi ayağını mideme doğru savurduğundan emin olamadım. Bir sonraki darbeden kurtulmak için kollarımı yüzüme siper ettim.

"Nasıl yapabildin?" dedim güçlükle nefes alırken.

Onu bileğinden yakalasam da elimden kurtulmayı başardı. Yumruğumu bir kez daha savurdum ve ben daha ona değemeden şaşkınlık içinde beş metre geriye sıçradığını gördüm.

"Ah! Dur!"

Derin bir nefes aldım ve ayaklarımın üzerinde yalnızca bir saniye daha durmayı başarabildim. Bir ağacın sert gövdesine çarparak dizlerimin üzerine düştüm. Kelimeleri kulaklarımdaki uğultu yüzünden güçlükle seçilebiliyordum. Başımı çevirdim ve tepeden koşarak inen Jude'un sık çalılara takılarak düştüğünü gördüm. Aşağıya doğru savrulmuş ve ancak Vida'nın yanına vardığında durabilmişti.

Chubs da Vida'yı fırlattığı noktada, ondan biraz ötede duruyordu. "Neler oluyor böyle?"

"O...o..." diye başladım titreyen elimle ağzımı silerek. Chubs elindeki feneri bana tutarak bulunduğum yere doğru gelmeye başladı. "Onda bir cihaz... DC'yi... arıyordu."

Chubs sonunda yanıma vardığında beni kolumdan tuttu. Doğrudan yüzüme tuttuğu parlak ışıktan kaçmaya çalıştım. Sendeleyerek geriledim. "Görüyor musun?" diye sorduğumu duydum. "Görüyor musun? Ver şunu, ver şu feneri bana."

"...asıl ona sor!" diye bağırıyordu Vida. "Bana saldıran oydu!"

Chubs feneri gösterdiğim yöne tuttu. "Oturman lazım. Hey! Beni dinliyor musun?"

Parmaklarımla taşların ve ağaç köklerinin arasında toprağı yoklamaya başladım. Cihaza dokunduğum anda aradığım şeyi bulduğumu anladım; çünkü tuhaf bir şekilde pürüzsüz-

dü ve hâlâ Vida'nın elinin sıcaklığını taşıyordu. Ekranın olduğu kısım altta kaldığından ışığı görünmemişti.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Chubs yanıma çömelerek. "Bir telefon mu?"

Sayılır; ama tam olarak değil.

"Yanında mesaj cihazı mı getirdin?" diyen sesini duydum Jude'un. Şaşırmıştı. "Onu nereden buldun?"

Arkamızda duruyor ve ayakta durmakta güçlük çeken Vida'ya destek oluyordu. Hayır. Aslında amacı ona destek olmak falan değildi. Vida'nın bana saldırmasını önlemek için göğsünden tutuyordu onu.

Sersem, cesur çocuk, dedim içimden bininci kez. Bakışlarımı yeniden ekrana çevirerek cihazı açtım.

Onu mesaj yazarken yakalamıştım. Güzel. Ekranı daha iyi görebilmek için yakınlaştırdım ve üstünde yazan anlamsız harf ve sayı dizisine göz attım. Mesajı yarım kalmıştı.

ONLARA YETİŞTİM // İKİNCİ AŞAMA INSTRLWJERL: KS SLKJDFJ

"Seni kaltak," dedim başımı kaldırarak. "Gerçekten bizi kandırabileceğini mi sandın? Bizi Birlik'e teslim edecektin demek? Alban sana ne vadetti? Ekip liderliği mi?"

Öfkeden deliye dönmüştüm. Cevap vermesine izin vermeyecek kadar sinirliydim. Cihazı yere fırlattım. Vida ve Jude birer adım geriye gitti. Zihnim, Vida'nın zihnine girip onu allak bullak etmek için sabırsızlanıyordu. Öfkem, zihnimin görünmez parmaklarını kışkırtıyordu. Ve bu sefer onları serbest

bırakırsam dokunmama bile gerek kalmadan onu ele geçireceklerini biliyordum. Saldırı pozisyonu alarak ona döndüm.

Tam harekete geçecekken bileğime dokunarak beni geri çeken bir el hissettim. Chubs ayağa kalkmış ve gözlerini ekrana kilitlemişti. Bir düğmeye bastığını ve gelen mesajlardan birini açtığını gördüm.

40. YOLDAN GÜNEYE DEVAM ET // ADRES KONUŞTUĞUMUZ GİBİ // TEMAS ANINDA GÜNCELLENMİŞ OPERASYONU ANLAT // ONA ÜZGÜN OLDUĞUMU SÖYLE

"Ona üzgün olduğumu söyle mi?" Yüzünde donuk bir ifadeyle bakakalan Vida'ya döndüm. "Kim bu? Cole mü?"

Vida'nın şişmiş dudakları konuşmasına güçlükle müsaade ederken onu duymak için büyük bir çaba sarf ettim. Onun bu direnci, kafamda belirmeye başlayan yeni teoriyi destekler nitelikteydi. Ne de olsa tek bir insan için bu kadar korumacı davranabilirdi.

"Hayır," dedi. "Cate."

Her şeyi orada konuşmaya hazırdım ama Chubs kampa dönüp ateş yakmamız gerektiğini söyleyip duruyordu. "Dondurucu soğuğun altındayken kötü haber falan almak istemiyorum, teşekkürler," dedi sertçe.

Beni ateşin bir tarafına oturtarak arabasına gitti. Gelen ses-

ten kilidi açtığını anlamıştım. Yanıma oturduğunda yüzümdeki ve kollarımdaki kesikleri temizlemeye başladı.

"Biri konuşmaya başlasa iyi olur," dedi ve devam etti: "Çünkü inanın, bu konuda benim söyleyeceklerimi duymak istemezsiniz. Özellikle de gecenin birinde."

Vida burnunu çekerek dizlerini iyice göğsüne yaklaştırdı. Yüzünün sağ yarısı tamamen karanlıkta kalmıştı. Ya da belki kocaman bir morlukla kaplıydı.

Cihazı alevlerin loş ışığına tutarak elimde çevirdim. "Sana bunu kim verdi? Nico mu?"

Cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki bir an hiç konuşmayacağını sandım. Sonunda yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi. Sıktığı yumrukları toprağa gömülmüştü.

"Demek Cate ve Cole de bu işin içinde. Başka kim var?" diye sordum.

Vida kollarını bağlayarak karanlığa daldı.

"Bunu neden bizden sakladın?" diye sordu Jude. "O mu istedi? Hiçbir anlamı yok ve şu an hiçbir açıklama yapmıyor olman da çok saçma. Yakalandın ve artık operasyon da tehlikede. Böyle bir şey olsaydı ne yapacaktın?"

Kabullen, uyum sağla ve harekete geç. Hızla. Eğitim salonumuzun duvarlarından birine yazılmıştı bu kelimeler. Beynimize de bir dövme gibi kazınmıştı.

"Pekâlâ," dedi gerilen omuzlarını rahatlatmak ister gibi hareket ettirerek. Öfkeli olduğunu hissetmiştim. Vida aslında kendine kızıyordu. Cate'in kendini bile emanet edecek kadar güvendiği o mükemmel küçük asker, kendi operasyonunu sabote etmişti. Sıktığı dişlerinin arasından nefes alıyordu.

Cate onun hayatındaki tek önemli insandı; belki de onun için bir anlam ifade eden tek insan. Bu bilgiyi neden bizden sakladığına dair bir fikrim vardı ama ben yine de ondan duymak istiyordum bunu.

"Her şeyi Cate ve Cole planladı. Biz Cole'ü Karargâh'a getirdiğimiz andan itibaren hem de," dedi Vida. "Onların dostluğu eskiye dayanır. Ekibe ilk katıldığında Cate onu kanatları altına almıştı. Eğitiminde de ona yardımcı olmuştu. Senin o şapşal yakışıklı prensin ve flaş bellek hakkındaki gerçekleri de Cate'e o anlattı. Bulabildikleri tek çözüm sendin. Her nedense Cate bu işi başaracağına aptalca bir şekilde inanıyor."

"O hâlde bunu bana neden Cole anlattı?"

"Çünkü Cate'i izliyorlar. Rob ve diğerleri. Onun nasıl biri olduğunu biliyorlar ya da en azından birkaç ay önce keşfettiler; ama peşimize düşmesini engellemek için ona yakınmış gibi davranıyorlar. Alban'a ya da danışmanlarından birine de gidemezdi; çünkü zorluk çıkaracağını anlarlarsa onu bizim başımızdan alacaklarını düşünüyordu. Nico, Cole'e, Cate'e ve bana Blake'in videosunu izlettiğinde Cate resmen delirdi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Siz Karargâh'tan çıktıktan hemen sonra." Vida saçını kulağının arkasına sıkıştırarak bana bir bakış attı. "Nico'nun dediğine göre, sen Cole'e gidip bunu yapmamasını söylemişsin; ama ona söylediğin bir şey, Nico'nun konuyu araştırmasına sebep olmuş. Biz bilgiyi götürene dek videoyu saklayacaklar."

Elbette... Çünkü Çocuk Birliği'ni bir arada tutmak en büyük öncelikti. Çocukları korumak değil. Ya da psikopatları uzaklaştırmak.

"Anladım mı bir bakayım," dedi Chubs. "Cate başından beri her şeyin içinde ama bu konuda sessiz kalıyor, öyle mi? Yani tedbirli davranıyorlar."

"Aynen öyle Anneanne," dedi Vida. "Cole bana Cate'in rolünün senden bile gizli olduğunu söylemişti. Siz yakalanır ve sorguya alınırsanız onu ispiyonlamanızı istemiyordu. En azından o düşerse yanımızda Cate kalacaktı. Cate bu durumdan nefret etse de ona kabul etmesini yoksa size yardım etmeyeceğimi söyledim. İnsanları şüphelendirmeden Jude'u operasyondan çekmenin imkânsız olduğunu anlayana dek de bunu kabul etmedi. Rob Jude'u özellikle istemişti."

Jude az sonra üstüne kusacak gibi duruyordu. Ateşten yayılan ışık yanaklarındaki kızarıklığı belirginleştirmişti.

Vida ona doğru acıma dolu bir bakış attı. "Cate yaptığınız şeyden sonra Rob'un kaçtığını söyledi. Barton onu sorguya çekmek için yakalayamadan kaçıp gitmiş."

"Yani döndüğümüzde orada olmayacak," dedi Jude rahat bir nefes alarak.

Evet olmayacaktı ama dünyayı parçalayıp kendi istediği gibi düzenleyebilecek öfkeli bir canavar salmıştım dışarı.

"Bildiğim her şey bu," dedi Vida. "Bu kadar. Ama sizi uyarıyorum; ikinizden biri Cate hakkında tek kelime ederse peşinize öyle bir düşerim ki doğduğunuz güne lanet edersiniz!"

Ona cevap vermek için ağzımı açmıştım ki vazgeçtim. Vida'yı tanıdığım andan beri Cate'i taparcasına sevmesine hep acıyarak bakmıştım. O masum görünüşünün altına gizlediği gerçek Cate'i gördüğümü sanmıştım. Şimdiyse onun gerçekte kim olduğuna dair hangimizin haklı olduğuna karar vermek

giderek daha da zorlaşıyordu. Onun Birlik'e olan inancı hep safça gelmişti bana. Bence kafasında yarattığı o mutlu dünyada kalabilmek için çevresinde olan biten her şeye gözlerini kapamıştı. Belki Jude gerçekten de haklıydı. Belki bugünkü Birlik, onun yıllar önce hevesle katıldığı organizasyonu anımsatmıyordu.

O zaman neden kendini parça parça açıyordu bana? Dahası bu parçaları birleştirip resmin tümünü görebilmem neden bu kadar zamanımı alıyordu?

"Sanırım doğrudan Cate ile iletişim kuruyorsun, değil mi?" dedi Chubs cihazı elimden alıp çevirerek. "Seni o mu yönlendiriyordu?"

"Evet," dedi Vida. "Yolları o tarif ediyordu. Onun gittiği rotayı Google Haritalar'da işaretleyememesi ne kötü. Nico bile onu takip edemedi."

Chubs'ın parmakları arasındaki ekran birden aydınlanarak hafif bir titreşim sesi çıkardı. Chubs'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, ekran, yüzünde oluşan ifadeyi görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu etrafı.

"Cate kesin koordinatları gönderemez belki," dedi cihazı çevirerek, "ama nereden başlayacağımıza dair bir fikri var gibi görünüyor."

ON İKİ

HEDEF NASHVILLE DIŞINDA GÖRÜLDÜ // YAKIN BÖLGEDE DÜŞMANCA TAVIRLAR SERGİLEYEN BİR MAVİLER KABİLESİ VAR // DİKKATLİ OLUN

"Bahsettiği görülme olayı takipçi veri tabanında yok," dedi Chubs. Parmakları, torpidodan onun için çıkardığım minik tablet bilgisayarın üzerinde dolaşıyordu. "Gerçi bu pek de şaşırtıcı değil. Birkaç gündür internet bağlantısı arıyorum. Güncellemeleri indiremedim."

"Bu şey de ne?" diye sordum. Liam'ın hırpalanmış, asık suratı vardı şimdi renkli ekranda. Fotoğraf, Caledonia'ya getirildiğinde çekilmiş olmalıydı. Yanında PÖK veri tabanındaki bilgilerin aynısı vardı. Bilgilerdeki tek güncelleme, başına konan ödülün 200.000 dolara çıkmış olması ve en son Virginia, Richmond'da görülmesiydi.

"Bu tablet, takipçi veri tabanıyla doğrudan bağlantı kurabiliyor," dedi Chubs. "Kayıt olup hükûmet tarafından

onaylandıktan sonra bir tane veriyorlar. Oradaki bilgi gizli, korunuyor. PÖK'lerin müdahale etme yetkisi yok. O yüzden sisteme girip puan çalamazlar."

Ekran dokunmatikti. Farklı kayıtlar arasında kolaylıkla gezinebilirdin. P. Everton isimli bir avcı onu Richmond'da görmüştü. Liam'ın kaydının altına da şunları yazmıştı: *Kırmızı bir Chevy kamyoneti kullanan Stewart, kot pantolon ve siyah, kapüşonlu bir eşofman üstü giyiyordu. Kovalama sırasında izini kaybettim.*

"Neden birbirleriyle bilgi paylaşıyorlar?" diye sordum. "Ödülü sadece bulan almıyor mu?"

"Çünkü verilen tüyo doğru çıkarsa sıralamada yükselirsin. Her çocuk, özellikle de önemli olanlar paranın yanında puan da kazandırır. Tüyo vererek ya da PÖK'lerin bir çocuğun yerini tespit etmesine yardımcı olarak da puan kazanmak mümkün." Chubs omuzlarını silkti. "İlk yirmideki takipçi devletten daha fazla destek, daha iyi malzeme ve internete kolaylıkla erişebilme hakkı kazanır. Bu bile tek başına büyük bir fark yaratabilir. Aileleri fotoğraflarını internete yükledi diye kaç aptal çoçuk yakalandı bir bilsen. Sanırım PÖK askerleri beni de böyle buldu. Annem bir web sitesine koyduğu aile fotoğraflarımızı silmeyi unutmuş."

Başımı sallayarak kayıtları incelemeye devam ettim. Yaklaşık bin kadar çocuk hakkında aktif kayıt listesi mevcuttu. Birçoğunun fotoğrafı yoktu. Bunlar, saf aileleri tarafından hükûmetten gelecek güncellemelerin ve bilgilerin alınabilmesi için IAAN kaydına işlenen çocuklardı. Ancak bu çocuklar, yakalanıp kamplara kapatılmayacak kadar şanslıydılar. Ya saklanacak harika bir yer bulmuş ya da kaçaklıkta ustalaşmışlardı. Kayıtlara bakmaya devam ettim.

Dale, Andrea. Dale, George Ryan. Daley, Jacob Marcus. Daly, Ruby.

On yaşındaki hâlime ait bir fotoğraftı bu. Saçlarım dağınık ve ıslak, gözlerimse kocamandı. *Doğru,* diye düşündüm, *bizi yakaladıkları gün yağmur yağıyordu.*

"Bu da ne?" dedim ekranı Chubs'a göstererek. "Ödül dört yüz bin dolar mı?"

"Ne... ah o mu?" Chubs tableti elimden çekerek zalimce, "Tebrikler, resmen en büyük ödüllerden birisin artık," dedi.

"Ama bu... ben sadece... Neden?"

"Bunu gerçekten sana açıklamama ihtiyacın mı var?" dedi iç çekerek. "*Birlik*'ten yardım alarak *Thurmond*'dan kaçtın ve aynı zamanda da bir *Turuncu'sun.*"

"Tüm bu kayıtlar ne peki?" diye sordum. "Ben hiç Maine ya da Georgia'ya gitmedim ki."

Görmem için ekranı bana tuttu. "Yakından bak."

Marietta George'un dışında, doğuya doğru hareket ederken görüldü. J. Lister.

En az beş tanesi J. Lister imzalıydı; bir diğer deyişle ön koltukta yanımda oturan genç adam.

"Daha fazlasını yapacaktım ama sahte tüyolarla veri tabanını spamlarsan ceza alırsın. İkiniz hakkında da elimden geldiğince sahte veri girmeye çalıştım. Böylece diğer takipçileri başınızdan savabildim."

"Peki ya Zu?"

"Onun için de aynı şeyi yaptım," dedi. "Ama o kadar sık değil. Mesafeleri falan hesaplamadan bilgi girmen kötü olur.

Önce seni Maine'de gördüğümü yazıp iki dakika sonra onu Kaliforniya'da gördüğümü söylemem mantıksız olur. Gerçi onun için de bir hikâyem var. Takipçiler onu Florida yakınlarında sanıyor."

"Sence o ve diğerleri gerçekten Kaliforniya'ya varabilmiş midir?" diye sordum. "Birlik'in erişebildiği PÖK veri tabanında onunla ilgili bir bilgiye rastlayamadım. Geçen hafta da bakmıştım ama hiçbir şey yoktu."

"Ben..." dedi Chubs boğazını temizleyerek. "Ben öyle olduğuna inanmak istiyorum. Lee'yi bulunca gidip görürüz."

Diğerleri arabanın ön camından görebileceğimiz mesafedeydiler. Vida çadırı söküyordu. Jude ise sırtüstü yatmış gökyüzüne bakıyordu. Pusula hâlâ boynundaydı. Hava soğuktu ama günlerdir güneş ilk kez yüzünü göstermişti. Jude yüzünde büyük bir hayranlıkla gökyüzüne bakıyordu.

"Sence neye bakıyor?" diye sordu Chubs. "Bu çocuk zihinsel olarak... normal mi?"

"Beyninin buradan on binlerce kilometre ötede, bu kahramanca macerayı yazmakta olduğuna eminim," dedim. "Ama evet, tatlı bir çocuktur. Hiperaktif, gerçekleri kabullenmeyi reddeden bir çocuk fakat çok tatlıdır."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı Chubs.

Vida, çadırı yerinde tutan kazıklardan birini çekerken bir çığlık attı. Uzanıp tüm çadırı yan yatırdıktan sonra ayağıyla üzerine bastı. "Neden tek çalışan benim acaba?" diye bağırdı. "Kime diyorum?!"

Ben kapıma uzanırken Chubs çoktan kendininkini açmıştı. "Lütfen çadırımı mahvetmez misin, seni yeteneksiz, nankör

sefil?" diye bağırdı.

"Ben mi yeteneksizim?" dedi Vida öfkelenerek. "Kullanma kılavuzunu çöpe atacak kadar aptal olan kim acaba?"

Vida'nın elinde tuttuğu kazıkla Chubs'a saldırmayacağından emin olduktan sonra yeniden tablete döndüm.

Dört işkence dolu saniyenin ardından tek görebildiğim, güncellenen ekranda dönen halkaydı. Minik bir sesle ana ekran yeniden açıldı. ACİL DURUM'dan VERİ TABANI ve GÜNCELLEMELER'e kadar farklı başlıklar içeren bir menü açıldı. Onların üzerinde Amerika Birleşik Devletleri'nin dijital bir haritası vardı. Navigasyonda kullanılabilecek bir harita.

Ama benim aradığım bu değildi.

Mideme kramplar giriyor olsa da parmaklarım onun adını yazarken tereddüt etmedi.

Gray, Clancy.

Ve birden içimdeki acı, derin bir nefesle serbest kaldı.

Kayıt bulunamadı.

Nashville'e daha dört saatlik yolumuz vardı. Chubs'la şoförlük görevini nöbetleşe yapıyorduk. Onu arkamda değil de şoför koltuğunda görmek oldukça tuhaftı. Ama o rahat, öz güvenli hâli onu başka bir insan yapıyordu âdeta. Buna adapte olmak için kendimi zorluyordum. Şu anda burada olan Chubs'ın, o eski Chubs olmadığını kabullenmeye çalışıyordum. Olan biten onca şeyden sonra nasıl olabilirdi ki zaten?

Chubs, Vida'nın azarlarına ve aşağılamalarına tepki verdiği zamanlar dışında soğukkanlıydı. Arada bir ona bakıp yüzündeki sert çizgilerin arasından geçen gölgeleri görürdüm. Bana anlatmasını isterdim ama üzerimizdeki kara bulutlar dağılıp, parlak gün ışığı yolu yeniden aydınlatınca Chubs da yeniden kendisi gibi görünürdü. En azından karnı acıkana dek.

Eskiden olsa Chubs, durup marketten yiyecek bir şeyler alma fikrine karşı çıkardı. Chubs arkasından söylenmeye devam ederken Liam da gidip yiyecek bir şeyler alırdı.

"Ah hadi ama," dedi bir dinlenme tesisinde durmak için ısrar ettiği sırada. "Bir şey olmayacak." İçeride park hâlinde duran birkaç araba vardı zaten.

Bu takipçi kimliğine, kurşun geçirmez bir yelekmiş gibi alıştığı çok açıktı. Ona ikinci kez bakan herkese kimliğini açıklıyordu. Bir parçam, bu role fazlaca alıştığını ya da belki içinde bir şeylerin değiştiğini düşünüyordu.

Biz beklerken oturduğumuz yerde olabildiğince eğilerek saklanmıştık. Chubs ise tuvalete gitmiş, otomatlarda oyalanmış ve serin sonbahar havasını içine çeke çeke dolaşmıştı.

"Bu çocuğun akıllı olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Vida.

"Öyledir." Torpido gözünün üzerinden onu izliyordum.

"O hâlde hödüğün teki," dedi hemen Vida. "Ya da bizi yakalatmaya çalışıyor."

Hayır, öyle değildi. Chubs pek çok şey olabilirdi ama yardımına ihtiyacı olan birini geri çevirecek kadar kötü değildi.

Ah gerçekten mi? dedi içimdeki minik ses. *Sana yapmaya ça-*

lıştığı tam olarak bu değil miydi?

Chubs arabaya binerken başımı salladım. Şeker ve cips paketlerini kucağıma attı. Bana bir bakış atıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla, "Sence?" dedim. "Bu insanlardan herhangi biri bizi bildirebilirdi!"

Chubs alnını kırıştırdı. Nihayet anlamıştı. Arka tarafta çömelmiş bir vaziyette duran diğerlerine baktı. Jude kollarını dizlerine dolamış; metal bölmeyle koltuk arasına sıkışıp kalmıştı.

"Evet," dedi Vida. "Tam bir salaksın."

"Sorun yok," dedi Jude zoraki bir neşeyle. "Bizi ihbar etmiş olamazlar. Zaten ne PÖK ne de takipçiye benziyorlar."

Takipçilerin belirgin bir tipi yoktur aslında; Chubs da bunun bir kanıtı zaten. Onlar gibi giyiniyor olsa da onlardan biri değil. Diğerlerinin içine işleyen soğuk bakışları yok. Şu anki tepkisi ve kontağı çevirişindeki o hâli, o ana kadar ne kadar dikkatsiz davrandığını fark edip etmediğini düşündürdü bana.

Nashville'in eteklerine ve Milis Kuvvetleri'nin en iyi askerlerini yollayarak kurduğu barikata ulaşana dek pek sorun çıkmadı.

"Şehir kapanmış," dedi Jude yanından geçtiğimiz tabelaya bakarak. Art arda birkaç tabela vardı. **SEL BÖLGESİ. YAVAŞLA. ŞEHİR KAPALI. GERİ DÖN. SADECE MİLİS KUVVETLERİ. ŞEHİR KAPALI.**

Jude'un sesi okuduğu her bir tabelayla biraz daha kısılıyordu. Arabamızsa hızlanmaya devam etti. Derme çatma

istasyon, karlı yolda önce bulanık bir nokta gibi görünmeye başlamış sonrasında ise telle çevrili duvarlarıyla giderek belirginleşmişti.

"Yavaşla," dedim Chubs'a. "Bir dakika dur." İki talebimi de görmezden geldi.

Vida, Cate'e mesaj yazdığı cihazdan başını kaldırıp baktı. "Ah evet. Cate şehre girişin yaz başından beri yasak olduğunu söylüyor. Bir sel baskını sonrası, bazılarının yardım alamadıkları için isyan çıkarmasıyla konulan bir yasak."

Ellerimi yüzüme gömerek bir iç çektim. "Bu bilgiyi yirmi dakika önce verseydin çok işimize yarardı." Hangi yoldan gitsek diye tartıştığımız sırada yani.

Vida omuzlarını silkti.

"Ahh," dedi Jude hafiften panikleyerek. "Bize doğru gelen bir adam var. Hem de oldukça hızlı."

Zincirli çitlerin ve yolu kapatmak için kullandıkları kirli sarı varillerin olduğu yönden bir Milis Kuvvetleri askeri bize doğru gelmekteydi. Omzundaki silahı ve diğer malzemeleri her adımında sallanıyordu. Omurgamda bir ürperti hissettim.

Adam elini belindeki silaha götürerek durdu.

"Herkesin kemeri takılı mı?" diye sordu Chubs.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye başladım. Mümkün değildi bu. Asla böyle bir şey yapmazdı.

Vida sonunda başını cihazdan kaldırdı.

Araba hızlandığında Jude ileri fırladı. Chubs gazı köklemişti.

Uzanıp direksiyonu sola kırdım. Chubs beni başından sav-

maya çalışsa da arabayı döndürmeyi başarmıştım. Bizi karşılamak üzere gelen askeri teğet geçtik. Chubs gazdan ayağını hemen çekmiş olsa da biz çoktan doğru yöne dönmüştük. Çitin olduğu yerden, askerden ve tehlikeden uzağa. Vida avcuyla bölmeyi ittiğinde pedal gazı kökleyecek şekilde indi. Chubs frene basmaya çalışırken araba direnerek gıcırdıyordu.

Nihayet barikatı arkamızda bıraktığımızda Vida elini kaldırdı ve Chubs'ın frendeki ayağı sonunda işe yarayarak arabayı durdurdu. Emniyet kemerleri bir anda gerildi.

"Ben..." diye başladım nihayet nefesimi düzene soktuğumda. "Neden... sen..."

"Kahretsin!" diye bağırdı Chubs yumruğunu direksiyona indirerek. Sanki konuşan o değildi. Bana daha önce de defalarca bağırmıştı ama bu... bu defa gerçekten irkildiğimi hissettim. "Nasıl yaparsın bunu! Ne cüretle!"

"Kavga edecekseniz bunu dışarıda yapabilir misiniz?" dedi Vida. "Başım yeteri kadar ağrıyor zaten. Bir de ebeveyn kavgasını hiç çekemem."

Bana uyar. Chubs'ın homurdanışlarına aldırmadan emniyet kemerimi çözdüm.

Arabanın önüne doğru gelirken, "Ne?" diye sordu. Botları karı delerek yolun koyu renk zeminine yapışıyordu. Nefesi öfkeden daha da ısınmış gibiydi. Soğuktan kaşınan yanaklarıma beyaz bir bulut gibi çarpıyordu.

"Bu da neydi?" diye sordum. "Gerçekten oraya zorla mı girecektin?"

Beni deli eden, önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkmesi oldu.

"Buna inanamıyorum," dedim. "Uyan artık! Uyan! Bu sen değilsin!"

"Bu aptal çocukları başıma sarmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım. Birkaç sayfa imzalardım ve içeri girerdik!" Elini saçlarında gezdirdi. "Ve biliyor musun? Az önce istediğimi yapabilmiş olsaydım bize yetişemezlerdi. Hem ilerlemek istiyorsak risk almamız gerektiğini söyleyen sen ve Lee değil miydiniz?"

"Sen..." Güçlükle konuşuyordum. "Sen ciddi misin? Risk mi? Beynini nerede bıraktın? Önceden çok daha akıllıydın!"

Benim bağırıyor olmam ya da onun uzun boyuyla beni ezmek için elinden geleni yapıyor olması bir şeyi değiştirir miydi? Ya da diğerlerinin bizi arabadan izliyor oluşu?

"Tabii, o barikattan geçebilirdik hatta belki yolumuza kilometreler boyunca devam ederdik. Peki ya plakanı alsalardı? Ya yolda bir başka barikat daha olsaydı ve bizi orada bekliyor olsalardı? O zaman ne yapacaktın? Elinde belgesi olan tek kişi sensin, sana bir şey olmazdı. Peki ya beni alsalardı? Ya da Jude veya Vida'yı? Bununla yaşayabilir miydin?"

"Ya Liam?" diye bağırdı. "Hani şu beynini yakmaya karar verdiğin. Kayıplara karışmış ya da çoktan ölmüş... ya da dur bir dakika. Sen onu mahvetmeye karar verdiğin için şu anda ölmek üzere olan Liam. Onu hatırladın mı?"

Her bir hücrem çevremizdeki karlı kaplı ağaçlar gibi hissediyordu şimdi. Bedenimse karla kaplanmış çıplak ağaç dalları gibi titriyordu. "Beni suçluyorsun."

"Başka kimi suçlayabilirim?" diye bağırdı. "Senin suçun kahrolası! Ve şimdi de böyle davranıyorsun. O çocuklar biz-

den daha önemliymiş gibi. Evet, benim de birkaç değişiklik yapmam gerekti. Ne olmuş? Kendi kararlarımı vererek gayet iyi yaşadım. Sen hâlâ kollarının arasında ölmek üzere olan o çocukmuşum gibi davranıyorsun bana ama ben iyiyim! Hatta iyiden de öte! Hatalı olan sensin! Sen..."

Kapının açıldığını bile duymadım ama Vida bir anda yanımda belirmiş; omzunu omzuma dayamıştı.

"Geri çekil." Bileğimin yakınında duran elini hissedebiliyordum. "Hey soytarı! Bizi burada istemiyor musun? Pekâlâ. Gidiyoruz."

Jude aceleyle arka taraftan çıkarken yüzü bembeyazdı. Elinde eşyalarımızdan birkaçı vardı. "Ben hazırım," dedi. Sesi, gözlerinde gördüğüm korkuya ihanet edercesine sakindi. "Gidelim."

Jude'un bana uzattığı deri ceketi alırken olan biteni anlamaya çalışıyordum. Chubs elimdeki ceketin ucunu yakalayıp sıkıca tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Ben..." Tüm yüzüm uyuşmuştu. "Bence bu kötü bir fikirdi."

Hayır. Zihnim çığlıklar atıyordu. *Hayır, hayır, hayır!*

"Ruby!" dedi şaşkınlık içinde. "Ruby bana bunu yapmayacağını söyle... Ruby!"

"Bizim işe yaramaz olduğumuzu mu düşünüyorsun? Çok cesur olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun?" diye bağırdı Vida. "Git ve kendini öldürt. Stewart'ı ilk kimin bulacağını görelim!"

Vida koluma girip beni sürüklemeye başladı. Önümüzdeki karla kaplı ormana doğru çekiyordu beni. Orman derin,

karanlık ve çok güzeldi. Ne başını ne de sonunu görebiliyordum.

"Pislik herif," diye mırıldandı. "Lanet olsun! O aptal suratından da araba kullanışından da nefret ediyorum. Bize salak muamelesi yapıyor. Pislik!"

Jude bize yetişmek için arkamızdan koşuyordu. Dallar yüzüme çarpıyor, saçlarıma takılıyordu. Ağaçların tepesinden süzülen gün ışığı başımı döndürüyor; etrafı kâh kırmızıya, kâh turuncuya boyuyordu. Tek düşünebildiğim ateşti. Tek görebildiğim, Chubs'ın yüzüydü; East River'da üzerimizdeki dünya alev alev yanarken sığındığımız o rıhtımın altında yüzüme değen yüzü.

Birden belime dokunan bir el hissettim. Bunu daha fazla yapamayacaktım. Dizlerimin bağı çözüldü. Tam yere serilecekken bir ağaca tutunabilmeyi başardım.

Ne yapıyorsun? diye sordum kendime. *O Chubs. O hâlâ Chubs.*

Birkaç dakika boyunca kalp atışlarımdan başka bir ses duymadı kulaklarım. Hasta olmuşum gibi hissediyordum kendimi. Midemdeki her şeyi biraz sonra çıkaracak gibiydim.

O Chubs. Söylediği şeyler gerçek olsa bile yine de pişmanlık duyan Chubs. Öfkesine yenilen Chubs. Özellikle de korktuğu zamanlarda. Ve sen onu bir başına bıraktın. Basıp gittin. O Chubs'dı ve sen onu terk ettin.

Elimde birinin elini hissettim. Jude yanımda duruyordu.

"Bence ikiniz de yanılıyordunuz," dedi usulca. "Liam'a olanlar yüzünden seni suçlamıyor. Kendisini suçluyor. Böyle davranmasının tek sebebi işleri yoluna koymak için her şeyi

yapmaya hazır olması."

"İyi de bunların kendi suçu olduğunu düşünmesinin sebebi ne?"

"Tam bir serseri mayın," dedi Vida omzunun üzerinden bakarak. "Vurulmaktan kurtuldu. Bir parçası ona yenilmez olduğunu ve ne kadar hata yaparsa yapsın paçayı kurtaracağını söylüyor. Başka türlü de yolculuk edebilirdi ama o kurtlarla dolaşmayı seçti. Eğer çaresiz değilse ve kendinden nefret etmiyorsa demek ki gerçekten aptal."

"Siz onu tanımıyorsunuz," dedim.

"Hayır," dedi Jude temkinli bir şekilde. "Ama seni tanıyoruz."

"Ve eğer son altı aydır ondan farklı davrandığını düşünüyorsan sen de bir aptalsın demektir." Vida beni çevirip sertçe itti. "O hâlde git al onu. Beş dakika içinde dönmezsen Stewart'ı bulmak için kendi yolumuza gideceğiz. Birlik'e katılırken seçme şansın olmadığını söylemiştin. Tebrikler! Artık var. İster yanımıza dönersiniz ister dönmezsiniz. Ben bu operasyonu siz olmadan da gerçekleştirebileceğime eminim."

Sözcüklerinin alt metnini gayet iyi okuyordum. "Geri döneceğim," dedim. "Yemin ederim, hemen."

Bakışlarımı karda bıraktığımız izlere çevirerek ileri doğru bir adım attım. Gidişimi izleyecekleri fikrine dayanamıyordum.

Onları bırakamam. Hiçbirini. Ne inatçı Vida'yı, ne sessizliğe ve karanlığa katlanamayan Jude'u, ne de olan biten onca şeyden sonra Chubs'ı.

Araba hâlâ aynı yerde duruyordu. Chubs şoför koltuğun-

da oturmuş, direksiyona yaslanmıştı. Arabanın arkasından dolanırken, bizi kimsenin izlemediğinden emin olmak için yolu kolaçan ettim ve destek almak için Liam'ın ceketine sıkıca sarıldım.

Beni görmedi. Omuzları sarsılıyordu ama nefes mi alıyordu yoksa ağlıyor muydu, anlayamıyordum. Pencereye vurdum. Ve Chubs, benim Chubs'ım dehşetle oturduğu yerde irkildi.

"Özür dilerim," dedim dudaklarımı okuyabilmesi için tane tane.

Ağlıyordu. O kapıyı açarken içimde bir şeyler parçalandı. "Beni çok korkuttun!" diye bağırdı. "Nereye gittiğini bilmeden yürürken düşüp bir yerini kırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun sen? Ya da donmuş bir nehri boylamanın? Hipotermi geçirirsen ne olacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Eğilip kollarımı omuzlarına sardım.

"Ben... yani şey..." diye başladı. Liam'ın ceketinin üzerindeki ellerini hissettim. "Ben aynı insan değilim. Değilim ve bunu biliyorum. Olduğum kişiden ya da yaptıklarımdan memnun değilim ama yine birbirimizden kopmak hiç hoşuma gitmiyor. Bunu sakın yapma! Ortadan kaybolma sakın! Bana kızgınsan vur, bir şey yap ancak senin yanında olmak istemediğimi düşünme sakın. Ben hep senin yanında olmak isteyeceğim."

Yüzümü omuzlarına gömerek ona sıkıca sarıldım.

"Sen de farklısın," dedi. "Her şey farklı artık. Ben sadece eski günlerimize dönmek istiyorum. O aptal minibüsün için-

deki hâlimize... Tanrım, hiçbir şey demeyecek misin?"

"Black Betty'ye aptal deme."

Gülüyor muydu yoksa yeniden mi ağlamaya başlamıştı bilmiyorum ama ikimiz de sarsılıyorduk. "Onu özlüyorum," diyordu. "Onu o kadar çok özlüyorum ki... Çok aptalca, biliyorum ama ben sadece... sadece korkuyorum."

"O ölmedi," dedim araya girerek. "Ölmedi. Ölemez."

Chubs geri çekilerek gözlerini silmek için gözlüğünü kaldırdı. "Demek istediğim bu değil. Benim korktuğum, tüm bunları öğrendiğinde söyleyecekleri..." Ellerini yeniden direksiyona koydu. "Her şeyi."

"Muhtemelen sana saçma bir şakayla takılacak," dedim. "Ve başka bir saçma lakap takacak."

"Hayır," dedi güçlükle, "anlayacak..."

Bir anda durdum. Chubs yüzünü benden çevirdiği sırada hissettiğim çaresizliği anlatacak kelime yoktu.

"Bir takipçi olmak için doldurman gereken formlardan bahsetmiştim ya sana daha önce," dedi. "İşte... kabul edilmek için başka bir şey daha yapmam gerekti."

"Başka bir şey mi?"

Perişan bir hâlde başını salladı. "Kendimi kabul ettirebilmem için bir çocuğu teslim etmem gerekiyordu. Adını sıralamaya sokabilmenin başka yolu yok. Sistemi kandıramazsın. İnan bana, bunu denedim."

Ne söylediğini anlamam bir dakikamı aldı. Her geçen saniye durum daha da netlik kazanıyordu. Düşünceleri ve korkuları başıboş bir hâlde dolaşmaya başlamıştı.

"Kimi?" diye sorabildim sonunda.

"New York'ta bulduğum bir Yeşil." Chubs güçlükle yutkundu. "O... birkaç yıldır tek başına yaşıyordu. Hâlinden anlayabiliyordum. Delirmiş gibiydi, anlarsın ya. Açtı. Zafiyet geçirmek üzereydi. Şu alışveriş merkezlerinden birinde bir otomattan yiyecek çalmaya çalışıyordu. Gün ortasıydı. Onu izleyen ama yaklaşamayan bir sürü insan vardı çevresinde."

"Ne oldu?"

"O... bilmiyorum, pek mücadele etmedi," dedi Chubs kederli sesiyle. "Sadece bana baktı ve o anda pes ettiğini anladım. Eğer bir kampa giderse en azından yiyecek yemeği olur diye düşünmüştüm. Bir yatağı. Ne de olsa yalnızca bir Yeşil'di. Başını yerden kaldırmazsa ona iyi davranırlardı."

"Yapmak zorundaydın." Başka ne söyleyebilirdim ki? "Tek yol buydu."

"Kendimi Lee'ye böyle mi anlatmalıyım? Ah affedersin, senin hayatın onunkinden önemliydi mi diyeceğim? Bunu asla anlamayacak." Chubs boğazını temizledi. "Aslına bakarsan sizi bulmak için bundan çok daha kötüsünü bile yapabilirdim. Bu beni dehşete düşürüyor. Biri beni durdurmazsa daha neler yapabilirim, bilmiyorum."

Bu, benim de aşina olduğum bir duyguydu; karanlık bir kuyuya serbest dalış yapmak ve ne zaman dibe vuracağını bilememek.

"Hiçbir önemi kalmayacak," dedim. "Sonunda Liam'a ve elindeki bilgiye ulaşınca, sana yemin ederim, o kampların hepsini teker teker yakacağım."

Ben bunları söylerken bana öylesine şüpheli gözlerle baktı

ki kalbim kırıldı.

"Bunu yapmak zorundayım. Benimle misin?" diye sordum fısıltıyla.

Chubs bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ." Boğazını bir kez daha temizleyerek o eski güçlü ses tonunu bulmaya çalıştı. "Diğerleri nereye gitti?"

"Bizi bekliyorlar."

"O hâlde yürüyecek miyiz?" diye sordu. "Arabayı saklamam gerekecek."

Ona şaşkınlıkla baktım. Ama hemen sonra ne demek istediğini anlamıştım. *Kontrolü eline almana izin veriyor.*

"Evet," dedim. "Bence şehre yürüyerek girmeyi denemeliyiz."

Chubs başıyla onayladı. Bu konuyla ilgili başka bir konuşma geçmedi aramızda. Arabayı ufak bir tali yola ulaşana dek aşağı doğru sürdük. SUV'yi ağaçlarm ve bulduğumuz çalı çırpının arasına adamakıllı gizledikten sonra ormana doğru yürümeye başladık.

"Bunu bir süredir yapmıyordum," dedi Chubs sırtındaki çantayı düzelterek. İçine ihtiyacımız olacak malzemeleri ve onun koymakta ısrar ettiği binlerce ilk yardım gerecini doldurmuştuk. Yüzünde belli belirsiz de olsa bir gülümseme vardı şimdi.

"Ben de aynısını söylemeyi isterdim," dedim, devrilmiş bir ağacın üzerinden atlarken dengemi sağlamak için omzuna dokunarak.

"Neredeler demiştin?"

Etraftaki ayak izlerini görene dek aynı noktaya ulaştığımızı fark edememiştim. Demek sözlerini tutmuş ve gitmişlerdi. Şimdi onlara yetişmemiz gerekecekti.

Ne yapacağımızı söylemek için Chubs'a döndüğümde gözlerinin karın üzerindeki bir noktaya sabitlendiğini gördüm.

Yerde üçten fazla iz vardı. Oraya bakar bakmaz Jude'un o her zamanki hızlı adımları ve Vida'nın sabırsızlıkla volta atan hâli canlandı zihnimde. Ancak karın üzerinde bundan çok daha fazla ayak izi vardı.

İşte o zaman neler olduğunu anladım. Vida'nın mücadele etmeye çalışırken attığı adımları ve kar değmemiş toprağın üzerine yığılışını. Karşı tarafta, dallar kırılmış ve yere saçılmıştı. Tam izleri takip etmeye devam ediyordum ki erimek üzere olan karın üzerindeki kanı gördüm.

Hayır. Esen rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Bizi bırakıp gitmemişlerdi.

Onlar yakalanmışlardı.

ON ÜÇ

BEN KOŞARKEN CHUBS'IN BANA YETİŞEMEYECEĞİ HİÇ GELMEMİŞTİ aklıma.

Çamurun ve eriyen karın içinde yol açarak, üstüne basıp geçtikleri yerleri yürünebilir bir hâle getirmişlerdi. Ağaçların sürtündüğüm alçak dallarından üzerime düşen karları görmezden gelmeye çalıştım ve kuru havadan derin bir nefes çektim içime. Nihayet durduğumda montum da pantolonum da sırılsıklam olmuştu. Öncekine göre çok daha belirgin ve geniş bir alanı kaplayan izler, donmuş bir nehirde son buluyordu.

Chubs, bir eli omzunda, nefes nefese yanıma ulaştı. Yanındaki çantayı almak için ona döndüm fakat sonra vazgeçtim. Bana verdiği de en az onunki kadar ağırdı ve ikisiyle birlikte karda ilerleyemezdim. En azından bu kadar hızlı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu nefes nefese. "Buradan mı geçmişler?"

"Hayır, mümkün değil," dedim eğilip nehrin üzerindeki

buz tabakasını inceleyerek. "En az on kişi olmalılar. Buzu kırmadan buradan geçmelerine imkân yok."

Ayağa kalkarken gözleri üzerimdeydi. "Tüm bunları sadece ayak izlerine bakarak mı söyleyebiliyorsun?"

"Hayır," dedim. "Tam sayıyı bilemem. Belki on belki daha fazla. Vida daha azına teslim olmazdı."

Chubs pek inanmadı ama bu ihtimali de topyekûn reddetmedi.

Nehir boyunca yürüyerek bir insana ya da bir başka canlıya ait izler aradım. İzler burada son buluyor olamazdı.

Kahretsin! dedim içimden, ellerimi topuz yaptığım saçlarıma götürerek. *Kahretsin!*

"Onlar..." Chubs omzundaki çantayı huzursuzca kıpırdatarak yutkundu. "Onları askerler yakalamış olabilir mi dersin? O barikattaki askerler peşimizden gelmişlerdir belki."

Başımı salladım. "Gelselerdi yoldan gelirlerdi. Öyle olsa görürdük." En azından kendime böyle söylüyordum. "Ya takipçiler?"

İtiraz etme sırası bu defa ondaydı. "On tanesi birden mi? Neden bir anda toplanıp gelsinler ki?"

"O hâlde..." diye başladım. Chubs aklımdan geçenleri okuduğunda gözleri kocaman oldu.

"Aradığımız şu Maviler kabilesi mi?" diye sordu. "Ama neden dövüşsünler ki?"

Panikle dışarı sızmak isteyen gözyaşlarıma karşı koydum. *Aman Tanrım. Jude dehşete düşmüş olmalı.* "İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorlar. Birlik dışında bir hayatları yok. Onlar,

yani biz, sadece birbirimize güveniriz."

Yüzümü nehre döndüğüm sırada, rüzgârın eserek karşıdaki ağaçları sallaması yalnızca acemi şansıydı. Yoksa dalların arasına gizlenmiş o silahın namlusunu göremezdim.

İlk mermi ateşlendiği anda kendimi Chubs'ın üzerine attım ve onu yüzükoyun yere düşürdüm. Sırt çantama bir şeyin takıldığını hissettim ve yanımıza düşen kurşunun etkisiyle savrulan kar ve yapraklardan kurtulmak için kafamı diğer tarafa çevirdim.

İkimizi birden bir ağacın güvenli gölgesine çekmek için yerde yuvarlanırken peşimizden gelen kurşunların çığlıkları kulağımı tırmalıyordu.

"Başını sakın kaldırma!" dedim Chubs'a, onu sık bir çalılığın arkasına ittiğim sırada. Torpido gözünde bulduğum silahı kemerimden çıkarırken silahın ısındığını hissettim. Daha önce namluyu gördüğüm dallara doğru hedef alıp ateş ettim. Onun tarafından gelen mermiler bir anda kesildi.

İkindi havası durgun ve solgundu. Aynı zamanda kar gibi keskin bir kokusu vardı.

"Ruby!"

Önümdeki ağaçtan biri düştü aniden. Hiç düşünmeden döndüm ve dirseğimi geçirdim. Dirseğim yumuşak bir şeyle temas etti ve tüm gücümle vururken yüksek bir ses çıkardı.

Ani bir çığlık ve onu izleyen bir düşme sesi duyuldu. Darbenin etkisiyle kar taneleri havaya saçıldı. Chubs'a bakmak için döndüm ve o beyaz sisin içinde ona uzandım ve o anda koluma yakın bir el hissettim. Açık tenliydi ve parmakları yara bere içindeydi.

Bir adım gerileyerek bu yeni saldırganla karşılaşmak için hazırlandım ama mücadele başlamadan bitti. Keskin bıçağın soğukluğunu omurgamda hissetmemle kollarımı aşağıya indirdim. Chubs'a bakmak için başımı çevirdiğimde onun küle dönmüş suratıyla karşılaştım.

"Kimsin sen?" diye sordum temkinli bir şekilde arkama dönmeye çalışarak.

"Seni kaltak," dedi. Sesi, yaşını ele veriyordu. Aynı yaşlarda olmalıydık. Benden en fazla bir ya da iki yaş büyüktü.

Dirsek darbemle yere düşürdüğüm çocuk sendeleyerek ayağa kalktı ve burnunu ceketinin koluna sildi. Koca bir kan lekesi yayılmıştı şimdi kumaşa. Bıçaklı çocuk bir adım gerilese de bıçağı indirmedi.

Kanlı Burun elini uzattığında silahımı ona verecekmişim gibi yaptım. Silahı bırakırken son anda elini de yakaladım. İşte şimdi zihnine girmiştim. Bedeni, kontrolüm altına girerek sarsıldı. Jude'un dehşete düşmüş yüzünü gördüm zihninde ve bu benim için yeterliydi.

"O çocuklara ne yaptınız?" diye sordum öfkeyle. "Hani şu yakaladığınız kızla oğlana? Onları nereye götürdünüz?"

Beni izlerken Chubs'ın yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu; ancak sesini çıkarmadı.

"Çocuklar..." dedi, kanayan burnu yüzünden genzinden konuşarak. "Çocuklar onları Kaçak Çocuk'a götürdü."

Tabii ya.

İlk aklıma gelen ve etrafımdaki buz kütlesinde yankılanan şey bu oldu. *Tabii ya.* Clancy'nin sistemi ilk seferinde çok iyi işlemişti; neden bir daha denemeyecekti ki? *Tabii ya.* Bu çocukların kim olduklarının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Başkan Gray'le savaşmaya gönüllü olmaları ya da Clancy'nin yeteneklerinin etkisi altına girmeleriydi.

Tabii ya.

Etrafımızı saran ormanda dört kişi daha belirince çocuğu bıraktım. Ne olduğunu görmek istemişlerdi. Bir kişiyi kontrol edebilirdim ama ben Clancy değildim. Bunun mümkün olmamasını bir yana bırakın; deneyecek olsam elimdeki tek şansı da kaybetmiş olurdum. Öne doğru bir adım atarak onlara silahsız olduğumu gösterdim ve Chubs'a da aynı şeyi yapmasını işaret ettim.

"Biz Kaçak Çocuk'u görmek istiyoruz," dedim. "Başınıza dert açmayacağız."

"Gerçekten mi?" dedi içlerinden biri ayaklarımın dibindeki şaşkın çocuğa bakarak. "Michael bunu duydun mu yoksa yediğin darbeyle birlikte beynin de mi durdu?"

Kanlı Burun, Michael, başını salladı. Ona yaptığım şeyi gizlemek için beyin sarsıntısı geçirmiş gibi yapması işine yarayabilirdi. Ancak onun o küçük beyninin, etrafımızdaki diğer çocuklar olayı çakacaklar diye endişelendiğimi fark etmesi çok uzun sürmüştü. Onun izni olmadan hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydiler.

"Onları götürüyoruz," dedi Michael. "Hızlı hareket edin. İki kişi burada nöbet tutsun. Sizin için birini göndereceğim."

Bu çocuk lider miydi şimdi? Hiç de mantıksız sayılmazdı gerçi. Başka bir şey olmasa bile cüssesi insanı korkutmaya yetebilirdi.

Yeniden nehre dönerken Chubs'ı önüme ittiler. Onu kendime yakın tutmak için belinden yakaladım. Çantalarımızı alıp kendi sırtlarına geçirmişlerdi.

"Pekâlâ," dedi Chubs. "İşte şimdi bittik."

Yine açık alana, donmuş nehrin yanına dönmüştük. Daha da önemlisi ağaçtaki nişancının görüş alanına girmiştik.

Üzerimi arayan eller, botlarımın içine de bakıyordu. İçlerinden biri botumdaki İsviçre çakısını çıkardığında tepki vermemeye çalıştım. Buz gibi soğuk olan hava yüzümü ısırıyordu; ancak buz kesmeme neden olan asıl şey, Chubs'ın ceplerinde bulacaklarıydı.

Chubs aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı ki hafifçe başını salladı. Onu arayan çocuk, sadece bıçağını ve şeker paketlerini buldu üzerinde. Demek takipçi kimliğini çalılara atacak ya da arabada bırakacak kadar akıllıca davranmıştı. *Tanrı'ya şükür.*

Yerden kaldırılıp, benden uzağa götürülürken Chubs'a bakmamak için başımı nehre çevirdim.

Çocuğun uzanıp onu havaya kaldırması iki saniyesini almıştı. Ucube yeteneklerinin dışında hiçbir şey kullanmadan onu kaldırmış ve karşı kıyıya fırlatmıştı.

Mideme inen yumruğu ve hissettirdiği acıyı hatırladım bir kez daha. Ben de yerden havalanıp nehrin karşı kıyısına, Chubs'ın yanına düşmüştüm. İtiraz etme şansım bile olmamıştı.

Diğer çocuklar kahkahadan kırılarak birbirilerini donmuş nehrin üzerinden geçirdiler. Ondan sonra da hiç konuşmadılar. Hatta bizi nereye götürdüklerine dair tek kelime dahi etmediler. Çocuklardan ikisi, arkamızda bıraktığımız izleri silmek için bizi geriden takip ediyordu.

Sessizce yürüdük. Gökyüzünden düşen kar taneleri saçlarıma ve kirpiklerime dolmaya başladı. Soğuk, Liam'ın deri ceketinin içine işledi. Chubs sakat omzunu dalgın dalgın ovuşturarak yürüyordu. Bakışlarını yakaladığımda o koyu renk gözlerinden yansıyan endişeyi gördüm.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Yine."

"Onu bana bırak," dedim usulca koluna dokunarak.

"Sanki geçen sefer çok işe yaramıştı, değil mi?"

"Hey!" Michael silahını kaldırdı. "Kapayın çenenizi!"

O kadar uzun süredir yürüyorduk ki bizi götürmeyi planladıkları yer her neresiyse, oraya ulaşıp ulaşamayacağımızdan endişelenmeye başlamıştım. Nashville'e doğru ilerlediğimizi ise o büyük nehri görene dek anlayamamıştım.

Şehri neden kapattıklarını o anda anladım. Nehir aylar önce taşmış olsa da hâlâ donmamış ya da geri çekilmemişti. Nehir yatağı çevre arazileri içine alacak şekilde genişlemişti. Nehir, biz yaklaştıkça büyüyen bir canavar gibiydi. Karşıdaki büyük beyaz depoyla aramızda duran tek şey oydu şimdi.

Kıyıda bizi üç küçük sal bekliyordu. Kasaların ve çürük tahtaların mavi iplerle birbirlerine bağlanmasıyla oluşturulmuş derme çatma sallardı bunlar. Her birinin yanında, sallarının halatlarını tutan beyazlar içinde bir çocuk vardı. Grup üç sala dağıldı. Beyazlı çocuklar, ellerinde küreklerle sığ ve

çamurlu suda yavaşça hareket ediyor; bizi götürüleceğimiz yere taşıyordu.

Yumruklarımı sıktım. Deponun yükleme noktalarından biri açıktı ve bizi bekliyordu. Sal, kendisinden beklenmeyecek bir dengeyle yolun geri kalanını da geçerek açık kapıdan karanlık odaya girdi.

Yükleme platformu, artık sala ihtiyaç duymayacağımız kadar yüksekteydi. Belimden tutularak kaldırıldım ve orada bekleyen diğer çocuğun kucağına teslim edildim. Beni yakalayan kız, zayıf ve soluk benizliydi. Yeşil gözleri, kemikli yüzünün en belirgin özelliğiydi. Ciğerleri çıkacakmış gibi öksürse de beni kolumdan tutup zorla içeri sokarken tek kelime etmedi.

Duvarlar ve zemin betondandı. Eski ve solmaya yüz tutmuş grafitiler altında çatlamış ve yıpranmışlardı. Depo, bir lisenin spor salonu büyüklüğündeydi ve hâlâ eskiden nasıl bir yer olduğuna dair birtakım işaretler taşıyordu. Kabloların ve tellerin nerede bırakılacağını gösteren türden işaretler. Karşımızdaki duvar açık renk bir maviye boyanmıştı ve biri onu beyaz boyayla gizlemeye çalışmış olsa da üzerindeki 'JOHNSON ELEKTRİK' yazısı hâlâ okunuyordu.

Chubs yanıma geldiğinde, bütün duvarların ortasından geçen kahverengi çizgiyi gösterdi. Yani su bu seviyeye kadar yükselmiş miydi?

Attığım her adım, çevremizdeki her ses ve çatıdan damlayan her damla sanki yankılanıyordu. Sesler boş duvarlardan sekip çevremizdeki kilitli pencerelerden geçiyor gibiydi. Karın ve rüzgârın içinden çıkıp gelmemize rağmen bina o inatçı

soğuğu kesmiyordu. Eski metal çöp tenekelerinin içinde ateş yakılıyor olsa da bunların çoğu, girdiğimiz kapının çevresine dağılmış çocuklara değil, deponun öteki tarafına yakındı.

Burası... East River'a hiç benzemiyordu.

Arka taraftaki platformun üzerinde oturan ve sigara dumanının ardında bir görünüp bir kaybolan bu genç çocuk da Clancy Gray değildi.

"Sen de kimsin?"

Biz içeri girdiğimiz anda içeride bir mırıldanma başlamıştı ama ağzımdan çıkan sözcüklerle hepsi bir anda kesildi. Bakışlarım çocuğun yüzüne odaklandığından bana bakmak için çevresinde toplananları hemen fark edememiştim. Üzerlerindeki tişört ve şortlarla titreyen kızlar ya platformda arkalarına yaslanmış bir hâlde ya da çocuğun arkasındaki sandıkların üzerinde oturuyorlardı. Onları soğuktan koruyacak yalnızca bir iki tane battaniyeleri vardı. Etraflarındaki erkeklerse kahkahalar içinde sigaralarını tüttürüyorlardı.

Bu çocuk, diğerlerinden daha büyük olmalıydı. Yirmilerine yakındı. Kızıla çalan sakalını, kucağındaki saçları uzun ve pislik içinde olan sarışın bir kızın yanaklarına sürtmekle meşguldü. Kız titriyordu ama korkudan mı soğuktan mı anlayamamıştım. Bana bakmak için döndüğünde ağzının kenarından başlayıp çenesine uzanan morluğu gördüm.

Çocuğun sarı saçları uzundu ama kulaklarının arkasına titizlikle sıkıştırılmıştı. O sıradan asker botlarına ve siyah üni-

formasına çamur bulaşmış olsa da yine de kıyafetleri temiz görünüyordu. Hem de hiç kullanılmamış gibi.

"Affedersin?" dedi güneye özgü bir aksanla.

"Sen de kimsin?" diye tekrarladım.

Oturduğu platformdaki tüm gençler aynı anda ona döndüler. Ama o yalnızca bana bakıyordu. Mideme yine bir yumruk yemiş gibi oldum. Chubs beni tutmaya çalışsa da ayaklarım tozlu zeminde ilerlemeye başladı. Ona doğru gidiyordum. Platformun kenarına çarpmadan durmayı son anda başardım. Platform, üst üste yığılmış sandıklara çakılmış kontrplaklardan ibaretti. Sandalyesiyse metal, katlanır bir tabureye sarılmış bir battaniyeyle oluşturulmuştu.

Çocuk, kucağındaki kızı yere düşürerek ayağa kalktı. Kız şaşkınlıkla bağırdığındaysa kâseye uzandı ve onu susturmak için içindekini –artık her ne haltsa– üzerine döktü. Etrafımıza toplanmış kalabalığın arasında Vida ve Jude'u aramamak için kendimi zor tutuyordum.

"Onları nerede buldunuz?" Yüzüme bakmak için eğilmişti şimdi. Gözleri yeşildi. Sadece sağ gözünün bir bölümünde olan kahverengi nokta dikkat çekiyordu.

"Nehrin orada," dedi Michael.

"Sen," dedi Lider platformdaki kızlardan birine dönerek. "Adam donmadan battaniyeni ona ver. Bu adam bugün kral-lar gibi yaşayacak. Getirdiği ava baksanıza."

Kız onun böyle bir şeyi kendisinden neden ve nasıl isteyebildiğine şaşırmış görünüyordu. Dilini yutmuş gibi arkasından bakıyordu ki çocuklardan biri kısa kestane rengi saçlarına yapışıp onu platformun köşesine sürükledi. Sıcak,

kahverengi yün battaniyenin altındaki kızın üzerinde lekeli, sarı bir tişörtle birilerinin eski boxerı vardı. Ne ayakkabı ne çorap giyiyordu.

Michael battaniyeyi kızın parmaklarından söküp alırken itirazlarına onaylamaz bir tavırla karşılık verdi. Düşük gözlü, zayıf bir çocuk ona elindeki su şişesini uzattı ve kendinden büyük çocuğun, içindekini içip şişeyi fırlatmasını izledi. Çocuk, Lider'in yanındaki yerini aldı. Bu kadar ukala ve mağrur görünen birinin yüzünde kurumuş kan lekesiyle bir battaniyenin altına sığınması ne tuhaftı.

Lider hâlâ yanmakta olan sigarasını ayaklarımıza doğru fırlattı. Bakışlarımı PÖK askeri ceketinin yakasından görünen teninden ayırmıyordum.

Giyilmemiş bir ceket. Fabrika'da bunlarla öyle çok uğraşmıştım ki bir tanesini gördüm mü hemen tanırdım. Üzerinde ne arma ne de Amerikan bayrağı vardı. Belki armaları sökmüştü. Fakat ceketin kumaşında herhangi bir iz olmadığından bu da pek mümkün sayılmazdı. Ceketi muhtemelen bir askerin üzerinden değil, bir nakliyeden kaçırmıştı.

Michael'a bakmak üzere bakışlarını üzerimden çekti. Ağzını kocaman açmış, gülümsüyordu şimdi.

"Bunu o mu yaptı?" Chubs'a bakıyordu.

Michael yeni battaniyesini dudağındaki kanı silmek için kullandı. Ağzını açtı ancak hemen sonra boyu beline gelen bir kızdan böyle bir darbe almış olmaktan utanmış olacaktı ki sustu.

Diğeri bana dönerken bir kahkaha attı. "Dirsek mi, yumruk mu yoksa tekme mi?"

"Dirsek," dedim. "İhtiyacın varsa sana da bir tane atmaktan memnun olurum."

Mırıldanmalar yeniden başlamıştı. Etrafımdan birkaç kahkaha yükseldi. Aptalca bir laf daha etmemek için dişlerimi sıktım. *Kendine hâkim ol,* dedim içimden. *Onu dinle.*

"Bir savaşçı?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Rengin ne güzelim?"

Yanıma gelene dek Chubs'ın kıpırdadığını bile fark etmemiştim. "O Yeşil. Ben de Mavi'yim. Peki ya sen?"

"Bana Knox derler," dedi. "Kaçak Çocuk ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Sen Kaçak Çocuk'san ben de lanet olası bir Paskalya Tavşanı'yım. Burası da güya East River, öyle mi?"

Knox bunun üzerine bir anda ayağa kalktı. Yüzündeki keyifli gülümseme yerini gergin bir ifadeye bırakmıştı. "Beklediğin gibi çıkmadı mı?"

"Onları diğer ikisini bulduğumuz yerde, otobanın kenarında yakaladık," dedi Michael çok gerekliymiş gibi. "O kız da Mavi'ydi. Bu akşam bir kabul töreni yapabilirdik hâlbuki..."

Knox onu tek bakışıyla susturdu. Dışarıda yağan kar yağmura dönmüştü. Yağmur damlaları metal çatıya çarpıyor ve etrafımızda fısıldayan çocukların sesini bastırıyordu.

"East River hakkında ne biliyorsun?"

"Yani, öncelikle..." diye başladı Chubs kollarını bağlayarak.

"Virginia'da olduğunu duymuştuk," diye kestim sözünü. "Arkadaşların bizi bulduğunda oraya doğru gidiyorduk."

Bu ukala çocuk, her kimse ve her nereden geldiyse Kaçak Çocuk falan değildi. Biz bunu biliyorduk. Knox da. Ama o bizim bildiğimizi öğrenirse diğerleri öğrenmeden bizi temizleyeceğine hiç şüphem yoktu. İsim efsaneviydi. Bu kadar çocuğu toplayabilen ve böyle bir tezgâh kurabilen birinin Kaçak Çocuk olduğuna inanmak çok kolaydı.

"Güzel bir organizasyon yapmışsınız," dedim arkama bakmak için boynumu esneterek. Ne Jude ne de Vida görünüyordu ortalıkta. Ama bunun Cate'in bizi uyardığı Maviler kabilesi olduğu belliydi. "Güzel bir yermiş. Herkes burada mı?"

Knox yanındaki gençlerden birine dönerken homurdandı. On iki ya da on üç yaşındaki çocuk birden kıpkırmızı kesildi. Knox kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra çocuk başını bir kez salladı ve koşarak uzaklaştı. Yandaki kapılardan birinde gözden kaybolmadan önce is lekeli denizci ceketinin arkasını gördüm.

"Ben Ruby," dedim ve sonra Chubs'a döndüm. "Bu da Charles. Dediğim gibi doğuya doğru ilerliyorduk."

Knox yerine geri dönerken herhangi bir şey dememiş olmasına rağmen kız yanına gelip yemek dolu kâseyi ona uzattı. Ceketine sıçrayan damlalara bakılırsa içindeki çorbaydı. Knox çorbayı kaşık kaşık mideye indirirken çevresindeki gençlerin ona nasıl da hevesle baktıkları gözümden kaçmamıştı.

Chubs'a bakma, dedim kendi kendime. Yoksa kendimi tutamazdım. Üzerinde eski püskü giysiler olan kızın kemikleri sayılıyordu.

Knox el işaretiyle Michael'ı çağırdığında o ve başka bir çocuk sırt çantalarımızı platformun üzerine bıraktı. İlk kızdan

daha genç olan iki kız hemen harekete geçti. Büyük bir özenle yerleştirdiğimiz eşyalarımızı tek tek çıkardılar. *Elveda tahıl barları, elveda ilk yardım ekipmanları, elveda su şişeleri ve battaniyeler ve kibritler...*

Çantadan çıkardıkları her bir eşya, kontrolümü sağlamamı daha da güçleştiriyordu. Bakışlarımı bu süreci izleyen Knox'a çevirirken, onun zihnini de aynı bu çantalar gibi darmadağın etmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim. *Ona bir yaklaşabilsem...*

Knox bize döndüğünde yüzünde yepyeni bir ifade vardı bu kez. Daha... aç... daha heyecanlı bir ifade. "Bunları nereden buldunuz?"

"Eski bir benzinlikten aldık," dedim bir adım yaklaşarak. "Bizim. Biz bulduk."

"Sizin olan benimdir güzelim," dedi. "Burada yaşayan herkes bir şeyleri hak ederek almak zorunda."

Chubs bir şeyler mırıldandı.

"Hepsini hangara götürün," dedi Knox Michael'a. "Sonra sen ve adamların istediğinizi yiyebilirsiniz. Hem de istediğiniz kadar."

Michael battaniyeye daha da sıkı sarınarak sırıttı. Ekibi, keyiften dört köşe olmuştu. Hepsi de az önce küçük çocuğun geçtiği o daracık kapıdan geçmek için birbirini itekliyordu. En arkada kalan çocuk hariç. Orta boylu çocuğun üzerinde kendisine bir beden küçük gelen sökülmüş yeşil bir ceket vardı. Onun saçları da ekibindekiler gibi dağınık ve uzundu ama yüzüne düşmelerini önlemek için bir şapka takıyordu. Kapı kapanmadan hemen önce gözüne bir şey takılmış olmalıydı

ki arkasını döndü ve duvara yaslandı.

"Siz adamlarımın daha önceden yakaladığı çocuklarla birlikte misiniz?" diye sordu Knox dikkatimi yeniden kendisine çekerek. Öne doğru eğildiğinde yakasından kalın bir altın zincir sarktı. "Şu ateşli şeyle bostan korkuluğu?"

Eh, adam haklı. Onları tarif edebilecek en iyi kelimelerdi bunlar.

"Hayır," dedim. Bir adım daha yaklaştım. Bir tane daha. "Kimden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Roo!"

Depodakilerin hepsi bakışlarını bir anda kapıya çevirdi. İçimi bir rahatlık hissi kapladı. Vida ve Jude, biraz hırpalanmış olsalar da tek parça hâlinde karşımdaydılar işte. İkisinin de montu yoktu. Jude donmadığını ispatlamaya çalışır gibi davransa da Vida'nın çenesi titriyordu. Kollarını iki yanına yapıştırmıştı. Gözlerinde bir parıltı gördüm ama bir şey demedi. Keşke Jude da öyle davranabilseydi.

"Gördün mü?" diyordu Vida'yı dürterek. "Sana gelecekleri söylemiştim!"

Bir iç çekerek Knox'a döndüm.

"Yeniden cevap vermek ister misin güzelim?" diye sordu Knox.

Omuzlarımı silkip sustum. *Kahretsin!*

"Demek bir Yeşil, bir Sarı ve iki Mavi benim ormanıma giriyor..." diye başladı. Ayağa kalkıp platformun ucundan atladı. Vida ve Jude da bize doğru geliyordu.

Diğer çocukların keyifli bakışları altında önümüzde volta

atıyordu şimdi. Uzanabileceğim kadar bir mesafe vardı aramızda. "Şimdi iki Mavi bizimle kalabilir ama elbette kabul töreninde hanginizin av partilerine katılacak kadar güçlü olduğunu test etmemiz gerekecek."

Kabul töreni mi?

"Onunla mı karşılaşmak zorundayım?" dedi Vida huysuzca. "Bir dövüş olacak demiştin sanki?"

Knox güldü ve o gülünce herkes gülmeye başladı.

"Hadi ama," dedi Vida mavi saçlarını arkasına atarak. "Gitmesine izin verin daha iyi. Hiçbir işe yaramaz. Onu üç saniyede yere sererim. Benden söylemesi."

Jude, bunun Chubs'ı hiç kazanamayacağı bir dövüşten korumak için yapılmış bir taktik olduğunu anlamadan aval aval etrafa bakıyordu. Vida'nın onu önemsemesine şaşırmıştım.

"Yalan söylemiyor," dedim. "Daha iyi bir dövüşçü istiyorsanız işte tam karşınızda. Ama Charles'ın da ilk yardım eğitimi var. Beni birden çok kez iyileştirdi. Bak." Alnımdaki yara izini göstermek için saçımı geri çektim.

Knox bu yakından inceleme yemini yutmadı. Bunu düşünürken parmaklarını birleştirip ensesine götürdü. "Asıl soru sen ve diğer Sarı'yı ne yapacağımız zaten."

Bu konuşmanın gidişatından memnun değildim. Jude da hoşlanmamıştı. Titremeye başladığını görebiliyordum. Hemen bir elimi bileğine götürdüm.

"Biz zayıfları almayız," dedi Knox. "Burası bir sığınma evi değil. Bir Yeşil ya da bir Sarı için yemek ziyan edemem. Burada kimse size kefil olmaz. Bu da demektir ki işe yaradığınızı başka yollarla göstermek zorundasınız."

Chubs yumruklarını sıkarak ona döndü ancak daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan başka bir ses yükseldi kalabalığın arasından. İnce ve hatırladığımdan daha çekingen bir sesti bu ama yine de tanımıştım.

"Ben onlara kefil olurum."

Clancy East River'da kampın güvenliğini iki çocuğa emanet ederdi. Bunlardan ilki Hayes'di; malzemeleri ele geçirmek için operasyonlar düzenleyen, gulyabani boyutlarında bir çocuk. Diğeri ise kampın sınır nöbetlerini organize eden Olivia. Uzun sarı saçlarıyla kalabalığın arasından çıkıp geldiğini görmenin beni ne kadar rahatlattığını söylemeliyim. Onu tanımasına tanımıştım ama yüzü... parçalanmış ve dikkatsiz bir el tarafından yeniden toparlanmış gibiydi. Bize yaklaşırken topallıyordu.

Evet bu Olivia'ydı. Ancak eski Olivia değildi.

Koştuğunda ya da emirler yağdırdığında kızaran o yuvarlak, pembe yanakları şimdi öylesine çökmüştü ki gözleri bir baykuşunkiler gibi görünüyordu. Tenindeki bronzluk yerini kül rengine bırakmıştı ve bana döndüğünde içimi bir dehşet duygusu kapladı. Yüzünün sağ tarafının tamamı pembe bir yarayla kaplıydı. Gözünün kenarından başlayıp çenesine uzanıyordu. Sanki vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış ya da alevlerin içinde kalmıştı.

"Olivia," dedim. "Aman Tanrım!"

Nasıl... Hayır, kaçtığını biliyordum. Liam bize bu kadarını anlatmıştı. Alevler ve PÖK askerleri East River'a geldiklerinde nöbettekilerden birkaçı Olivia da dâhil, zamanında kaçabilecek kadar şanslıydı. Bizi aramak için dönen bir tek Liam'dı.

"Tanrım," dedi Chubs istemsizce ona doğru bir adım atarak. "Sen..."

"Bizi toplayan PÖK arabasından kaçtığımızda dördü benimleydi," dedi Olivia, Chubs'ın ona uzattığı eli görmezden gelerek. Göz ucuyla baktığımda yeşil ceketli çocuğun kapıdan girip Knox'un yanında durduğunu fark ettim. "Ormanda kaçarken birbirimizi kaybettik."

Benim bildiğim Olivia öyle hırslıydı ki bu deponun tamamını yerle bir edebilirdi. Şimdiyse ona hiç yakışmayan bir uysallıkla başını sallıyordu sadece. "Kaçışı planlayan Ruby'ydi efendim."

"Ah evet," dedi yeşil montlu çocuk. Ellerini ceplerine sokmuş, bir ileri bir geri sallanıyordu. "Tanıdık geldiklerini biliyordum. O gün birkaç çocuk elimizden kaçmıştı."

Olivia'nın bakışları çocuğa kaydı. Yüzünde şaşırmış ya da kafası karışmış gibi bir ifade vardı. Ve bu ifadenin kesinlikle şükran duygusuyla bir alakası yoktu.

"Gerçekten." Knox'un sesi durgun olsa da bakışlarının yeniden bana döndüğünü hissediyordum. "Ve son birkaç ayı benim arazimde dolanarak mı geçirdiniz?"

"Saklanıyor, yiyecek topluyor ve Olivia'yı arıyorduk," dedim hızlıca. Bu çocuk neyin peşindeydi peki?

"Bundan neden Michael'a bahsetmedin Brett?" diye sordu. "Ya da daha önce anlatmadın?"

Brett denen çocuk omuzlarını silkti. "Sanırım şu ana kadar bağlantıyı çözememiştim. Saçları daha kısaydı." Sonra bana bakarak devam etti: "Diğerinin giysileri de farklıydı."

"Bana yardım edebilirler," diyerek devam etti Olivia. Ba-

kışlarını yerden kaldırmıyordu. "En azından kendilerini size ispatlayana dek."

Knox bitkin bir hâlde iç çekti. Yeniden volta atmaya başladı. Deponun sessizliğinde her bir adımı yankılanıyordu. Neredeyse yürürken takılıp düşecekti. "Pekâlâ," dedi sonra başını kaldırarak. "Sarı ve Yeşil'i sen al. Charles'ı da."

Ve bir anda yanımdan uzaklaştı. Buradan çıkma fırsatımızı elimden kaçırmıştım.

"Şu ateşli şey burada kalıp bizi eğlendirecek," dedi Knox sırıtarak saçlarını düzeltirken. Sol tarafındaki çocuklara başıyla işaret etti. "Montlarını ve üzerlerinde kalmış olabilecek değerli eşyaları alın. Onları da dışarıya, çöplerin ait olduğu yere götürün."

ON DÖRT

Deponun yan tarafındaki minik kapı, kocaman bir otopark alanına açılıyordu. Önümde uzanan siyah deniz, birkaç çadırla bölünmüştü ancak çadırların neredeyse tamamı yağan yağmurun altında her an çökecekmiş gibi duruyordu. Çadırların altındaki ahşap paletler, onları yerden yüksekte tutuyordu. Böylece çamurlu suyun birkaç santim üzerinde durabiliyorduk.

Sönmek üzere olan ateşten tüten duman, suyun ekşi kokusuyla birleşmişti. Kollarımı göğsümde kavuşturarak Liam'ın ceketini kaybetmenin yarattığı öfkeyi hazmetmeye çalıştım. Otoparkın öteki ucunda iki gri bina vardı. Birinden elleri kolları yiyeceklerle dolu bir hâlde Michael ve arkadaşları çıkıyordu. Depoya dönerken yolda Brett'le karşılaştılar ve omzuna vurarak onu döndürmeye çalıştılar. Fakat Brett onları bir el işaretiyle başından savarak çıktıkları binaya ve kapısında kırmızı bir X işareti olan yan binaya doğru yürümeye devam etti. X işaretinin olduğu kapının üzerindeki kilitlere bakılırsa

uzun süredir içeri giren çıkan olmamıştı.

Olivia arkasına dönüp beni omuzlarımdan yakalamadan önce avcıların depoya girmesini bekledi.

"Aman Tanrım," diyordu deli gibi titreyen sesiyle. "Sen de olamaz... o..."

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Bir anda Chubs Olivia'nın yanında belirdi. "Neler oluyor Tanrı aşkına?"

"Bir dakika, siz gerçekten de birbirinizi tanıyor musunuz?" diye haykırdı Jude. Chubs onu da yanımıza çekti.

"East River'dan ayrıldıktan sonra... Ben, şey..." Sözcükleri öfke doluydu. "Ben diğerleriyle birlikte bir araba buldum ve Tennessee'ye kadar ilerledim."

Devam etmesini bekleyerek başımı salladım.

"Elbette araba bir süre sonra durdu. PÖK askerleri hep peşimizdeydi zaten ve pek de şanslı sayılmazdık. Birbirimizden ayrılıp kaçmaya başladık. Ben ormana girdim ve şu sözde Kaçak Çocuk'un av partilerinden birinde yakalandım."

"Ama ben Kaçak Çocuk'un *Kremsi* olduğunu sanıyordum?" dedi Jude ısınmak için nafile bir çabayla bedenine sarılırken.

"*Kremsi* mi?" diye sordu Olivia.

"Clancy'ye lakap taktı," dedim derin bir nefes alarak.

Yüzünde önce hafif bir gülümseme hemen sonra da karanlık bir acı belirdi. Elini boynuna götürerek, bir şeyin dışarı çıkmasını engellemeye çalışır gibi sıktı.

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadım. "Bunun sorumlusunun o olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Başta inanmak istemedim ama o gece

siz kaçmaya çalıştığınızda... bizi nasıl yönlendirdiğini gördüm. Bizi kontrol ediyordu. Güvenlik sistemimiz mükemmele yakındı ve Gray'in Clancy'yi açığa çıkarmaktansa ona dokunmayacağını biliyorduk. Bizi bulmalarının tek yolu koordinatlarımızı öğrenmeleriydi ve bunu yapabilecek tek kişi de..."

Elini boğazına götürerek oradaki yarayı gizlemeye çalıştı.

East River'dayken Olivia'yla sadece merhabamız vardı. Clancy ya da Liam vasıtasıyla görüşürdük hep. Onlar ortalıkta değilse biz de görüşmezdik. Olivia ikisiyle de farklı şekillerde ilgiliydi. Liam onun için çalışması kolay biriydi. Ormanda saklanmak yerine kamplar için ne yapabileceklerini düşünmesini sağlayan biri. Fakat Clancy... Asıl korumak ve etkilemek istediği kişi Clancy'ydi.

Kamptaki tüm diğer çocuklar gibi o da Clancy'yi kurtarıcısı olarak görürdü. O, Olivia'nın her şeyiydi.

"*Kremsi* ismi ona uymuş aslında," dedi sonunda.

Paletlerin üzerinde dikkatlice ilerliyorduk. "Beni yakaladıklarında onlarla kendi isteğimle gittim çünkü Clancy'ye ulaşmak istiyordum," diye mırıldandı Olivia. "Bu kadar hızlı başka bir kamp kurmuş olmasının ya da kurtulmuş olmasının ne kadar tuhaf olduğunu bile düşünemedim. Sadece bunu bize neden yaptığını soracaktım ona. Sanırım onu öldürecektim."

"Kesinlikle mantıklı bir hareket," dedi Chubs. "Bunu çok yavaş bir şekilde yaparsan daha bile mantıklı olur hatta."

Nedense Olivia bunu komik bulmadı.

"Beni bu serserinin önüne çıkardıklarında yaşadığım şoku

bir düşünün," dedi. "Bana söylediği ilk şey, yanlarından ayrılmamın tek yolunun bedenimi nehre atmaya karar vermeleri olacağıydı."

Kulaklarımda çınlayan öfkeli sesi susturmaya çalışarak, o pisliğe yapacağım şeyleri düşünmeyi bırakıp şimdiye odaklandım. "Onun hikâyesi ne peki?"

"Knox'un mu?" Olivia çevresine bakındı ama yalnızdık. "Şimdiye dek doğru dürüst bir hikâye duyamadım. Ama söylenene göre birkaç yıl önce bir PÖK gözetiminden kaçmış ve sel basana kadar da Nashville'in farklı bölgelerinde saklanmış. Buradaki ilk çocukları kendisine katılmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum ama şunu söyleyebilirim ki çoğumuz kendi isteğimizle burada değiliz."

Jude'un kalın kaşları merakla kalktı. "Neden diğer renklerden bu kadar çok nefret ediyor? Ne olmuş ki?"

Olivia omuz silkti. "Kim bilir? Kimse sorarak şimşekleri üzerine çekmek istemiyor. Zaten her lokmamız için dövüşüyoruz."

"Ben de bunu merak ediyordum. Buradaki Mavilere bile pek iyi davrandığı söylenemez," dedim. "Korktukları için mi burada kalıyorlar?"

Otoparkın diğer tarafındaki çadırların arkasında kalan ağaçları işaret etti. "Kaçmaya çalışacak olursan oradaki devriyeye yakalanıyorsun ve yakalandın mı da geri dönme şansın yok. Sahip olduğun her şeyi senden alıp, bunları geri vermek için seni mücadele etmek zorunda bırakması yeterince kötü zaten. Bunun için yeterince çalışmaz, yalakalık yapmaz veya onu *eğlendirmezsen* kendini burada bulursun işte. Ya da takas

edilirsin."

"Takas mı?"

Olivia'yı daha önce hiç böyle ağlamaklı görmemiştim. "O... yiyeceklerini böyle alıyor. Şehrin çevresindeki barikatı gördünüz, değil mi? Tüm o askerleri? İşe yaramayacağını düşündüğü çocukları götürüp sigara ve yiyecekle takas eder. Son günlerde daha fazla çocuk istediklerinden ona giderek daha az şey vermeye başladılar. Burayı basmadıklarına şaşıyorum. Sanırım burayı gizli tutmayı başarmış."

Kendi ellerime bakana dek titreyenin o olduğunu sanıyordum.

Olivia dudağını ısırdı. "Ve elbette... Beyaz Çadır'da olanları seçiyor. Özleyecek kimsesi olmadığını bildiklerini. Bu konuda bir şey yapamayacağımı ve onların da mücadele edemeyeceğini biliyor. En son denediğimde bir yerine iki çocuğu alıp götürdü."

"Peki ya şu Brett denen çocuk?" diye sordum. "O seni korudu. Belki de o..."

"İşler öyle yürümüyor," dedi Olivia. "Michael'dan farklıdır ama emir-komuta zincirinde ondan hemen sonra gelir. Brett haftada bir gün çocuklar için bana bir şeyler getirir ama Michael onu yakalarsa... bir dahaki sefere giden o olur."

Beyaz Çadır tam olarak şöyle bir şeydi: Bağlandığı lekeli iplerle diğerlerinden ayrılan büyük, yamuk bir çadır. Onu daha görmeden kokusunu almıştık. Olivia, ağzını kapatmak için boynundaki kırmızı bandanayı yukarı çekti. İnsan artıklarının iğrenç kokusunu taşıyan hava öyle ağırdı ki nefes almak güçleşmişti.

"Hâlâ şansı varken onu alıp gitmelisiniz," diyordu Olivia. "Kız arkadaşınız depoda oldukça onu göremezsiniz. Ama en azından oğlanı götürebilirsiniz. Yardım edebilirim. El birliğiyle devriyeyi yenebilirsiniz."

Jude kolumu sıkıyordu. "Sorun yok," dedim. "Bunu yapamayız. Onu geride bırakmayacağız."

Başıyla onayladı. Omzunun üzerinden dönüp depoya bakarken yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Canını yakacaklar mı?"

Kaşımı kaldırdım. "Ben Vida'nın onlara yapacaklarından endişeleniyorum daha çok."

"Olivia?" diye seslendi Chubs. "Sen iyi misin?"

Çadırın tam önünde durmuş, ellerini kumaşa geçirmişti. Başını öne eğdi.

"O... çok üzgünüm, ben denedim. Hem de çok fakat..." Olivia'nın sesi kederliydi. "Onlara yardım edecek tek kişi ben değilim. O da bir süre çabalamıştı ama..."

"O," dedim bir anda, kalbim duracak gibiydi. "O kim?"

Olivia anlamaz gözlerle yüzüme baktı. "Siz... buraya Liam için gelmediniz mi?"

Onu nasıl kenara ittiğimi hatırlamıyorum. Ama beyaz çadırın rengini almış ellerimin kapı görevi gören o çarşafı kenara çektiğini anımsıyorum. Küf ve pis suyun birleşimiyle açığa çıkan çok daha kuvvetli bir koku hâkimdi içeriye. İçerinin loş ışığına alışmak için gözlerimi kırpıştırdım. Ben yürüdükçe çadırın altındaki paletler gıcırdadı.

İçeride en az yirmi beş çocuk vardı. Çadırın iki tarafına di-

zilmişlerdi. Bazıları kıvrılıp yatmış, bazılarıysa üzerlerindeki incecik çarşaflara sarınmıştı.

Ve işte orada, hepsinin ortasında Liam duruyordu.

Yalan söyledim.

Cate'e. Diğerlerine. Kendime. Hem de her gün.

Çünkü gerçek burada, tam karşımdaydı. Beni çadırın diğer ucuna doğru çekiyor ve giderek artan bir sızı gibi içimde yükseliyordu.

Pişmandım.

Yüzünü ve üzerine örttüğü açık sarı battaniyeyi nazikçe kavrayan yaralı ellerini görmek içimi öylesine büyük bir pişmanlıkla doldurmuştu ki... Ona doğru bir adım bile atamadan orada öylece yığılıp kaldım.

Aylar boyunca, yalnızca bilgisayar ekranlarına ve dijital dosyalara yansıyan yüzünü görmüştüm. Ona ait her şeyi anılarıma hapsetmiştim. Ancak hatıraların zamanla nasıl solup gittiğini iyi bilirdim. Belki çok bencilce, hatta korkunç ve hastalıklı bir düşünceydi bu. Fakat kalbimin atışını dinlerken onu yanımdan hiç ayırmamam gerektiğini düşündüm.

Onu özlemiştim. Onu özlemiştim. Ah, Tanrım! Onu çok özlemiştim.

Çadır sessizliğini koruyordu. Battaniyesine dokundum hafifçe. Biri üzerine gri bir tişört giydirmişti. Çıplak, solgun ayakları battaniyenin altından dışarı çıkmıştı. Nefesim kesil-

di. Onu en son gördüğümde yüzü, East River'dan başarısızlıkla sonuçlanan kaçma girişiminin izlerini taşıyordu.

Fakat hatırlıyordum bu yüzü. Minibüste gördüğüm yüzdü bu. Tek bir düşüncesini bile gizleyemeyen o yüz. Bakışlarım geniş ve pürüzsüz alnından güçlü, tıraşsız çenesine kaydı. O dolgun alt dudağına. Soğuktan çatlayıp kurumuş dudağına. Saçları matlaşmış ve sanki rengi koyulaşmıştı. Onun için fazla uzundu.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Uzanıp elimi göğsüne koyarken titrememesi için çok uğraştım. Ne kadar arayla nefes alıp verdiğini saymaya başladım. En ufak bir hareketin bile bir şey olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi. Ona çok hafifçe dokunmuştum ama gözlerini açtı. Gök mavisi gözleri puslu bir hâl almıştı. Kirli yüzüne rağmen parıldamaya devam ediyordu. Gözleri yeniden kapandığında dudaklarında minicik de olsa bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim.

Kırılan bir kalbi tekrar kırmak mümkün müydü? Hem kalp yalnızca bir defa kırılırdı, öyle değil mi? Ama ben onunla burada böyle otururken hayal edebileceğimden çok daha korkunç görünüyordu her şey.

"Lee," dedim elimi bir kez daha göğsüne bastırarak. Diğerini ise yanağına götürdüm. Korktuğum da buydu. Yanakları soğuktan kızarmamıştı. Aksine yanıyordu. "Liam gözlerini aç."

"İşte..." diye mırıldandı battaniyenin altında. "... demek geldin. Şey yapar mısın? Anahtarlar... onları bıraktım... anahtarlar..."

Demek geldin. Gerildim ama elimi çekmedim.

"Lee," dedim bir kez daha. "Beni duyabiliyor musun? Söylediklerimi anlayabiliyor musun?"

Göz kapakları aralandı. "Sadece..."

Yanımda duran Chubs yere eğildiğinde palet gıcırdadı. "Hey dostum," dedi güçlükle başını Liam'ın başına dayarken. "Bakıyorum da yine beladan uzak kalamamışsın."

Liam'ın gözleri ona kaydı. Yüzündeki gergin ifade yerini neşeden kaynaklanan bir sersemliğe bırakmıştı. "Chubsicle?"

"Evet, benim, yüzündeki şu sersem ifadeyi de bir sil artık," dedi Chubs kendisi de aynı ifadeyi takınmış olmasına rağmen.

Liam alnını kırıştırdı. "Ne...? Ama sen... Seninkiler ne oldu?"

Chubs bana döndü. "Onu doğrultmama yardım eder misin?"

İkimiz de koluna girerek ağır bedenini kaldırdık. Liam'ın başı, boynumla omzum arasındaki boşluğu düşmüştü şimdi.

Parmaklarım kaburgalarında gezinirken kemiklerinin ne kadar belirginleştiğini fark ettim. Çok zayıflamıştı. Parmaklarım sırtındayken kendimi ağlamamak için çok ama çok zor tutmuştum.

Chubs kulağını Liam'ın göğsüne dayadı. "Derin bir nefes alıp ver."

Liam'ın sağ eli, arkadaşının yanağına sevgi dolu birkaç darbe indirdi. "...ben de seni seviyorum."

"Nefes al," dedi Chubs tekrar. "Uzun ve derin."

Aldığı nefes ne uzundu ne de derin; ancak verdiği nefesin

o soğuk havada beyaz bir dumana dönüştüğü görülebiliyordu.

Arkasına yaslanan Chubs gözlüğünü düzelttikten sonra onu yeniden yatırmamız için bana işaret etti. Mırıldandığını duydum sanki. "Burada mı?" diyordu. Ama Chubs beni kenara itti ve nabzına bakmak için bileğini tuttu.

"Ne kadar zamandır bu hâlde?" diye sordu.

Bakışlarımı ilk kez Liam'ın yüzünden başka bir tarafa çevirmiştim. Yaralarından ve soğuktan yüzü gerilmiş olan Olivia arkamızda bekliyordu. Jude da donmuş ve dehşete kapılmış hâlde kapı aralığında bekliyordu.

"Bir buçuk haftadır. Bir türlü atlatamadığı kötü bir mikrop kapmış," diye açıkladı Olivia. "Onu görür görmez bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım. Ona sizinle ilgili sorular soruyordum ama o hiç oralı bile olmuyordu. Sonra ateşlendi ve sonra da... bu."

"Onun neyi var?" diye sordu Jude. "Neden böyle davranıyor?"

Soruya cevap vermek istermiş gibi birden yan tarafına dönen Liam, güçlükle öksürmeye başladı. Tüm bedenini sarsan ve nefesini kesen derin öksürüklerdi bunlar. Elimi karnından ayırmıyordum. Hafifçe atan nabzını hissetmek beni rahatlıyordu. Tanrım, yüzü... gözlerim hiç durmadan yüzüne kayıyordu.

"Sanırım zatürre olmuş," dedi Chubs. "Emin olamam tabii ama öyle görünüyor. Bir tahminde bulunmam gerekirse buradaki çocukların çoğunun bu hastalıktan muzdarip olduğunu söyleyebilirim." Güçsüz bacaklarıyla ayağa kalktı. "Onlara

hangi ilaçları veriyorsunuz?"

Çadıra girdiğimiz ilk andan şu ana dek yaşadığım şaşkınlık ve dehşet, öfkemi unutmama yetmişti. Ama acı gerçek, kendini iyiden iyiye belli etmeye başlamıştı. Göğsümdeki sıcaklığın yukarı doğru çıktığını hissedebiliyordum. Sanki bir sonraki nefesim yalazlanarak çıkacaktı dışarı.

Olivia'nın sözcükleri birbirini izledi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Yemek için yalvarmam gerekiyor. Etrafımız suyla çevrili, suyun içinde yüzüyoruz ancak içme suyundan bir damla bile alamıyorum!"

"Önemli değil," dedi Chubs. "Liv, tamam. Denediğini biliyorum."

"Arabada bir şey var mı?" diye sordum Chubs'a.

"Onu iyi edecek kadar güçlü bir şey yok elimizde," dedi. "Her şeyden önce onları ısıtıp kurulamalı ve susuzluklarını gidermeliyiz."

Olivia hâlâ başını sallıyordu. "Çok denedim ama hastaları depoya almayı kabul etmiyor. Çoğu da Mavi değil. Zaten bu yüzden bu kadar kötüleştiler. Onlara iş vermiyor. Çalışmayınca yemek de alamıyorsun. Depoya giremiyorsun. Gerçekten onları diğerlerinden saklamaya çalıştığını düşünüyorum."

Pekâlâ. Benden saklayamamıştı. Liam'a yaptıklarını saklayamamıştı. Hiç affı olmayan, saf bir öfkenin esiri olmak üzereydim. İstesem de bundan kurtulamazdım. Ayağa kalkıp hızla çadırın girişine yöneldim. Zihnimde tek bir düşünce vardı. Ve bu düşünce, öfkemi körükleyip patlayacakmış gibi hissedene dek tüm bedenimi kapladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jude karşıma çıkarak.

"Ruby?"

"Bu işi halledeceğim." Bir yabancının sesiydi kulağıma gelen. Kendinden emin ve sakin.

"Kesinlikle olmaz," dedi Chubs. "Ya biri onu kontrol altına almaya çalışırken seni yakalarsa? O zaman sana ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Kontrol altına almak mı? Clancy gibi mi?" diye sordu Olivia. Başımla onayladığımda gözleri büyüdü. "Ah ben sanmıştım ki... Seninle neden ilgilendiğini anlamamıştım. Gitmeni engellemek için niye o kadar uğraştığını da."

"Jude," dedim, "Chubs'a yardım et. Burada yangın çıkarmadan nasıl ateş yakılır, bir onu araştırın. Nasıl yapılacağını hatırlıyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı. Hâlâ endişeli görünüyordu. "Bir şey yapmak zorundasın. Onu durdurmalı ve bunun doğru olmadığını görmesini sağlamalıyız. Lütfen."

"Ruby," diye seslendi Olivia. Sesi, her kelimesi jilet gibi keskindi. "Mahvet onu."

Beynim, uzun ve huzursuz bir uykudan uyanmıştı. Uzun süre olmuştu, değil mi? Onun boğazını sıkmanın nasıl olacağını hayal ederek sağ yumruğumu sıktım. Kolay olacaktı. Tek ihtiyacım olan ona yaklaşmaktı.

Clancy de böyle yapardı. Yeteneklerimizi kullanmaya hakkımız olduğunu ve bunlara sahip olmamızın bir sebebi olduğunu düşünürdü. 'Onları kullanmak zorundayız,' derdi. 'Diğerlerine haddini bildirmek için.'

Bir ürpertiyle ipeksi sesini işittim kulaklarımda. Bunları söylerken gözleri alev alev yanardı. İşte o zaman ondan kor-

kardım. Yapabileceklerinden... hem de kolaylıkla.

Ben de bu yeteneklere sahiptim. Nedeni ne olursa olsun, Knox'un bu çocukların başına açtığı belayı defetme şansım vardı. Jude hiç tereddüt etmeden bakmıştı yüzüme. Sanki bu işi halletmek benim için çocuk oyuncağıydı. Artık nasıl olduğunu görmeye başlamıştım.

Mahvet onu. Bundan fazlasını yapacaktım. Onu aşağılayacak, önümde diz çöktürecek ve zihnini boş bir teneke kutuya çevirecektim. Hatırlayacağı tek şey yüzüm olacaktı. Uykusunda bile peşini bırakmayacaktım onun. Liam'ı burada ölüme terk etmeye karar verdiği o ana, ömür boyu pişman olacaktı.

"Dikkat et," diye fısıldadı Jude geçmem için kenara çekilirken.

"Beni düşünme," dedim. "Buralarda siyah bir ceket bulabilecek misin bir bak. Flaş belleği alıp almadıklarını kontrol etmek için ceplerini yokla ve bul onu."

"Hoşça kal, hoş çakal," dedi.

"Kendine iyi bak, kırkayak," diye mırıldandım.

Chubs'ın beni gözleriyle izlediğini hissetsem de arkama dönmedim. Dönemezdim. Burada elim kolum bağlı bir hâlde oturup, Liam'ın gözlerimin önünde eriyip gitmesini izlemekten korktuğum için bakamazdım yüzüne.

Ben buradayım, diye düşündüm yağmura adımımı attığımda. *O da burada. Hepimiz buradayız.*

Ve buradan birlikte ayrılacaktık. Hem de bugün.

ON BEŞ

Deponun kapisini koruyan çocuk benden daha büyük değildi; ancak daha uzun ve iriydi. Birkaç ay önce olsa bu, büyük bir sorun olurdu benim için.

"Olduğun yerde kal," dedi ona doğru yaklaştığımı görünce. "Artık içeri giremezsin. Knox izin verene dek olmaz."

Ona bir silah vermişlerdi ama silahı tutuşundan, onu nasıl kullanacağını bilmediğini ya da kullanmak istemediğini anlayabiliyordum. Uzanıp parmaklarımla eline dokundum. Anıları daha zihninde beliremeden durdurdum onları. Öfke, her nasılsa yeteneklerimi daha da güçlendirmiş olmalıydı.

"Otur ve bekle," dedim kapıyı açarken.

Dövüş eğitmenimiz bir defasında, bir anlaşmazlığı kaba kuvvete başvurmadan çözmeye çalışırken hissetmemiz gereken son duygunun öfke olduğunu söylemişti. Çünkü öfkeli bir insan önünü göremezdi. Pekâlâ. Bence benim işime yaramıştı. Rüzgârın kapıyı arkamdan kapatmasına izin verdim.

Karanlıkta dikilirken gözlerimin ortama alışmasını bek-

ledim. Yan tarafımda bir hareketlilik hissettim. İri bir omuz hemen önümde belirmiş, hem görüşümü hem de yolumu kapamıştı. Yeşil ceketin hatlarını izlediğimde Brett'in yüzüyle karşılaştım.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadı. Elime bir şey sıkıştırmaya çalıştığını hissettim. Şapkasını çıkarıp içini tuzlu krakerle doldurdu. "Al bunu ve o görmeden git..."

Platformdaki gözler beni gördüğünde, parmaklarımı bileğine dolamıştım bile.

"Bak bak bak..." dedi Knox. "Rüzgâr bize ne getirmiş."

Etrafımda öncekinin iki katı kadar çocuk olduğunu görmek şaşırtmıştı beni. Çoğu önlerinde cips ve kahvaltılık gevreklerle yerde oturuyordu. Gri beyaz giysiler giymişlerdi. Avdan dönen avcılar mıydı bunlar? Deponun diğer ucundaki kızlarla erkekler ise betona oturmuş, yalnızca nefes alırken kıpırdıyorlardı. Onların yakınında ne bir yemek ne de yanan bir ateş vardı.

Derin bir nefes alıp güçlükle sahte bir gülümseme takındım. Bu işi yavaş yapmalıydım. Böylece gardını indirecek ve ona dokunabilecektim. Bedenimdeki her bir hücre atılıp onu yakalamamı istiyordu. Kalbim, *şimdi, şimdi şimdi* diye atıyordu. Ama aramızda çok fazla beden, çok fazla silahlı el vardı.

Knox sandalyesinde öne doğru eğildi. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

O anda Vida'nın meneviş mavisi saçlarını yakaladı gözlerim. Dikkatli bir şekilde ilerliyordu. Platformdaki bedenlerin arasında ilerlerken uzun kolları ve bacakları oldukça zarif görünüyordu.

Bakışları bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Knox o anda sandalyesinin arkasına yaslanmak gibi bir gaflete düşerse onun boynunu kırmanın bir yolunu mutlaka bulacağını haykırıyordu.

Tamam mı? dedim ona ağzımı oynatarak. Vida başıyla onayladı. Bakışları önce Knox'a, sonra bana kaydı. Bana yapmamı söylediği şeyi anlamıştım.

Michael zavallı bir kızın göğsünü ellemeyi bırakıp oturduğu yerden kalkmış, Vida ile aramıza girmişti.

"Avlara katılabileceğime ikna olman için ne yapmam gerektiğini öğrenmeye geldim," dedim. Donmuş ellerimi arka ceplerime sokmuş bir hâlde ilerliyordum. "Gidip herkese yetecek kadar yemek bulabilirim."

Knox başını geriye atıp kocaman bir kahkaha bastı. Platformda oturan birkaç kız ve daha genç olan çocuklar da ona eşlik etti. Ürperdim. Havlamaya çalışan, tiz sesli bir köpek sürüsü gibiydiler.

Birinin arkamdan sinsice yanaştığını hissetsem de dönüp kim olduğuna bakmadım. Bu çocuklar beni tehdit ederek dışarı atamazdı. Michael bana vurabilirdi. Hatta Brett de zor kullanarak beni dışarı çıkarmaya çalışabilirdi. Ancak bu, onlara yapabileceklerimin yanında bir hiç kalırdı.

"Sen mi?" dedi Michael aşağılayarak. "Bir *Yeşil* mi?"

"Ne oldu?" dedim. "Siz Mavilerin pek de bir özelliği olmadığını kanıtlayacağımdan mı korkuyorsun yoksa? Zaten 'Hep çok laf, az iş,' derlerdi sizin için."

Tıpkı düşündüğüm gibi. Bu şekilde konuşulmaya alışık değildi. İçindeki zorba, bir anda şaşkına dönmüş; çok ama

çok öfkelenmişti. Muhtemelen çevremizdeki çocukların meraklanmaya başlayıp, neden gidip ihtiyacımız olan yiyeceği getirmeme izin vermediğini sorgulamaya başlamalarındandı bu öfkesi.

Knox yavaşça ayağa kalkarken sigarasının külünü toprağa düşürdü.

Buraya gel, diyordum içimden. *Buraya gel de bu işi bitireyim.*

Zihnimdeki karıncalanma hissi yeniden belirdi. Giderek de şiddetleniyordu. Bunu yapabilirdim. Bir adım daha atsa neden benim gibilere Turuncu onun gibilereyse sadece Mavi dendiğini öğretebilirdim ona.

Onu paramparça edecektim.

Knox'un saçları kulağının önüne düştü. Saçlarını geriye attığında her bir parmağında parlak kâğıttan yapılmış yüzükler olduğunu gördüm. Sanki... evde sıkılmış bir çocuğun çikolata ambalajıyla yapacağı türden bir şeye benziyorlardı. Ne olduğunu ya da bunları neden taktığını bilmesem de bu bana bir fikir verdi.

"Peki ya değiş tokuşa ne dersin?" diye sordum. "İş yoksa yemek de yok, değil mi? Sen yemek yiyebilmem için bu ekiplerden birine dâhil olmama izin ver, ben de tüm kış herkese yetecek kadar yiyecek getireyim."

Knox gözlerini devirdi.

"Yalan söylemiyorum," dedim. "Çantamızdakileri gördün. O sadece çantalarımıza sığdırabildiklerimizdi. Tonlarcasını geride bırakmak zorunda kaldık."

Vida'nın pembe dolgun dudakları aralandı. Aklından bir şeyler geçtiği belliydi.

Elbette yalan söylüyordum. O da bunu biliyordu. *Hadi ama,* diye düşündüm. Knox bunu kabul etmek zorundaydı. Çevremizdeki çocukların tavrının yavaş yavaş değiştiğini hissedebiliyordum. Beni gözlerinde yepyeni bir ışıkla izliyorlardı şimdi.

"Konserve yemek var, hem de yüzlerce. Ve litrelerce tertemiz su. Hatta tuvalet kâğıdı bile," diye ekledim çünkü kabul etmek gerekir ki bazı şeylere ihtiyacınız olmasa da onları istersiniz. "Giysiler, battaniyeler... Ne isterseniz. Burayı adamakıllı bir depoya çevirebilirsiniz."

Konuşmamı bitirdiğimde içerisi o kadar sessizleşmişti ki çatıdaki çatlaktan içeri damlayan suyun sesi bile duyuluyordu.

"Ah öyle mi? Peki neredeymiş bu harikalar diyarı? Senin hayal dünyanda mı?" Knox şimdi yeniden bir ileri bir geri volta atmaya başlamıştı. Fakat hâlâ etrafında oturan çocuklar ona doğrudan ulaşmama engeldi. Kısa bir süre içinde hazırladığım tuzağa düşmezse üzerine atlamak zorunda kalacaktım.

"Neden söyleyeyim ki?" dedim. "Sen bana istediğimi veriyor musun?"

Bugünlerde ilişkiler böyle yürüyordu. Öyle hiçbir karşılık beklemeden kimse kimseye bir şey vermezdi. Knox da bunu anlayabilecek kadar çok tanık olmuştu böyle şeylere.

Ama bundan hoşlanmadı.

Hadi, dedim içimden, daha da öfkelenerek. *Hadi!*

Tek bir zıplayışla platformdan atladı. Görünmez bir el tarafından itildiğimi hissettim ve bir anda kendimi yerde buldum. Dişlerim birbirine geçmişti ve dilimin ucunu ısırmaktan

son anda kurtuldum. Etrafımı saran o minik figürlerden Michael'ın kahkahasının yankılandığını duydum sanki.

"Seninle bir değiş tokuş yapmak zorunda olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Knox birden. "Sen ve arkadaşlarını konuşturmanın başka yollarını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bileğim çarpmanın etkisinden zonkluyordu şimdi. Bu çocuğun gururu açgözlülüğünden öndeydi. Beklemediğim bir şeydi bu. Hatta daha fazla yiyecek ve malzemenin onun gücünü artıracağım bile göremiyordu. Tek gördüğü ondan iyisini bildiğini ve onun yarattığı bir soruna çözüm bulduğunu iddia eden küçük bir kızdı. Ve bu kız çevresindeki çocukların aklını bulandırıyordu. Çocuklar bana inanmasalar da inanmak istediklerini biliyordum.

"Eminim vardır," dedi Vida o sırada. "Ama Milis Kuvvetleri gelip burayı dağıtana kadar beklemek istediğine emin misin?"

Tüm çocukların korkulu bakışları altında geçip rahatça Knox'un yerine oturdu.

Michael büyük bir öfkeyle arkasına döndü. "Knox! Bu kızı oradan kaldıracak mısın?"

"Birkaç küçük askerden korktuğunu söyleme sakın," dedi Vida kırılmış tırnaklarına dikkatle bakarak. "Onu bu yüzden mi sürekli yalanlamaya çalışıyorsun? Söylediklerinin doğru olduğu ortaya çıkarsa ne olur diye mi korkuyorsun yoksa?"

"Hadi ama," dedi Brett o sırada yakınımda bir yerden. "Bunun kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geldiğini biliyorsunuz. O nehri milyonlarca kez bir aşağı bir yukarı taradık ve hiç yiyecek bulamadık. Sadece boş cips paketleri vardı."

"Yani böyle bir fırsatı kaçıracaksınız," diye sordum, "kendi gözünüzle görmenize rağmen hem de?"

Sert görünüşüne rağmen Brett şaşırtıcı derecede makul bir insandı. "Onunla gidebilirim. Hem bir şeyler çevirmediğinden de emin olurum böylece. Sonrasında da ekiple birlikte oraya gidip malzemeleri getirmekten memnun olurum."

"Ah, demek bunu yapabilirsin!" dedi Michael öfkeyle. "Demek memnun olursun! Sen kimin ekibinden bahsediyorsun, benimkinden mi? Ne çevirdiğini anlamadım mı sanıyorsun, pislik herif? Benim rolümü çalmaya çalıştığını görmediğimi mi sanıyorsun yoksa?"

Knox aç kediler gibi birbirlerine saldırmadan önce elini havaya kaldırarak ikisini de susturdu. "Cevabım hayır. Ve bu son sözüm!"

"Bilmeliydim," dedim ayağa kalkarken. "O çocukları ölsünler diye bıraktın dondurucu soğukta. Neden herkese ihtiyacı olan yiyecek ve malzemeyi veresin ki?"

Bir insanın sinirlerini bozmaya çalışarak istediğini almak için uzun süre uğraşabilirsin ama bir an gelir ve nihayet onu ele geçirirsin.

Bir anda sessizleşen Knox, "Michael," dedi. Vida odadakileri öyle bir etkilemişti ki kendisini Michael'a duyurmak için tekrar bağırmak zorunda kalmıştı. "Bu iki... *değerli* kızı dışarı çıkar."

"Knox," dedi Brett. "Peki ya malzemeler?"

Knox diğer çocuğu çenesinden yakalayarak, "Onları dışarı çıkar. Avcı olmaya madem bu kadar hevesliler, kendilerini bu geceki kabul töreninde göstersinler bakalım. Tıpkı herkes

gibi," diye haykırdı.

Vida sandalyeden kalkıp Knox'un yanına, yere indi. Bunu bilerek mi yaptı bilmiyorum ama Knox'un bakışları, Vida'nın açıkta olan koyu renk teni üzerinde baştan aşağı dolaştı. "Bunu geçebilirseniz ekibe gireceksiniz. Ama sizi alması için birini göndermeden bir kez daha yüzlerinizi görecek olursam sizi kendi ellerimle parçalarım."

"O hâlde el sıkışalım," dedim yüzümdeki sırıtışı silmeye çalışarak.

Elimi uzattığımda zihnim heyecanla doldu. Etrafındakilere yaptığını kendisine yaptığımda nasıl hissedecekti acaba!?

Knox çelik gibi bir suratla bana doğru yaklaştı. Dişlerini sıkıyordu. Elini bana uzattı ve tam parmakları parmaklarıma değecekken birden saçlarıma yöneldi. Benden sadece bir saniye daha hızlı davranarak yakalamıştı beni. Elindeki sigaranın yanan ucunu avcuma bastıktan sonra beni itti.

Acı çok keskindi. Ağlamadım. Derin bir iç çekişten fazlasını vermedim ona. Ama omzunun üzerinden dönüp bana sırıtarak baktığında onu ele geçiremediğimi anlamıştım.

Bizi deponun diğer tarafından, çadırların da kapının da görünmediği bir yerden çıkardılar dışarı. Burası parmaklıklarla çevrili eski jeneratörlerin ve güç kaynaklarının tutulduğu bir yerdi.

Vida, bir süre yaşam alanımız olacak ortama şöyle bir göz

atıp, kendisini tutan iki çocuğa tekme tokat girerek direnmeye çalıştı. Sonra tiz bir çığlıkla yerden havalanıp kafesin içine yuvarlandı. Benimse o kadar canım yanıyordu ki direnecek hâlim kalmamıştı. Hafif bir itilmeyle içeri girdim.

Dizlerimin üzerine düşmeden önce kapıyı kilitleyip uzaklaşmalarını bekledim. Acıdan yanan avcumu dondurucu kara bastırarak sızlanmamak için kendimi zor tutuyordum. Acı zihnimdeki tüm düşüncelerin yerini almıştı.

Vida yanımda doğrularak sırtını parmaklıklara yasladı ve gözlerini kapatarak derin bir soluk aldı.

"Dur tahmin edeyim," dedi sakinleştikten sonra. "Beyaz Çadır'da yakışıklı prensini buldun, değil mi?"

"O ve yirmi kadar başka çocuk," dedim titreyen sesimden nefret ederek. Elim alev alev yanıyordu. Alevlerden kurtulmaya çalıştım ama sanki o acı kat kat içime işliyordu.

"Bakmama izin ver," dedi. Elimi kendi avcunun içine alıp çevirdi. Öfkeden titremeye başladığında şaşırmadan edemedim.

"Kahretsin! Onu geberteceğim."

Elimi yeniden dikkatlice kar yığınının üzerine koydu.

"Başaramadım," dedim. "Tam karşımda duruyordu. Yapmam gereken tek şey... diğer elimi kullanmalıydım ya da..."

"Tatlım lütfen," dedi. "Zaten o acıdan sıyrılıp bir şey yapabilseydin, o zaman gerçekten insan olduğundan şüphe ederdim."

"Gerçekten derken?"

Omuzlarını silkti. "Cansız manken gibisin. Başkalarının

acılarından beslenen ve fiziksel olarak ağlama özürlü, hissiz, kalpsiz bir sürtüksün."

Sağlam elimi kucağıma koydum. "Karargâh'ta bana böyle mi diyorlar?"

"Hayır, Medusa diyorlar," dedi Vida. "Tek bir yanlış bakışınla beynin taşa dönüyor."

Yaratıcı. Aynı zamanda da yerinde.

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Dışarıdaki Beyaz Çadır'da," dedim. Vida'ya bakabilmek için çelik güç kaynağına dayandım. "Çok ama çok hastalar. Yarısı çoktan ölmüş gibi."

"O kadar kötüler mi?" diye sordu. "Stewart da mı?"

"Evet."

"Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Ben de neden bu kadar öfkeli olduğunu merak etmiştim."

"Evet," dedim öfkemin yeniden köpürmeye başladığını hissederek. Onu yakalamıştım neredeyse. Tam karşımdaydı ve ben bu işi bitiremeyecek kadar yavaş davranmıştım. "Öfkeliyim."

"Hey tatlım," dedi. "Bu işte artık ben de varım ve bu serserilerle nasıl oynanacağını çok iyi bilirim. Senin desteğe ihtiyacın var ve ben de yanındayım. O yüzden kendini bu işte yalnız olduğuna ikna etmeye çalışmayı bırak."

Şaşkın bir şekilde kafamı kaldırdım.

"Ama şunu da bil," diye devam etti yeniden kendi gibi konuşarak, "şu kabul töreni şeyinde birbirimizle dövüşmemiz gerekirse seni bir güzel pataklayacağım."

ON ALTI

Gökyüzünü aydınlatan son ışık hüzmesi gecenin karanlığına karışıncaya dek o hücrede kaldık. Acıkmamıza, yağmur damlalarının kar tanelerine dönüşmesine ve endişeli Jude'un çadırdan çıkıp bizi aramaya gelmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Otoparktaki elektrik direklerini aydınlatacak elektrik olmadığından silüetler dışında bir şey görmek imkânsızdı. Nihayet dost canlısı bir yüz görmeye çalışmaktan vazgeçip tüm dikkatimi yüz metre ötemizdeki deponun köşesinde toplanan çocuklara çevirdim. Knox'un vahşi bir köpeği uyutmasıyla ilgili o korkunç hikâyeyi dinlemeye öyle bir dalmıştım ki kafesin diğer ucunda belirene dek Jude'u fark etmedim.

"Roo!" diye fısıldadı. "*Roo!*"

Vida ani bir refleksle artık yerinde olmayan silahına davrandı. "Sen nasıl–?"

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Beni görmesinler diye binanın çevresinden dolaştım."

Gardiyanlarımıza son bir bakış atıp onun ışık saçan yüzüne doğru yöneldim. Tanrı'ya şükür bu defa diğer çocuklara görünmemek için eğilmesi gerektiği aklına gelmişti.

"Ne oldu?" Yaslandığında kafes sarsıldı. "Onunla sohbet edeceğini sanmıştım sadece ama o kadar geç kaldın ki... Aman Tanrım neden buradasınız? Ne yaptınız? Chubs çok..."

"Jude," dedim sözünü bölmeye çalışarak. "Jude..."

"...ben de böyle bir şey olamaz diyordum hep, Roo böyle bir şeyin olmasına izin vermez. Ama Olivia, Knox'un yaptığı tüm o korkunç şeyleri anlatınca... ve flaş belleği de üzerinde bulamadık ki bu da hâlâ ceketin içinde olduğu anlamına geliyor..."

"Jude!"

Birden durdu. "Efendim?"

"Gidip Olivia'dan montları ve çocuklardan aldıkları diğer eşyaları nerede tuttuklarını öğrenmeni istiyorum," dedim.

"Neden?" diye sordu Jude. "Liam'ınkini bulmak için mi?"

Vida onu susturmak için parmaklarını şıklattı. Ona minnettar bir bakış attım.

"Hayır, hayır, hepsini aramaya zamanımız yok. Belki başka bir çocuk falan almış olabilir. Cekete ne olduğunu bize Liam'ın kendisinin söylemesi gerek. Sen benim giydiğim ceketi bul, hani deri olan hatırladın mı? Mesaj cihazı sol cebinde olacak. Yapmanı istediğim tek şey bu."

Yüzüme bakıyordu. Neler olup bittiğini anlamadığı her hâlinden belliydi.

"Mesaj cihazı," diye tekrarladım. Vida, duruma el atarak

onu iki kaşının arasından dürttü. "Sol iç cepte. Onu alabilir misin?"

"Sen... Sen benden..."

"Evet!" dedik Vida ile aynı anda.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra, yüzünde uzun süredir görmediğim kocaman bir gülümseme belirdi.

"Tamam, süper!" dedi. "Elbette yapabilirim! Sizce kapı kilitli midir? Çünkü Eğitmen Biglow'un derslerinde Karargâh'taki o kapıyı açmayı hiç beceremediğimiştim. Bir dakika-" Jude bakışlarını Vida'dan bana çevirdiğinde gözlerindeki o heves dolu parıltı, yüzündeki gülümsemeyle birlikte birden yok oldu. "Siz niye bir kafesin içindesiniz?"

Jude'un birkaç kere araya girmesi dışında ona olanları hızla anlattım.

"O yüzden hemen giremezsin, tamam mı? Bu gece biz kabul törenindeyken yapmalısın bunu."

"O da ne?" diye sordu. "Bir dövüş falan mı olacak?"

"Önemi yok," dedim. "Bunu yapabilirsin. Çok basit. Dikkatlerini üzerimize çekeceğiz zaten. Senin tek yapman gereken, buradan görünmeden sıvışman için doğru anı kollamak. Sonra Cate'le iletişim kurup, Chubs'ın ihtiyacı olan ilaçları bulması için Nico'yu görevlendirmesini söyleyeceksin. Onlara bu ilaçlara acilen ihtiyacımız olduğunu ve yakınlarda bir yer olması gerektiğini söyle. Aklında tutabilir misin bunları?"

"Tamam." Jude bir adım geriledi. Yüzünde yeniden heyecanlı bir sırıtış belirdi. "Ben her şeyi hallederim."

Eli istemsizce boynuna, pusulanın olması gereken yere gitti.

"Nerede?" diye sordum hayretle.

"Bizi yakaladıklarında aldılar. Ama önemli değil. Onu bulurum. Muhtemelen o da odadadır."

"Diğerleri iyi mi? Liam?"

"Hmm..." Tereddütle dudaklarını ısırdı. "Pek iyi değil. Söylemiyor ama bence Chubs çok endişeli. İlaç bulamazsak Liam ve diğerlerinin ölebileceğini söyledi. Ona inanıyorum. Roo, durum kötü. Hem de çok kötü."

Elimi alnıma götürüp, gözlerimi kapatarak içimden yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım. *O orada, tam karşındaydı ve sen onu elinden kaçırdın. Liam ölecek ve sen buna mâni olamayacaksın. Onca şeyden sonra Liam ölecek ve bunun sorumlusu sensin.*

"Jude," dedim. Elimi metal parmaklıklardan geçirip onu yeniden kendime yaklaştırmak için tişörtünden çektim. Benden birkaç santim uzundu ama ben ondan bir iki yaş büyüktüm ve kimseye sezdirmeden bir yerlere girmek konusunda daha tecrübeliydim. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Sana güveniyorum. Ama yakalanacağını düşündüğün anda operasyonu boş ver, anlıyor musun? Başka bir yol bulabiliriz."

"Bu iş bende Roo," dedi kendinden emin bir şekilde. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Geriye doğru adım atarken her şey yolunda dercesine başparmağını havaya kaldırdı. İşte o an olayın ciddiyetinin farkında olmadığını bir kez daha anladım.

Derin bir nefes alarak gecenin karanlığında kayboluşunu izledim. Öyle hızlı ve kontrolsüz bir enerjiyle hareket ediyordu ki esen rüzgâr bile ona yetişebilmek için yönünü değiştirmişti sanki.

Bunu yapabileceğini biliyordum. Eğitimlerde bize öğrettikleri ilk şey, gizlice bir yere girmekti. Jude ancak yere düşen bir çift zil kadar sessiz olabilse de doğruyu söylemek gerekirse etrafta olmasa yokluğu hissedilmeyecek bir tipti. En azından kalabalığın arasında hemen fark edilmezdi.

"Ona en fazla beş dakika veriyorum," dedi Vida yanımdaki parmaklıklara yaslanarak. "O sıska kıçı en fazla beş dakika dayanabilir buna."

"O zaman sağlam bir şov yapsak iyi olur," dedim avcumu yeniden kara bastırarak. "Böylece bir şansı olur."

Gecenin ayazında, bizi almak için birer hayalet gibi sessizce çıkageldiler.

"Dur," diye mırıldandım Vida'ya. Kızlı erkekli toplam altı çocuk vardı. Tek kelime etmediler. Ben, eski keten çuvalı kafama geçirmelerine mâni olmadım ama Vida direniyor ve tek bir duyusunun bile engellenmesine izin vermiyordu.

"Sorun yok," dedim. "Burada yanımda dur."

Kollarım ve bacaklarım kaskatı kesilmişti sanki. Yürümek bile büyük azap veriyordu. Depoya doğru keskin bir dönüş yaptık. Otoparkta biriken suyun ağır botlarımı sardığını hissettim. Kısa bir süre sonra içeri girecektik. Orası en azından kuruydu.

Ama metal kapının gıcırtısını hiç duymadım. Hiç açılmadı.

Vida da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, "Ruby?"

dedi sessizce.

"Yanımdan ayrılma," dedim. Başka ne söyleyebilirdim ki zaten? Her şeyin yolunda olduğunu mu?

Ben küçükken babamın beni lise maçlarına götürdüğünü hatırladım. Genellikle futbol, bazen de beyzbol maçlarına. O, iyi bir maç izlemekten büyük keyif alırdı. Bense onu izlemekten. Muhteşem bir pası takip edebilmek için tüm bedeniyle dönüşünü, top uzağa düştüğündeyse yüzünde oluşan gülümsemeyi... Babam her iki takımın tezahüratlarını ezbere bilirdi.

O yüzden duyduğum sesler yabancı gelmemişti bana. Aç kalabalığın tezahüratları ve sonunda aynı ritimde buluşan alkışları. Bu his, daha yanan ateşin dumanı burnuma gelmeden beni germeye yetmişti.

Çocuklar beni itip kaktıkça tökezliyordum. Önce bir kaldırımdan, sonra yumuşak toprak üzerinden ve bunun ardından daha sert zemini olan bir alandan geçtik. Oldukça sert. Beni, ateşten bir duvar olduğunu düşündüğüm yerden geçirirlerken yakıcı hava kollarımı okşuyordu.

Etraftakilerin gürültüsünden kendi düşüncelerimi duyamaz olmuştum. Sadece bir anlığında, Chubs'ın adımı söyleyen sesini duydum sanki. Ardından da yumuşak sesli bir kızı. *Ruby, Ruby, Ruby, Ruby...* Ve bir şey daha diyorlardı.

Bizi küçük bir grubun önüne sürdüler. Ve o an aralarına girmemizi engellemek için bizi itiyorlarmış gibi hissettim.

Kafamdaki çuvaldan kurtulunca ılık havayı içime çektim. Bedenime binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyordum. Etrafım yüzlerle çevriliydi. Çok sayıda şişik göz, patlamış dudak,

yaralı yüz vardı. Onları görmek, yıkanmamış giysilerinin ve bedenlerinin dumanla karışmış kokusunu duymak... Kafamı çevirip bize uzanan eller arasında Chubs'ın yüzünü aradım. Alevlerin ışığı karanlık gecede parlıyordu.

Onu sonunda buldum. Olivia ile birlikteydi. Şükürler olsun ki Jude da ortalıkta yoktu. Ancak kalabalığı yarmaya çalışırlarken yüzlerine, dudaklarına ve bedenlerine yansıyan dehşeti görmemle bu rahatlık hissi bir anda yok oldu. Zihnimden yükselen panik dalgası neredeyse Beyaz Gürültü'ye eş değer bir şekilde gürlüyordu kulaklarımda.

Olivia ellerini ağzına götürmüş, bize bağırıyordu. 'Öldü,' dediğini duydum sanki.

Başka bir binanın içindeydik. Muhtemelen deponun yanındaki diğer binaydı bu. Çatının bir kısmı ve doğuya bakan duvarlar çökmüştü. Yorgun ve perişan bir hâlde olan bedenlerimizi yıkıntıların üzerinde sürüklemek zorunda kalmıştık. Burası, deponun daha ufak ve neredeyse tamamen yanmış bir versiyonuydu. Duvarlar ve beton zemin boyasızdı. Yalnızca çocukların karanlık gölgeleri düşüyordu üzerlerine. Odanın tam ortasındaki büyük metal çöp tenekelerinin içinde ateş yanıyor ve alevler beyaz giysiler içinde bizi izleyen çocuklara kadar uzanıyordu.

Thurmond'daki Fabrika'nın da böyle bir düzeni vardı. Üst kattaki PÖK askerleri, aşağıda çalışan çocukları rahatlıkla izleyebiliyorlardı. Orası da tıpkı burası gibi açık bir alandan ibaretti. Üst kat, havada asılı iki metal koridordan oluşuyordu.

Her yer bembeyazdı. Knox da asma katın kenarına, beyaz giysili çocukların ortasına kurulmuştu. Michael elinde bir

konserveyle sağında duruyordu. Yüzlerindeki o pis sırıtışı görmek acımı artırdı. Avcumu pantolonuma bastırarak ateş çemberinin ortasına doğru ilerlerken zihnim hızla çalışmaya başladı.

Kahretsin! Gerçekten de dövüşmek zorunda kalacaktık.

Vida başındaki çuvalı çıkarıp en yakındaki çöp kovasına atarken onu izledim. Boynundaki damarlar öfkeden şişmişti ve onu hiç bu kadar ağlamaklı gördüğümü hatırlamıyordum. Korkunun ne demek olduğunu işte o an hissettim. Vida'ya ihtiyacım vardı. Onun keskin içgüdülerine ve kaydedeceğini bile bile savaşmaya devam eden o inatçılığına ihtiyacım vardı.

"Benimle kal," diye mırıldandım bir kez daha. Ellerini iki yanında yumruk yaparken sanki öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

Sonra diğerlerinin arasından yükselen bir ses duyduk.

"Merhaba bayanlaaar," diye seslendi Knox. "Yaramazlık yapmıyorsunuz, değil mi?"

Ring alt katın çoğunu kaplıyordu zaten ama yine de beyazlar içinde olmayan, dışarıdan gelen çocuklara yetecek kadar yer vardı. Ama onlar, alevlerin içinden güçlükle seçtiğim Chubs bile, belli bir mesafede durmayı tercih etmişlerdi.

"Onu buraya getirebilirim," dedi Vida. "Hazırlıksız bir anında yakalayıp senin ellerine teslim edebilirim."

Başımı salladım. "Çok fazla silah var." Hepsi de bize nişan almış durumda. Ve etrafımız Mavilerle çevrili. Kendi kendine aşağı inmesini bekleyip öyle haklamalıydım onu. Dur durak bilmeden içimde kabarmaya devam eden öfkenin damarlarıma doluşunu ve zihnimdeki merhamet duygusunu yok edi-

şini hissettim. Kendimi yırtıcı bir hayvan gibi hissediyordum şimdi. Saklandığı karanlıktan çıkıp avına gerçek yüzünü gösterecek bir yırtıcı gibi.

"Kurallar çok basit," dedi Knox. "Ringin dışına çıkarsanız kaybedersiniz. Yere düşerseniz kaybedersiniz. O zaman size ne istersem yaparım. Merhamet dilemek yok. Bu ringden çıkmanın tek yolu, ayakta kalmak ya da kendinizi alevlerin üzerine atmak. Anlaşıldı mı? Tüh, nasıl da unuttum! Siz ikiniz için kurallarımı biraz esneteceğim. Yeteneklerinizi kullanmak yok. Bu bir yumruk savaşı kızlar. O yüzden kendinizi tutmayın."

Vida ile hızla birbirimize baktık. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Aklımdan geçen tek şey, hile yaptığımı anlamadan beni yenmesinin en hızlı yolunu bulmaktı. Dövüşü baştan reddetmek anlaşmayı bozardı. Ama diğer yandan Vida'nın beni alevlerle çevrili ringin dışına atması fikrine de bayıldığım söylenemezdi.

"Ya anlaşma?" diye seslendim. "Av partilerine katılmam karşılığında size vereceğim malzemeler?"

Knox malzeme kelimesini duyar duymaz burnunu çekti. Dahası çevresindeki çocuklar biraz daha öne eğildi. Liderlerinin onlardan esirgediği şeyi bir kez daha hatırlamışlardı.

"Lanet olsun!" dedi. "Ne sinir bozucusun. Sen bir kazan da sonrasını düşünürüz."

Gözlerimi kapatıp birkaç adım geriledim. Vida'nın tek darbeyle beni ringin dışına atması ne kadar zor olabilirdi ki?

"Onu getirin," diye seslendi Knox gülerek. "Ne? Gerçekten birbirinizle mi dövüşeceğinizi sandınız? Tanrım, çok ko-

miksiniz."

Vida arkamdaki açıklığa döndü. Ben bakamadım. Yüzündeki ifadeden gördüğü şeyin iyi bir şey olmadığını anlayabilmiştim.

Yukarıdan yükselen bir fısıltı hızla başka sesler tarafından susturuldu. Bir homurtu, yerde sürüklenen ağır bir şeyden gelen bir ses.

Homurtuları, derinden gelen inlemeleri ve ancak bir zincirden çıkabilecek sesleri duyunca sırtımdan aşağı ter boşandı.

Zihin ne ilginç bir şey. Benimki herkesinkinden daha da ilginç. Hatırladığı şeyler hakkında ne seçici. Hatta hangi anıların bir cam berraklığında anımsanacağı konusunda daha da seçici. Bunlar sizinle kalan ve tek bir koku ya da sesle kendilerini yeniden size hatırlatan türden anılar. Askerler beni almadan önceki hayatımı neredeyse tamamen unutmuştum. Ama kampta yaşadığım tek bir karanlık anı bile unutmam mümkün değildi.

Beni nasıl kategorize ettiklerini ve az kalsın geçemeyeceğim testi unutmam mümkün değildi.

Ben kendimi onun hafızasından silerken Sam'in yüzündeki ifadeyi unutmam mümkün değildi.

Elektrikli çitlerin üzerine vuran yaz güneşinde ya da kar taneleri altında parıldayan siyah silahların namlularını unutmam mümkün değildi.

Kafalarına deri maskeler geçirip birbirlerine zincirledikleri ve tehlikeli diye etiketledikleri o çocukları unutmam mümkün değildi.

"Ne... neler oluyor burada?" dedi Vida beni arkasına doğru çekmeye çalışırken.

İşte karşımdaydı. Yeni doğan bir gün kadar solgun yüzüyüyle ve üzerinde parçalanmış giysileriyle. İlk bakışta benimle yaşıt olduğunu düşünmüştüm ama bunu tam olarak bilebilmek imkânsızdı. Şu an çökmüş ve zayıflamıştı ama beline kemer yerine doladığı plastik poşetten bir zamanlar çok daha iri olduğu anlaşılıyordu.

Knox onu halatlar ve zincirlerle sıkıca sarmıştı. Ağzının üzerindeki bandana sarı dişlerinin arasında gerilmişti. Benimse tek düşünebildiğim şuydu: *Keşke bunu oraya değil de gözlerine bağlasalardı.*

Yara bere içindeki o hâliyle siyah ve karanlık gözlerini aramızdaki gölgelerin üzerine dikmişti. Bize bakıyordu. Doğrudan içimize.

Olivia'nın bana ne diye seslendiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Sesi zihnimde çok daha belirgindi artık.

Kırmızı. Kırmızı. Ruby, o bir Kırmızı.

ON YEDİ

KÂBUS VARDIR, *KÂBUS* VARDIR.

Kırmızı, bakışlarını yere indirirken kalın kâkülleri kaşlarının üzerine düştü. Yine de gözlerini gizleyememişti. Kıvırcık saçları arasından bizi izlemeye devam etti. Bedeni ve kasları istemsizce kasılıyormuş gibi olduğu yerde hafifçe zıpladı. Spazmı atlatmak için gözlerini kırpıştırdı. Yeniden açtığı gözleri daha büyük ve daha parlaktı. Fakat peşi sıra gelen başka bir titremeyle içinde kalan son insanlık kırıntısı da yok oldu.

"Bayanlar, size Titrek'i takdim edeyim." Knox, bu şaşkın hâlimizi görmekten zevk alıyor gibiydi. "Tasmasını tutan PÖK'ün elinden kurtulduktan sonra, Nashville civarında yakaladım onu. Elektrik çarpmış gibi titreye titreye etrafta dolaşıyordu. Ben onu eğitmeye başladıktan sonra çok aşama kaydetti." Knox, yüzünde inkâr edilemez bir dehşet ifadesi olan çocuğa el işareti yaptı ve çocuk gidip bir bıçakla Kırmızı'nın iplerini kesti.

"Bence çok iyi anlaşacaksınız," dedi Knox. "İyi eğlenceler."

Titrek ayağındaki son zinciri çıkarırken iki çocuk da koşmaya başladı. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşan çocuklar görmemiştim. Titrek öne doğru bir adım atarak çöp tenekelerinin oluşturduğu ateşten duvarın içine girdi. Parlak çemberin içinde anlık bir dalgalanma olsa da alevler eski şiddetiyle gürlemeye devam etti.

"Beş para etmez şerefsiz," diye mırıldandı Vida. "Üzerimize resmen bir katil salıyor."

Titrek isminin hakkını veriyordu. Başını önce sağa, sonra sola savurdu. Bunun ona acı verdiği belliydi. O değerli birkaç saniye içinde yüzünde değişen tek şey, kafa karışıklığına benzer bir şeyin gözlerine yansıyan ışıltısıydı.

Knox parmaklarını ağzına götürüp bir ıslık çaldı. Ve artık düşünmek için çok geçti.

Çöp tenekelerinden savrulan alevler aramıza düştüğünde Vida ile iki yana sıçradık. Ben yere düşüp yuvarlanarak tutuşan sağ paçamı söndürmeye çalışıyordum. Avcumdaki sızı içinden alevler fışkıracakmış gibi artmıştı.

Başımın üzerindeki hava hızla ısınarak nefes almamı engellemeye başladı. Çarptığım tenekedeki alevler tepemden aşağı yağıyor ve bizi beton zeminde takip ediyordu.

Kırmızı, elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklattı. Parmaklarının arasında beliren alev topunu bana fırlattı.

Ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk, diye haykırıyordu zihnim. Avuçlarımdaki teri yerdeki taşlara sildim. Güçlükle ayağa kalkıp Vida'ya baktım.

Kırmızı'nın üzerine doğru koşuyordu şimdi.

"Hayır!" diye bağırdım. Çöp tenekesinde yanan alevler

yeniden yükselmiş; ortada birleşerek ateşten köprüler oluşturmuştu. Vida, omzunu kırbaçlayan alev yüzünden acıyla inledi.

Bir an, gerçekten önündeki alevlerin içinden geçeceğini sandım. Onunla Kırmızı arasında sadece iki tane ateş topu vardı ama bunlar da güçlü, cayır cayır yanan ve tenini toprak-sı bir kahverengilikle aydınlatan ateş toplarıydı.

"Vi–!"

Kalçasının üzerine düştü ve onu Kırmızı'nın bacaklarına ulaştıracak son birkaç metreyi kayarak geçti. Kırmızı, hayvani bir homurtuyla yere düşerken seyircilerden onun sesini bastıracak bir gürültü yükseldi. Başımı kaldırıp baktım.

Çöp tenekelerinin birçoğu, alevlerin yere düştüğü yerdeki beton gibi yanıyordu. Vida'ya doğru koşarken birinin içinden geçmiştim.

Titrek yerden kalkıp büyük bir nefretle Vida'yı üzerinden attı. Yanık sırtı yere çarpmadan onu yakalayabildim. Kafası çeneme çarptığı sırada gözlerim kararda ama yine de yere düşmedik. Onu yeniden ayaklarının üzerine kaldırdım.

Eğitmen Johnson'ın karşısına sadece bir kez çıkmıştım ve 'dövüş' yalnızca on beş saniye sürmüştü. Eğitimimin başlarında, yetenek seviyemi 'ölçmesi' gerektiği zamanlarda böyle olurdu. İki hafta boyunca topallamış, sonra da uzun bir süre kollarımda morluklarla dolaşmıştım.

Eğitmen Johnson bile bu Kırmızı'nın karşısında bir papatya gibi ezilirdi. Titrek'in bedeni artık sarsılmıyordu. Hareketleri çok daha keskin, net ve kontrollüydü. İçinde bir şey harekete geçmişti sanki. Vida ile oraya buraya sıçrayarak çevresinde

dolaşıyor; savurduğu yumruklardan yüzümüzü korumaya çalışıyorduk.

Onu ilk gördüğümde acımıştım bir de.

"Hadi ama bayanlar!" diye seslendi Knox. "Bu çok sıkıcı!"

Ona tekrar saldırmadan önce Vida'nın kolunu tuttum. Titrek hemen takip etmedi bizi. Onun yerine bir panter gibi volta atarak kendi bölgesinde kaldı.

Dövüş üzerine ilk kez o zaman düşünebildim. Bedenim yorgunluktan ve acıdan sarsılıyordu. *Düşün.*

Bir rehabilitasyon kampına gitmemiş olduğu ortadaydı. En azından yakın zamanda. Belki de hiç gitmemişti. Peki o zaman giysilerini nereden almıştı? Milis Kuvvetleri'ne ait bir istasyonu soymayı akıl edecek bir tip de değildi. Aslında yüzüne yansıyan o anlık kafa karışıklığı dışında, kendisine ait herhangi bir düşüncesi de yok gibiydi. Bu da demek oluyordu ki...

Olamaz, diye düşündüm. *Bu mümkün değil.*

Ama o anda mümkün olmayan ne vardı ki?

"Jamboree," diye seslendim Vida'ya.

"Yok artık!" dedi.

Vida, Operasyon Jamboree'nin bir hayalet hikâyesi gibi anlatıldığını biliyordu. Etraftaki fısıltılardan ve kendi hayal gücünün en karanlık köşelerinden tanıyordu onu. Başkan Gray'in eğitimli Kırmızılardan oluşan gizli ordusu Birlik'te bilinen bir gerçekti. Birlik, aylar boyunca bununla ilgili bir şeyler öğrenmek için uğraşmış; ancak herhangi bir veriye ulaşamamıştı. Tüm bunlar, Federal Koalisyon'un inanamayacağı

kadar akıl almazdı. İnternet güvenliği de konu hakkındaki her bilgiyi daha uluslararası gazetelere çıkamadan siliyordu.

Vida'nın bilmediği, bu fikrin aslında Clancy'den çıktığıydı. Başkan'ın ve tüm danışmanlarının zihnine bu fikri eken oydu. Babası, sonunda oğlunun amacının ne olduğunu anlayana dek sürmüştü bu. Bu noktaya kadar da Clancy Kırmızıların eğitim programında önemli bir rol oynamıştı.

Vida'nın kafa attığı çenem büsbütün zonkluyordu. Dudağım kanamıştı. Yere tükürüp yüzümden akan teri kolumla sildim. Clancy onları nasıl kontrol etmeyi planlamıştı ki? Kırmızı bir dakika önce beyni istila edilmiş gibi davranırken, bir dakika sonra dikkatli bir askere dönüşüyordu. Kendinde olmadığı belliydi. Kendi içgüdüleri dışında hiçbir şeyi takip etmiyordu. Bu içgüdüler de tek bir şey için programlanmıştı; öldürmek.

Tanrım, dedim içimden korku dolu bakışlarla onu izlerken. *Tanrım, bu çocuklara neler yapmışlar...*

Kamp kontrol görevlileriyle PÖK'lerin tehlikeli çocukları dışarı çıkarıp öldürdüklerini düşünmüştüm hep. Bundan emindim. Bu düşünce aklımdan hiç çıkmıyor; peşimi bırakmıyordu. Nefesim kesilene dek boynumu sıkan bir el gibiydi. Clancy bunun böyle olmadığını söylediğinde çok rahatlamıştım. Ama şimdi... şimdi ölümün bundan daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüyordum.

"Hey tatlım," dedi Vida sıktığı dişlerinin arasından. "Onunla bir ekip olarak savaşmalıyız."

"Bu ne işe yarayacak?"

"O ateşi bükebiliyor ama bunu yapmak için ne kadar kon-

santre olması gerektiğine bir bak," dedi. "Onun üzerine gittiğin anda duruyor. Beyni iki şeye odaklanamıyormuş gibi."

Haklıydı. Verebileceği tüm o zarara rağmen bizden farksızdı. Yeteneklerini kullanmak için çaba sarfediyordu. Ama bu çocuk öylesine hasarlıydı ki... Gerçeklik algısı çarpıtılmıştı. Bunu zihin kontrol gücüyle Clancy mi yaptı yoksa Operasyon Jamboree'yi yöneten biri koşullanmayla mı sağladı bilmiyordum. Ancak Titrek'in birini gördüğü anda öldürmeye kodlandığı açıktı.

"Kapayın çenenizi ve dövüşün!" diye bağırdı Knox.

"Dikkatini dağıt," dedi Vida. "Bu işi bitireceğim."

Knox bize sadece ring içinde kalmamızı söylemişti. Ancak ringin şeklinden bahsetmemişti.

Ben en yakındaki varili devirirken yukarıdaki seyirciler korkuyla çığlık atmaya başladı. Yanan odun parçaları yere saçıldı ama soğuk betonun üzerindeki alevler saniyeler içinde onları izledi. Titrek yavaş yavaş sönen alevlere şaşkınlıkla bakakaldı. O arada ben çoktan diğer varile geçmiştim. Kırmızı'ya yeniden saldırdığı sırada Vida'nın sesini işittim.

"Dur!" diye bağırdı Knox. "Seni sürtük! Arkadaşın Titrek'le tek başına mücadele etmek zorunda kalacak!"

Bir bağırış dikkatimi yeniden Vida'ya çekti. Saçlarının uçlarına sıçrayan alevleri söndürmeye çalışıyordu. Nefes nefese dizlerinin üzerine düştüğünde güçlükle soluk alıyordu. Onlara doğru yöneldim ama çevrelerindeki alevler ateşten bir çember oluşturarak yeniden yükselmişti.

"Yapma Ruby!" diye bağırdı Vida.

Titrek'in bir eli onun boynunda diğeriyse havadaydı. En

yakındaki varilin içinden bir alev yükseldi ve tıpkı bir yılan gibi bileklerine dolandı. Seyirciler çığlıklar atıyordu ama duymamız gereken ses gelmiyordu. Knox onu durdurmayacaktı.

Kimse onu durdurmayacak. Parmaklarımı ağzıma götürdüm ve Knox'un yaptığı sesi taklit etmeye çalıştım ama ciğerlerimde nefes kalmamıştı. Duman gözlerimi ve boğazımı yakıyordu.

Onu öldürecek, onu öldürecek, onu öldürecek. O anda başka bir seçenek yoktu.

"Kırmızı!" diye bağırdım çatallaşmış sesimle.

Çocuk bana baktı ve işte o an, ellerimdeydi artık.

Neredeyse bilinçsizce yapmıştım bunu. Tuttuğumun bile farkında olmadığım bir nefesi dışarı veriyormuşum gibi. Zihnimdeki parmakların hareketlendiğini hissettim. Öfke, korku, çaresizlik... Her biri zihnime yayılan o sıcaklığı hissedene dek teker teker çözülmüşlerdi. Önümdeki ateşten duvar Kırmızı'nın çaresiz çırpınışları arasında titriyordu. Yukarıdan Knox'un bağırdığını duydum ama çocuk artık benimdi. Ona dokunmadan zihnine girmiştim.

Sıradan bir beyinde o kişinin düşüncelerine daldığımı hissederdim. Yavaş, kaygan bir hissiyat verirdi bu ve genellikle de ciddi bir migren kriziyle son bulurdu. Bazen yavaşça bazense bir anda düşerdim. Bir insanın hafızasının gölgesine bakarak o kişinin rüyalarına dair pek çok şeyi söyleyebilirdim.

Ama Titrek'in zihni hasarlıydı. Hem de çok ama çok hasarlı.

Zihnine girerken kendime yol açmak için çok uğraşmadım. Kırık camlardan oluşan bir yığına bıçak saplamak gi-

biydi. Hatıraları keskin ve oraya buraya dağılmış hâldeydi. Bir salıncakta sallanan koyu renk saçlı bir kız gördüm. Fırına eğilmiş bir kadın, yeşil kertenkeleler, bir kütüphane rafına ahşap harflerle yazılmış bir isim. Sonra her şey hızlandı. Botlar, dikenli teller, bir okul servisinin suni deri yeşil koltuğu... Çamur, çamur, çamur. Kazma sesleri, zincirlerin şıkırtısı, ağızlığın batışı, karanlıkta yanan ve giderek yükselen bir ateş. Kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti. Alev alev yanan hava ciğerlerime dolmuştu.

Kırık dökük anılar arasında Clancy'nin yüzünü gördüm. Cam bir duvarın ardında tek başına dikilmiş, elini cama yaslamıştı. Ayaklı bir kâbus gibi sadece geceleri gelirdi. Clancy bir şeyler mırıldandı ve zihnindeki tüm düşünceler bir anda beyaz bir buluta dönüştü.

Seyircilerin seslerinden kendimi duyamıyordum. Tam olarak ne diye seslendiklerini de anlamıyordum bu uğultuda. Ama Kırmızı artık benim kontrolümdeydi. Onun sahip olduğu güç bana geçmişti ve ateşin damarlarımda aktığını hissedecek kadar gerçekti bu his. Knox'un ve diğerlerinin şaşkınlık içinde bize baktıkları o güvenli yere döndüm.

Artık pek güvenli değil, dedim içimden Kırmızı'ya dönerek. Bu küçük evcil hayvanını ona karşı kullandığımda Knox ne halt edecekti? Teninin alev alev yandığını hissettiğinde ne yapacaktı?

Titrek bana baktı. Göz bebekleri bir küçülüyor, bir büyüyordu. Ağzı sessizce kıpırdanmaya başladı. Ta ki acıyla inleyip sonunda ağlamaya başlayana dek. Bir emir bekliyordu. Yalnızca bir emir.

Mason.

Kapısının üzerinde yazan ve annesi onu sevgiyle yatağa yatırdığında kulağına fısıldadığı isimdi bu.

Adı Mason. Düşüncelerim birbirinin üzerine yığılıyor; az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Mavi çitli bir evde yaşıyordu Mason. Annesi ona her gün öğle yemeği hazırlıyordu. Arkadaşları ve bir köpeği vardı ve bunların hepsi adamlar gelip onu arabaya bindirdiğinde yok oldu. Yatak odasının duvarlarında White Sox posterleri asılıydı. Bisikletini evinin arkasındaki terk edilmiş arazide sürerdi. Adı Mason'dı ve bir hayatı vardı.

Bir elimi alnıma götürerek sendeledim. Onunla kurduğum bağ, zihnine dolan diğer bir anıyla koptu. Biraz ileride bir yığın molozun yanında yere düştü. Bir süre kendi nefesimden ve kalp atışlarımdan başka bir şey duyamadım. Sonra kulaklarımda keskin bir gürültü yankılandı. Hastalıklı bir çatırtı.

"Dur!" diye bağırıyordu Vida. "Durdur şunu!"

Mason'ın bir parça kırık betonu alıp kafasına vuruşunu görsem de zihnim bu hareketine bir anlam veremiyordu sanki. Vida taşı elinden güçlükle aldı. Kırmızı başını yerden kaldırıp boynunu gerdi ve kafasını yeniden yere vurdu. Durmadı. Ben ellerimi onun o ağır kafasıyla acımasız betonun arasına sokana dek.

Birden kalın duman bulutunun içinde kan belirdi. O ılık kanın saçlarının arasından süzülerek aktığını hissettim.

"Dur!" diye bağırıyordu Vida onu omuzlarından tutmaya çalışarak. Parmaklarının arasından başka beton parçalarını aldım. Bunu yapar yapmaz elim elinde öylece durdu.

"...bana yardım et," diye içini çekiyordu. "Lütfen, lütfen bana yardım et, lütfen, yapamıyorum... artık yapamıyorum Tanrım, ah Tanrım, Tanrım, yeniden geliyorlar, onları görebiliyorum, karanlığın içinden çıkıp geliyorlar..."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım kulağına.

"Bana yardım et," diyordu o sırada. "Yalvarırım."

"Her şey yoluna girecek Mason. Sorun yok, güvendesin." Yeniden düşüncelerine girebilirdim. Zihnim ihtimaller arasında gidip geliyordu. Hafızasını silebilir; yaşadıklarını ve gördüğü her şeyi ona unutturabilirdim. Ona yalnızca parkta oynadığı güneşli günleri ve annesinin tatlı gülümsemesini bırakabilirdim. Sadece iyi anıları. Bunu hak ediyordu. Mason özgür kalmalıydı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı yanakları yaşlardan ve kandan ıslanmış bir hâlde. "Eve gitmek istiyorum..."

Kurşun teğet geçerek kulağımın ucunu sıyırdı. Mason'ı korumak için ona doğru eğildiğimde ılık bir kan ve ani bir acı hissettim. Kurşun yukarıdan gelmişti. Vida'nın bir şeyler söylediğini duymuştum ama beni omzumdan tutup Kırmızı'dan uzaklaştırana kadar neler olduğunu anlayamamıştım. Knox ya da bana ateş eden her kimse bir daha o kadar kolay yapamayacaktı bunu.

Ön tarafım ılık bir ıslaklıkla kaplıydı. Tişörtüm tuhaf bir şekilde tenime yapışmıştı. Düzeltmeye çalıştım ama kendime baktığım anda ellerim dondu. Yarı şaşkın bir hâlde, kulağımın bu kadar kanamasının nasıl mümkün olduğunu düşündüm.

"Olamaz, kahretsin!" dedi Vida. "Hayır, lanet olsun!"

Doğruldum ve onun o dehşet dolu sesinin geldiği tarafa

döndüm. Kulaklarımdaki uğultu daha da kuvvetlendi. Sonra yukarıdaki çocukların ağlayışını ve fısıltılarını duydum. Hepsi de Kırmızı çocuğa bakıyordu. Kurşunun girdiği boğazından oluk oluk kan akıyordu. Ellerini toprağa geçirmiş bir hâlde tükürükler saçarak nefes almaya çalışıyordu. Nefes alış verişlerinin arası giderek daha da uzadı ve son nefesini verip yere yığıldı.

Ne konuşabiliyor, ne duyabiliyor, ne de görebiliyordum. O an aklımda sadece Mason vardı. Ellerim kendiliğinden havaya kalkarken, gözlerimi beton zemine yayılan kan birikintisinden alamıyordum.

"Iskaladım," dedi Knox. Gümüş rengi silahını yere indirdi. "Ah ne yapalım. Annem bozuk oyuncakları atmak gerektiğini söylerdi hep."

İçimdeki öfke bir ateş gibi yükseldi ve direncimi kırıp tüm bedenimi kavurdu. Ne yapacağımı düşünmeme gerek bile yoktu. Bir seçenek yoktu ortada. Ayağa kalktım ve ona döndüm.

Ukala ukala gülümseyerek bana bakması bardağı taşıran son damla olmuştu. İçimde yükselen öfke dalgası dışarı sızarak mükemmel bir saldırı formu alıyordu.

Knox'un zihni, benimkinin üzerinde giderek yükseldi. Ta ki ben tam anlamıyla içeri girip zihnime akan anılarla karşılaşana kadar. Onları incelemeye sabrım yoktu. Umurumda da değildi zaten. Yumruklardan, zincirlerden, onun karanlık dünyasındaki öfkeli sözcüklerden oluşan anıların üzerinde hiç durmadan, askerî akademi, kazınan saçlar ve dayak görüntüleriyle bezenmiş hatıralarına girdim. Knox dizlerinin

üzerine düşene kadar zihnini zorlamaya devam ettim.

Sanki odadaki oksijen tükenmişti. Varillerin içinde yanmaya devam eden odun parçaları hafif hafif çıtırdıyordu. Vida'nın acı dolu bir nefes alarak yanıma geldiğini duydum. Dünyada Knox'la benden başka hiç kimse yokmuş gibiydi.

"Knox...?" Yanındaki çocuğun silahı hâlâ bize dönüktü ama bakışlarını da Knox'dan ayıramıyordu. Knox ellerini saçlarına götürüp öne arkaya sallanmaya başladığında hepimizin yaptığı gibi o da onu izliyordu.

"Buraya gel," dedim sakince. "Hemen."

Çocuklardan birkaçı onu tutmak için uğraşsa da hiçbiri başaramadı. Gücüm karşısında ürperdim. Onun üzerindeki kontrolüm öyle kuvvetliydi ki bana ulaşmak için onlarla âdeta mücadele ediyordu. Yolun sonunda halattan bir merdiven buldu ve aşağı inmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri. "Knox! Neler oluyor?"

Knox, yerde boylu boyunca uzanan ve kocaman açtığı gözleriyle yerden olan biteni izleyen Vida'nın yanından geçti. Vida o an ne yapmak isteğimi anlamış mıydı yoksa sadece durumdan mı faydalanmak istemişti, bilmiyorum. Ancak terden sırılsıklam olan başını kaldırıp ona çelme taktı. Böylece Knox ayaklarımın ucuna savruldu.

"Mutlu musunuz?" diye bağırdı ona ve çevremizdeki çocuklara. "Bunu izlemekten keyif aldınız mı? Aptal sınavınızı geçtik mi?"

Belli ki bir çocuğun bu testten geçip geçmediğine sadece biri karar verebiliyordu ve o da şu an benim ayaklarımın dibindeydi.

"Özür dilemeni istiyorum," dedim. "Şimdi. Mason'dan. Ve yaptığın her şey için tüm çocuklardan. İhtiyaçları olan ya da hak ettikleri şeyleri onlara vermediğin için." Ona doğru eğildim. "Dışarıda ölüme terk ettiğin çocuklardan özür dilemeni istiyorum. Değersiz olduklarını söylediğin ve görünmezlermiş gibi davrandığın o çocuklardan. Gerçek şu ki onlar bana *görünmez* gelmiyor."

"Üzgünüm." Kelime ağzından bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. Çocuklardan birkaçı hayretler içinde tepki verseler de birçoğu nefesini tutmuş izliyordu. Ve etrafımı saran yüzlerden tek kelimelik bir özrün yeterli olmayacağını görebiliyordum. Asla olmazdı.

"Onlara gerçek ismini söyle," diye emrettim.

Göz bebekleri büyüdü; mücadele etmek ister gibiydi. Onun üzerindeki etkimi daha da artırdım. O, ayaklarımın altında titrerken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Wes Truman."

"Peki sen Kaçak Çocuk musun Wes?"

Bakışlarını yerden kaldırmadan başını salladı.

"Malzemeleri nasıl aldığını anlat onlara," dedim. "Bir paket sigara istediğinde o çadırdaki çocuklara ne oluyor?"

Yıkık duvarın olduğu taraftan gelen ayak seslerini duysam da dikkatimi yerde yatan bu zavallı çocuktan ayırmadım.

"Ben... onları takas ediyorum."

"PÖK askerleriyle mi?"

Dudağını ısırıp başıyla onayladı.

Sessizlik şimdi birden bozulmuştu. Ürkek haykırışlar, sessiz çığlıklar ve zayıf protestolar arasından tek bir kelime du-

yuluyordu: *Turuncu.*

"Biri onu dışarı çıkarsın!" diye bağırdı bir çocuk. "Ateş edin! Bunu hepimize yapacak..."

"Şimdi ne olduğumu biliyorsunuz," diye seslendim kalabalığa. "Fakat aynı zamanda onun ağzından çıkan her kelimenin doğru olduğunu da biliyorsunuz demektir bu. En başından beri size yalan söyledi, değersiz ve kendi kararlarını alamayan mahlûklar gibi davrandı hepinize. Ama bu iş bu gece burada bitiyor. Hemen şimdi." Açık avuçlarına boş boş bakan Knox'a döndüm yeniden. "Bu gece gitmeni ve bir daha asla geri dönmemeni istiyorum. Tabii..." dedim bana bakan yüzlere dönerek, "buna bir itirazı olan yoksa?"

Bir parçam sadece korkudan sessiz kaldıklarını biliyor olmalıydı. Önceden bana kafa tutan çocuklar, bakışlarım üzerlerinde gezinirken sus pus olmuşlardı şimdi. Ellerindeki silahlarla hiçbir şey yapamıyorlardı. *Hepiniz benimle aynı fikirdesiniz,* diye düşündüm. *Öylesiniz ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.*

Çok kolay olmuştu. Biraz önce bana karşı çıkan çocuklar başlarıyla onaylayıp karanlığa çekilmişlerdi. Yapmam gereken tek şey, zihinlerine doğru görüntüleri yerleştirmek ve onlar daha ne yaptığımı anlayamadan dört beş tanesinin zihninde gezinmekti. Knox'a döndüm. Düşüncelerini kendi zihnimin görüntüleriyle doldururken tiksintiyle dudağımı büktüm. Dondurucu soğukla mücadele edişi, öksürüşü, batıya doğru giderken zayıf düşüşü, kendini savunamaz hâle gelişi ve sonsuza dek ortadan kayboluşu... Liam'ın çektiği her acıyı o da çeksin istiyordum. Onu yaratan bu dünyada boğulsun istiyordum.

Ayağa kalkıp ellerini topraktan ayırışını izledim. Yavaş hareket ediyor; yıkılan duvarın önündeki çocukların arasında ilerliyordu. Bir an için onu geri çevirip bana karşı gelecekleri sandım ama öndeki kız, Olivia, kenara çekildi. Kollarını göğsünde bağlayıp soğukkanlılıkla onu izledi. Kalabalık da aynısını yaparken gürültü yeniden yükseldi. Tükürükler, homurdanmalar, hırıltılar... Kelimelerin kifayetsiz kaldığı her şeyi anlatıyordu aslında. Yukarıdan bizi izleyenler de onlara eşlik etti. Aylardır, yıllardır içlerinde biriktirdikleri öfke ve umutsuzluğu serbest bırakmışlardı şimdi. Bu öyle yoğun bir histi ki... Uzanıp elimi boğazıma götürdüm. Nabzım giderek hızlanıyordu.

Bir dakika önce buradaydı ama şimdi yok oldu. Beni güçlendiren öfkemin de onunla birlikte o kapıdan çıktığını ve unutulmaya yüz tutan eski bir anı gibi giderek uzaklaştığını hissettim. Bunu düşündüm, yani onu geri çağırmayı. Bir anda yaptığım her şey yeterli değilmiş gibi geldi. O çok daha kötüsünü hak ediyordu. O çevresindeki çocukların gözünün yaşına bile bakmazken ben neden ona böyle bir şans vermiştim ki?

Vida endişe dolu gözleriyle bana bakarak yanıma geldi. Elleri parçalanmış pantolonundaydı. Aramızda belli bir mesafe bırakarak durdu. Beni ömründe ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Ona ne olduğunu soracaktım ki koluma girip beni çeviren bir kol hissettim.

Chubs dudaklarını sıkıyordu. Gözleri, alevlerin gölgelediği gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Bu gece olan onca şeyden sonra bile ondan sıyrılıp geri çekilme gücünü kendimde bulabilmeme şaşıyordum. Beni kolumdan tutup dışarı çıkara-

rak sırtımı yakan gözlerden uzaklaştırmayı denedi.

Ama artık ne olduğumu bildikleri için bu çocuklardan ya da bana yapacaklarından korkmuyordum. Bunu ifade edecek doğru kelimeleri bulsaydım ona da anlatırdım. Daha önceden grubumuzu bir arada tutacak kadar güçlü olmadığımı söylerdim. Bizi ayırmaya çalışan dünyada onları korumaya yetecek kontrolümün ve gücümün olmadığını anlatırdım. Ama şimdi vardı.

Odanın havası yavaş yavaş değişiyordu. O anda içerideki herkesle bir bütün olmuştum sanki. Yaşadıkları rahatlamayı, soğuk ama tatlı tatlı yağan bir yağmur gibi tenimde hissediyordum. İlk hareketi yapmamı beklediklerini anlamam ise biraz zamanımı aldı.

Kalabalığı yararak bana doğru koşan Jude'u gördüm göz ucuyla. Mesaj cihazı duyabileceğim kadar şiddetle titriyordu elinde. İhtiyacım olan tek onayı da yüzüne yayılan gülümsemede gördüm.

Fakat sonra bakışları başka yöne kaydı. Artık beni görmediği belliydi. Sadece arkamdaki enkazı, betonun üzerine tutunmuş alevleri, Mason'ı ve onun çok uzaklara dalan boş, siyah bakışlarını görüyordu.

"Sorun yok," dedim sessizliği bozarak. "Biz iyiyiz."

Diğerlerinin dediklerime inanıp inanmaması önemli de değildi aslında. Ne olursa olsun hepsi beni takip etmişti.

ON SEKİZ

Bunu duyabiliyorsanız siz de bizdensiniz demektir. Ve bizdenseniz bizi bulabilirsiniz. Lake Prince. Virginia...

Clancy'nin küçük hoparlörden yükselen sesi tüylerimi diken diken etmişti. Olivia onu Knox'un platformunun ucuna yerleştirmiş; Jude da beş dakika boyunca dinleyebilmemiz için pilleri şarj etmişti.

"Bu neden hâlâ yayınlanıyor?" diye sordum. "Ben East River'dan gönderildiğini sanıyordum?"

Olivia başını salladı. "Mesaj Oklahoma'ya kadar ulaşabilsin diye birden çok merkezden yayınlatıyordu bunu Clancy. Diğerlerini kapatmak gerektiğini düşünmedi sanırım."

İlk kez herkesi depoya toplayabilmiş ve adam gibi bir sayım yapabilmiştik. Elli bir çocuk küçük aletin çevresinde toplanmış, cihazdan yükselen sözcükleri ve parazit sesini hayretle dinliyorlardı.

Olivia bunu daha fazla dinleyemeyeceğini anlayınca gidip aleti kapattı. Sükûnet ve merak duygusu da onunla birlikte

ortadan kayboldu. Herkes bir şeyler sorup duruyordu. Sesin sahibini merak ediyorlardı. Bu aletin nereden geldiğini, Beyaz Çadır'daki çocukların neden içeri alındığını ve içinde ateş yanan varillerin neden onların yakınına taşındığını da.

"Şimdi inandınız mı peki?" diye sordum hepsine. "Knox hiçbir zaman Kaçak Çocuk olmamıştı. En azından gerçek Kaçak Çocuk. Ve burası da East River değil."

Bunu yapmak zorunda olmamızdan bile rahatsızdım. Bir önceki gece söylediklerime çocuklardan çoğunun inandığı belliydi ama avcı ekiplerden birkaçı hâlâ Knox'a olan sadakatlerinde direniyorlardı. Belki de sadece artık Knox saçma kanunlarıyla etrafta olmadığından büyük paya sahip olamayacakları korkusuyla böyle davranıyorlardı.

Ya da belki de burarın gerçekten East River olduğuna kendilerini inandırmışlardı.

Platformun köşesine, Olivia'nın yanına oturdum. Önümde yatan çocuklar Knox'un zalimliğinin izlerini taşıyordu. Yanıklar. Açlık. Tavandaki çatlaklardan giren rüzgârın uğultusuyla yerinden sıçramalar...

"Herkes için yeterli mi?" diye sordu Olivia eski aletin önünde duran beyazlı çocuğa. Brett artık Knox'un küçük bekçi köpeği değildi. On yedi yaşında, Nashville'de doğup büyümüş ve hayatı boyunca herhangi bir kampa ayak basmamış bir çocuktu sadece. Ve belli ki olayları biraz zor idrak ediyordu.

"Tekrar çal," dedi. "Bir kez daha."

Clancy'nin sesinde bir öz güven vardı ve bu yüzden ağzından çıkan her kelime dinlenirdi. Elimin tersiyle alnımı sildik-

ten sonra son Virginia kelimesini duymamla rahat bir nefes aldım.

"Bunun gerçek Kaçak Çocuk olduğunu nereden bileceğiz peki?" diye sordu Brett. Diğer üç av ekibini ve liderlerini buraya çağıran oydu. Michael, Foster ve Diego. Aynı zamanda Mason'ı gömerken bizi izlemek konusunda ısrar eden de oydu. Bize ne yardımcı olmuş ne de taziyelerini sunmuştu. Hatta yanık avcumla küreği donmuş toprağa saplamaya çalışırken bile kılını kıpırdatmamıştı.

Yine de onu anlıyordum. Biz yabancıydık. Sistemlerini çökertmiştik. Tek korktuğum, bu küçük devrimimizden rahatsız olup malzeme akışını durdurmak için diğerlerini ikna etmesiydi. Şu anda bile omzunun üzerinden, hasta çocuklarla ilgilenen Chubs'ı izliyordu.

Onun, bu topluluğun önemli bir unsuru olduğunu giderek daha net görüyordum. O bizim tarafımızda olursa diğerleri de kendiliğinden bize katılırdı. Ama zamanımız tükeniyordu. Çünkü Chubs, Liam'ın ateşini ölçerken dudaklarını daha çok sıkmaya başlamıştı.

"Ben size gerçekten başka bir şey vermek için burada bulunmuyorum," dedi Olivia. "Bu konuda uzun süre sessiz kaldım. Daha iyiye gideceğini ya da davranışlarını değiştireceğini umuyordum. Olmadı. Daha kötüye gitti. Ve Ruby onu yollamasaydı... Bir sonraki hareketinin ne olacağını bilmiyorum ama oradaki çocukların hiçbirinin hayatta kalamayacağını biliyorum."

"Onları gerçekten takas mı ediyordu? Kaçmaya çalıştıklarını ve icaplarına baktığını söylemişti bana." Bu soru, geldi-

ğimiz gün Knox'un kucağında oturan küçük kızdan gelmişti. Hangardan aldığım battaniyeleri verdiğim ilk çocuklardan biriydi o. İçerideki her şeyi çıkarmış ve kalanları herkesin görmesi için deponun ortasına sermiştik. Yaşça büyük çocuklardan bazıları eşyalarını isteyecek kadar cesur davranmış ama çoğu boş gözlerle ne demek istediğimizi anlamadan bakmışlardı.

Olivia başıyla onayladığında mırıltılar yükseldi. "Ben buraya geldiğimden beri en az on bir kişi takas edildi."

"Yiyecek almak için yapması gerekeni yaptı," dedi Michael. "Birilerini feda etmemiz lazım. Adil olan bu."

"Hasta bir çocuğun, çalışamayacak kadar zayıf olduğu için açlıktan ölmesinin neresi adil? Üstelik çalışamadığı için iyileşme şansı da yok," dedi Olivia öfkeyle. "Bunun neresi adil?"

Sarı saçlarını arkasına atarak platformun üzerinde ayağa kalktı. Selvi boyuyla ayakta dikiliyordu şimdi. "Bakın... böyle olmak zorunda değil. Ben East River'da yaşadım ve hayatın başka türlü olabileceğini de gördüm. Orada bir sürü kış ve yaz geçirdim. Ve bir kez bile aç kalmadım. Bir kez bile korkuya kapılmadım. Orası... orası güzel bir yerdi çünkü birbirimizle ilgileniyorduk."

Son darbeyi indirmesini, tüm bu rüyanın nasıl sona erdiğini ve bunun arkasındaki kişinin bir yalancıdan başka bir şey olmadığını anlatmasını bekledim. Ama tüm bunları anlayıp kabullenmeye çalışan Brett, onu büyük bir dikkatle dinliyor ve yüzündeki gerginlik onun her kelimesiyle gevşiyordu. Sonunda Olivia konuşurken başıyla onaylamaya başladı.

"Bunu burada da sağlayabiliriz," diye devam etti. "Yapa-

bileceğimizi biliyorum. Gıda yetiştirecek toprağımız; güvenlik önlemlerini artırma yollarımız var. Yalnızca tek bir tane Kaçak Çocuk olmak zorunda değil. Ya da bir tane East River. Kendi East River'ımızı kurabiliriz."

"Bunu nasıl yapacağız acaba?" diye sordu Michael. Başını salladığında gömleğinin yakasından pembe yaraları görünüyordu. Parmağıyla ortadaki malzeme stokunu gösterdi. "Çirkin olduğun kadar aptalsın da, değil mi?"

"Hey!" dedi Brett ona doğru tehditkâr bir adım atarak. Michael söylenerek geri çekildi.

"Oradaki çocukların hayatta kalmasını sağlayarak başlayacağız," diye devam etti Olivia. "Hepimiz bu kışı atlatacağız. Bu işte Ruby ile bana yardım ederseniz kendimizi aylarca besleyebiliriz. Hem onların hayatını hem de kendi hayatımızı kurtarmış olacağız."

"Peki, bu büyülü yer nerede?" diye sordu Michael.

"John C. Tune Havalimanı'ndaki hangarlardan birinde," dedi Olivia gözlerinin içine bakarak. "Yerini bilen var mı?"

Brett elini kaldırdı. "Buradan birkaç km ötede sanırım. En fazla on."

"Pekâlâ," dedi Olivia. Pantolonu kalçasından aşağı düşüyordu. Açıkta kalan kısmı da hangardaki yığın arasından kendine seçtiği montla örtmüştü. "Yapılabilir."

"Hayır," dedi Michael. "Bu bir tuzak. Ve bu boktan gösteriye kim katılmak istiyorsa başına gelecekleri hak ediyor demektir."

Beyazlı çocuklar –avcılar– huzursuzlanmaya başlamıştı. Hemen düşündüm. Olivia yeniden konuşmaya başladığında

bakışlarımı ona çevirmiştim.

"Bakın, eğer bunun işe yaramasını istiyorsak ki bence yarayacak, işler değişmek zorunda. Biz sadece bir Maviler kabilesi olamayız. Hayır... hayır beni dinleyin!" Olivia artan protestolar karşısında sesini yükseltti. "Bunun renklerle bir ilgisi yok. En başından beri olmamalıydı. Burası birbirimizi renklerine göre ayırmadığımız ve saygı duyduğumuz bir yer olmalıydı. Birbirinize ve yeteneklerinize saygı duyamıyorsanız, birbirinizi anlamaya çalışmayacaksanız o zaman burası size göre bir yer değildir."

"Peki, buna sen nasıl karar veriyorsun?" diye sordu Michael. "Sen kimsin ki burada öne çıkıp konuşuyorsun? Daha önceden gayet iyi işleyen bir sistemimiz vardı. Yumuşamamızı mı istiyorsun? Sadece diğer Mavilerle birlikte olmamızın bir sebebi var. Geride kalan sizler öyle zavallısınız ki kendinizi bile korumaktan bile acizsiniz."

Olivia tereddüt ederek durdu. Kendisiyle ilgili şüpheleri su yüzüne çıkmıştı. Bu duygu tüm bedenini kaplamıştı şimdi. Sanki gözlerimin önünde çöküyordu. İstenmeyen bir kalp atışı gibi anlık bir panik duygusu hissettim içimde. Henüz işimiz bitmemişti. Onun yardımına ihtiyacım vardı. Güçlü olmasına ihtiyacım vardı.

"Rengimiz siyah."

Bu sözcükleri duyduğumda anıların beni yeniden ele geçirmemesi için direndim. Kulaklarım, Liam'ın aylar önce o kibar, güneyli aksanıyla söylediği kelimelerle dolmuştu şimdi. "Rengimiz hâlâ siyah."

Anlamıştı. Bunu açıklamak için süslü kelimelere ihtiyacım

yoktu. Zaten oranın bize ne ifade ettiğini anlatmaya yetebilecek bir kelime de yoktu. Orada beraberdik; birlikte yaşamış, birlikte çalışmış ve birlikte hayatta kalmıştık. East River sadece bir kamp değildi. Bir fikirdi, uyarı ateşiydi. Bir inançtı. Kaçak Çocuk Clancy olabilirdi ama sistemi devam ettiren diğer çocuklar da öyleydi. Kimliğini gizlemeyen, ne olduğundan utanmayan diğer çocuklar.

"Akıllı olmak, zayıf olmak anlamına gelmez," diye devam ettim. "İster kalın ister gidin ama şunu unutmayın; kaçacaksanız bunu yalnız yapacaksınız. Ve inanın bana bu uzun ve yalnız bir yolculuk olacak."

"Doğru," dedi Olivia sonunda. "Gitmek istiyorsanız şimdi gidin. Sadece şunu unutmayın; bugünden sonra onlar sizi yakalayana dek duramayacaksınız. Asla."

"Bu aptalca!" diye bağırdı Michael. "Bu şekilde olmaması lazım. Adamlarımdan birinin bile sizi destekleyeceğine inanıyorsanız..."

"İkile o hâlde," dedi Olivia. "Beğenmiyorsan git. Bu, sadece burada olmak istiyorsan işe yarar zaten. İhtiyacın olan her şeyi al ve git."

Küçük platformdan aşağı inip yanına doğru yürüdüm. Ondan uzaktayken Michael kendinden gayet emin görünüyordu ama şimdi nasıl titrediğini görebiliyordum. Boyu benden bir karış uzun, benden çok daha iri ve silahlıydı... Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu. Dün gece yaşananları zihninde canlandırdığını anlamak için oraya girmeme gerek yoktu. Kafası, Knox'a yaptıklarıma yoğunlaşmıştı şimdi.

Ve ona yapamadıklarıma.

Bu düşünceyle bir anda olduğum yerde kalakaldım. Onu etkim altına alabilirdim; benim için çocuk oyuncağıydı bu. Ama Michael öylesine bariz bir düşmanlık sergiliyordu ki fikirlerini şimdi değiştirsem herkes bu durumdan şüphelenirdi. Aynısını onlara da yapabileceğimi bilirlerdi. Benden yine eskisi kadar korkarlardı ve işte o zaman bir şeyler planlamayı düşünecek raddeye gelirlerdi.

Michael derin derin nefes alarak yüzüme bakıyordu. Olivia, göğsünde bağladığı kollarıyla arkamdaydı. Michael dudaklarını yalayıp hareketlendi. Yanındaki eski av silahı attığı her adımda sallanıyordu.

"Hayır, dostum," dedi bir başka beyazlı çocuk onu omzundan tutarak. "Kalamayız."

Michael omzunu sallayarak çocuktan kurtuldu. Yükleme kapısına doğru yönelmişti ki durup Brett'e döndü. "Sen de ha?"

"İşler kötüye gittiğinde düzeltmen gerekir," dedi Brett usulca.

Michael'ın avcı ekibindeki sekiz çocuktan beş tanesi tek kelime etmeden onun peşinden gittiler. Ne ortadaki malzemelerden bir şey aldılar ne de onlara veda etmek için uzanan ellere karşılık verdiler. Ve aralarından sadece biri dönüp bana baktı.

Sayfalarını benim için çevirdiği bir kitap gibi okuyabiliyordum aklındaki planı. *Gece yarısı kampa geri dön, depoya gir, yataklarında uyuyan her bir çocuğa ateş et ve topladıkları tüm malzemeyi çal.*

Birden taş kestim. Başımı sallayıp zihnindeki bu planı sil-

dim.

"Başka gitmek isteyen?" diye sordu Olivia karşısındaki kalabalığı inceleyerek. "Yok mu? Pekâlâ. O hâlde işe koyulalım."

Beyaz Çadır'ın önceki sakinleri, malzemelerin yanına, etraflarını saran çöp tenekelerinin ortasına yatırılmıştı. Ben içeri girmeye çalışırken Vida'nın omzuyla ilgilenen Chubs başını kaldırıp bana baktı. İs kokusu, zihnimi anı bombardımanına tutuyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimin önünden Mason'ın yüzü silinene dek elimi ağzıma bastırdım. Uyuyan çocukların üzerlerinden geçtim. Chubs onları iki sıra hâlinde yatırmıştı. Artık üst üste yatmıyorlardı.

"Bu işte çok kötüsün!" dedi Vida. "Dur yanımda zımpara var, bir de onu kullan istersen! Üzerine biraz su dök ve kendi hâline bırak Tanrı aşkına!"

Chubs'ın önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Dirsekleri dizlerinde, yüzü avuçlarının arasındaydı. Ona her bakışım bana dün geceyi hatırlatıyordu şimdi. Depoya döndüğümüzde Vida'nın o uzun saçlarından geriye pek bir şey kalmadığını görmüştük. Şükürler olsun ki kafatasına ulaşmadan alevleri söndürmeyi başarmıştı ancak o parlak mavi kısımlar gitmiş ve saçları kısalı uzunlu, dağınık bir şekil almıştı. Jude'un depodan aldığı bıçakla onları tek bir darbede kesmişti. Kıvırcık saçları şimdi çenesinin hizasındaydı.

"Eminim zımpara daha hızlı iyileştirirdi bunu," diye mırıldandı Chubs. "Ama sırtında biraz deri kalmasını isteyeceğini

Bu düşünceyle bir anda olduğum yerde kalakaldım. Onu etkim altına alabilirdim; benim için çocuk oyuncağıydı bu. Ama Michael öylesine bariz bir düşmanlık sergiliyordu ki fikirlerini şimdi değiştirsem herkes bu durumdan şüphelenirdi. Aynısını onlara da yapabileceğimi bilirlerdi. Benden yine eskisi kadar korkarlardı ve işte o zaman bir şeyler planlamayı düşünecek raddeye gelirlerdi.

Michael derin derin nefes alarak yüzüme bakıyordu. Olivia, göğsünde bağladığı kollarıyla arkamdaydı. Michael dudaklarını yalayıp hareketlendi. Yanındaki eski av silahı attığı her adımda sallanıyordu.

"Hayır, dostum," dedi bir başka beyazlı çocuk onu omzundan tutarak. "Kalamayız."

Michael omzunu sallayarak çocuktan kurtuldu. Yükleme kapısına doğru yönelmişti ki durup Brett'e döndü. "Sen de ha?"

"İşler kötüye gittiğinde düzeltmen gerekir," dedi Brett usulca.

Michael'ın avcı ekibindeki sekiz çocuktan beş tanesi tek kelime etmeden onun peşinden gittiler. Ne ortadaki malzemelerden bir şey aldılar ne de onlara veda etmek için uzanan ellere karşılık verdiler. Ve aralarından sadece biri dönüp bana baktı.

Sayfalarını benim için çevirdiği bir kitap gibi okuyabiliyordum aklındaki planı. *Gece yarısı kampa geri dön, depoya gir, yataklarında uyuyan her bir çocuğa ateş et ve topladıkları tüm malzemeyi çal.*

Birden taş kestim. Başımı sallayıp zihnindeki bu planı sil-

dim.

"Başka gitmek isteyen?" diye sordu Olivia karşısındaki kalabalığı inceleyerek. "Yok mu? Pekâlâ. O hâlde işe koyulalım."

Beyaz Çadır'ın önceki sakinleri, malzemelerin yanına, etraflarını saran çöp tenekelerinin ortasına yatırılmıştı. Ben içeri girmeye çalışırken Vida'nın omzuyla ilgilenen Chubs başını kaldırıp bana baktı. İs kokusu, zihnimi anı bombardımanına tutuyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimin önünden Mason'ın yüzü silinene dek elimi ağzıma bastırdım. Uyuyan çocukların üzerlerinden geçtim. Chubs onları iki sıra hâlinde yatırmıştı. Artık üst üste yatmıyorlardı.

"Bu işte çok kötüsün!" dedi Vida. "Dur yanımda zımpara var, bir de onu kullan istersen! Üzerine biraz su dök ve kendi hâline bırak Tanrı aşkına!"

Chubs'ın önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Dirsekleri dizlerinde, yüzü avuçlarının arasındaydı. Ona her bakışım bana dün geceyi hatırlatıyordu şimdi. Depoya döndüğümüzde Vida'nın o uzun saçlarından geriye pek bir şey kalmadığını görmüştük. Şükürler olsun ki kafatasına ulaşmadan alevleri söndürmeyi başarmıştı ancak o parlak mavi kısımlar gitmiş ve saçları kısalı uzunlu, dağınık bir şekil almıştı. Jude'un depodan aldığı bıçakla onları tek bir darbede kesmişti. Kıvırcık saçları şimdi çenesinin hizasındaydı.

"Eminim zımpara daha hızlı iyileştirirdi bunu," diye mırıldandı Chubs. "Ama sırtında biraz deri kalmasını isteyeceğini

düşünüyorum."

Üst dudağına damlayan teri yaladı. Yanan tişörtünün omuzlarına yapışan parçalarını temizlemek onun için acı verici bir süreçti ve bir saati geçkin süredir devam ediyordu. Ve hepimiz bölgeyi dezenfekte etme çalışmalarını dinlemekten yorulmuştuk.

"Geri çekil!" dedi Vida sertçe. "Leş gibi kokuyorsun."

"Nasıl gidiyor?" diye sordum Chubs'ın yanına eğildiğimde.

"Daha iyi olabilirdi," dedi. "Tabii daha kötü de."

"Buradaki işim biter bitmez seni öldüreceğim," dedi Vida acıdan titreyen sesiyle. "Gözümü bile kırpmadan hem de."

Chubs'ın elindeki cımbız bir an için dondu. Boğazını temizledi fakat yeniden konuştuğunda sesi daha sakindi. "Lütfen. Yani bu, senden biraz olsun uzak kalabileceğim anlamına geliyorsa lütfen yap."

Daha kötü olabilirdi, dedim kendi kendime ve yeniden etrafıma göz gezdirdim. "Jude'a verdiğin tüm ilaçların listesini yaptım. İstediğin başka bir şey var mı?"

Eski bez parçasını yeniden suya daldırarak cevapladı: "Vida'nın yanıkları için steril gazlı bez, herhangi bir tür dezenfektan. Alkol gibi bir şey... Bir de varsa ilk yardım malzemesi."

"Ya diğer ilaçlar?" diye sordum, Liam'ın hareketsiz bedenine bakmamak için kendimi tutarak. "Zatürre için bir şey?"

Chubs elinin tersiyle alnını silip gözlerini bir anlığına kapadı. "Başka bir şey yok. O ilaçlar da ancak bakteriyel zatür-

rede işe yarayacaktır. Viral bir durumsa ve şimdiden bu kadar kötü olduğuna bakılırsa ilaçların faydası olur mu, emin olamıyorum."

"Yapılacak başka bir şey yok mu? Kitaba baktın mı?"

Chubs tüm yolu geri yürüyüp babasından aldığı tıbbi kitabı arabadan almış ve kullanılması gereken ilaçları bir kez daha kontrol etmişti.

Başını salladı.

Boğazımda biriken çığlığı duyabiliyordum. *O OLMAZ. Liam olmaz. Lütfen onu da alma. Acaba hastalık ortaya çıktığında, ne yaparlarsa yapsınlar çocuklarının yüzde doksan sekiz ihtimalle öleceğini öğrenen anne babalar da benim gibi mi hissetmişti?*

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Chubs. "Seninle kim gelecek?"

"Birkaç saate," dedim. "Çoğunlukla avcı ekibinden olanlar gelecek. Ancak birkaçı da burada kalacak. Bir de Vida."

O çocuğun zihninde gördüğüm silah, bu gece eski evlerini geri almak için yapabilecekleri diğer planlardan endişelenmem için yeterliydi. Bir şey denemeye kalkışacak kadar aptallarsa bunun karşılığında ciddi bir acı ve travma yaşayacaklardı.

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

Vida arkasına dönüp Chubs'a uzanmaya ve yakaladığı yere yumruk atmaya çalıştı.

"İşin bitti," dedi burnundan soluyarak. Chubs ayağa kalkan Vida'nın arkasından bakarken, yaralarını sarmakta kullandığı eski tişört parçaları kucağından yere düştü. Etrafımız-

daki ateş çemberinin arasından güçlükle ilerleyişini izlerken Chubs'ın bakışları, Vida'nın attığı her aksak adımda daha da kısılıyordu. Vida yavaş yavaş gözden kaybolurken Chubs bana döndü.

"Evet," dedim. "Peşinden gitmen gerek."

Meydan okurcasına kaşını kaldırdı.

"Enfeksiyon kapacak," diye uyardım.

"Bu kız bir azizi bile katil eder. Karındeşen Jack gibi olmamak elde değil."

"Neyse ki sen bir aziz değilsin."

Ayağa kalkarken bir havluyla ılık su kovasını bana uzattı ve etrafımızdaki hasta çocukları işaret ederek konuşmaya başladı: "Beş dakikaya dönerim. Bir işe yara ve onlara su içirmeye çalış."

Çocukların arasında gezinip, onları ateşler içinde daldıkları uykularmdan uyandırarak dudaklarına su götürdüm. Ağızlarını zorla açıp suyu döküyordum ama yutmalarını sağlamak için elimden bir şey gelmezdi. Sonra yüzlerini bir bezle silip bir dizi soru soruyordum onlara. Bu sorular genellikle, 'Canın yanıyor mu?' ile başlayıp 'Dünden daha mı kötüsün?' ile bitiyordu.

Çocuklardan sadece biri cevap verebilmişti. 'Evet,' diye fısıldadı. *Evet.* Her sorumu acıklı ve yumuşak bir evetle karşıladı.

Güçlü bir öksürük, dikkatimi o tanıdık dağınık saçlı başın, üzerindeki mavi battaniyeden kurtulmaya çalıştığı noktaya çekti. Dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalışırken göğsü bir iniyor bir kalkıyordu. Beni endişelendiren bu kesik ve güçsüz

soluklarıydı. Ve bedeninin ağırlığını taşıyamayan zayıf kolları.

"Dur," dedim ona doğru giderken. "Lütfen. Her şey yolunda, sen sadece uzan..."

Liam'ın mosmor olan gözleri büyümüştü. Kolları vücudunu taşıyamıyordu. Tam yere düşecekken bir an bile düşünmeden onu omuzlarından yakalayıp dikkatli bir şekilde yerine yatırdım. Bakışlarını yüzümden hiç ayırmadı. Gözlerinin mavisi şimdi daha solgundu sanki. Ateş yüzünden daha parlak ve cam gibi görünüyorlardı.

"Dikkat et," diye mırıldandım. Ateşler içinde yanan tenine dokunduğumda ellerimin ne kadar soğuk olduğunu hissettim. Çaresizliğimi yüzüme vuruyorlardı sanki.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Liam. Bir yandan da yutkunmaya çalışıyordu. "Ne... oluyor?"

"Chubs bir şey almaya gitti," dedim sakince. "Hemen dönecek."

Liam başını hafifçe eğerek onayladı ve kısa bir iç çekişle gözlerini kapadı. Alnına düşen buklelerini düzeltmek için uzandığım sırada bana dönerek dudaklarını araladı. "Sen... çok güzelsin. Adın... ne?"

Ağzından dökülen kelimeler kalbimi durduracaktı ama bu kadar anlamlı bir cümle kurmasına hazırlıksız yakalandığımdan cevap vermem biraz zaman aldı.

"Ruby," diye tekrarladı o tatlı güneyli aksanıyla. "Tıpkı Rolling Stones'un şarkısı *'Ruby Tuesday'* gibi. Güzelmiş."

Sonra yüzündeki o ifade tamamen yok oldu. Kaşları bir şey düşünüyormuş gibi birbirine yakınlaştı; dudakları hiç ses

çıkarmadan adımı art arda tekrarladı.

Ruby.

Yanına eğilip kovayı önüme aldım. Bir elimi yerdeki avcuna koydum.

"Ruby," diye tekrarladı bulutlu gözleriyle bana bakarak. "Sen... Cole demişti ki... Hiç tanışmadığımızı söylemişti ve ben de... ben de bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm."

Bezi yüzüne götürüp üzerindeki kiri nazikçe temizledim. *Böylesi daha iyi,* diye düşündüm. Ona doğrudan dokunmuyordum. Bez, çenesindeki tüylere takıldı. Dikkatimi dudağının kenarındaki minik beyaz yaraya çevirdim. Deli gibi ona çekildiğimi hissediyor ve dudaklarımı onunkilere yapıştırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bir rüya mı?" diye sordum onu konuşturmayı umarak. "Ne tür bir rüya?"

Mümkün değildi bu... Hayır, mümkün değildi. Anılarını birbirine kattıktan sonra kafası allak bullak olan insanlar görmüştüm ama kendimi Liam'ın zihninin her bir köşesinden silmek için çok uğraşmıştım. Kendi görüntüm yerine hafif bir hava ve gölgeler bırakmıştım sadece.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Güzel bir rüya."

"Lee..."

"Benim... anahtarlar..." Sesi giderek kısılıyordu. "Gidip onu alacağız... Sanırım Zu... sanırım o koridorda şeyle birlikte... Hani şu şey..."

Koridor?

"O adamların... onu görmesini istemiyorum. Onlara zarar verecekler, ikisine birden..."

Geri çekildim ama Liam'ın eli, bir şekilde benimkini buldu ve parmakları parmaklarıma dolandı. "Kimlerden bahsediyorsun? Zu güvende. Ona kimse zarar veremez."

"Walmart... Ona şeyle... şeyle gitmesini söylemiştim... Onunla gitti... Hayır, nerede o? Zu nerede?"

"Güvende," dedim elimi geri çekmeye çalışarak. Ama elimi bırakmıyordu. Bana bir şeyler anlatmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Ve o mücadele ettikçe nefes alış verişleri daha da güçleşti. Boştaki elimi alıp yüzünü okşadım. "Liam bana bak. Zu güvende. Sen... sen rahatlamak zorundasın. Her şey yoluna girecek. O güvende."

"Güvende." Bu kelime ne kadar da anlamsızdı. Gözlerini kapattı. "Yine gitme," diye fısıldadı. "Peşinden gelemeyeceğim bir yere gitme. Lütfen, lütfen, yine yapma..."

"Ben buradayım," dedim parmağımla yanağını okşarken.

Buna bir son vermelisin. Gitmek zorundasın. Hemen.

"Yalan söyleme," diye mırıldandı uykuya dalmadan hemen önce. "Burası... burası..."

Ayağa kalktığımda görüşüm bulanıklaşmıştı ve kalbim kulaklarımda atıyordu. Görüşümün netleşmesini beklerken bir elimi ağzıma bastırdım. Diğer çocukların üzerinden geçerken onları ezmemeye çalıştım. Bana ne söylemeye çalıştığını iyi biliyordum. Bu kelimeleri daha önce de duymuştum çünkü. Kendim söylemiştim hatta. Ama bu... bu mümkün değildi.

Burası, yalan söylemek zorunda olmadığımız bir yer.

"Ruby?"

Vida ve Chubs yüzlerinde endişeli bir ifadeyle içinde ateş yanan varillerin önünde durmuş, beni izliyorlardı. Ne kadar süredir dinliyorlardı bizi? Chubs bana doğru bir adım attı fakat onu başımdan savdım. "Ben iyiyim, o sadece..."

Başımı ellerimin arasına alıp iki derin nefes aldım.

Mümkün değil.

"Emin misin?" dedi, sesi öncekinden daha da soğuktu. "Oyununu bitirdin mi?"

Bakışlarımı ayaklarından kaldırmadan başımla onayladım. Midem bulanıyordu. Liam'ın, bacaklarının arasındaki battaniyeyle mücadele ettiğini duyabiliyordum.

"Şu an, ona böyle yakın davranarak aklını daha da karıştırmakta bir sakınca görmüyor musun? Planın flaş belleği alıp bizi Birlik için terk etmek değil mi hâlâ?" dedi. "Uyandığında ne olacak?"

"Liam uyandığında, Ruby o zavallı hayatı boyunca onunla hiç tanışmamış gibi yapıp, bunalım takılmaya devam edecek tabii ki," dedi Vida hemen yakınımıza oturarak. "Çünkü bu bir al-kaç operasyonu. Ruby bu işin yalnızca bundan ibaret olduğunu biliyor, öyle değil mi? Bu konuda hislerine yenik düşmeyeceğini söylemişti, öyle değil mi?"

Güçlükle yutkundum. "Biliyorum. Ona... ona neden burada olduğumuzu söyler misin?"

"Gerçeği mi?" diye sordu Chubs acımasızca.

Her şey tek bir öksürükle başladı ama kesilen nefesi neler olduğunu anlamama yetmişti. Liam battaniyesinin altında ne-

fes almak için mücadele ederken ellerini boğazına götürmeye çalışıyordu. Yan tarafına dönmeye çalıştı ama omzunun üzerinde kendini bir türlü çeviremedi. Hangimiz önce davrandık bilmiyorum ama ben Liam'ın yanına vardığımda Chubs orada, arkadaşını boğulmaktan kurtarmak için döndürmeye çalışıyordu.

"Tamam," dedi Chubs sırtına vurabilmek için onu öne doğru eğerken. Sesi sakindi ancak alnında biriken teri görebiliyordum. "Her seferinde tek bir nefes. İyisin. İyisin."

Hiç de iyi görünmüyordu. O...

O ölecek. Ellerimi saçlarıma geçirdim. Onca şeyden sonra burada ölecek. Burada, bu şekilde... Ölümle boğuşmaktan yorgun düşmüş bir hâlde, ona ulaşamayacağım bir yere doğru uzaklaşıyordu.

"Su?" dedi Vida elindeki plastik şişeyi uzatırken. Gözlerindeki o sert bakıştan nefret ediyordum. Liam'ın durumunu değerlendirişinden ve bana doğru acıyan gözlerle bakmasından da.

"Hayır," dedi Chubs. "Solunum yolunu tıkayabilir. Ruby. Ruby o iyileşecek. Onu uyutmayacağım, böylece hareket edebilecek. O ilaçlara ihtiyacım var. Şurup, ısıtıcı, ne bulursan. Hem de hemen."

Ellerimin arasındaki başımı sallarken güçlükle nefes alıyordum.

Jude elinde tanıdık bir siyah bir ceketle çıkagelmeden hemen önce, "*Roo!*" diyen sesi duyuldu. "Buldum, buldum, buldum!"

Üçümüz birden onu susturduk.

"Buraya gel!" dedim ve ortalığı kazayla ateşe vermeden önce ceketi elinden aldım. Cole'ün anılarında bu ceketi kısa bir anlığına görmüştüm ve o zaman bile gölgelerin altında tam olarak seçilemiyordu ama yine de siyah olmasa da gördüğüm cekete çok benziyordu. Koyu griydi. İçi pamuklu kumaş, dışı parafinli kanvastı. Ve şu anki sahibinden uzun süre ayrı kalmış olsa da tıpkı onun gibi kokuyordu. Çam, is ve ter. Parmaklarımı dikişlerin üzerinde dolaştırırken Chubs'la Vida'nın bakışlarını hissedebiliyordum. Sonunda Cole'ün kumaşa diktiği sert ve dikdörtgen cihazı bulana dek parmaklarımı ceketin üzerinde gezdirmeye devam ettim.

"Haklıymış," dedim ceketi Vida'ya uzatırken. "Şimdilik içinde kalsın, giderken çıkarırız."

Bakışlarım yeniden Liam'ın o küle dönmüş yüzüne döndü. Öksürmek için uğraşıyordu, sanki öncekinden daha güçlü göründü gözüme. Boğazını tıkayan şeyi çıkarmak istiyormuş gibiydi. Arkamda duran Jude olan biteni anlamaya çalışıyordu. Yüzündeki gururlu ifade yavaş yavaş yok oldu. Şimdi omzumdan tutuyordu beni. Ya kendi dengesini sağlamaya çalışıyordu ya da benimkini. Belki de ikimizinkini de.

"Olivia'ya gidip hazır olduğumu söyleyebilir misin?" diye sordum. "Ve hey..." dedim tişörtünün arkasından yakalayarak, "sen de üzerine kalın bir şeyler giy, olur mu?"

Karşılığında aldığım tek cevap, beceriksiz bir kafa sallama oldu. Vida, 'sana *bununla* iyi şanslar' der gibi bir ifade takınmıştı. Belki de haklıydı ve onu kalmaya zorlamalıydım ama diğer yandan ne tür bir teknolojiyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Belki bir metre önündeki bir hedefi bile vuramayabilir ya da yüz metreden fazla koşamayabilirdi; ancak bir Sarı

olarak elektronik kilit ve güvenlik sistemlerini çökertmekte uzmanlaşmıştı.

Chubs'a Liam'ı yatırması için yardım ettikten sonra tam geri çekiliyordum ki Chubs birden ellerimden tuttu. Yüzünü arkadaşının solgun yüzünden bana çevirdi.

"Böylesi gerçekten birlikte kalmış olmanızdan daha mı iyi sence?"

İrkildim.

"Biz olmasak da kendi başının çaresine bakar diye düşünüp onu gözünde biraz fazla büyütmüş olabilir misin?" diye sordu. "Sadece birazcık?"

Elbette daha iyi değildi ama daha kötü de denemezdi. Chubs bu yarayı ne kadar kaşımak isterse o kadar kaşıyabilirdi ama anlamıyordu işte. Önümüzde duran Liam, içinde yaşamak zorunda bırakıldığımız dünyanın bir yansımasıydı. Alabildiğine acımasız ve sert... Ama en azından Birlik'in hedeflediği o vahşi ve affı olmayan dünyanın bir yansıması değildi.

"Bu durumdan hiç memnun değilim."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve Liam'ın üzerinden uzanıp Chubs'a sarıldım. Bu şefkat gösterime şaşırdıysa da belli etmedi. Bunun yerine sırtımı nazikçe sıvazlayarak yeniden Vida ile işine döndü. "Beni deli etsen de sana bir şey olursa yaşayamam. Emin misin? Yani ne yaptığını bildiğine yüzde yüz emin misin?"

"Evet," dedim. Maalesef. "Eğitimliyim, unuttun mu?"

Alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Bir de seni bulduğumuz zamanki hâlini düşün–"

Chubs'ın cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Onlarla karşılaştığımda ne durumda olduğumu hatırlıyordum: Paramparça olmuş, korkak bir kız. Ne gidecek bir yerim ne de bir yakınım vardı. Belki de hâlâ o kızdım ve hep öyle kalacaktım. Ama şimdi en azından kendimi yeniden inşa ediyordum. Parça parça.

ON DOKUZ

YOLA ÇIKMADAN ÖNCE GÜNEŞİN BATMASINI BEKLEDİK. KIŞIN en iyi yanı da buydu zaten. Hava hızla kararıyordu. Liam'ı aramak için yola çıkalı ne kadar zaman geçmişti, hesaplamaya çalıştım. İki hafta olmuş muydu? Aralık ayındaydık. Rhode Island'daki tren istasyonunun dijital saatinde görmüştüm tarihi. Günleri hesapladım.

"Doğum gününü kutlamadık."

Olivia ve Brett önden ilerlerken biz ekibin arkasından onları takip ediyorduk.

Jude birden Springsteen şarkısını söylemeyi bıraktı. "Ne?"

"Geçen haftaydı," dedim, yıkık bir ağaç gövdesinden atlayan Jude'u tutarken. "Bugün 18 Aralık."

"Sahiden mi?" dedi Jude dalgın dalgın kollarını ovuşturarak. "Sanırım öyle."

"On beş," dedim ıslık çalarak. "Büyüyorsun dostum."

Boynumdaki yün atkıyı tam çözmeye başlamıştım ki eliyle

itiraz edip üzerindeki ilk yardım teknisyeni önlüğüyle yürümeye devam etti. Bu kadar büyük bir grup için oldukça sessiz ilerliyorduk. Arada bir birkaç dal kırıp bir buz kütlesine basıyorduk sadece. Hâlâ Brett'in 'Cheatham Vahşi Yaşam Yönetim Alanı' dediği bölgenin içindeydik.

"Ah buldun mu?" diye sordum Jude'un avcundaki gümüş rengi şeyi gördüğümde.

Bana gösterdi. Daire şeklinde, düz bir diskti. Gümüş kaplaması, dalların arasından süzülen ay ışığında parlıyordu. Elinden alıp ılık metali avcuma koydum. Pusulanın camı iki yerden çatlamıştı.

"Evet," dedi onu geri alırken. "Bir an onu... neyse boş ver."

"Boş ver mi dedin?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

"Sadece onu bulduğuma bir an çok sevinmiştim. Sonra düşünmeye başladım. Belki de onu yanıma almamalıydım."

"Neden?"

"Çünkü onu bana Alban verdi," dedi. "Ben Karargâh'a geldikten birkaç gün sonra. Birlik'in parçası olmamdan ne kadar gurur duyduğunu söyleyip duruyordu ama sanki... şimdi ben Birlik'in bir parçası olduğum için o kadar gurur duymuyorum."

Doğru kelimeleri bulmak için derin bir soluk aldım. Jude ise omuzlarını silkip kolyeyi boynuna geçirdi. Pusula ceketinin altında kaybolduğunda '*İşte farkımız bu*,' diye düşündüm. Ben gerçeği anladığımda o rüyaya bir daha geri dönemiyordum ama Jude onun kendisini beklediği umuduna sarılıyordu hâlâ. Olan biten onca şeyden sonra Birlik'in daha farklı, daha iyi, daha düzgün işleyebileceğine inanıyordu.

Formdan düşmüş falan değildim; ancak yerdeki kalın yaprak tabakası üzerinde, tepeleri aşıp, aç karnına yürümeye çalışmak ve bu sırada sürekli Liam'ı düşünmek beni yormaya başlamıştı. Jude'un karnı da son yarım saatte en az dört kez guruldamıştı. Bizim gibi huysuzlanmasa da onun da yorulduğunu görebiliyordum.

"Gelmek üzereyiz," dedim Brett'e bakarak. Bu, onun suçu değildi. Herkesi taşıyacak bir arabamız yoktu. Cumberland Nehri'ni takip etmek de aklımıza geldi. Ancak selin üzerinden aylar geçmiş olsa da Brett, akıntının sallar için hâlâ fazla şiddetli olduğunu düşünüyordu. Yürümekten başka seçeneğimiz yoktu. Malzemeleri taşımak için çadırdan kestiğimiz parçalardan kendimize sırt çantası yapmıştık.

Jude hiçbir şey demeden şapkasını düzeltti. Şapka, kıvırcık saçlarının üzerinde öyle tuhaf duruyordu ki kulakları olduğundan daha büyük görünüyordu. Bir an, bu sevimli hâli kalbimi ısıttı.

"Ondan sonracığıma," dedi Jude. Konuyu bağlayacağım diye hep böyle saçmalardı işte. "Bu harika olacak. Hem de çok. Göz açıp kapayıncaya kadar içeri gireceğiz ve ilaçlarla yemekleri alıp çıkacağız. Bam!" Yumruk yaptığı ellerini bir anda açtı. "Biz çıkana kadar girdiğimizi anlamayacaklar bile. Efsane olacağız!"

Jude sürekli üçüncü şahıslardan bahsediyordu ama sorun da buydu zaten. Havalimanının kimin kontrolünde olduğunu ve neden malzeme stoku yaptıklarını bilmiyorduk. Nedenini öğrenmek için Cate ve Nico'ya bir mesaj göndermiştim ama biz yola çıkmadan önce sorumun cevabını alamamıştım.

Hâlâ doğuya, Nashville'in merkezine doğru ilerliyorduk. Ancak nehir kıvrıla kıvrıla akıyordu ve yine önümüzü kesmişti.

Grubun ön tarafına doğru ilerledim. Uzattığım el nihayet Olivia'nın omzunu bulduğunda Olivia uzanıp beni Cumberland Nehri'nin kenarına çekti.

"Vay canına" dedi Jude sadece.

Selin üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen şehrin neden hâlâ kapalı olduğunu anlamamıştım. Ta ki ilk bariyere gelene dek. Ama her felaket sonrası böyle olmuyor muydu zaten? Kentin silkinip tekrar ayağa kalkması zaman alıyordu. Toparlanmak, yaklaşmakta olan felaketin stresinden daha beterdi. Botlarımın altındaki toprağın bataklığa dönmesi demek bu yüzdendi. Nehir hâlâ genişliyordu. İlk fırtına dalgası, evlerin bazı kısımlarını olduğu gibi nehrin içine çekmiş ve bu evler içeride dev bariyerler oluşturarak güneşin altında pas tutmuşlardı. Korkunç bir tıkanıklıktı bu. Nehir doğal yolundan akamadığından yakındaki tarlalara ve ormana sızmaya devam ediyordu.

"Tam orada," dedi Brett uzaktaki beyaz şekilleri işaret ederek. Söylediğimizi duymuş gibi bir tanesinin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. "Gray ve adamlarının bu pisliği temizlemeye gelmesi ne hoş."

"Şimdi... yüzecek miyiz?" diye sordum güçlükle.

Olivia elimizde olan tek feneri bana doğrultarak döndü. Yüzünün yaralı kısmı yüzündeki gülümsemeyle gerilmişti. "Hayır. Birdirbir oynayacağız."

Bir avuç Mavi'yle birdirbir oynamak, bir top gibi oradan

oraya savrulmak demekti. Kurdukları sistem etkileyiciydi. Nehir, yalnızca bir Mavi'nin çocukları havalandırarak karşı kıyıya gönderemeyeceği kadar genişti. Bu yüzden Brett Olivia'yı, nehirdeki enkazdan yararlanarak ters dönmüş bir mavnanın köşesine büyük bir titizlikle kondurdu. Olivia da bir sonraki Mavi'yi biraz daha ötedeki evin çatısına gönderdi. Üçü yerlerini alınca her birimizi pek sıkıntı yaşamadan karşıya geçirebildiler. Bir süre sonra diğer kıyıda, dizlerimin üzerindeydim.

Yağan yağmurla çamurlaşmış bir başka patikada ilerlemeye başladık. Havalimanının pisti gördüğüm diğer pistlerden daha kısaydı ve türlü çeşit uçakla doluydu. Helikopterlerle özel uçakların yanında yeşil askerî araçlar vardı. Havalimanı uzun süredir kullanım dışıydı demek. Ve uçaklarla kamyonların burada olması Cate ve Nico'nun verdiği bilgilerin doğru olduğu anlamına geliyordu, yani hangarlarda başka şeyler saklıyorlardı.

Milis Kuvvetleri'nden oldukları araçlarından belli olan birileri etrafa çit çekmiş ve üzerinde **GİRMEK YASAKTIR** ve **YÜKSEK VOLTAJ** yazan tabelalar koymuştu. Olivia bir taş fırlattı. Taş geri sekerek hafif bir sesle çamura düştü. O sırada Jude elimden kurtulup çimenlerin üzerinde sürünmeye başladı.

"Hey!" diye fısıldadım. "Jude!"

Çite parmağıyla bir süre dokunduktan sonra yanımıza döndü. "Ancak ayakkabım kadar elektrik üretiyor bu çit," diye fısıldadı.

Bu işte bir iş var, diye düşündüm. Burada saklamaları ge-

reken bir şey varsa bunu koruyacak insanlar da olmalıydı... değil mi?

Önümüzdeki alanı bir kez daha taradım. Kulağımda Eğitmen March'ın sesi vardı: *Fazla iyi ve kolay görünen şey asla öyle değildir.* Vida ile bir depoya girdiğimiz simülasyon da tıpkı böyleydi. Dışarıdan her yer temiz görünüyordu ama Milis Kuvvetleri rolünü üstlenmiş ajanlar bizi içeride bekliyorlardı.

"Roo," diye homurdandı Jude. "Hadi."

Ağaçlarla hangarlar arasında bizi kamufle edebilecek doğru dürüst bir şey yoktu ama bu, Brett ve bazılarının devam etmesini engellemedi. Olivia bile kalkıp onlara katılmadan önce yorgun bir hâlde bana baktı.

"Pekâlâ," dedim Jude'a. "Yanımdan ayrılma..."

Ama o çoktan koşmaya ve araçlarla uçakların arasında ilerlemeye başlamıştı. Asfaltın ucunda durup son araç sırasının arkasında çömeldiklerinde nihayet onlara yetiştim.

"Brett ve Jude'u alacağım yanıma," dedim feneri Olivia'dan alırken. "Feneri iki defa yakarsam içerisi temiz, bir kez yakarsam geri dönün demek. Anlaşıldı mı?"

"Burada kimse yok Ruby."

"Ve bu sana tuhaf gelmiyor, öyle mi?" Her yerde tekerlek ve ayak izleri vardı. Eskiden kalmış olsalar yağmur onları çoktan silerdi.

Yakındaki otopark çoğunlukla boştu. İçeride sadece büyük tırlar vardı. Arada bir üzerlerinde bir ışık yansa da havalimanı genel anlamda karanlıktı.

Binaları dolaştıktan sonra Brett'le yeniden buluştuğumda

tam anlamıyla diken üzerindeydim. Çenemle Jude'u bıraktığımız yönü işaret ettim.

"Bu fazla kolay," diye itiraf etti Brett sonunda silahını omzuna asarken. "Herkes nerede?"

Lütfen hangarlarda olmasınlar, dedim içimden. *Lütfen.* Bu benim fikrimdi ve onları bu işe ben bulaştırmıştım. Plan elimizde patlarsa onları buradan kurtarmak benim sorumluluğumdu.

Tehlikeli olduğunu düşünse Cate bizi buraya göndermezdi, diye düşünüyordum bir yandan da. Yakalanma ihtimalimiz olduğunu bilse bunu yapmazdı.

"Diğerlerini çağır," dedim Jude'a. İçimdeki o küçük ses beni dehşete düşürmeden onu susturdum.

Bize doğru koşarlarken hepsini saydım. Yirmi bir kişi.

Avcı ekibindekiler sırtlarını duvara dayayarak Hangar 1'in gölgesine pustular. Kapıda, kırmamızın mümkün olmadığı kilitler vardı ama aynen tahmin ettiğim gibi elektronik kilitli bir de yan giriş bulunuyordu.

"Kenara çekil," dedi Jude beni eliyle iterek. "Ustanız geldi."

"Dikkat et," diye uyardım onu. "Sistemi tamamen devreden çıkarmak alarmı harekete geçirecektir."

"Harbi mi?" dedi ekrana bakarak. Jude önüne geldiğinde ekran birden aydınlandı ve üzerinde bir takım sayılar belirdi. "Bunu daha önce hiç yapmamışım gibi davranıyorsun!"

"Yapmadın," dedim. "Nico genellikle alarm sistemini uzaktan kumandayla kapatıyor."

"Detaylar, detaylar." Jude bir eliyle beni başından savarak diğer elini ekrana götürdü. "Sessiz ol da usta işini yapsın!"

"Usta biraz acele edebilir mi acaba?" dedi Brett soğuktan sağa sola sallanarak. Ben de üşümeye başlamıştım. Alnımdan damlayan ter donmak üzereydi.

"Üçe kadar sayıp kapı kolunu indir. Hazır mısın?"

Arkasından geçip kapının kolunu sıkıca tuttum. "Hazırım."

Üç dediğinde ekran karardı ve kilidin açılma sesini duyar duymaz omzumla iterek kapıyı açtım. Sistemin ışığı yeniden yandığında kırmızı bir ışık etrafı aydınlattı.

Bir alarm sesi duymayı ve küçük grubumuzun üzerinde yanıp sönen ışıklar görmeyi bekledim. Ve Jude'un dehşete kapılıp duvara sinmesini. Bekledim, bekledim, bekledim. Ama beklenecek bir şey yoktu.

"Pekâlâ!" dedi Jude. "Sistemi kapının kapalı olduğunu düşünecek şekilde programladım. Yapmamız gereken tek şey açık kalmasını sağlamak. O zaman bir sorun yaşamayız."

"Aferin," diye fısıldadım. Diğerleri, botlarının çamurlu izlerini yerde bırakarak yanımızdan geçip gitti. Kül tablasında yuvarlanmış ıslak köpekler gibi kokuyorduk.

Arkalarından içeri girerken Jude sırıtıyordu. Biri lambayı yaktığında içerisi bir anda aydınlandı. Işığa alışmak için gözlerimi bir süre ellerimle korudum.

İçerideki hava değişmişti. Jude'un yüzündeki o yerinde duramayan heyecanlı ifade yerini kafasını betona çarpan birinin şok ifadesine bırakmıştı. Bu değişim o kadar hızlı ve aniydi ki hangara bakmaya korkuyordum.

"Lanet... olsun!"

Büyük odanın içinde sıra sıra raf vardı. Aynı kütüphane rafına benziyorlardı ama ondan iki üç kat daha yükseklerdi. Askerler onları dar sıralar hâlinde dizmişlerdi. Betonun üzerindeki şeftali rengi kalın boyanın üzerinde sürtünme izleri vardı. Rafların üzeri paletler ve kutularla doluydu. Birçoğunun üzerinde bir şey yazmıyordu. Birçoğuysa plastik filmlerle sıkıca sarılmıştı.

"Üzerinde nece yazıyor?" diye sordu Olivia. En yakınındaki kutuyu tekmelemişti. Bu hareketiyle kutunun üzerini kaplayan toz havalanmış ve ahşap kutu yüksekten düşmüş gibi bir anda çatlamıştı.

"Çince mi?" diye sordu Jude. "Japonca? Korece?"

Kelimeyi tanımamıştım ama yazının üzerindeki o basit kırmızı haç işaretini biliyordum.

Haberler doğruyu söylüyorsa Amerikan Kızıl Haç Örgütü, Amerika'ya yapılan ihracat ile ithalat durduğundan beri hem fonlarını hem de malzeme stokunu kaybetmişti. İnsanlar IAAN'nin bulaşıcı olduğundan ve hastalığın sağlıklı bir ülkeye bulaşmasından korkuyorlardı. Ekonomi çöktüğünde de örgüt ancak iki üç yıl dayanabilmişti.

Peki ya şimdi bu bulduklarımız da neyin nesiydi?

"Liv... şuna bak!" dedi çocuklardan biri. O ve birkaç çocuk üst raflardan kutuları indiriyorlardı. Kutulardan birini çoktan açmışlardı. İçindeki kırmızı malzemeler yere saçıldı. Düşen kırmızı paketlerden birini elime aldığımda ağırlığı ve dikdörtgen şekli beni şaşırttı. Paketin üzerindeki 'GÜNLÜK İNSANİ YARDIM' yazısının altına, ağzına yemek götüren bir

adamın resmiyle bir bayrak çizilmişti.

"Bu pakette bir insanın günlük besin ihtiyacını karşılayacak yiyecekler vardır," diye okudu Olivia. Altına başka dilde açıklamalar da eklenmişti.

"Çin halkından yiyecek yardımı," diye ekledim paketi ona geri uzatırken.

Çevremizdekiler şaşkınlık nidaları atarken birçoğu diğer rafları incelemeye koyulmuştu. Üzerinde 'ON ADET 24 SAATLİK YİYECEK GP / NATO / OTAN ONAYLI' yazan koliler aşağı iniyordu.

"Sanırım bunlar İngiltere'den." Jude kolilerden birini açmış içindeki kitapçığı okuyordu. "Çok... çok şey var burada. Kibrit, çorba, çikolata... Aman Tanrım çay bile var!"

"İhtiyacımız olanları alın," dedim. "Ama ilaçları da arayın. Hiç görüyor musunuz?"

"Bunlar Rusya'dan!" dedi o sırada Brett bir sonraki raftan seslenerek.

"Bunlar da Almanya, Kanada ve sanırım Japonya'dan," diye ekledi Olivia.

"Fransa ve İtalya'dan da var," dedi bir başkası. "Hepsinde de yiyecek yazıyor!"

Chubs'ın karaladığı ilaç listesini cebimden çıkararak ışığın altına tuttum. El yazısı her zamanki gibi eğri büğrüydü. Penisilin yazarken kalemin mürekkebi akmıştı. Sonra o kelimenin altına tüm çeşitlerini sıralamıştı. *Amoksisilin (amoksil), Ampisilin (rimasilin), Benzilpenisilin (kristapen)...*

Koridorlarda koşarak kolileri pürdikkat incelemeye baş-

ladım. Yün battaniyelere benzeyen çöp torbalarının içindeki daha birçok yiyecek kolilere doldurulmuş ve hangi ülke olduğunu bilemediğim bayraklarla işaretlenmişti. Her yerde, her şeyin üzerinde kırmızı haç vardı. Kenarları toz ve solmuş çimenle kaplanmıştı. Belli ki bir zamanlar hepsi dışarıda tutuluyordu. Belki de yukarıdan geçen uçaklar tarafından bırakılmışlardı. Cate bana ülkenin belli bölgelerine yardım gönderilmesiyle ilgili söylentilerden bahsetmişti ama kimse bir kanıt bulamayınca konu kapanmıştı.

"Bir dakika!"

Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Hangarın arka duvarına dayalı bu rafların olduğu bölge çok daha sessizdi. Eğilip üzerindeki tozları temizledim. O tuhaf kırmızı paketlerin devamı. Bir sonraki rafa geçtim. Bir yandan da hangarın diğer tarafındaki endişeli fısıltıları dinliyordum.

Aramaya devam ettim. Ta ki Leda Corp'un o tanıdık logosunu görene dek. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip içindekileri görmeye çalışırken Chubs'ın listesi yere düştü. Leda Corp ilaç demekti. Kargo uçaklarının arkasında yaptığım yolculuklar bana bu kadarını öğretmişti. Plastik kapağa olabildiğince tutunarak çekmeye çalıştım. Jude bana sesleniyordu. Diğerlerinin sesleri arasından onunkini seçebiliyordum.

"Hadi, hadi," diye söyleniyordum kollarım titrerken.

Yere düştüğünde koli açıldı. Küçük şişeleri ve steril iğneleri kenara ayırırken Chubs'ın yazdığı penisilin isimlerinden birine rastladım. Yanıma alabildiğim kadarını aldım ve çantama doldurdum. Bir başka kolide 'AŞILAR' yazıyordu. Onun

altındakindeyse sargı bezleri, pamuk ve alkol.

"Yardım eder misiniz?" diye seslendim. Çantalarımdan biri çoktan dolmuştu ve ikincisi de aynı şekilde dolmak üzereydi. Daha fazlası gerekiyordu. Liam'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Beton zeminde hızlanan ayak seslerini işittim. Birinin bir şeyler mırıldanarak hızla arkamdan geçtiğini hissettim. Arkama bir kez bakmam sırtlarında taşıdıkları yeni yüklerin altında ezilen grubun yarısının farklı koridorları gezindiklerini anlamama yetti.

"Ruby!"

Beni bir anda arkama döndüren şey Jude'un sesinin tonu değildi. Aniden yükselen ağır sigara dumanının kokusuydu.

Yeterince hızlı değildim. Darbeyi engellemek için bir kolumu arkaya savursam da bıçak daha hızlı davranmıştı.

Çığlık attım mı bilmiyorum. Çenem acıdan açıldı. İleri doğru gitmeyi denesem de bir el atkuyruğumdan beni yakaladı. Dengemi sağlayacak fırsatım olmadı. Ben daha onu çekmeyi bile düşünemeden pantolonumun arkasındaki silah alındı.

Michael öfkeli ve düzensiz bir şekilde soluyordu. Mücadeleden değil öfkedendi bu hâli. Bıçağı, ya da kullandığı şey her neyse onu, belimde döndürdü. İşte o an çığlığı bastım. Boynuma dolanan kolu, elinde benim silahımla boğazımı sıkıyordu. Tam çenemin altındaydı ve boynumu neredeyse kıracak kadar geriye yatırmıştı. Nefes alamıyor, yutkunamıyor, hareket edemiyordum.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

Kafamı geri atmaya, ondan kurtulmak için elimden geleni

yapmaya çalıştım. *Sen iyisin,* diyordum kendi kendime. *Bu senin omurgan değil. Senin böbreğin değil.*

"Burayı bulduğun için teşekkürler," diye devam etti beni raflara yaslayarak. Şimdi üzerime eğilmiş, dudaklarını kulağıma yaklaştırmıştı. "Sen ve diğerleri PÖK askerleri gelene kadar güzelce çantalarınızı dolduracaksınız, öyle değil mi?"

O sırada tüm gücüyle üzerimize atlayan Jude Michael'ı üzerimden atmayı başaramasa da arkama dönüp dizlerimi Michael'in kasıklarına geçirmemi sağlamıştı. Bıçağın belimden çıkıp yere düştüğünü hissettim. Jude Michael'la aynı anda ona uzandı. Ayağımı yüzüne geçirdiğimde sağ tarafım acıdan çığlıklar atıyordu.

"Seni sürtük!" diye bağırdığında kendimi karşımızdaki raflara uçarken buldum. Jude da başka tarafa, neler olduğunu anlamak için bize doğru gelen Brett ve Olivia'ya doğru savrulmuştu. Bir silah sesi. Bir tane daha. Işıklar beyazdan kırmızıya döndüğünde her yeri kulakları sağır eden bir alarm sesi doldurdu.

YİRMİ

Hangarın arkasından önüne nasıl geçtiğimi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, beynimdeki o siyah perde kalktığında ve lambaların mide bulandırıcı parlaklığı dayanılmaz bir hâl aldığında bir koluma Jude'un, bir koluma da Olivia'nın girerek beni yerden kaldırdığıydı. Ve o sırada Michael'la diğer dördünün silahlarımızı ve yiyeceklerimizi almalarını izliyorduk.

Sağ taraflarında bir yaprak gibi titreyen boş bakışlı Knox duruyordu.

Demek Michael ve diğerleri eski sürü liderlerini bulmaya gitmişlerdi. Pek de bir işe yaramış gözükmüyordu gerçi. Knox bir ileri bir geri sallanarak kendi kendine tek bir kelimeyi tekrar edip duruyordu: *Git, git, git, git.*

"... sizin seçiminiz," diye bağırdı Michael. Ses artık susmuştu ama ışıklar hâlâ yanıp sönüyordu. "Yabancıları Knox'a tercih ettiniz! Bana! Her şeyimizi alıp bizi atmak istediniz! O lanet olasıca depoyu biz bulmuştuk! Her şeyi biz kurduk!"

Jude titriyordu. Korkudan ya da soğuktan değil, bu defa öfkeden. "Ne yani, sizin olmuyorsa kimsenin de olmamalı, öyle mi?" dedi bana sıkıca sarılarak. "Hayatından nefret ettiğin için çevrendeki herkesin de senin kadar çaresiz, senin kadar aç ve senin kadar zavallı olmasını istiyorsun."

"Ben zavallı değilim, hiçbirimiz değiliz! O Knox'un aklını karıştırmasaydı bunu size Knox söylerdi! Ona bakın... bakın! Bunu size de mi yapmasını istiyorsunuz? O ucube gösterisini bir kez daha sergilemesini mi istiyorsunuz?"

"İnan bana..." dedim gözümün önünde uçuşan noktalardan kurtulmak için başımı hafifçe sallayarak. "O çantaları bırakıp, iki saniye içinde gözümün önünden defolup gitmezsen sıradaki sen olacaksın."

Silahını kaldırdı ama Olivia ve Brett aynı anda önüme geçtiler.

Sol tarafımda bir hareketlenme oldu. Kafamı tam zamanında çevirerek baktığımda Michael'ın ekibinin kapıyı açmaya çalıştığını gördüm. İçeri girdikten sonra kapatmış olmalılardı. Alarmlar bu yüzden çalmıştı demek.

"Gitme zamanı," dedi çocuk. "Yetişecekler!"

Donup kaldım. Onlar buradaysa artık her şey için çok geç demekti.

"Yapmayın...!" dedi Brett ama Michael Knox'u da alıp karanlığın içine daldı. Bir sessizlik oldu. Gözlerimi kapatıp, bağırışları, araba seslerini, silahları ve üniformaları düşünmemeye çalıştım. Bir el silah sesi duyuldu. Karşılığındaysa yüzlercesi.

"Yere yatın!" diye bağırdım Jude'u yatırarak. Kurşunların

çoğu hangarın ana kapısına saplanıyordu ama bazıları ince metali delerek az önce yağmaladığımız raflara giriyordu.

Zihnim alev alev yanıyordu. Belimdeki acı âdeta beynimde zonkluyordu. Üst dudağımda biriken teri sildim. Brett gibi ayağa kalkıp dışarıda ne oluyor diye bakmama gerek yoktu. Ne göreceğimi gayet iyi biliyordum. Savunma hattındaki siyah üniformalı askerlerle dört tane aptal ve ölü çocuk.

"Otuz kişi sayıyorum," dedi Mavilerden biri. *Daha adını bile bilmiyorum ama sen yine de peşimizden buraya geldin,* diye geçti aklımdan. *Senin ölümüne ben sebep olacağım.*

Ayağa kalktığımda şiddetli bir kusma isteği uyandı içimde. *Ölüyüz artık. Bunu ben yaptım.*

"Çok basit olacak, değil mi?" dedi Brett boğazını temizleyerek. Sonra diğerlerine döndü. "Onların silahları var ama bizim de beyinlerimiz. Bence şansımız eşit."

"Tek bir darbeyle halledebiliriz," dedi Olivia. "Ben yarısını geldiğimiz nehir yoluna gönderebilirim ama bir başkasının da diğer yarısını uzun yoldan halletmesi lazım."

Brett, bir kahkaha atarak elini koyu renk saçlarında gezdirdi. "Bir başkası derken beni mi kastediyorsun? Benden kurtulmaya bu kadar mı isteklisin?"

Maviler Olivia ve Brett'in arkasında ikiye bölünmüşlerdi. Yapacağımız şeyin absürtlüğü çığlık atmak istememe yol açıyordu. Onları okul bahçesinde kabadayılık yapan çocuklar gibi itip arkamızdan gelen kurşunlardan kaçacaktık.

"Herkes kapının önünde sıraya girsin," dedi Brett. Yakındaki bir yangın söndürücüyü alıp elektrik kutusunun kilidini kırdı ve gri kapağı açtı. Jude sağ eldiveninin ucunu açarak

çıplak elini düğmelerin üzerine koydu. Üstteki tuşlar deli gibi dönmeye başladı.

"Siz onları geri püskürtün ben de yumruğu indireyim." Sesi her zamankinden çok daha sakindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Hava şimdi daha sıcaktı. Yüzümü ısıtıyordu. Önümde duran kahverengi saçlar diken diken olmuştu. Bir adım geriledim. Ama ışıklar kapanıp alarm susana dek ellerinden ve kollarından geçen mavi ışıkları görmemiştim.

"Ruby, kapı için düğmeye basman lazım," dedi. Yanında durmak bile kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum bir kez daha. Gözlerimin önünde ikiye ayrılıyor gibiydi. Gözlerimi kapatıp açtım ama çevresindeki ışık halkası yok olmadı.

"Güven bana," dedi sesindeki o tuhaf sükûnetle. "Bunu halledebilirim."

Üçten geriye doğru saymaya başladı. Bununla birlikte sıraya girmiş Maviler hareketlendiler. Jude kimseye dokunmuyordu; ancak onlar onun çekimine karşı koyamıyormuş gibi çevresinde bir çember oluşturmaya başladılar.

Hayır, diye düşündüm. *Hayır orada olmaz.* Sana zarar verecekleri yerde olmaz...

"Bir!" Jude'un sesi çınladı. Düğmeye bastım.

Biz içerideyken kar yağmura dönmüştü. Hem de sağanak şeklinde yağıyordu. Devasa kapı açılırken askerlerin beyaz ışıkları içeri dolmaya başladı. Jude ışık göğsüne gelene dek bekledi ve sonra yumruklarını sıktı.

Bunlar projektör ışığı değildi. Hangarın kapısında yarım ay şeklinde sıralanmış dört kamyonun farlarıydı. Askerlerin çoğu yeşil aracın arkasına geçmiş, düzgünce nişan almaya çalışarak silahlarını kaldırmıştı. Önlerindeyse en az iki düzine asker ellerinde silahları, başlarında kasklarıyla diz çökmüş bir hâlde bekliyordu.

Kapı gıcırdayarak durdu.

Askerlerden birkaçı silahlarını indirdi. Küçük bir ucube grubu gördüklerine şaşırmışlardı sanırım. Öndeki adamlardan biri arkasına dönüp bağırarak bir şeyler söyledi ama sesi yağmurdan duyulmuyordu.

Birden kulakları tırmalayan bir parazit sesi duyuldu. Öndekilerden biri, arkada duran yaşlı adamlardan birine bir megafon vermişti. "Bizimle geliyorsunuz," dedi adam. "Psi Özel Kuvvetler Komutanı Josep Traylor'ın emridir bu. İş birliği yapmazsanız kaba kuvvetle karşılık vereceğiz."

"Öyle mi?" diye seslendi Brett. "Joseph Traylor'a cehenneme gitmesini emrettiğimizi söyle!"

Bunu isteyerek mi yaptı bilmiyorum ama gerekli işaret buydu. Maviler öne doğru bir adım atıp silahlarını kaldırdı. Ne olduğunu anlayan askerler bile karşılık veremeyecek kadar yavaştı. Görünmez bir el, askerleri ve kamyonları yerden havalandırırken; yükselen çığlıklar yüzünden otomatik silahlardan çıkan sesler duyulmaz oldu.

Ve işte o anda Jude yağmurun altına çıktı.

İzlemesi hem korkunç hem de çok güzeldi. Topladığı elektriğin, etrafında mavi bir güneş gibi yayılışını görmek bir şekilde tanıdık gelmişti. Işık genişledi ve kaldırımdaki su bi-

rikintilerine doğru aktı. Elektrik içinden geçip sessiz ve göz kamaştırıcı bir patlama gibi büyürken Jude'un şekli bir gölge, basit bir silüetten ibaretti sadece.

Havadaki o taze yağmur kokusu yok oldu. Yerini yanık ten ve saç kokusuyla boğazları yakan bir plastik kokusuna bıraktı. Elektriğin cızırtısı duyuluyordu. Lastik tabanlı çizmelerini aşarak ilerledi. Giysileri, eti ve kemiği yakarken gaz bombası kapsüllerini ısıtarak patlattı. Mavilerin darbeleriyle etrafa saçılmayan askerler de yerlerde yuvarlanıyordu şimdi. Bir tanesi silahını kaldırıp Jude'a doğru nişan almayı başarsa da Brett onu hemen devirdi.

Jude dayanabildiği kadar uzun bir süre ayakta durdu. Ürkek bir tavşan gibi titriyordu. Bir süre sonra önce dizlerini, sonra göğsünü, en son da yüzünü kaldırıma çarparak vücudundaki kemikler bir anda yok olmuş gibi yere yığıldı. Çığlığı basıp hemen yanına koştum.

Parmaklarımı çarpan elektriğe aldırış etmeden onu yüzüstü çevirdim. Yüzü, dondurucu yağmurun altında bile alev alev yanıyordu. O yere düştüğünde elektrik de vücudundan boşalmış, âdeta buharlaşmıştı.

Sonra Olivia'nın grubu gelip, kalan askerleri etrafa savurarak ulaşabilecekleri tüm silahları aldı.

"Olivia!" diye bağırdı Brett. O ve diğerleri ilk gruba yetişirken başımı kaldırdım. Olivia durdu. Arkasına dönerken ayağı kaldırımda kaydı. Brett'in bir eli onun kolunda, diğeri saçlarındaydı. Yüzünü Olivia'nın yaralı yüzüne çevirip onu öptü. Bir saniye kadar sürdü. Net ve anlaşılır bir mesajdı.

"Şimdi koş!" dedi onu diğerlerine doğru iterek.

Yeniden Jude'a dönüp ayaklanmayı reddeden bedenini kaldırmaya çalıştım. Brett yanıma gelip beni kenara itti. Jude'un içinde bulunduğu bitkin hâlden ayılmasını bekleyecek ne sabrı ne de zamanı vardı. Jude'u sırtına attı. Taşıdığı çantayı bir başka Mavi'ye fırlatmış, çocuk da onu havada kapmıştı.

"Bu taraftan!" diye seslendi.

Kaçışımız beklediğimden çok daha zor oldu. Arabaların motorları arkamızdan gürleyerek izliyordu bizi. Yakındaki yolda bize doğru hızla gelen birkaç tanesini daha gördüm ama aralarından sadece ikisi havalimanına girmeden önce araziye girecek kadar çabuk fark edebilmişti bizi. SUV araçların farlarından vuran ışık, tepeleri inip çıkarken bir yanıp bir sönüyordu. Ağaçlarsa... Ağaçlarsa kalın ve karanlık gövdeleriyle önümüzdeydi.

Belime sarılan bir el ile bir anda kendimi yerde buldum. Çamur ve buz yüzünden kayıp düştüm. Başımı yere çarptığım anda gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı.

Askerin üzerime tuttuğu fener o kadar yakındı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kadının göğsüme yaslanan diziyle ciğerlerimde kalan son nefes de tükendi. Çırpınıp tekmeler savuruyor, öfke dolu çığlıklar atıyordum.

Işık nihayet söndüğünde gözlerimi yeniden aralayabildim. Karşımdaki gençti. Ama daha da önemlisi öfkeliydi. Belinden turuncu bir şey çıkarıp doğrudan yüzüme tuttu. Duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Yağmur, ağzıma, burnuma, kulaklarıma dolmuştu. Turuncu cihaz gözlerimin önünde bir kez daha dolaştıktan sonra bir başka beyaz ışıkla yok oldu.

Aletin profilime eriştiğini kadının bakışlarından anladım.

Yüzü dehşetle bembeyaz kesildi. Bakışlarını yeniden yüzüme indirdi.

Başımı çevirip dişlerimi bileğinin pembe etine geçirdim. Geri çekilmeye çalıştığında artık çok geçti. Zihnindeydim. Yaklaşan arabanın farları karanlığı delerken bize ve ormana doğru koşan gölgeleri açığa çıkarmıştı.

"Kalk... üstümden!" dedim son bir kez tekmeleyerek. Eğitmen Johnson'ın bile benimle gurur duyacağı bir güçle vurmuştum ona.

Asker üzerimden fırlayıp çamura düştü. Kocaman boş gözlerle yüzüme baktı. Bir sonraki emrimi bekliyordu.

Zihnimin pençelerini onunkinden ayırmak zahmetine bile girmedim. Umurumda değildi. Bedenimin her parçası ağırlaşmış, yavaşlamıştı. Düşmeden ağaçlara ulaşmak ve hatta bacaklarımı buz tutmuş çalıların arasında sürüklemek için tüm dikkatimi vermem gerekmişti. Arazi yükselerek devam ediyordu ve her bir tepe ile artık iyice ilerlemiş ekipten geride kalıyor gibiydim.

Koştum. Ya da koşmaya çalıştım. Zihnime yerleşen sisten ve bacaklarımın titreyişinden kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Liam'ı düşündüm. Chubs'ı. Vida'yı. Jude'u. Geri dönüp diğerlerine anlatmalıydık. Askerlerin bizi izleme ihtimallerine karşı herkesi oradan taşımalıydık.

"Jude..." diye mırıldandım ayağım kaydığı sırada. Boğazıma doğru yükselen bir sıcaklık hissettim. "Jude... Vida... Chubs... Liam... Jude..."

Brett almıştı onu, öyle değil mi? Eğer o, Jude'u sırtında taşıyarak ormanda yol alabildiyse ben de alabilirdim. Yeniden

ayağa kalkabilirdim.

Bunu sen yaptın. İşimiz bitti. Bizi alacaklar ve ben bir daha asla göremeyeceğim onları.

Ciğerlerimdeki hava tükenene dek adlarını sayıkladım. Bacaklarımı hissetmeyinceye kadar yürüdüm. Önümdeki çocuklar da tepenin ardında, karanlık ormanın içinde kaybolurken onları izledim. Yere düştüğümü hatırlamıyordum. Yalnızca bedenimin yarısını kaybetmiş ve onu ağaçların altında bırakmışım gibi hissediyordum.

Sırtüstü dönüp belimde silahımı aradım ama yoktu. Kabullen, uyum sağla, harekete geç. Acıdan nefesim kesilerek güç bela bir ağacın gövdesine yaslandım. Böylece gelen olursa görebilecektim. Şimdilik dinlenebilirdim.

Çevremdeki ağaçların çıplak dallarına başımı çevirebilir ve aralarından süzülen yağmuru izleyebilirdim. Ta ki karanlıktan başka bir şey kalmayana dek.

YİRMİ BİR

KARA KIŞIN ORTASINDA DOĞMUŞUM.

En azından annemler ve büyükannem öyle söylüyor. Geceleri rahat durmadığımda ya da aile toplantılarında canım sıkıldığında bana hep o macera dolu hikâyeyi anlatırlardı. Hastaneden eve gelirken yaşadıkları zorlu yolculuğu ballandıra ballandıra anlatmaya bayılırlardı. Bense her defasında ürperirdim. Tehlike kokan sözleri ve karın boyunu göstermek için yaptıkları el hareketleriyle kendimden geçerdim. Bu hikâyeyi ne zaman anlatsalar pürdikkat onları dinlerdim. Kullandıkları her sözcüğü anlamaya, zihnime kazımaya çalışırdım. Öyle ki sonunda yorgun düşer ve rüyalara dalardım. Şimdiyse hayatta kaldığım için özel biri olduğumu düşünerek ne büyük bir aptallık ettiğimi biliyor ve bundan utanıyordum. Hayatta kalmamın, büyüdüğümde bir görevim olacağı anlamına geldiğini düşünmek ne büyük ahmaklıktı.

"Gökyüzü kül rengiydi," derdi babam. "Otoparktan çıktığım anda kara bulutlar belirdi. O an geri dönmeliydim ama

annen büyükannenlere gitmek istemişti. Bizim için kocaman bir 'hoş geldiniz partisi' düzenleyeceklerdi."

Ellerinden geldiğince ilerlemeye çalışmışlar. Babam ön koltukta, önünü görmeden arabayı kullanmaya çalışıyormuş. Annemse arka koltukta benim yanımda oturuyor ve bizi uçurumdan aşağı yuvarlamadan önce durması için babama bağırıyormuş. İşte babam en çok da hikâyenin bu kısmını anlatmaktan keyif alırdı. Sinir krizi geçirmesine ramak kala annemden yükselen o tiz, hırıltılı sese bir tek kendisinin dayanabildiğini söyler ve bununla övünürdü.

Araçların farları, kar fırtınası içinde yolu yeterince aydınlatmasa da otobanda başka arabalar da varmış. Babam nihayet arabayı kenara çekmiş ama bu defa da karşı istikametten gelen arabanın biri şeridinden çıkarak bizim arabamızın önüne çarpmış. Nereye gittiklerini ya da o kar fırtınası içinde önlerini dahi göremezken neden hız yaptıklarını bilmiyorum. Fakat bize çarpıp arabamızı yol kenarındaki kar tepesinin içine devirmişler. Motor ve akü de bu darbeyle arızalanmış.

Cep telefonları çekmiyormuş. Radyo bile çalışmıyormuş. Annem hikâyenin bu kısmını hep tedirgin bir sesle anlatırdı. O sırada da 'ya fırtına daha uzun sürseydi başımıza neler gelirdi,' diye düşünüp gerilirdi. Üçümüz arka koltukta üç saat boyunca birbirimize sarılıp oturmuş ve sakinliğimizi koruyup ısınmaya çalışmışız. Bense tüm olay boyunca uyumuşum.

Sanırım büyükannem bu hikâyeyi severdi. Çünkü hikâyenin kahramanı kendisiydi. Komşularla bir arama ekibi kurmuş ve annemlerin arabasını kurtarmak için kendi kamyonetini kullanmış.

"Hayat böyledir Minik Arı," demişti bana yıllar sonra. "Bazen panik içinde oraya buraya koşuşturan, dikkatsizce davranan ve istemeden bir şeyleri yıkan sen olursun. Bazen de hayat yapar bunu ve bundan kaçamazsın. Seni ezip geçer; çünkü seni sınamak ister."

Çocukken bu hikâye bana çok korkutucu gelirdi fakat kışı hâlâ seviyordum. Soğuk beni rahatsız etmezdi çünkü bilirdim ki günler, haftalar ve aylar içinde mevsim yine değişecekti. İnsanın etrafında sevdiklerinin sıcaklığı olunca soğuk günleri atlatmak kolaydı.

Ama bu soğuk, şimdi hissettiğim bu soğuk, iliklerime kadar işliyordu. Bir türlü üzerimden atamadığım bir hissizlikti bu. Bundan kaçış yoktu.

Yer, altımdan kaymaya başladı. Önce çamur, sonra buz ve sonra omurgamı ezen kayalar. Kulaklarımın yanından geçerken soğuktan donmuş yaprakların hışırtısını duydum. Başım bir şeye takıldı. Bir elimle yerdeki köke tutunmaya çalıştım fakat çok hızlı ilerliyordum. Güneş gözlerimi yakıyor, beynimin içinde zonklayan acıyı daha da artırıyordu. Sağ bacağımı hissetmiyordum. Aslında sağ tarafımda hiçbir yeri hissedemiyordum artık. Hareket edenin toprak değil de vücudum olduğunu anlamam ancak gözüme giren ışık azaldığında mümkün oldu.

Üzerimdeki gökyüzü, beyaz bulutlar dışında masmaviydi. Çıplak dalların arasından bu kadarını görebilmiştim. Etraftan yükselen keskin insan kokusuyla kaşlarımı çattım. Altımdan geniş ve sert bir yüzey geçerken bir homurtu duydum. Sonra, hiçbir uyarı olmadan tıpkı türbülansa girmiş bir uçak gibi birden düştüğümü hissettim. Gözlerimi açtım.

Adamın üzerinde paralanmış bordo bir mont vardı. Dikişleri sökülmüş, astarı deliklerden dışarı fırlamıştı. Kot pantolonu ise fazlasıyla dardı. Bu yüzden rahat hareket edemiyor ve bacağımı kavramakta zorlanıyordu.

"Sa... sakın," dedim. Sesim kısılmıştı. Diğer bacağımla onu tekmelemeye çalıştım ama vücuduma söz geçiremiyordum.

Adam direndiğimi anlamış olacak dönüp bana baktı. "Uyandın demek?"

Onu çift görüyordum. Hatta önce üç sonra dört taneydi. *Odaklan,* diye emrettim kendi kendime. Adam ancak bir alışveriş merkezindeki Noel Baba kadar korkutucuydu. Uzun ve dağınık bir sakalı vardı. Babam bana Noel Baba'nın gözlerindeki pırıltı ve yanaklarındaki pembeliği anlatan kitaplar okurdu. Evet, bu adamınkiler de parlıyordu ama para hırsından.

"Bir iş çevirmeye kalkarsan boynunu kırarım. Anladın mı?"

Hareket et. Kalçamı kaldırmayı denedim. Eğitmen Johnson bana böyle bir tuzaktan nasıl kurtulacağımı göstermişti. Hem de pek çok kez. Kafatasının boynuyla birleştiği o hassas noktaya fırlatacak bir taş aradım. Sonra da artık botlarımın içinde olmayan İsviçre çakımı. Bedenim tepki vermiyordu. Başımı çarpmıştım ama o kadar da sert vurmuş olamazdım. Dün gece tam bir muammaydı. Uzun yürüyüşü, Jude'un güvenlik sistemini çökertişini, üzerlerinde bayraklarla yabancı dilde yazılar olan kutuları hatırlıyordum. Ve Knox'u. Knox da oradaydı, değil mi?

Başım korkunç bir şekilde ağrıyordu. Gözlerimi yeniden kapadım. Güneş parlıyordu. Peki, ben neden bu kadar üşü-

yordum?

"Burada seninle tanışmaktan çok memnun olacak biri var," dedi adam. "Bu sabah gelip etrafta hiç çocuk görüp görmediğimizi sordu. Havaalanında büyük bir mücadele olduğunu ve birkaçının kaçmış olabileceğini söyledi. Ben de kendi kendime dedim ki; Joe Hiddle, bu adam delirmiş de olabilir, doğruyu söylüyor da olabilir. O yüzden ben de her zamanki gibi ava çıkayım dedim. Bir de ne bulsam beğenirsin!"

Kalçamı iyice yere yapıştırdım. Bir sonraki tepeden beni çıkarırken işi onun için olabildiğince zorlaştırmak istiyordum. Belki onunla mücadele edemezdim ama kolayca teslim olacak da değildim.

"Ben," diye başladı, "az önce sana ne dedim?"

Son tepeye vardığımızda öne doğru uzanmak için güç bela boynumu oynattım. Çadırlar. Hem de depoda gördüklerimden bile çok. Hepsi de beyazdı. Bazılarının üzerinde 'AMERİKAN ORDUSUNUN MALIDIR' yazıyordu. Bir anda içimi kaplayan dehşet duygusuyla adamın dizine bir tekme indirdim. Darbenin sağ tarafımda yarattığı acı, adamın kaburgalarıma attığı tekmenin yanında bir hiçti.

Mecbur olduğumdan sustum. Vücudumda kalan son enerji de böylece uçup gitmişti. Vücuttan sızan kan gibi arkamızda iz bıraktığını hayal edebiliyordum.

"Sandra!" diye bağırdı adam. "Sandy, o adam hâlâ burada mı?"

Çadır sırasına ulaştığımız anda etrafımız ayaklar ve yüzlerle sarıldı. Kokular birbirine karışmıştı. Füme et, pis çamaşır, çamurlu su. Çadırların girişi hep çamurdu ama içleri halı-

lar, mumlar, eski çarşaf yığınları ve yataklarla doluydu.

"Joe bu...?" diye başladı biri.

"Geri bas Ava," diye uyardı Joe. "Onu ben buldum. Sandra!"

"Adam az önce çıktı," dedi bir başka kadın anlaşılmaz aksanıyla. "Gidip kamyonetinin hâlâ otobanda olup olmadığına bakayım. Sen... sen sadece bunu burada tut."

Kapüşonlu üstümün sırtı sıyrılmıştı ve yapışkan çamur buz gibiydi. Bir şey, biri, sol elime ayağının ucuyla dokundu. "O... Bu çocuk..."

Orta yaşlı bir kadın üzerime eğildi. Uyumsuz eldivenlerinden birini çıkarıp elinin tersini alnıma koydu. Joe büyük bir homurtuyla onu geri itti. Gözlerim yeniden kapandı ve onları güçlükle açtığımda onunkinin yerinde başka yüzler vardı artık. Duyguların tüm çıplaklığıyla ifşa edildiği bir sanat galerisindeydim sanki. Korku portreleri, üzüntü manzaraları, merak minyatürleri sarmıştı çevremi. Yeniden kıpırdanmaya çalıştım ama başımdaki o korkunç ağrıdan bir türlü kurtulamıyordum.

"Titriyor," dedi adamlardan biri. Yüzünü değil, sararmaya başlayan Nike ayakkabılarını gördüm. "Ona bir battaniye getireyim."

"Hasta mı? Yüzü çok solgun!" dedi bir kadın bu defa. "Tanrım on altı yaşından büyük olamaz. Ona bir bak Joe. Onu o adama mı vereceksin?"

Silahların olayı buydu. İlkokul öğretmenimin sınıfta kullandığı konuşma asasına benziyorlardı. Asa kimin elindeyse konuşma hakkı onun olurdu. "Lanet olasıca çadırlarınıza dö-

nün," dedi Joe. Gümüş renkli, parlak bir tabancaydı elindeki ve kimse de içinde kaç kurşun kaldığını öğrenmek istemiyordu.

Sandra dedikleri bir kadın, "Burada! Burada!" diye haykırarak yanımıza geldi. Ardından yükselen motor sesi çadır kente giderek daha da yaklaşıyordu.

Çatlamış dudaklarımı yalayarak derin bir nefes almaya çalıştım. Bu adam kimin nesiyse durgun suya atılan taş misali bir etki yaratmıştı insanların üzerinde. Joe'yu sorgulayanlar bile bir anda etrafa saçılmıştı. O sırada bacağım yeniden toprak zeminle buluştu. Hücum eden kan, bacağımın içini cam parçalarıyla dolduruyormuş gibi bir his veriyordu.

"Peki ya param?" diyordu Joe. "Gray'in bana olan borcunu nasıl ödeyeceğini bilmek istiyorum. Nehir sahip olduğum her şeyi alıp götürdüğü zaman bir şey yapmadı zaten!"

"Adın takipçi sistemine girecek. Seni bulacaklar. Ben sadece aracıyım. Onu orada tut, olur mu?"

Beynimdeki sis geri çekilmeye başladı. Biri ayak bileğime basmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım, çadırda beni anlayabilecek bir çehre bulmaya çalışarak. Rob Meadows'a ait olmayan bir çehre.

İzlediler. Hepsi, o çadır kentteki herkes. Endişeleri havayı eşeleyip beynime karıştı. Ama o sessizlikleri... İşte o sağır ediciydi.

Gözlerimi yeniden açmam onu gerçek kılacaktı ama o da bunu istiyordu zaten. Elini atık dağılmış olan atkuyruğuma geçirdi ve yüzümü daha iyi görebilmek için başımı geri attı. Gülümsedi.

"Selam *bebeğim*," dedi pis bir sırıtışla. "Görüşmeyeli çok oldu."

Hayır kelimesi boğazımda düğümlenmişti.

"Al." Rob adama bir tablet uzattı. "Adını gir. Sosyal güvenlik numaranı da. Ödül altmışa kırk olarak bölüşülecek."

"Altmışa kırk mı!" dedi Joe. "Bu... Tanrı aşkına! Bu doğru mu?

"Ne kadarmış?" diye seslendi kalabalıktan biri. "Silahımı sana ödünç verdiğimi unutma... Bana geçen aydan yiyecek de borçlusun."

"Tutun onu!" diye bağırdı Rob. "Hareket etmesine izin vermeyin."

Ellerimi birleştirmişlerdi. Metalin soğukluğunu hissedebiliyordum. Zincirlerin şıngırtısını duydum. Rob'un başımı kaldırdığını hissettim. Bir sonraki an derinin kokusunda boğuluyordum.

Bir çığlık attım. Boğazımı delip geçen, çatallı, çirkin bir sesti bu. "Hayır," diye yalvardım başımı sağa sola çevirip kurtulmaya çalışarak. Rob dizlerini göğsüme bastırdığında nefesim kesildi.

"Ah evet, bunu hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır!" dedim iç çekerek. "Lütfen..."

Aldığım eğitim hiçbir işe yaramıyordu şu anda. Kıpırdanıp ağlayabilir, çığlıklar atabilirdim ama kaburgalarım acıyordu. Tüm dünya, çevremde durup olanları izleyen onca suratla birlikte çöküyordu. Rob ağızlığı kafamdan geçirip başımın arkasından bağlarken ellerine plastik eldivenlerini takmıştı. Bir

anda yeniden o küçük kız çocuğu olmuştum işte. Hikâyedeki canavar bendim.

Nefesim sıcaktı. Joe tableti Rob'a uzatıp birkaç adım geriledi. Sağ tarafındaki beyaz saçlı kadına bakıp, "Tanrım, bilseydim... ona dokunmazdım bile," dedi.

Rob eğildi ve kelepçeleri ağızlığa bağlayan zincirden tutarak beni kaldırdı. Anca dizlerimin üzerine kalkabilmiştim. Bedenimin geri kalanı hâlâ tutmuyordu. Kulakları sağır eden bir beddua ve tiksintiyle homurdanarak kolumun altından tuttu ve sürüklemeye başladı beni. Kafamı, koluna vurmaya çalışarak geriye atsam da o buna kıkırdayarak karşılık verdi.

"İşlerim her zaman yolunda gitmiyor," dedi. "Ama bazen de her şey lehime işliyor. Beni gördüğünde yüzünde oluşan o ifade var ya... işte o oldukça etkileyiciydi."

Beni eski kırmızı cipinin arkasına atarken kıpırdandım.

"Takipçi veri tabanını kontrol edersem eninde sonunda bir hata yapacağını ve seni yakalayabileceğimi biliyordum. Böylece sana operasyondan neden kaçtığını ve Cate'le Cole'ün bu konuyla ne alakası olduğunu kendim sorabilecektim. Seni kendim gelip almak istedim."

Çığlık atarak koltuklara tekmeler savurdum.

"Sen ve ben..." dedi sırt çantasından ayaklarımı bağlamak için bir plastik ip çıkararak. Bir tekme daha savurmaya çalıştım ancak bunu da kahkahayla karşıladı. "Batı Virginia'ya doğru çok keyifli bir yolculuk yapacağız. Ödülü bile istemeyeceğim."

Evlerinin önünde sıralanmış bizi izleyen insanların bakışları altında arabanın kapısı yüzüme kapandı. Rob, şoför kol-

tuğuna oturup kapısını kapatırken araba sarsıldı.

"O çocukları neden öldürdüğümü merak ediyor musun sürtük?" diye seslendi arkasına dönerek. "Onlar savaşçı değildi. Hiçbiriniz değilsiniz ama bugünlerde Birlik'te ipler sizin elinizde. Bizi ezip geçtiniz. Operasyonlara siz karar veriyorsunuz. Alban'ı işe yaramaz bir ana kuzusuna çevirdiniz. Ama hiçbiriniz hiçbir şey anlamıyorsunuz. Eğer dünyayı kurtaramazsak onun ne hâle geleceğini tahmin bile edemezsiniz. Bu ülke için ölünüzün dirinizden daha değerli olduğunu o takipçiler bile bilmiyor."

Rob müziğin sesini sonuna kadar açmış, lanet olası ZZ Top'u dinliyordu ve araba ona karşı koysa da gaza basmaya devam ediyordu. Bir yandan da sızlanmalarımdan ve iç çekmelerimden bıktığını söylüyordu. Ne tesadüf! Ben de çalan şarkıdan ve egzoz dumanının kokusundan bıkmıştım.

Ağızlığı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama başımın arkasındaki düğüm çözülmüyordu bir türlü. Canımı yakacak kadar sıkı bir düğüm atmıştı ve çıkan sesten anladığım kadarıyla plastik bir kabloyla da düğümü güçlendirmişti. Homurdanarak botlarıma uzanmaya çalıştım.

Belimin alt tarafında bir acı hissettim. Ve aşağıya doğru gözyaşı gibi süzülen bir şey. Kot pantolonuma sızan şeyi görmezden gelmeye çalışarak dudaklarımı ısırdım.

Michael. Üstüme çullandığını tamamen unutmuşum. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissetmeme şaşmamalı. Bıçağı

görmüştüm. Ufaktı. Bir çakı kadar ufak. Acıya katlanmam ve yeniden bayılmamak için adrenaline yüklenmeye devam etmem gerekiyordu.

Bulunduğum yer hareket edemeyeceğim kadar dardı ama ben de istediğim zaman bedenimi küçültebiliyordum. Parmaklarımı botumun bağcıkları arasından derinin içine soktum. Tam daha iyi uzanabilmek için dizlerimi kırmıştım ki aradığım şeyin artık orada olmadığını hatırladım. İsviçre çakım alınmıştı. Malzemelerin içinde de bulamamıştım onu. Güçlükle yutkundum. *Her şey yolunda. Her şey yolunda. Panik yapma.* Ama elimde değildi işte. Boğazıma doğru yükselen panik dalgalarını hissedebiliyordum ve eğer onları kontrol altında tutamazsam sonunda beni boğacaklardı. *İyisin sen.*

Şarkı nihayet sona erdi.

"Birlik Toplantısı için hazırlıklar devam ediyor," dedi Başkan Gray'in soğukkanlı sesi radyodan. *"Birçoğuna büyük saygı duyduğum bu adamlarla görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum..."*

Rob radyoyu kapattı. "Komik, değil mi?" dedi arkaya doğru. "Başkan'ın bir anda Alban'dan çok daha devrimci olması? Yeni bir şeyler istemesi?"

Evet, demek istiyordum, *çok gülünç.* Adam, içinden daha keskin dişli bir lider çıkarmış bir organizasyonunun başına geçme talihsizliği yaşamış.

"Sizi kabul etmenin nasıl büyük bir hata olduğunu bir türlü anlamadı. Hâlâ da siz pislikleri *herhangi* birimizin yapabileceği işlere yolluyor. Geçmişi onun olsun; benim geleceğimi değiştiremeyecek."

Bileklerimdeki plastik ipleri kesebilecek keskinlikte bir

şeyler aradım etrafımda.

"Ve Connor... o sadece size bakıcılık yapmak istemişti ama buna zamanımız yok. Ne burada ne de başka yerde görmek istiyoruz sizi. Ait olduğunuz tek yer o kamplar ya da diğer arkadaşlarınız gibi mezar. Beni duyuyor musun?" Artık bağırmaya başlamıştı. "Yaptığım şey için herhangi bir bahane sunmama gerek yok! Ben Gray'i göndermek için katıldım bu işe. Yeryüzüne çıkamayacak kadar korkak bir adamın emrinde evcilik oynamak için değil! Sizin yüzünüzden mi Birlik'e katıldığımızı sanıyor? Size neden saygı duymadığımızı öğrenmek istiyor bir de. Sizi başarılı olduğunuz tek işte kullanmamıza izin vermiyor."

Canımızı feda etmemizden, diye düşündüm içimden. *Onun gibiler için kendi hayatımızı feda etmemizden bahsediyor.*

"Ben yapmam gerekeni yaptım. Yine olsa yine yaparım. Akıllarını başlarına toplayana kadar Birlik'teki her çocuğu teker teker haklayacağım ve bu işe senin takımından başlayacağım."

İçimde yükselen öfke tiksintiyle harmanlanmıştı.

Kendini bırakma, diye emrettim kendime. *Bilmiyor. Ona dokunmak zorunda değilim. Beni susturabilir belki ama Rob'un zihnim üzerinde hiçbir gücü yok.*

"Eski evindeki elektrik tellerinin ardında Jude ne yapardı Ruby?" diye sordu yüksek sesle. "Vida'nın yaşına göre ne kadar güzel ve gelişmiş olduğunu gördüklerinde gardiyanlar ne yapardı sence? Peki ya Nico... O da oldukça kolay bir hedef, değil mi?"

Gözlerimi kapatarak rahatlamaya çalıştım. Şimdi, burada,

her zaman ve her yerde *avlayanın* ben olduğumu hatırlattım kendime. Clancy'nin yeteneklerimi asla kontrol edemeyeceğimi söylediğinde demek istediği buydu. Ben onların beni dönüştüreceği şeyden çok korkuyordum. Bunu daha önce yapamamıştım. İstemediğimden ya da denemediğimden değil; bunun beni götüreceği yerden uzak durmaya çalıştığımdan.

Zihinlerine girmek için Mason ya da Knox'a dokunmam gerekmemişti. Korkudan yeteneklerimi sınırlandırmaya çalışmamıştım o defa ve bunun karşılığında onlar da bana istediğim şeyi vermişlerdi.

Şimdi tek istediğim bu lanet olasıca arabadan çıkmaktı. Rob'a peşimden gelmenin ve sevdiğim insanları tehdit etmenin ne kadar kötü bir karar olduğunu göstermek istiyordum.

Artık birinin zihnindeyken geri çıkmanın çok daha kolay olduğunu hissetmeye başlamıştım. Göğsümün orta yerinde yanıp tutuşan arzuyu gerçekleştirmek için şu an yapmam gereken tek şey, onun yüzünü düşünerek odaklanmaktı. Zihnimin görünmez elleri huzurla ileri uzanıp bizi ayıran dumandan perdeyi aştı. Ona sahiptim artık. Suya karışan bir yağmur damlası misali zarafetle girdim zihnine.

Anı ve düşünceleri yavaş yavaş belirdi. Sonra gittikçe genişlemeye başladı. Şimdiyse bir anda kara bir katrana dönüşmüştü anılar. Birbirine girmiş yüzler, sayılar, eller ve silahlar içindeydim.

O çocukların neye benzediğini hatırladım. Detayları hayal etmeme gerek yoktu. Tek yapmam gereken arabada onunla oturdukları anın görüntüsünü yansıtmaktı zihnine. Kız ön koltukta, Rob'un yanında; çocuksa arka koltuktaydı.

"Ne... Neler oluyor...?"

Aklına, kızın tetiği çekmeden hemen önceki bakışlarını yerleştirdim. Araba, Rob'un ettiği küfürler eşliğinde bir sağa bir sola sürükleniyordu. Şimdi çocuğa odaklandım. Onu ikimizin zihninde de ön plana çıkardım.

Devam et.

Bu onun için yetmezdi. Katil, cani, hayvan... Avlanmaktan zevk alan ama avının boğazını deşmekten daha büyük keyif alan bir hastaydı o. O gece, o çocukları öldürdüğünde yüzünde oluşan ifadeyi görmüştüm. Tatmin olmuş bir sırıtış, şimdiye dek pek de anlamadığım bir açlık duygusuyla birleşmişti. *Devam et.*

Ona izin versem kim bilir Jude'a neler yapardı? Onu da diğerleri gibi vurur muydu? Boğazını mı keserdi? O kocaman elleriyle boğazını sıkıp son nefesini verene dek onu boğar mıydı?

Kızın ona uzanmasını ve tıpkı benim gibi her şeyi baştan görmesini sağladım. Kurşun içinden geçip giderken sağ göz çukurunun parçalanışını. Kan yüzüne ve arabanın ön camına sıçramıştı ve görüntü öylesine güçlü, öylesine şiddetliydi ki araba birden savruldu.

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Kahretsin kes şunu!"

O kızın uzanıp, elini onun kolunda gezdirişini hayal ettim. Zihni ona bunun gerçek olduğunu söylediği için kolunda hissetti bu dokunuşu. Ondan kurtulmaya çalışırken arabayı sola çekti. *Daha fazla.*

O çocukları öldürmüştü evet; ama iş bununla da bitmiyordu. Önce onları kamptan kaçırmıştı. Onlara bir gün yeniden

ailelerini görebileceklerini söyleyip özgürlük umudunu aşılamıştı. Rüyalarını ellerinden almış ve onları paramparça etmişti.

"Ne yaptığını biliyorum!" dedi nefretle. "Bunu yapanın sen olduğunu biliyorum!"

Nefesinin kesilmesinden büyük bir zevk aldım. Sonra çocuğu arka koltuktan öne yolladım. Kollarını Rob'un boynuna doladı ve tişörtünün önünü kana buladı. Rob sıcaklığını hissetmeliydi o kanın. Hem üzerindeki kumaştan hem de teninden asla çıkmayacak olan o sıcak ve yapışkan sıvıyı hissetmeliydi. Kızla çocuk aynı anda iç çekmeye, acı çığlıklar atmaya ve dövünmeye başladılar. Öfkemin, nefretimin her bir zerresini üzerine akıttım.

Silahından çıkan kurşun yolcu penceresini delip geçti. Rob tüm şarjörü orada oturduğunu düşündüğü kızın üzerine boşaltmaya çalışıyordu ama her bir kurşunla kız ona daha da yaklaşıyordu. Nihayet kızın eli Rob'un elinin üzerindeydi, silahını tutuyordu. Yavaşça namluyu Rob'un göğsüne çevirdi.

Bu işi böyle bitirebilirim, diye düşündüm. *Kendi eliyle.* Doğrusu bu mümkündü. Şimdi onu cezalandıracak gücüm vardı. Silahı olan adam değil, ya da askerler, ya da Thurmond'un elektrikli telleri boyunca yürüyen nöbetçiler değil. Ben. Bu düşünce bile damarlarıma hızla kan pompalanmasına yetmişti. Artık ne belimdeki ne başımdaki ağrıyı hissediyordum. Kendimi hafiflemiş ve havalanmış gibi hissediyordum. Onun hayatını kendi elleriyle, kalbine sıktığı tek bir kurşunla alabilirdim. Onca hayatı söndüren, beni bu acı ve insanı tüketecek kadar korkunç olan bu yere getiren aynı ellerdi. Ve aynı kalp. Beni bir hayvan gibi bağlayan o eller.

O bir hayvandı. Hem de aptal bir hayvan; tıpkı Knox gibi. Onların bir terbiyeciye ihtiyaçları vardı. Onlar adına karar alacak ve bir daha asla bir başkasını incitmemelerini sağlayacak birine.

"Dur... dur," dedi bir çocuk gibi ağlayarak. "Lütfen, Tanrım, lütfen..."

Korku hücrelerinden dışarı süzülüyordu artık. Ortam, ekşi ter kokusu ve kesik kesik aldığı soluklarla dolmuştu. Onun üzerindeki etkimi artırırken burnum bu kokuyla yandı. Giderek daha da yakınlaştırıyordum kızı ona. Ta ki kızın hayaletimsi eli süzülüp onun yüzüne inene ve o hayalî kan ve pisliğe bürünmüş yüzündeki çocuksu ifadenin izleri üzerinde gezinene dek.

Diğerlerine haddini bildirmek için onları kullanmak zorundayız.

"Sen... sen bir canavarsın," dedi Rob güçlükle. "Hepiniz bizi mahvedeceksiniz, her şeyi mahvedeceksiniz. Lanet olsun size, lanet olsun, lanet olsun!"

Patlama sesiyle birlikte gelen bir darbe arabanın arkasını sarstığında beni de koltuğa yapıştırdı. Sonrasında bir küçük patlama daha oldu. Ve birden dönmeye, dönmeye, dönmeye başladık. Ta ki durana dek.

Çarpmanın etkisiyle arka pencereler patlamış; kırık cam parçaları üzerime saçılmıştı. Rob'dan yükselen son çığlığı da duyduktan hemen sonra arabanın önü yolun yan tarafındaki kalın gövdeli ağaçlara büyük bir gürültüyle girdi.

Dişlerim birbirine vurarak ön koltuğa çarptım. Alnıma aldığım darbeyle gözüm kararadı. Kızın ve çocuğun görüntüsü gözümün önünden yok oldu. Rob'un yüzü de. Yalnızca ben

kalmıştım geriye. Ben ve yaptıklarım.

Aman Tanrım. Ağızlıkla güç bela nefes almaya çalıştım ama son birkaç dakikada, beynimdeki çığlıkla birlikte daha da daralmıştı. Paspasın üzerine yüzümü çarptığımda biri uzanmış da boğazımdan çekip çıkarmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!*

Clancy benimle gurur duyardı. O çocukları kullanışımla, onları manipüle edişimle ve onu parçalayana dek Rob'un beyninde dolaşmamla. Clancy yüzüme bakıp orada kendi yansımasını görürdü.

Diğerlerine haddini bildirmek için onları kullanmak zorundayız.

Midem bulandı. O yakıcı sıvı ağzıma kadar ulaştığında boğulacağımı sandım. Kusmak istiyordum. Karanlığı içimden söküp atmak. Hava almaya ihtiyacım vardı. Rob'dan uzaklaşmaya, bundan, bana yaptırdıklarından ve benim yaptıklarımdan uzaklaşmaya.

Canavar, canavar, canavar, canavar. Hiç durmadan kapıyı tekmelemeye başladım. Ta ki kapı yamulana kadar. Rob neredeydi? Neden bir şey demiyordu?

Ani bir frenin ve açılan kapıların sesini işittim. Bunu duyunca tekmelerim daha da sertleşti. Pat, pat, pat diye gümletiyordum kapıyı.

Arka kapı nihayet açıldığında hâlâ ağlıyordum. Büyük bir acıyla toprağın üzerine yuvarlanarak yüzüstü yere kapaklandım. Açık havaya çıkmış olsam bile ağzımdaki şey beni boğuyordu. Bir türlü çıkaramıyordum onu; ne kadar uğraşırsam uğraşayım...

"Yoğun bir gün müydü kızım?"

Vida başucumda duruyordu.

O aptal ağızlıktan kurtulmaya çalışırken dilimde derinin ve gözyaşlarımın tadı vardı. Çok hızlı soluduğumun farkındaydım; ama araba sonunda ağaca çarptığı anda, içimde tuttuğum tüm o panik duygusu artık kontrol edilemez şekilde dışarı vurmuştu. Vida'nın beni böyle görmesini istemiyordum. Hiçbirinin beni böyle görmesini istemiyordum. *Lütfen gidin, lütfen beni yalnız bırakın. Benden uzak durmanız lazım, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen beni burada bırakıp gidin...*

"Ruby," dedi beni kendisine çevirerek. "Tamam, tamam Ruby... İzin ver de çıkarayım..."

Bıçağıyla bileklerimdeki plastik ipi kesti. Sonra ağzıma yöneldi. Bense ona bağırıyor, yalvarıyordum. *Beni bırakın! Beni bırakın!* Oysa yalnızca inliyordum.

"Lanet olsun!" Deriyi kesmek için bir bıçak kullandı. Parmaklarıyla düğümleri teker teker, özenle çözdükten sonra o buz gibi egzoz kokulu hava ağzıma doldu.

"Hayır," diye bağırdım. "Yapamam... Gitmek... Gitmek zorundasınız..."

"Vida!" Jude'un sesi uzaktan geliyor gibiydi. "O iyi mi?"

Görüntüler gözlerimin önünde bir belirip bir kayboluyordu. Soğuk, bedenimde dolanan bir sürüngen gibi ben nefes almaya çalıştıkça daha da sıkı sarıyordu boğazımı. Otobanın asfaltı üzerinde koşuşturan ayaklar gördüm. Bu defa üzerimde yeni bir çift el belirdi, karşımda da yeni bir yüz. "Sen onu kontrol et!" diye seslendi Chubs.

"Ah, memnuniyetle," dedi Vida öfkeyle cipin arkasından dolaşırken.

"Ayağa kalkabilecek misin?" Chubs'ın yüzü benimkinin hemen üzerinde, elleriyse yanaklarımdaydı. "Ağrın var mı? Konuşabilir misin?"

Kendimi sürükleyerek ondan uzaklaşmaya çalışırken boğazımdaki o acı, o yakıcı tatla öksürüyordum.

"Ruby, Tanrı aşkına!" Chubs beni omuzlarımdan tutup durdurdu. Sesi çatallıydı. "Güvendesin. Sana söz veriyorum, güvendesin. Bak biz buradayız. Tamam mı? Derin bir nefes al. Bana bak. Bana bak... İyisin sen."

O gerekli kelimeleri, o uyarı sözcüklerini söylemeye çalışarak başımı asfalta dayadım. Görüşüm kararmaya başlamıştı ama daha da beteri biri kafatasımı açmış gibi hissediyordum. Tırnaklarım; yüzümü oraya gömmek ister gibi yola geçmişti. Sesler duyuyordum. Yakından ve uzaktan bağıran sesler. Ama aynı zamanda Clancy'yi de. O ipeksi sesiyle kulağıma fısıldıyordu: *Artık benimsin.*

"Ee?" diye sordu Chubs. Gözlerim Vida'nın, bembeyaz kesilmiş yüzüne kaydı. Elinin tersiyle ağzını sildi.

Birlikte beni yerden kaldırdılar. Daha doğrusu Vida kaldırdı. "Bileklerindeki kelepçeleri çıkarır mısın?" diye sordu Chubs'a. Kelepçenin zinciri hâlâ ağızlığa bağlıydı. Birlikte yere düştüler.

"Önemli değil... sen sürebilir misin?"

"Elbette," dedi Vida. "Neden?"

O sırada, "Hayır...!" diye bağırdım bir kez daha. Boğazımı sıkan tişörtümün yakasını çekiştirerek devam ettim: "Hayır, siz... siz... Beni bırakmanız lazım..."

"Roo!" Jude bağırıyordu. "Onun nesi var böyle?"

"Kapıyı aç hemen!" dedi Chubs. "Hayır, sen değil, sersem... Sen arabada kal!"

"O iyi mi? Chubs?"

Liam... Bu Liam'ın sesi, değil mi? Ona benziyor, eski Liam'a, tünelin diğer ucundaki o eski Liam'a. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? İlaç işe mi yaramıştı?

Arka kapı açıldı ve Chubs önce kendi girerek beni yanındaki koltuğa oturttu. Acıdan dişlerimi sıkıyordum. Arkamdan girip uzattığım bacaklarımı kucağına alan Jude'u gördüğümde görüşüm yavaş yavaş bulanıklaştı. Elimi kaldırıp gözüme düşen saçlarımı çekmek istedim ama omzundan aşağısını hissetmiyordum.

Her yer kararmıştı. Acı yeniden canlanmış, çığlıklar atıyordu. Her şeyi; suçluluk duygusunu, yıkımı, hatta korkuyu bile bastıracak kadar yüksek sesle hem de. Ve ben ölmek üzere olduğumu ve belki de çoktan öldüğümü biliyordum çünkü Liam çığlık atıyor gibiydi.

"Chubs!" Başımı çevirdiğimde arabanın içindeki metal bölmeye vuran beyaz bir el gördüm. Liam'ın yalvaran sesini duymak, ardından gelen yoğun öksürüğünü duymak kadar ızdırap vericiydi. "Dur! Canını yakıyorsun!"

"Ah asla olmaz, o kapıyı açmıyorsun!" diye seslendi Vida. "Otur oturduğun yerde sarışın güzel! Yoksa ben seni oturtmasını bilirim!"

"Neresi?" diye sordu Chubs ensemdeki saçlarımı çekerek.

Jude, "Sırtında... Ne kadar kötü bilmiyorum ama onu sırtından yaraladı," diyene kadar da bu soruya bir anlam veremedim.

Araba yeniden çalıştı. Düz asfalta çıkana dek hafiften sarsıldık. Daha sonra Chubs şaşkın bir şekilde itiraz etse de giderek hızlandık.

"O iyi mi? Yaralı mı? Tanrım, Chubs... bir şey söyle artık bana!"

Chubs eşofman üstümü ve içindeki tişörtümü yukarı sıyırdı. Havalandırmanın sıcağı tenime değdi. Şaşkın bir iç çekiş duyuldu sonra. Benden mi ondan mı çıktı emin olamadım. Parmakları acının merkezine değdiği anda buz gibi oldum.

"Aman Tanrım," dedi Jude. Bacaklarımı göğsüne sarmış, öylece duruyordu. "Roo, çok üzgünüm, bilmiyordum..."

"Ne?" dedi Liam yalvarırcasına. "İyi mi?"

Chubs yalan söylemezdi. Ya da en azından söylediğinde bu aramızdan birini korumak gibi önemli bir nedene hizmet ederdi. Ama genelde ikimiz de yalandan nefret ederdik ve bir şeyleri süsleyerek anlatma ihtiyacı duymazdık. Bu soruya hiç cevap vermemeyi seçtiğine göre, durumum gerçekten kötü olmalıydı.

"Diğer adam ne durumda?" diye sordu cevap vermek yerine. Sırtıma koyduğu her neyse buz gibiydi. Sonra ansızın büyük bir batma hissi duydum. *Yarayı temizliyor,* diye düşündüm. Görüntüler gidip geliyordu.

"Sorun olmayacak," dedi Vida. "Yani artık."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Chubs.

"Jackson Pollock* o ön camda çalışmış gibi," deyiverdi.

"Yapmış olamazsın..." dedi Jude.

"Hayır," dedi. Sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. "Bu

Ç.N.: Jackson Pollock: Soyut dışavurumcu ressam, 20. yüzyılın en önemli sanatçılarından biridir. Alışagelmiş teknikler yerine yere serdiği devasa boyutlardaki tuval bezlere boyayı dökerek, damlatarak ya da fırlatarak eserlerini yaratmıştır.

şaheserin yaratıcısı direksiyon simidiyle ağaçlar."

"Sen ressam Jackson Pollock'u tanıyor musun?" Bir an için Chubs'ın elleri gerçekten durdu.

"Sürpriz, pislik," dedi Vida. "Benim de okumam yazmam var."

"Chubs!" Büyük bir acıyla seslenmişti Liam. Büyük bir korkuyla. Onun sesini duyduğum anda kalbim duracak sandım. "Bana onun iyi olduğunu söyle!"

"İ...yiyim," dedim güçlükle.

Ellerimdeki, bacaklarımdaki ve omuriliğimdeki hissi tümden çekip alan uyuşturucu bir buz dalgasıyla yavaş yavaş kaydığımı hissettim. Acının tavan yapıp beni yeniden karanlığa hapsetmesi için gerekli olan tek şey, Chubs'ın elindeki iğneyi tenime batırmasıydı.

YİRMİ İKİ

UYANMAK, HEM ÇOK TANIDIK HEM DE ÇOK YANLIŞ BİR HİSTİ. BİR anı bir diğerine dolaşmış da ikisi de dejavu denen bu tuhaf hissin ağırlığı altında mücadele ediyordu sanki. Sert, düz ve soğuk bir yerdeydim. Sert toprağın üzerinde. Nemliydi. Aniden burnuma oldukça insani bir koku doldu. Bir zamanlar eski bir temizleme firmasının minibüsü olan Betty'nin o sahte limon kokusuna benzemeyen bir koku. Kulağımdaki ses, radyoda haber bülteni sunan spikerinki değil diğer dördünün derin uykudayken alıp verdiği nefeslerinin sesiydi.

Yeniden bilincime kavuşmak âdeta bir bataklıktan kurtulmak gibiydi. Yüzeye çıktığım anda acıyla yüz yüze geldim. Acı, belimde başlayıp sağ tarafımda yükseliyor ve geçtiği her yerdeki kas ve sinirleri geriyordu. Birden yer de, üzerimdeki battaniyeler de, bu karanlık da çok fazla gelmişti. Ağzımda yeniden o deri bandın baskısını ve acımtırak tadını hissettim. O anda insanın bir anıyı bu kadar net hatırlamasının, gerçekten o andaymış gibi hissetmesinin mümkün olduğunu anla-

dım. Deri. Burnumun aldığı tek koku deri kokusuydu.

Chubs'ın çadırı tam karşımdaydı. Beni gerçekten de bulmuşlardı.

Jude, Vida... Kaskatı bedenime ve sırtımdaki sızlayan ağrıya rağmen güçlükle kalktım. İşte burada, boylu boyunca yatıyorlardı. Neredeyse üst üste. *Chubs. Liam.*

Tişörtümün içinden dondurucu bir soğuk girdi; ama çadırın içindeki o havasız ortamdan sonra ferahlatmıştı beni. Bir an için önce botlarımı bulmam gerektiğini düşündüm fakat sonra dışarı çıkma arzum ona baskın geldi. Yalnız kalabileceğim, uzun süredir içimde yükselen çığlığı serbest bırakabileceğim bir yer bulmalıydım. İlerideki sönmüş kamp ateşinin ve asıldıkları yerde donan çamaşırların olduğu o alana gidebilirdim. Eski bir kamp alanında olmalıydık.

Tennessee'ye ilk geldiğimiz zamankine göre daha soğuktu burası. Arabayı park etmek için bir yer bulmuşlardı. Ancak etrafıma hızlıca bir göz attığımda burada dağların öncekinden daha düzensiz olduğunu fark ettim. Ölü çimenler daha yoğun, daha uzun ve kahverengiye çalan taşlarla doluydu. Demek Nashville'de değildik.

Derin derin birkaç nefes alıp, kamp ateşinin kalıntılarının etrafında birkaç tur attım. Chubs matarasını dışarıda bırakmıştı ama o da yanındaki su şişesi de boştu.

Çoraplarım ıslanıp çamura yapışmıştı. Birkaç adım daha atıp kendi kendime söylenirken dizlerim pes etti. SUV'ye ulaşmak bana bir ömür kadar uzun gelmişti ama yolcu koltuğuna oturduğumda dinlenebilecektim. Ön koltuğun altında bir su şişesi bırakmıştım. Chubs ne zaman ani fren yap-

sa ayağımın altındaki şişeyi hissedebildiğimi hatırladım. Bir yudum alsam yeterdi. Dilimi kaplayan bu mide bulandırıcı tattan kurtulmak için tek bir yudum.

Kapılar kilitliydi. Yeniden kamp ateşine dönerken kendi kendime başımı sallıyordum. Bir ağaç dalına asılmış ince bir yün battaniye görüp hemen ona sarındım.

Ne burada ne de başka yerde görmek istiyoruz sizi. Ait olduğunuz tek yer o kamplar ya da diğer arkadaşlarınız gibi mezar.

Beynimi kemiren sesten kurtulmak ister gibi başımı salladım. Açık bırakılmış saçlarım yanaklarıma ve omuzlarıma sürtündü. Temizdi sanki. Hatta yumuşak. Battaniyenin altından elimi çıkarıp dağınık uçlarına dokundum. Ne bir dolaşıklık ne de bir sertlik vardı saçlarımda. Biri taramıştı.

Tanrım, diye düşündüm battaniyeyle daha sıkı sarınarak. *O adam... Beni yerde sürüklemiş... Doğrudan...*

Boğazım yandı. Kulaklarımı baskılayan kalp atışlarım arasında parazitin sesi daha netti şimdi. Bir an için Rob'un geri döndüğünü düşündüm. Yanında Beyaz Gürültü'yü de getirmişti. Ama bu ses çok daha kısık ve uzaktan geliyordu. Üstelik hiç acı vermiyordu.

Sesi takip ederken eski bisiklet yolunu gördüm hemen. Kar, girintili çıkıntılı zemini bir örtü gibi kaplamış; keskin kayaları ve acımasız çukurları kapatmıştı. Yine de o çıplak patikayı görebildim. Ak meşe ve akçaağaç gövdelerinden destek alarak ilerledim. Güneş ufukta henüz belirmişti. Sabahın ilk solgun sarı ışıkları karların üzerine vuruyordu.

Su birikintisine ulaştığımda bunun Beyaz Gürültü kadar doğaüstü bir şey olduğunu düşündüğüm için kendimi bir ap-

tal gibi hissettim.

Şelaleler. Minyatür bir kanyon gibi görünen yükseklikten gürüldeyerek akan sular. Su, kayalık tepenin dudaklarından dökülüyor; ana akımdan kollara ayrılarak minik şelaleler hâlinde çağlıyordu.

Aşağıdaki havuzun çevresi, tıpkı soğuktan iki büklüm olmuş bir çift omuz gibi suya eğilen koyu renk kayalarla çevriliydi.

Patika, ahşap bir güverteye benzeyen bir yere ulaştı. Suyun kenarına inşa edilmişti burası. Havuzdan ayrılmış minik bir çayın üzerinden geçerken kenarlarındaki donmuş kısımları parçaladım.

Ahşap zemin nemliydi. Orada burada kar birikintileri vardı. Bir kısmını ellerimle kenara itip oturdum. Böylece yukarıdan gürül gürül akan o vahşi suyu en güzel noktadan izleyebilecektim.

Şelale, zemindeki havuzla buluştuğu yerde su zerreciklerinden bir sis oluşturuyordu. Uzanıp buz gibi suyu yüzüme çarptım.

Elimi battaniyenin ve eşofmanımın içine sokarak o acıyan noktayı bulmaya çalıştım. Buz gibi parmaklarım o düzgün dikişlerin üzerine geldiğinde batma hissi de kesildi.

Başta yüzümdeki ıslaklığın rüzgârla sürüklenen su damlacıkları olduğunu sanmıştım. Ama boğazımdaki acı hiçbir yere gitmiyordu. Göğsümden hıçkırığa benzer bir şey yükseldi. Beni ağlarken görebilecek kimse yoktu ve gözyaşlarımı durdurmaya çalışmak anlamsızdı.

Yüzümü battaniyeye gömerek sessiz çığlığımı susturmaya

çalıştım. Kilitli bir kapıyı ardına dek açmışım gibi akıyordu yaşlar gözümden. Kendimi durduramıyordum. İçimden geçen her bir düşünce kanla lekelenmişti. Tadını alabiliyordum.

O adamı ben öldürdüm.

Hayır, sadece bu da değildi. Ona korku dolu anlar yaşatarak işkence ettim. Yaptığı şeylerden dolayı cezalandırılmayı hak etmiyor değildi elbette; ama bunu yapış şeklim... O çocukları ve onların anılarını kullanışım... Üstelik kurban onlarken... Bunu yapmaktan hoşlanmıştım da. Beynini tüketip içini dehşet dolu anlarla doldurmak ve sonunda o ani darbeyi indirmek ne kadar da kolay olmuştu. Beni rahatlatıyordu bu. O zaman içine girdiğim karanlık ılıktı. Heyecan vericiydi. Bu heyecan, üzerimden hâlâ atamadığım bir karıncalanma hissi bırakmıştı bana.

Liam'a yaptıkları yüzünden Knox'u defetmiştim. Ancak Liam'ın bunu asla doğru bulmayacağını inatla görmezden gelmiştim. Onun bağışlanamaz olduğunu düşünüyordum ama o sadece bir çocuktu. Knox ya da Wes ya da kendine ne isim verirse versin o da bizden biriydi. Onu ölmesi için o buz gibi havada ormana göndermek, diğer çocukları aç bırakmaktan daha affedilebilir olabilir miydi ki? Ya Mason... Ona yardım edebilirdim. Acı dolu anılarını alabilirdim ama ilk içgüdüm onu bir silah olarak kullanmak olmuştu. Bir insan değilmiş ve kendi kararlarını vermeye hakkı yokmuş gibi.

Belki... belki de kamp görevlileri tehlikeli olanlara yaptıklarında haklıydılar. Belki bizim ağızlarımız bağlanmalı, zincire vurulmalı, emirleri yerine getirmek üzere koşullandırılmalıydık. Rob'u, Knox'u ve depoda bana karşı çıkan tüm çocukları kontrol etmek benim için öyle doğaldı ki...

İşte bu, beni Clancy yapmıştı. Martin yapmıştı. Thurmond'a gittiğimiz otobüste, o kadını kendi silahıyla intihara ikna eden Turuncu yapmıştı. PÖK askerlerinin ve kamp görevlilerinin zihinlerine korkunç görüntüler sokarak onlara işkence eden diğer tüm çocuklardan biri yapmıştı.

Onlardan hiçbir farkım yoktu. Onlardan iyi değildim. Tüm bu zaman boyunca yeteneklerimi kontrol altında tutmanın hayatımı geri kazanabileceğim anlamına geleceğini düşünmüştüm. Ama durum hiç de öyle değildi, değil mi? Onları kontrol edememek, onlardan korkmak, diğer Turuncuların yolundan gitmeyişimin tek sebebiydi.

Birlik'in bana şimdi nasıl iyi geldiğini daha iyi görebiliyordum. Bana disiplin kazandırmış ve odaklanmamı sağlamıştı. Yeteneklerimi ne zaman kullanıp ne zaman kullanmayacağıma dair yön göstermişti. Cate'e Lider olmamam gerektiğini söylediğimde ne kadar haklı olduğumu gösteriyordu bu da. Bizim daha güçlü, en azından isimlerini kirletmemiş insanlara ihtiyacımız vardı. Ya da içgüdülerinin onları bu çeşit bir karanlığa sürüklemeyeceğine hâlâ güvenebilen insanlara.

Katil. Tıpkı Birlik'teki diğer ajanlar gibi.

Battaniye şimdi gözyaşlarım yüzünden sırılsıklam olmuş ve ısınmıştı. Acıyan yüzümü ve ciğerlerimi biraz olsun rahatlatabilmek için başımı kaldırdım ama hiçbir şeyin faydası yoktu. Vida onu en son gördüğünde Rob'un neye benzediğini düşünüyor ve kafamda canlanan görüntüleri bir türlü silemiyordum. Hayatı sona ermeden saniyeler önce aklından geçen son düşünceleri silip götüremezdi hiçbir şey. Damalı elbiseleri içinde güzel bir kadın, kırmızı bir bisiklet, bir arazi ve Los Angeles'ın üzerine vuran sıcak güneş...

"Kes şunu," dedim güçlükle. "Dur."

Canım yanıyordu. Gözlerimin ardındaki kör edici baş ağrısından sırtımdaki eziklere ve kesiklere kadar her yanım acıyordu. İhtiyaç duyduğum hava ciğerlerime sığmıyordu. Hıçkırıklarım bedenimi ne kadar sarssa da içerideki basıncı azaltamıyordum bir türlü. Sanki eğilip bükülüyordu bedenim, bükülüyor, bükülüyor... Ta ki kırılana dek.

Çağlayan suların sesi, bana yaklaşan ve hemen arkamda duran adımlar da dâhil, diğer her şeyin sesini bastırıyordu. Ben duymasam da onun orada olduğunu biliyordum.

"Hey," dedi Liam usulca.

Şelalenin su zerreciklerinden oluşan sisi geçti aramızdan. Sis, ardından gelen dondurucu rüzgârla birlikte çekildiğinde o hâlâ orada, botlarımı göğsüne bastırmış, yüzünde o ızdırap dolu bakışla duruyordu. Öne doğru bir adım atarken dudaklarını araladı. Bacakları hâlâ güçsüzdü evet; ama beni asıl endişelendiren yüzümü inceleyen bakışlarıydı.

Ama ne olursa olsun hayattaydı. İki ayağı üzerinde duruyordu işte. O mavi gözlerini bir perde misali örten pus kalkmıştı. Nefes alış verişleri yavaş olsa da düzenliydi. Öksürerek ara verdiği anlar dışında havayı yavaşça içine çekip yavaşça bırakıyordu.

Liam'ın düşüncelerini okumak hep çok kolay olmuştu. Herhangi bir düşüncesini ya da hissini saklamayı beceremezdi o. Ne kadar gülümsemeye çalışırsa çalışsın. Yüzü eskiden olduğu gibi belli ediyordu her şeyi. Acı, zaman zaman dudaklarını germesine sebep olsa da nefes kesecek kadar güzeldi. Gözleri... gözleri bu ışığın altında öylesine solgun görünü-

yorlardı ki... Onları beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerimden burnuma, oradan da dudaklarıma indirdi ve bir an olsun bakışlarını üzerimden çekmedi. Yüreğimi bir sızı kapladı. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kalana dek de içimi paramparça etti.

"Ben..." diye başladı, belli belirsiz bir çaresizliğin sindiği sözlerine. "Nasıl yardımcı olabilirim? Ne... ne yapabilirim canının yanmaması için? Kendini daha iyi hissetmen için?"

Yapamazsın Liam. Bu defa olmaz. Bu düşünce beni bir şekilde bedenimin ötesine taşımıştı. Sanki gittikçe bana doğru yaklaşan adımlarını gökyüzünden izliyordum.

"Sadece diğerlerine bundan bahsetme," diye fısıldadım. "Lütfen."

Yüzümdeki yaşları sildim. Yanaklarımdan, çenemden, boynumdan süzülen yaşlar tenimi yakıyordu. Bu, hem utanç verici hem de yorucuydu; ama aynı zamanda da beni onun bulması bir şekilde doğru geliyordu.

Göz ucuyla baktığımda başını onaylar bir ifadeyle salladığını gördüm. Elbette anlayacaktı... O da birkaç kez kendisini bu hâlde görmememiz için uzaklaşmayı tercih etmişti. Etrafında kendisine güvenen birileri olduğunu bilince, cesur ve kararlı bir ifade takınmak dışında başka bir seçeneği olmayacağını düşünüyor insan. Aksi hâlde onların cesaretini kıracakmış gibi hissediyor.

"İlaçların içinde bir şey olacaktı... çantada," diyordu şimdi, "dinlenmene yardımı dokunabilecek bir şey ya da..."

Demek ilaçları kampa ulaştırmışlardı. Chubs her şeyi ayarlamış olmalıydı. Liam'ın şu an böyle tutarlı konuşması bile

yaşadığımız gecenin boşa gitmediğini gösteriyordu. Az da olsa bir işe yaramıştı demek ki.

Uzattığı botlarımı ayaklarıma geçirdim. Uyuşmuş parmaklarımın sızısı bileklerimden, bacaklarıma yayıldı. Öylesine yorgundum ve öylesine canım yanıyordu ki... Kendimi düz, gri bir buz kalıbının altındaymış gibi hissediyordum. Çıkmaya gücüm yoktu. Derin bir nefes alıp başımı arkaya attım. Sanki bu, gözyaşlarımı durduracaktı.

"Anlat bana," dedi yalvararak. "Yapamıyorum... Bu... Bu çok fazla."

Çok fazla. Zihnim bu cümleye takılı kaldı. *Çok fazla, çok fazla, çok fazla.*

Yanıma oturdu. Yutkunurken şişen âdemelmasından ayıramadım gözlerimi. Ta ki uzanıp parmaklarını alnımdaki yara izinde dolaştırana kadar. Geri çekilmedi; parmaklarının yüzümden aşağı, yanaklarıma doğru kaydığını hissettim. Elleri saçımla kulağımın arkasında dolanırken soğuk havadan yıpranmış parmaklarını hissettim. Gözlerimi kapatıp parmaklarının kirpiklerime düşen minik kar tanelerini temizlemesine müsaade ettim.

Hareket et, dedim kendime gözlerimi güçlükle açarken. *Hareket et...* Çünkü o etmiyordu. Bana doğru eğildiğini; yüzünü yüzüme yaklaştırdığını hissedebiliyordum. O ne yaparsa ben de aynısını yaptım ve onu yarı yolda karşıladım. Liam'ın gözleri kapalıydı. Bir rüyadaymış gibi. Nefesinin dudaklarımı ısıtışını hissettim.

Dokunuşumuz öyle güven dolu ve benim öyle uzun süredir arzuladığım bir şeydi ki ne yaptığımı unutmak bir an için

mümkün göründü.

Beni hiç tanımaması gerektiğini unutmak.

Çok fazla.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Tüm bedeni titriyordu. Bunu gördüğümü fark ettiğinde yüzünde bir panik belirdi. Ellerini birden çektiğinde dengesini kaybetti. Ayağa kalkmaya çalıştı ancak hareketleri yavaş ve zayıftı. Utancından kulaklarının ucu kızarırken başını çevirmekle yetindi. Daha dokunuşunun tenimde yarattığı ateş sönmemişken ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Ellerini göğsünde bağlayarak kollarının altına sokmuş, başını iki yana sallarken bir şeyler mırıldanıyordu. Her seferinde iki adım gerileyerek yürümeye çalışırken bana böyle boş gözlerle bakmasını gerektirecek nasıl bir ifade olduğunu düşündüm yüzümde.

"Sorun değil," dedim aslında tam tersi olsa da. Ağlamıyor olsam kahkahalarla gülerdim. Muhteşemdi. İnsanın dibe vurduktan sonra bile batmaya devam edebileceğini bilmezdim. Onun bana bu kadar yaklaşmasına ve ona yaptığım onca şeyden sonra beni teselli etmesine izin vermek beterin de beteriydi.

Ben daha bitiremeden Liam yeniden konuşmaya başlamıştı ve sesinde yine o tuhaf tını vardı. Konuşurken bile başını sallıyordu. "Ruby, sen Ruby'sin. Chubs dedi ki Vida, ufaklık ve sen, ona yardım etmişsiniz. Yani beni tedavi ederken. Sen ve ben hiç tanışmamışız, öyle dedi. Ama tanışmış olmak zorundayız, zorundayız çünkü yüzünü tanıyorum. Sesini tanıyorum. Bu nasıl olabilir?"

"Sen hastayken seninle konuşuyordum," dedim büyük bir panik içinde. "Nashville'deki depoda."

"Hayır... Hayır. Yani, evet konuştuğunu biliyorum." Liam artık saçma denebilecek şekilde mırıldanıyordu. Bir yandan da ahşabın üzerinde bir ileri bir geri dolaşmaya başlamıştı. "Hayır, öyle değil. Biliyorum, öyle değil."

Kes artık bununla ilgili konuşmayı. Daha fazla uzatma. Hemen bitir ve konu kapansın.

"Ben Birlik'tenim," dedim; çünkü bana yaklaşmasını engelleyecek tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Şefkat dolu bakışlarını kusursuz bir nefrete çevirecek tek şeyin bu olduğunu.

"Sen..." diye başladı güçlükle. "Ne? Bu... Bu mümkün değil."

Kamplar. Flaş belleği Cole ve Cate'e ulaştırır ulaştırmaz kurtarabileceğimiz onca kampı düşünmeliydim. Bu işin doğuracağı iyi sonuçları. Ayaklarımın dibindeki kan birikintisine ve adımlarımın bıraktığı duman ve alevlere ancak böyle katlanabilirdim.

"Ama haklısın. Önceden karşılaştık," dedim. "Maryland'de bir güvenli bölgede. Sana abinin yolladığı parayı vermiştim. Hatırladın mı?"

Şimdi hatırlamıştı. Bunu yüzünde görebiliyordum. Omuzlarının çöküşünde. Bakışlarımı arkasındaki ağaçlara çevirdim. Kollarımı göğsüme sıkıca sarıp ondan bana kalan son sıcaklığa sarıldım. Kusacak gibi görünüyordu.

"Ama kaçtın, değil mi?" dedi Liam. "Yoksa Chubs bana anlatırdı. Böyle bir şeyi benden gizlemezdi. Sen Birlik'teydin

ama şimdi..."

"Ben Birlik'tenim, Vida ve Jude da." Chubs'ın bu bilgiyi onunla neden paylaşmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Sana anlatmadı çünkü o zaman ayrılmak isteyeceğini biliyordu. Ama onunla bir anlaşma yaptık."

"An... anlamıyorum ben," dedi sonunda. Bir eliyle yüzünü ovuştururken yine geri geri gitmeye başlamıştı. "Bir anlaşma mı?"

Bıçağı göğsüne çoktan saplamıştım. Geriye sadece onu kanırtmak kalmıştı. Böylece her şey sonsuza dek bitecekti.

Yapma, dedi içimden bir ses. *Yine aynı şeyi yapma.*

Durmuş, yüzüme bakıyordu. Soğuktan mı öfkeden mi bilmiyordum ama titriyordu da. Ona yaklaştığımda engel olmadı. Liam şimdi nefes nefeseydi. Abisinin ceketinin cebine uzanıp Cole'ün alelacele diktiği dikişleri söktüm.

Flaş bellek, siyah renkli, basit bir dikdörtgen biçimindeydi ve üzerinde Leda Corp'un altın kuğu logosu vardı. Son birkaç saattir, ya da gündür, bedenine bu kadar yakın olduğu için ısınmıştı.

Aklından geçenler yüzünden okunabiliyordu. Liam geriledi. "Bu da ne böyle?"

"Abin," dedim, "bizi seni bulmamız için gönderdi. Philly'de kaçarken kendininki yerine onun ceketini giymişsin. Bunu da beraberinde almışsın."

"Ne ki bu?" diye sordu uzanmaya çalışarak. Aptalca bir şey yapmadan önce avcumu kapayıp o lanet olasıca aleti cebime soktum. Tüm bunlar ufak bir plastik parçası içindi.

"Gizli bilgi," dedim patikaya yönelerek. "Abinin yönettiği operasyondan."

Bir yarım peşimden gelmeyeceğini umuyordu. Onun orada kalmasını ve ben kamptan ve ormandan geçip giderken onu orada bırakmayı. Ama hayatımda hiçbir şey o kadar kolay olmamıştı. Şimdi de olamazdı. Yanımdan hızla geçip, ciğerlerinde biriken sıvıyı çıkarmak için öksürerek düşe kalka yürüdü. Derin bir suyun içinde yürüyor gibiydi. İçgüdüsel olarak ona destek olmak için elimi uzattım ama kolunu hızla çekip Chubs'a seslenerek devam etti.

Chubs bizi aramak için zaten çıkmış olmalıydı. Onunla patikada, kampa dönen son dönemeçte karşılaştık. Uykulu gözleri ve kırış kırış olmuş giysileriyle perişan görünüyordu. Henüz tam olarak uyanmamış olmalıydı; çünkü dondurucu havaya rağmen üzerine ne bir mont almayı ne de ayakkabılarını giymeyi akıl edebilmişti.

"Ne var?" diye sordu bir Liam'a bir de bana bakarak. "Neler oluyor?"

"Sana inanamıyorum," dedi Liam. "Burada ne tür bir oyun oynuyorsun böyle?"

Chubs şaşırdı. "Sen neyden bahsediyorsun...?"

"Her şeyi biliyorum!" Liam çıktığı yokuş yüzünden yorgun düşmüştü ve nefes nefeseydi. "Bunu benden daha ne kadar saklamayı planlıyordun? Birlik. Tanrı aşkına... güya sen akıllı olanımızdın! *Onlarla* bir anlaşma mı yaptın!?"

"Hmm." Chubs ellerini o koyu renk saçlarında gezdirdikten sonra derin bir iç çekti. Chubs sonradan pişman olacağı bir şey söylemeden önce, Liam'ın öfkesini yeniden üzerime

çekmeliydim.

"Evet, ondan bahsediyorum!" Liam büyük bir hızla kamp alanına, sönmüş ateşin başına geçti. Yanına yaklaşmama izin vermiyordu.

"Lütfen beni dinler misin?" dedim. "Benim fikrimdi, hem de hepsi. Abin bizi flaş belleği bulmamız için yolladı ve biz de o sırada arkadaşınla karşılaştık. Seni bulmasına yardım edersek de Birlik'e senin hakkında bir bilgi vermeyeceğimize dair söz verdik. Zu'yu bulmak için Kaliforniya'ya gitmenize de yardım edeceğiz."

Başta Chubs'm gözlerinin kocaman olmasına sebep olan şeyin, yalanları birbiri ardına sıralamamla alakalı olduğunu düşünmüştüm. Fakat bir yanım, daha bunu söylerken bile yanlış düğmeye bastığımı biliyor olmalıydı.

"Peki, sen bunu *nereden* biliyorsun?" diye sordu Liam. "Yani sen bunu *tam olarak nereden* biliyorsun?"

Kollarımı kavuşturup yutkundum. Her biri birbirinden beter sayısız yalan geçiyordu aklımdan.

"Cevap ver bana!"

Ürperdim. "Ben sadece... birkaç hikâye duymuştum, yani Chubs'dan."

Liam, yüzü öfkeden ve şaşkınlıktan kıpkırmızı olmuş bir hâlde Chubs'a döndü. "Ona başka ne anlattın?"

"Hiçbir şey! Lee sakinleşmen lazım. Lütfen otur. Dinle."

"Sana inanamıyorum! Onu türlü yollardan izleyebileceklerini bilmiyor musun? Onu almalarını mı istiyorsun? Zu... Biz söz vermiştik... Sanmıştım ki..."

"Bana onun hakkında herhangi bir şey anlatmadı. Sadece bir süre birlikte seyahat ettiğinizi biliyorum," dedim sakince. Liam hepimize karşı öyle ya da böyle korumacı davranırdı ama Zu'nun özel bir yeri vardı.

"Bu işten uzak dur Yeşil!" Hâlâ tüm dikkati Chubs'ın üzerindeydi. "Ona başka ne anlattın? Senden başka neler öğrenebildi?"

Tek bir kelime dengemi bozmaya yetmişti.

"Ona ne dedin sen?" diye araya girdi Chubs. Liam'ın ağzından çıkanı o da yakalamıştı elbette.

"Ne? Artık adını da mı kullanamayacağım?" Yüzündeki ifadeden küçümseme akıyordu. "Sana nasıl seslenmemi istersin? Birlik senin için nasıl yaratıcı bir takma ad düşündü acaba? Bal kabağı? Kaplan? Portakal?"

"Bana Yeşil dedin," dedim.

"Hayır demedim," dedi. "Neden sana Yeşil diyeyim? Ne olduğunu biliyorum."

"Dedin," dedi Chubs ısrarla. "Ona Yeşil dedin. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Kalbimi saran buzlar kırılmıştı. Şimdi sessizlikle geçen her bir dakika, göğüs kafesimdeki kalbimin daha da hızlı çarpmasına sebep oluyordu. Birden öfkesi geçti. Yerini önce şaşkınlık sonra da korkuya dönen bir ifade aldı.

"Önemli değil," dedim zayıf bir hamleyle ellerimi ona doğru uzatırken. "Önemli değil. Bana nasıl istersen öyle seslenebilirsin, bir önemi yok..."

"Onun kafasını mı karıştırıyorsun? Sana karşı iyi davran-

sın diye mi?" diye sordu Liam. Yüzü yeniden kızarmıştı şimdi. Yüzündeki bu öfke telaşa dönmek üzereydi. Arkadaşına bakıyor ve bir yabancı görüyordu.

Bu inişli çıkışlı ruh hâline daha fazla dayanamayacaktım. Bir anda denemeye değmeyeceğini düşünmeye başladım. Beni şelalenin orada bulduğunda aramızda geçenler, güneşi görünce dağılan bir sis bulutu gibi yok oldu. Belki de her şeyi hayal etmiştim.

"Dalga mı geçiyorsun sen?" dedi Chubs. "East River'da olanlardan sonra bile mi? Clancy Gray seni minik evcil hayvanına çevirdiğinde bile bana dokunamamıştı!"

"Ben... Ne?" Liam patlamak üzereydi. "Neyden bahsediyorsun sen?"

Ah, dedim içimden, *lanet olsun!*

Girip kendimi Liam'ın anılarından sildiğimde bağlantılı olduğum birkaç anıyı daha silmek zorunda kalmıştım. Aksi takdirde bir anlam ifade etmeyecekti. East River'dan kaçmaya çalıştığımız gece de o anılardan biriydi. Çünkü olaylar, kalkanımı indirip güvenmemem gereken Clancy'ye güven duymamla başlamıştı. Ben hikâyenin önemli bir kısmıydım.

Ama şimdi... o anının yerine ne koymuştum? O geceyi tamamen mi silmiştim? Başım dönüyordu. Boş bir alana bıraktığım görüntüleri hatırlamaya çalışıyordum ama her yer simsiyahtı.

Chubs bana döndüğünde bir dağı yerinden oynatabilecek bir bakış vardı gözlerinde.

"Neden ona bakıyorsun?" diye patladı Liam sonunda. "Burada onlarla ne yaptığını bile bilmiyorum!"

"Seni bulmaya çalışıyorduk!" dedi Chubs. "Hepimiz sadece sana yardım etmek istedik!"

"Ah lanet olsun!" dedi Vida çadırın içinden. "Siz iki sevgili çenenizi kapayıp, birbirinize sarılarak uyumaya devam etsenize artık? Saat sabahın beşi olmadan aynı boktan tartışmayı onuncu kez duymak istemiyoruz!"

Jude onu susturarak bana büyük bir iyilik yapmış olsa da artık çok geçti.

"Sen... sen... ne..." Chubs düzgün bir cümle kuramayacak kadar öfkeliydi. "Çık dışarı. Hemen!"

"Gelip beni kendin çıkarsana koca çocuk," dedi Vida. "Senin hoşlandığın şeylerin bende olmadığını biliyorum ama bir yolunu buluruz."

"Ah, çalışan bir beyin gibi mi?" dedi Chubs.

"Chubs!" dedim birden. Vida'yı tanıyordu. Bu yaptığı sadece onun ekmeğine yağ sürerdi. "Vida, lütfen dışarı gel. Sen de Jude."

Çadırdan bir kraliçe pelerini gibi üzerine sardığı battaniyesiyle çıktı. Yalnızca iki yanından boynuz gibi çıkan mavi dağınık saçları bozuyordu bu görüntüyü. Hoş, Jude da daha iyi görünmüyordu. Gözlerinin çevresinde daha önce bu kadar koyu halka görmemiştim hiç. Üzerindeki ilk yardım teknisyeni önlüğüyle Vida'nın arkasından çıkıp oturdu.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim o yüzden Birlik'in ne kadar harika bir yer olduğunu ve ajanların ne kadar müthiş insanlar olduğunu anlatarak boşuna çeneni yorma," dedi Liam kollarını bağlayarak. "Cole'e de cehennemin dibine gitmesini söyle. Bana bakması için ona ihtiyacım yok –ya da size!"

"Bak bak! Onu bulduğumuzda ölümün pençesinde olan çocuk söylüyor bunu!" dedi Vida gözlerini devirerek. "Bu arada rica ederiz."

"Flaş belleği alıp üzerimize düşen görevi yapmak dışında bir niyetimiz olmadığına yemin ederim," dedim. Nefes alıp verirken güçlükle şişiyordu göğsü. Onunla bir yabancıymış gibi konuşmak daha kolaydı. Ve bu solgun, zayıf, tıraşsız ve pis hâliyle onu bir yabancı gibi hayal etmek çok daha kolaydı.

Bu Liam değil, diye düşündüm. *Ters bir şeyler var.*

"Öyle mi?" dedi Liam soğuk bir ses tonuyla. "Ben yardımınızı istemedim ve bu dünyada isteyebileceğim son şey, bana *senin* gibi birinin bakmasıdır."

Benden bahsettiğini anlamam diğerlerinden biraz daha uzun sürdü.

"Hey!" dedi Jude. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz. Acımasız davranmana gerek yok."

"Lee, abartıyorsun ama," dedi Chubs.

"Ve sen... Tanrım yeni bir gözlük, bir araba ve biraz da teknolojiye sahip olunca kendini Rambo mu sandın? Senin bu oyuna geleceğini asla düşünmezdim."

"O bize güvenebiliyorken," dedi Jude, "sen neden güvenemiyorsun?"

"Birlik'e mi?" Liam bir kahkaha attı. "Hepiniz gerçekten bu kadar aptal mısınız?"

Sonra Vida'yı daha cümlesine başlamadan eliyle susturdu. "Rehabilitasyondan bahsedip çocukları esir almak dışında hiçbir şey yapmazlar. Çocukların kendilerini savunma-

ları için eğitim veriyoruz deyip onları ölüme yollarlar. İster kamplarda ya da Birlik'te olalım ister kaçalım. Hiçbiri bizim seçimimiz değil. Ben ne istiyorum, biliyor musun? Bir seçim. Sadece bir tane. Ve işte şimdi o seçimimi yapıyorum. Sen bu katillerin kucağında kendini rahat hissedebilirsin ama ben onlardan uzak duracağım. Senden de."

Bunu söyledikten sonra, yanımızdan uzaklaşıp aynı yoldan şelaleye yöneldi. Chubs bana bir bakış attı. Ama ben, dalgın dalgın belimdeki dikişlerle oynayıp, yerdeki kütüğe kendimi yavaş yavaş bırakırken bakışlarımı Liam'dan ayırmıyordum.

"Bu defa gerçekten peşinden benim gitmemi istediğine emin misin?"

Chubs bir iç çekip kollarını ovuşturduktan sonra arkadaşının peşinden gitti. İkisi de çok uzakta değildi. Parmak uçlarımın üstünde durduğumda Liam'ın ağaca yaslanmış bedenini görebiliyordum. İlk başta, Chubs belli bir mesafede durup Liam'ın öfkesini yeniden canlandırmamaya çalışıyor gibi görünmüştü. Ancak bir şey söylemiş ve özür dilemiş olmalıydı. Çünkü hemen sonra elini sırtına koyup diğeriyle bizim olduğumuz yönü gösterdi.

"Söylediği o zırvalara inanamıyorum," diye homurdandı Vida. "Bu çocuğun ruh hâli bir panayır yerinden bile daha karmaşık."

"Bizden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum," dedi Jude.

"Senden nefret etmiyor," dedim gözlerimi çocuklardan ayırmadan. "Birlik'ten nefret ediyor. Onlar olmadan daha iyi olacağımıza inanıyor. Onlara ihtiyacımız olmadığına inanıyor."

"Ama bize ihtiyacı vardı," dedi Vida. "Kendi sümüğünde boğulmak üzereyken hem de."

Jude sessizleşti. Ona sorunun ne olduğunu sormak için döndüğümde bakışlarını kaçırdı ve gidip çadırdan Chubs'ın montunu aldı. Ben de ateşin yanındaki ağaç köklerinden birinin üzerine oturdum. Beynim ağrıdan zonkluyordu.

On dakika daha geçti. Chubs ve Liam henüz yanımıza dönmemişti. Chubs hâlâ öfkeli bir hâlde başını sallıyordu. Liam da hiçbirimizi görmek istemediğinden başını öne eğmişti. Ya esen rüzgâr ya da utanç yüzünden kulakları kızarmıştı. Elleri cebinde yanımdan geçip çadıra girdi.

"Şimdilik kalmayı kabul etti," dedi Chubs. "Zu'yu bulmak için Kaliforniya'ya gitmek istiyor ama hiçbirinizin peşimizden gelmesini istemiyor. Eyalet sınırlarına varmadan ayrılmak zorunda kalacakmışız gibi görünüyor."

"Bu çocuğun birkaç tahtası eksik, değil mi?" dedi Vida yine gözlerini devirerek. Jude aralarından geçip titreyen Chubs'a montunu uzattı. "Yakalanıp da kendinizi bir kampta bulursanız bize kart göndermeyi ihmal etmeyin o zaman."

"Çabalamaya devam edeceğim," dedi Chubs. "Sadece sakinleşmesi lazım."

"Biliyorum," dedim. "Teşekkürler."

Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

YİRMİ ÜÇ

NATURAL FALLS STATE PARK OKLAHOMA'DA, ÇOĞU İNSANIN Ozarks dağlık bölgesi olarak bildiği yerde, Aralık aylarının buz gibi geçtiği eyaletin kuzeydoğu ucundaydı. Diğerlerinin yanma dönerken Chubs bana kamp alanını şöyle bir gezdirmişti. Oraya buraya dağılmış birkaç piknik masası, karavan parkı, birbiriyle kesişen birkaç yürüyüş yolu vardı çevrede. Benim için önemli olan tek şeyse terk edilmiş olmasıydı.

"Ağrın var mı?" diye sordu ateşe bir odun daha atarken.

"Ben iyiyim. Sadece neler olduğunu anlamak istiyorum."

Yanıma oturması için kenara kayıp battaniyenin yarısını onun omzuna attım ve kendime çektim. Hâlâ çamaşır deterjanı ve dezenfektan kokuyordu ama artık hafif bir topraksı koku da vardı üzerinde. Kaç gecedir bir duş bile almadan toprakta yattığını gösteriyordu bu. Zavallı çocuk kendini ölüyor gibi hissetmiş olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak.

Olivia'nın ekibinin sadece yarısı geri döndüğünde bir şey-

lerin yolunda gitmediğini anlamışlar. O ve on kişi suda taşıyabildikleri kadar malzemeyi de yanlarında getirmişler. Brett iki saat sonra görünmüş ancak. Omzundaki Jude'la güçlükle ulaşmış yanlarına. Onun ekibi o kadar başarılı olamamış. Aralarından sadece beş kişi geri dönmüş ve ben de bu beş kişiden biri değilmişim.

"Olivia'ya ilaçları nasıl vereceğini gösterdikten sonra Lee'nin iğnesini yaptım ve onu arabaya taşıdık. Gecenin çoğunu yolda, takipçi veri tabanına girmek için bir internet sinyali arayarak geçirdik. PÖK'lerin seni aldığından neredeyse emindik."

"Neredeyse," dedim ama beni duyduğunu sanmıyordum.

Henüz bağlanabilecekleri bir ağ bulamamışken Cate bir mesaj göndermiş. Demek biri tarafından profiliniz çıkarıldığı anda sadece PÖK'lerin ya da takipçilerin listesinde belirmekle kalmıyor, aynı zamanda tespit edildiğiniz saat ve yer de listede adınızın yanında beliriyordu.

Demek Rob beni o bölgede bulacağını bu şekilde öğrendi.

"Ama Rob'un peşine düşmek nereden aklınıza geldi?"

"İlk başta gelmedi. Sahte bir isim kullanıyordu." Chubs bakışlarını parmaklarına indirdi. "Takipçi veri tabanına girip senin ortaya çıktığını yazdı. Böyle olunca da profiline bakıp kayıt altında olan arabasını ve plakasını buldum. Bölgeden çok uzak değildik ama yine de seni bulabilmemize hâlâ şaşıyorum. Buraya geldiğini öğrendiğimizde neredeyse dört gün burada kamp kurduk."

"Teşekkürler," dedim kısa süreli bir sessizlikten sonra. "Benden vazgeçmediğiniz için."

"Gerçekten bunu düşündün mü?" diye sordu. "Seni bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımız gelmedi mi aklına?"

"Ben onu demek istemedim," dedim. "Sadece..." *Belki de beni almalarına izin verseniz daha iyi olurdu.* Kulaklarımdaki uğultu giderek artarken yeniden paniğe kapıldım. "Biz etraftayken mutsuz oluyorsa belki de ayrılmamız en iyisi."

"Hayır. Hiç mantıklı değil," dedi Chubs. "Bu duygusal değişimlerine anlam veremiyorum. Seni ilk bulduğumuzda delirecek gibiydi. Tam bir kriz geçirdi diyebilirim. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Belki de bir yanı sen daha ona anlatmadan Birlik'i biliyordu. Aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu. Benim bildiğim Liam anlaşacağımızı düşünüyorsa bir avuç çocuğu yolda bırakmak istemez. Yani sen bunun kanıtısın işte. Ama iyileştiğinden beri bir tuhaf. Sürekli tetikte gibi."

"Bize güvenmesi için bir sebep yok," dedim. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Bak bir seçim yapmayacağım," dedi Chubs. "Onu yine tek başına bırakamam ama seni de bırakmayacağım. O yüzden bu işi düzeltmenin bir yolunu bulmalısın, tamam mı? Sana güvenmesini sağlamalısın. Bekle... Neden başını sallıyorsun sen?"

"Ona söylediklerimde ciddiydim," dedim. "Gerçeği tam olarak söyleyemedim belki ama elimden gelen bu. Nereye gitmeye karar verirseniz verin, oraya varmanıza yardım edeceğim ve sonra da başladığım işi bitirmek için Cole'ün yanına döneceğim."

Chubs kolumu sıkıyordu. Ama konuşmaya çalışırken beni asıl zorlayan şey, onda gördüğüm şaşkınlık, kırgınlık ve korkuydu.

"Orada olup işleri yoluna koymazsam, tüm bunlara sebep olan şeyi kendi gözlerimle görmezsem kendimi asla affetmeyecekmişim gibi hissediyorum. Madem artık Liam'ın etrafında olamayacağım... En azından onun için bunu yapmış olayım. Bu onun hayaliydi, hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Bunu yeniden yapamam... Zu'yla geçirdiğimiz o günlere dönemem, son altı ayda yaşadıklarımı tekrar yaşayamam. Bunun bencillik olduğunu biliyorum ama senin güvende olduğundan emin olmam gerek ve sen onlarla birlikteyken asla güvende olmayacaksın. En azından bunu bir düşün, olur mu? Fikrini değiştirmem için sen de bana bir şans ver."

Hayır, diye düşünürken onu rahatlatmak için gülümsedim. Ne Liam'ın bana nefret dolu gözlerle bakmamış olması ne de beni şelalenin orada öpmüş olması... Hiçbirinin bir anlamı yoktu. Liam, Chubs ve Zu'nun beni buldukları zamanki o saf kız değildim ben artık. O zamanlar da utanacağım şeyler yapmıştım elbette ama şimdi... Şimdi, artık geri dönemeyeceğim bir noktadaydım ve onlar, oraya sürükleyemeyeceğim kadar aydınlıktılar.

"Bakarız," dedim elini sımsıkı tutarak. "Bakarız."

Elinde bir harita olmamasına ve takipçi veri tabanına girip

ona göre bir plan yapamamasına rağmen Chubs kampı alelacele boşaltmamızı istedi. Bir gece daha dinlenecek ve sabah ilk iş batıya doğru ilerleyecektik.

Bunun Kaliforniya'ya bir an önce ulaşmak istemesiyle bir ilgisi yoktu. Chubs hem duygusal hem de fiziksel olarak bu kadar soğuğa daha fazla dayanamazdı. Hipotermi konusunda bir kez daha nutuk atmaya kalkarsa Vida'nın ne tepki vereceğini tahmin edebiliyordum. Ki bu da muhtemelen Chubs'ı, ateşi ve sağlam bir tekmeyi içeren bir şey olurdu. Chubs'ın kendisi için endişelenmediğini henüz anlayamamıştı.

Soğuk hava Liam'ın ciğerlerini zorluyordu. Aksırıp tıksırıyor, güçlükle nefes alıyordu. Etrafa saçılan malzemeleri toplamak yerine Jude'un yanına çömelmişti. Onun ateşi söndürmesine yardım ediyor ve Bruce Springsteen'in *'Born in USA'* albümünün *'Born to Run'*dan daha iyi bir albüm olup olmadığını tartışıyordu.

O işi bitirince SUV'nin arka koltuğuna gidip üzerlerine giymek için başka şeyler aradılar. Liam bir an bile tereddüt etmeden uzanıp eski deri ceketini aldı ve daha ince olanın üzerine geçirdi.

"Ama bu..." dedi Jude itiraz etmek üzere. Ona doğru şiddetle başımı sallayıp Liam beni görmeden saklandım. O olaydan sonra onunla arama biraz mesafe koymuştum. O sağa giderse ben sola dönüyor ve onunla asla yan yana oturmuyordum. Jude artık iyiden iyiye acıktığında Liam da biraz olsun gevşemiş görünüyordu. En azından, Chubs ayağı takılıp elindeki konserveleri etrafa saçarak yere kapaklandığında yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

"Ben de bunlara ne olduğunu merak ediyordum," dedim kutuları toplamasına yardım ederken.

"Çoğunu geride bırakmamız gerekti," dedi Chubs ateşin çevresinde oturan diğerlerinin yanına giderken. "Ceplerimize doldurabildiklerimizi aldık. Şimdiye kadar yetti de... Pekâlâ, kim hangisinden istiyor?"

"Bulursan ben şu Çin usulü incirli barlardan istiyorum," dedi Jude.

"Ben Fransız karışımı alayım," dedi Vida. "Gümüş renk olan."

"Bunların nereden geldiğini bulan oldu mu?" diye sordum. "Ya da neden çöpe gitmesi için orada tuttuklarını?"

"Bu işi, Başkan'ın gizli işler çevirmeyi seven bir pislik olmasına ve dünyanın geri kalanının da düşündüğümüz kadar kötü olmamasına bağladık," dedi Vida. "Bu kadar."

Başkan Gray, en başından beri televizyonda yaptığı haftalık ulusa seslenişlerinde Amerikalıların ayağa ancak diğer Amerikalıların desteğiyle kalkabileceğini söylerdi. Arada sırada Birleşmiş Milletler'i de ülkeye uyguladıkları ekonomik yaptırımlar nedeniyle eleştirirdi. Kimse bizimle iş yapmıyordu. Biz de birbirimizle iş yapmak zorundaydık. Kimse finansal açıdan bize destek olmadığından, ekonomik krizde servetlerini kaybetmeyen birkaç kişi de mal varlıklarını bağışlamak zorunda kalıyordu. Amerikalılar, Amerikalılara yardım edecekti.

Birleşik Krallık, Fransa, Japonya, Almanya... *'Onlar Amerikan yöntemlerini anlayamıyorlar,'* demişti Gray bir defasında. Onlar IAAN'den etkilenmemişler, bizim yaşadığımız acıları

tatmamışlardı. Karargâh'tayken onu salonlardan birindeki televizyondan izlemiştim. Yüzü bir hafta öncekine göre çok daha yaşlı ve solgun görünüyordu. Eski Oval Ofis'te oturuyor gibiydi ama Nico, ekrandaki görüntünün etrafındaki ışığı gösterdiğinde bir 'yeşil ekranın' önünde olduğunu anladık. Kendini koruyabilmek için sınırsız imkânları olan bir adam olarak ilk bomba saldırısından sonra başkente dönememişti. Manhattan'da oradan oraya taşınıyordu.

'Bu tip zamanlarda bazı fedakârlıklar yapılması gerektiğini anlamıyorlar,' diye devam ediyordu Gray. *'Bizim zaman ve kararlılıkla bunun üstesinden gelebileceğimizi de. Biz Amerikalılar bunu her zamanki gibi kendi yöntemlerimizle halledeceğiz...'* Konuşmaya devam ettikçe daha da çok saçmalıyordu. Sesi kadar sıkıcı, sonu gelmez bir fikirler silsilesi... Bugünlerde yaptıkları tek şey, artık ne söyleyeceklerini anlamayacak kıvama gelene, başımız dönenene kadar bizi döndürüp durmak değil miydi zaten?

"Ya sen?" diye sordum Liam'a. "Aç mısın?"

Zaman, sükûnet ve önceki patlayışı yüzünden duyduğu utanç, Liam'ı biraz olsun yumuşatmış gibiydi. Önce, tüm olanlara rağmen şu an en sevdiği beyzbol oyuncusuna hayranlıkla bakar gibi baktığı Jude'a karşı. Sonra, çekici karakteri sayesinde kimsenin uzun süre görmezden gelemeyeceği Vida'ya. Chubs'a hâlâ öfkeli olduğunu görebiliyordum ama o bile ilk şoku atlattıktan sonra azalmıştı. Vida ve Jude'un onun gerçek yüzünü –o tuhaf kalkanının ardına gizlediği yüzünü– az da olsa görebilmelerine memnundum.

"Evet... fark etmez, ne varsa," dedi. Başını sağ elindeki siyah kitapçıktan kaldırmadı bile.

Chubs'ın yanına oturup ne dediğini hiç anlamadan söylenişini dinledim. Sağ tarafımdaki Jude minyatür bir kardan adam yapmakla meşguldü. Kardan adamı güldürebilmek içinse bonibonlarını kullanmıştı. Gerçi sonunda ortaya çıkan şey sevimli görünmekten uzak, hastalıklı bir ifadeydi ya neyse. Bir yandan da bir Springsteen şarkısı mırıldanmaktaydı.

"Joseph Lister mı?" dedi Liam birden sessizliği bölerek. "Gerçekten mi?"

Chubs burnunu çekti. "O adam bir kahramandı. Enfeksiyon ve sterilizasyon hakkında önemli araştırmaları oldu."

Liam, Chubs'ın takipçi kimliğinin deri kılıfını inceliyordu şimdi. Sonraki kelimelerini temkinli bir şekilde seçti. "Daha havalı birini seçemedin mi? En azından yaşlı ve ölü bir beyaz olmayan birini?"

"Onun araştırmaları ameliyat sonrası enfeksiyonların azalmasını ve cerrahinin daha güvenilir bir şekilde uygulanmasını sağladı," dedi Chubs. "Kimi seçseydim? Kaptan Amerika'yı mı?"

"Pekâlâ olabilirdi." Liam kimliği ona geri uzattı. "Bu tam senlik bir hareket. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum Chubsie."

Ona önemli olmadığını söyle, diye düşündüm, Chubs'ın o çocuğu teslim ettiğini anlatırken yaşadığı korkuyu hatırlayarak. *Anlamasan da ona bunu yapması gerektiğini anladığını söyle.*

"Ne?" dedi Chubs. Sesinde tuhaf bir rahatlık vardı. "İlk kez söyleyecek bir şey bulamıyor musun?"

"Hayır, sadece..." Liam boğazını temizledi. "Sanırım sana minnettarım. Beni aramak için döndüğün ve... bunu yapmak zorunda kaldığın için. Biliyorum... Biliyorum, kolay olmadı."

"Sadece çenenizi kapayıp birbirinize yalakalık yapmayı kesin," dedi Vida o sırada. Tuhaf bir şekilde eğilmişti. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama sırtındaki yanıkların ona büyük ızdırap verdiğini biliyordum. "Siz azgın kediler gibi birbirinizin etrafında dolaşırken ben alamadığım uykumu almaya çalışıyorum."

"Bayan Vida," dedi Liam. "Sana ne kadar tatlı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Ona sert bir bakış attı. "Sana kafanın kalem şeklinde olduğunu söyleyen oldu mu peki?"

"Bu fiziksel olarak imkânsız," dedi Chubs. "O zaman..."

"Aslında," diye başladı Liam aynı anda. "Cole bir defasında... Ne?"

"Üzgünüm," dedi Chubs. "Görünüşe göre benim cümlemin ortası seninkinin başını böldü. Devam et."

"Sanırım Cole'ün kafamı komşunun çitlerine soktuğu günü duymak istemezsiniz."

"Çok kan aktı mı?" diye sordu Vida aniden konuyla ilgilenerek. "Bir kulağını falan kaybettin mi?"

Liam ellerini kulaklarına götürüp ikisinin de hâlâ sağlam olduğunu gösterdi.

"O zaman hayır," dedi Vida. "Kimse senin o ölümüne sıkıcı hikâyeni duymak istemiyor."

Gece hızla çöktü. Tepemizdeki ağaçların arasında güneşin hareketlerini takip ediyordum. Solgun, turuncu gökyüzü ormanın karla kaplı zeminini bir süre aydınlattıktan sonra miskin bir griye döndü. Soğuk da bizi çadırlara girmeye zorladı.

Vida sırtüstü yatarken, bir sinyal bulmak için elinde tuttuğu mesaj cihazına bakıyordu. HER ŞEY TAMAM // HEDEFE ULAŞILDI mesajını göndermeye çalışıyordu ne zamandır. Birkaç gün evvel açtığında gelen DURUM BİLDİRİN mesajının cevabı olacaktı bu. Cate Vida'nın yarısı kadar hevesliyse cihaz açıldığında bizi bekleyen onlarca başka mesaj bulacağımızdan emindim.

"Sinyal yok mu?" diye sordum.

Bunalmış bir iç çekişle cihazı göğsüne düşürdü ve başını salladı.

"Belki dağların arasından çıktığımızda," dedim ama bu düşünce de onu rahatlatmamış gibiydi. Karanlık çadırın karşısından kıstığı gözleriyle baktı bana.

"Sen ne zamandır bardağın dolu tarafını görüyorsun?"

Sırtıma giren keskin ağrıyla yüzümü kollarıma gömerek homurdandım.

"Bu canını yakıyor mu?" diye sordu Chubs. Bir eliyle dikişlerimle oynarken diğeriyle de düşmemem için beni tutuyordu.

Cevap olarak sadece homurdanabildim.

"Yeniden dezenfekte edeceğim," dedi Chubs.

"Süper."

Dışarıda esen rüzgârla birlikte sessizliğe gömüldük. Benimle işi bittiğinde Chubs eline Jack London'ın *Beyaz Diş* kitabını alarak uyku tulumunun içine girdi. Bense yüzüstü yatıp uyumaya çalıştım.

Çok geçmeden arabadan almak için gittiği fenerlerle çı-

kageldi Jude. Kıvırcık saçlarını kaplayan kalın kar tabakasını üzerimize silkelemeye karar vermişti. Günlerdir... hatta haftalardır ilk kez sırıttığını görüyordum. Ona baktığımı fark edince başını çevirip Liam'ın yanına oturdu ve birlikte yarım kalan oyunlarını oynamaya devam ettiler.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça tuhaflık daha da dayanılmaz oluyordu. Vida'nın bakışlarında yine o tehlikeli pırıltı belirmeye başlamıştı. Chubs'ın kafasının kenarına baktıkça daha da hınzırlaşan bir gülümseme.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Liam aniden.

"Oo, gelmesi bayağı sürdü. Oldukça uzun bir yoldan gelmiş olmalı. " dedi Chubs kitabın sayfalarını çevirerek.

Liam gözlerini devirdi. "Saat geç oluyor ve ben de sırayla nöbet tutmalı diye düşünüyordum. Vardiyalar belirleyerek yani. Olur mu?"

Başımla onayladım.

"Jude ve ben ilkini alırız," dedi. "Ruby ve Chubs ikincisini, Vida da sonuncusunu."

Sıralamaya itiraz etmeyi düşündüm ama Liam bunda diretecek gibi görünüyordu. Benimse tartışmaya hiç hâlim yoktu.

Gece boyu çadırda çarşaf görevi gören battaniyelerin üzerinde dönüp durdum. Liam'ın çocukken izlediği bir korku filmini kısık sesle Jude'a anlatışını dinledim bir ara.

Yataklarına girerken battaniyeler hışırdadı. Jude, Chubs'la benim arama büyük bir yorgunlukla uzanmış; ikimiz de uyanana dek omuzlarımızı dürtmüştü. Battaniyenin altına girdiğinde rahat bir nefes aldı. Liam ise daha yavaştı. Hatta kararsız. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Tıpkı camdan

üzerinize vuran güneş ışığı gibi. Sıcacık.

O, battaniyenin diğer ucuna sarılıp benden olabildiğince uzağa yattığında kalktım.

Oyalanmak ve kan akışımızı hızlandırmak için Chubs'la kampın çevresinde hızlıca bir tur atıp karın ve rüzgârın birkaç dakikalığına da olsa durmuş olmasına şükrettik.

Diğerlerinden daha geniş görünen bir patikayı göstererek, "Buradan mı geldiniz?" diye sordum.

Chubs onayladı. "Buradan kıvrılıp otobanla birleşiyor. Bu kısmı kapalıydı çünkü sanırım yolları açacak kimse yok. Karın yarın erimeye başlayacağını umuyorum. Yoksa buradan arabayla nasıl çıkarız hiçbir fikrim yok."

Birkaç saat sonra, havanın aydınlanmasına çok az kala, Vida'nın sırası geldi. Çadırda ayağa kalkıp uykuyu üzerinden atmaya çalıştı ve soğuk sabah havasına çıktı. Chubs'la Liam arasında kalan o minicik yere bakıp hemen arkama döndüm ve Vida'yı izledim.

Vida, yanına oturduğumda açıklığa diktiği gözlerini bana çevirse de şaşırmış görünmüyordu.

Ellerimi ateşte ısıtmaya çalışırken, "Arabada çok uyumuşum," diye yalan söyledim. "Pek yorgun değilim."

"Tabii," dedi gözlerini devirerek. "Bana gerçekte aklından neler geçtiğini anlatmak ister misin?"

"Neden? Umurunda mı sanki?"

"Konu şu yakışıklı prens ise hayır, değil," dedi Vida arkasına yaslanarak. "Ama bizi onlar için bırakıp bu operasyonu benim ve Judith'in bitirmesini planlıyorsan evet, ilgimi çeker."

Başımı salladım. "Böyle hissettirdiysem özür dilerim ama bir yere gittiğim falan yok."

"Gerçekten mi?" İşte şimdi şaşırmıştı. "O hâlde Anneanne ile aranızdaki tüm o fısıldaşmalar da neyin nesiydi?"

"Onlarla gitmemi istedi," diye itiraf ettim. "Ama yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Yapamam," dedim usulca. "Yapmam. Ne fark eder ki?"

Vida doğruldu. "Senin neyin var?"

Parmaklarımı, üzerime sardığım yıpranmış battaniyenin kenarlarında dolaştırırken omuzlarımı silktim.

"Seni bulduğumuzdan beri ürkek bir kedi gibisin..." Koyu renk gözlerinin ardında işleyen zihnini görüyordum. Aradaki bağlantıyı kurarken gözlerini kısarak baktı bana.

Chubs'a tek kelime edemezken bunu Vida'ya anlatmak neden daha kolay gelmişti ya da bunu neden istemiştim bilmiyorum. Belki de benim hakkımda zaten çok kötü düşündüğünden benden biraz daha fazla nefret etmesini önemsemediğimdendi.

"Çok ileri gittim," dedim. "Knox'la, depodaki çocuklarla ve Rob'la."

"Nasıl? Yani şu kara büyüyü yapmak için artık insanlara dokunman gerekmediğinden mi bahsediyorsun? "

"Daha karmaşık," diye mırıldandım. "Sana bir şey ifade etmeyecek ne de olsa."

"Neden? Aptal olduğumu düşündüğün için mi?" Hafifçe ayağımı dürttü. "Bana doğru düzgün anlat şunu. Eğer minik

beynim kavrayamazsa sorarım."

"Öyle değil..." Kendimi durdurdum. Onunla her fırsatta tartışmaya girmeye bir son vermem gerekti artık. "Sadece... sen yeteneklerinden memnunsun, değil mi? Yani olduğun kişiden?" diye düzelttim yüzündeki sert bakışı gördüğüm an. "Ama ben yapabildiklerimden nefret ediyorum. Bundan her gün, her saniye *nefret* ediyorum. Şu an onu kontrol edebiliyor olmam daha iyi ama önceden..." Her geçen dakika bir kâbus gibiydi. Hayatımı, her saniye nefesimi tutarak, her şeyi mahvedecek o yanlış anın yeniden yaşanacağı korkusuyla geçirdim. "Doğru gelmiyor, tamam mı? Doğru olmadığını biliyorum. İnsanlara bir şeyler yaptırmak için onları etki altına almaktan hoşlanmıyorum. Özellikle de bunun normalde yapacakları şeyin tam tersi olduğu durumlarda. Hatıralarını, düşüncelerini ya da sadece kendilerine saklamak istedikleri şeyleri görmekten hoşlanmıyorum."

Vida bakışlarını bir an bile üzerimden ayırmadı. "Ben burada bir sorun görmüyorum."

"Sadece... çok derine girdim," dedim. "Gittikçe derine indiğimi hissediyor ama bunu umursamıyordum. Kontrol bendeydi. Birine istediğim bir şeyi yaptırabilirdim. Beni inciten insanları cezalandırabilirdim. Ya da sen ve Liam'ı... Buna rağmen fazlasını istedim. Artık bir insanı kullanmak için ona dokunmam da gerekmeyince önümdeki son engel de kalkmış oldu."

Bir iç çekti. "Seni daha iyi hissettirir mi bilmiyorum ama o Knox denen çocuk başına gelenleri hak etmişti."

"Sadece o değil ki," dedim. "Mason'ın da zihnindeydim

ve onu bir an gerçekten Knox'a karşı kullanmayı düşündüm. İçimdeki ilk dürtü ona yardım etmek değildi. Sonra da Rob..."

Arabada olanları, ona yaptıklarımı detaylı bir şekilde anlatırken Vida hiçbir tepki vermeden beni dinledi. Hepsini itiraf ettim ona. Ve böylece o andan itibaren içime oturan düğüm de yavaş yavaş çözüldü.

"Onun gibi olmak istemiyorum Vida," derken buldum kendimi. "Kullanmak zorunda kalmadıkça yeteneklerimi kullanmak istemiyorum. Ama kendimi nasıl durduracağım?"

"O yüzden mi bize seni bırakmamız için bağırıyordun?" diye sordu. "Ki o da çok saçmaydı. Gerçekten o kadar adi bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ya duramasaydım," dedim. "Ve sana bir şey olsaydı? Ya da Jude'a? Nico'ya? Cate'e? Chubs'a? Veya..."

Liam. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ardından gelen sessizlik beni şaşırttı. Vida ellerini kucağında birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Bakışlarını onlardan ayırmıyordu.

"Diğer Turuncu," dedi bir süre sonra. "O bir... ucubeydi."

"Evet," dedim. "Öyleydi. İstediği şeyi istediği kişiden almakta hiç tereddüt etmezdi."

"Beni fena korkuturdu," diye mırıldandı. "Beynime girip tüm o iğrenç saçmalıkları fısıldıyordu. Bana bazı şeyler... bazı şeyler yaptırmaya çalışıyordu."

"Biliyorum o..." Sonra nihayet ağzım beynimle aynı anda işlemeye başladı. "Bir dakika... Ne?"

"O çocuk. *Martin,*" dedi sonunda. "Cate'e söylemek iste-

dim ama ona yeterince yaklaşmama hiç izin vermezdi."

O anda hangi duygular içinde olduğumu tam olarak bilmiyordum. Şaşkınlık belki. Çünkü Martin'i hiç kendi ekibimin içinde hayal etmemiştim. Nico ile konuşmasını, her adımda Vida ile atışmasını, Jude'la dalga geçişini. Birkaç haftalığına da olsa onlarla olmasını bilmenin kıskançlığı belki de. Ama çoğunlukla da dehşet. Cate'in onları böylesi bir canavarla muhatap etmesinin yarattığı dehşet.

Bazı geceler, onunla yaptığımız o araba yolculuğunun kâbuslarını görüyordum hâlâ. Zihnime ilk girişini. Benimle oynamış, pençelerini üzerime geçirmiş ve bu konuda tek bir lanet olasıca şey bile yapamamıştım.

"Sen de onun gibi olursun sandım." Sonunda gözlerini bana çevirmişti. "Ama sen iyisin... sanırım."

Bir kahkaha attım. "Teşekkürler... yani sanırım."

"Başkan'ın oğlu da onun gibiydi, değil mi?" diye sordu. "Nasıl bir tip bunlar ya!"

"İnsanın içinde bir şeyleri harekete geçiriyor," dedim. "Beni korkutan şey de bir parçamın bunu anlıyor olması. Her şeyimizi aldılar, değil mi? Peki, bunları geri alacak gücümüz varken biz niye bunu yapmayalım?"

"Kafa mı buluyorsun benimle?" dedi Vida. "Bu soruyu soruyor olman bile onların seviyesine inmediğini ve asla inmeyeceğini gösterir. Anlıyorum, yani neden korktuğunu. Gerçekten. Ama sen kendinle diğer ikisi arasındaki çok önemli bir farkı gözden kaçırıyorsun."

"Neymiş o?"

"*Sen yalnız değilsin*," dedi. "Bazen sana öyle gelse de de-

ğilsin işte. Seni kollayan ve deli gibi önemseyen insanlar var hayatında. Böyle hissetmeleri için onları zorladığından da değil. Böyle hissetmek istediklerinden. Bana gerçekten diğer iki serserinin yalnız olmadığını söyleyebilir misin? Çevrelerinde onlara müdahale edip durmaları gereken yeri söyleyen insanlar olsaydı sence bu hâlde olurlar mıydı?"

"O çocukları düşünmeden edemiyorum," dedim gözlerimde biriken yaşlarla.

"Güzel," dedi Vida. "Onları ve karanlıktan çıkıp ne yaptığını görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak senin görevin zaten. Kendini affet; ama unutma."

"Peki ya bu yeterli değilse?"

"O zaman ben seni durdururum," dedi. "Senin o çılgın gücünden korkmuyorum. En azından artık." Ayağa kalktı ve pantolonunu silkeleyerek temizledi. "Bir tur atacağım. Döndüğümde uyumuş olsan iyi edersin yoksa seni kendi ellerimle bayıltırım."

"Teşekkürler," dedim. "Dinlediğin için yani."

"Ne demek, lafı mı olur!"

Vida patikadan dönene kadar bekleyip çadıra geri döndüm ve Liam ve Chubs'ın arasına yattım. Bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünemeyecek ya da umursamayacak kadar yorgundum. Yerime yerleşip gözlerimi kapadım ve düşüncelerimden kurtulup huzurlu, mavi bir rüyaya daldım.

YİRMİ DÖRT

Hayatımın bu döneminde uykularım tavşan uykusu gibiydi. Buna o kadar çok alışmıştım ki beni uyandıran neydi, tam olarak bilemiyorum. Bir ses olmadığı kesindi. Vida çadıra dönmüş; bir yerlerden hatırladığım bir şarkıyı mırıldanıyordu sessizce. *Beyaz Diş* kitabından kopardığı sayfalardan yaptığı topları birer birer Chubs'ın açık ağzından içeri sokmaya çalışıyordu.

Doğrulup yüzümü ve çapaklardan kurtulmak için gözlerimi ovuşturdum. "Saat kaç?"

Omuzlarını silkti. "Kim bilir kaç? Uykuna geri dön."

"Tamam," dedim yeniden yattığım yere uzanarak. Chubs'ın horultusuyla sayfaların yırtılışı eş zamanlıydı. Jude'la omuz omuza uyuyorlardı. Örtünün altına girerek yeniden soluma döndüm. Örtü de benimle dönünce Liam'ın üzeri hafifçe açıldı.

Yeniden kalkıp kendimi battaniyeden kurtardım. Dikkatli bir şekilde battaniyeyi üzerine doğru bıraktığımda inanmaz

gözlerle battaniyenin yere serildiğini gördüm.

"Lee nerede?" Az önce tam olarak ayılamamış olsam da artık uyanıktım.

"Dışarı çıktı," dedi Vida başını işinden kaldırmadan.

"Dışarı," diye tekrarladım. Kelime, dilimde pis bir tat bırakmıştı. "Nereye dışarı?"

"Biraz yürüyecekmiş," dedi. "Uyuyamadığını söyledi."

"Onu yalnız başına mı gönderdin?" Botlarımı ayağıma geçirirken ellerim titriyordu. "Ne kadar önce çıktı?"

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Chubs.

"Liam gitmiş," dedim.

"Ne?" Gözlüğünü aramaya başladı. Bulduğunda hemen gözüne geçirip, "Emin misin?" diye sordu.

"Onu geri getireceğim," dedikten sonra mavi eşofman üstümü ve Nashville'deki depodan çıkarken yanlışlıkla aldıkları büyük beden montu giydim. "Vida, sana nereye gittiğini söyledi mi?"

"Onu biraz rahat bırak tatlım," dedi başını kaldırmadan. "O kocaman bir çocuk. Hatta boxer giyecek yaşta."

"Anlamıyorsun," dedim. "Geri dönmeyecek. Bizi bırakıp gitti."

Vida olayı anlar anlamaz şaşkınlıkla çevresine bakınırken dudakları aralandı. "Ama... flaş bellek sende, değil mi? Yani tam bir felaket değil bu..."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye bağırdım. Jude da o sırada uyanmıştı ama onun sorularını cevaplayacak vaktim yoktu. "Nereye gider ki? Bir araba ya da bisikleti olsa... Size

bir şeyden bahsetti mi?"

"Hayır!" dedi Chubs. "Bahsetse sana anlatmaz mıydım?"

"Bana da anlatmadı bir şey," dedi Jude. "Yarın birlikte yola çıkacağımızı söyleyip duruyordu. Belki... Yani geri dönebilir, değil mi? Ona birkaç dakika izin versek?"

Haklı olabilirdi. Güçlükle durup derin bir nefes aldım. Bir kuş gibi çırpınan kalbimi sakinleştirmek için ellerimi göğsüme götürdüm. Belki de sadece şelaleye kadar gitmişti. Bu da mümkündü, değil mi? Liam asla Chubs'ı bırakıp gitmezdi en azından bir not falan bırakmadan...

Bir anda durup Chubs'ın gömleğinin ön cebindeki minik kâğıt parçasını fark ettim. Cebin düğmesi açılmış ve içine katlanmış bir not sıkıştırılmıştı. Chubs beni durduramadan uzanıp aldım.

Otobandaki benzinlik. 3 km güneyde. Saat 6'da oraya gel.

Notu buruşturup ona fırlattım.

"Bilmiyordum!" dedi daha okumadan. "Bilmiyordum!"

Vida'da ve bende silah vardı. Chubs ve Liam ahlaki gerekçelerden dolayı istememişlerdi. Tabanca Vida'nın ayaklarının dibinde, siyah yarı otomatikse sırt çantasının üzerindeydi. Demek ki Liam yanına silah falan almamıştı.

Elbette... Elbette biri tarafından görülme ihtimalinin en yüksek olduğu yere gidecekti. Ne düşünüyordu ki? Gece diye kimsenin onu görmeyeceğini mi?

Çadırı kapama zahmetine girmeden koşmaya başladım.

Botlarımın kalın lastikleri karı ezip geçiyordu.

"Bekle beni!" diye seslendi Vida arkamdan. "Ruby!"

Küçük sığınağımızın dışına çıktığım anda soğuk, yüzüme bir tokat gibi çarptı. Birkaç değerli saniye içinde tüm eşyalarımı alıp Chubs'ın daha önceden gösterdiği küçük yola doğru ilerlerken, kar taneleri çoktan açık saçlarıma düşmeye ve yakamdan içeri girmeye başlamıştı. Ancak Liam'ın dikkatsizce ardında bıraktığı ayak izlerini örtecek kadar şiddetlenmemişti.

Koştum. Karın, sabah sisinin, çalılarla kaplı yolun içinde koştum. Ta ki otobana ulaşana dek. Yoldaki kar tabakası ormandaki kadar kalın değildi. Buzlu yola ulaştığım anda da ayak izlerini kaybettim. İşte o anda dikişlerimin acısı nefesimi kesti. Ciğerlerim yanıyordu ama ilerledim. Güneş doğudan yükselmeye başladığından güneyin ne tarafta olduğunu bulabildim.

Yirmi dakika ve bir ömre sığacak kadar dehşet yaşadıktan sonra nihayet benzin istasyonunu gördüm.

Nefesim kesilmiş, bacaklarımı her atışımda dikişlerim acıyla haykırmaya başlamıştı. Asfalt yol bir süre sonra bacaklarıma kadar sıçrayan çamurla kaplandı. Yarım düzine benzin pompası kaldırıma dönük duruyordu.

İstasyonun arka tarafında park hâlinde birkaç araç vardı. Biri az önce motoruna bakmış gibi kaportası açık duran bir kamyon. *Motoru arızalıysa belki de Liam tamirciden bir parça falan almaya gitmişti. Ya da yiyecek,* diye düşündüm hemen binaya dönerek. *Kaçmadan önce yemek stokluyordur belki de.*

İstasyonun arka kapısı kilitli değildi. Teknik açıdan bu ki-

lidin de kapı kolunun da patlatıldığı anlamına geliyordu. Kapıyı itmemle birlikte açıldı ve hemen içeri girdim.

Mağaza beklediğimden daha büyük ama daha kötü durumdaydı. Biri burayı fena temizlemişti ama oraya buraya saçılmış cips paketleri ve hâlâ elektrik olduğunu gösteren bir içecek otomatı duruyordu. Silahı, soğuk metalini elimde hissederek tutuyordum. İçeceklerin olduğu büyük dolapların üstü içindekileri gizlercesine grafitilerle kaplanmıştı.

Rafların arasında ilerleyerek kasanın ve boş şeker otomatlarının önünden geçip üzerinde 'TAM SERVİS' yazan binanın yeniymiş izlenimi veren bölmesine ulaştım.

Mağazayla tamircinin arasındaki o kısa koridor, üzerlerinde bikinili kızlar olan eski araba fotoğraflarıyla süslenmişti. Yavaş ve düzenli nefesler alıyordum. Her yer lastik, yağ ve benzin kokuyordu. Havaya sinen kokuyu zaman bile silememişti.

Bu bölmenin bir de dışarıdan girişi olduğunu gördüm. Cam kapıdaki tabelada **'DIŞARIDAYIM. 15 DK'YA DÖNERİM.'** yazıyordu. Kim bilir ne kadar zamandan beri orada duruyordu bu not? Acil bir durumda arkadaki garajda beklenmesi gerektiği de not edilmişti. Etrafta sandalyeler, duvarların üzerinde boş gözlerle bakan işçilerin fotoğrafları ve tekerlekler vardı. Ama ne bir ayak izi ne de bir ses vardı. Liam da ortalıkta yoktu.

Oto markete açılan kapıyı omzumla ittiğim sırada içimi bir korku sardı. Ağır kapı yüksek sesle kapanmadan önce dönüp tutmaya çalıştım. Ama bu bir hataydı. Arkamı döndüğüm anda bunun bir hata olduğunu anlamıştım. Eğitmen John-

son kulaklarıma fısıldıyordu sanki: *Bilmediğin yerde asla arkanı dönme.*

Bir saniye geç fark ettiğim bir karıncalanma hissi duydum içimde. Biri bana çelme takmış da ileri fırlamışım gibi bir darbe hissettim üzerimde. Alnım kapıya çarptı. Sendeleyerek kalkmaya çalışırken gözlerim kararmıştı. Elimdeki silah beton zemine düşmüş ve uzanıp alamayacağım kadar uzaklaşmıştı benden.

Sonra, sıcak ve tanıdık ama bir o kadar da titrek bir ses duydum: "Aman Tanrım! Üzgünüm, ben sandım ki..." Liam'ın solgun yüzü belirdi ortada duran arabanın arkasmdan. "Burada ne işin var?"

"Asıl senin burada ne işin var?" diye sordum bir yandan yere düşen silahı arayarak. Her yerde üzeri tozla kaplı onlarca alet vardı. "Buraya tek başına, kendini koruyacak hiçbir şey olmadan nasıl gelirsin?"

"Kendimi koruyacak hiçbir şey olmadan mı?" dedi bir kaşını kaldırarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" Yere çömelip görüşümü bulandıran siyah noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım ve metal masanın altında gördüğüm silaha uzandım. Kafasına dank etsin diye de yerden aldığım silahı ona gösterdim. "Bunlardan biriyle karşılaşsan ne yapacaktın?"

Yüzünde belli belirsiz bir tiksinti ifadesiyle yeniden arabaya döndü. "Senin silahını kolayca aldım ama elinden. Eğitmenlerin bunu duysaydı ne söylerlerdi acaba?"

Bu beklediğimden daha çok yaktı canımı. Arabanın kaputunu açarak elindeki metal aletle yaptığı işe geri döndü. Aslın-

da bir şey yaptığı da yoktu. Elleri arabanın iki yanında duruyordu sadece. Öne doğru eğildiğinde deri ceketi omuzlarına iyice oturdu. Bense çevreden gelebilecek her tür tehlikeye karşı sessiz bir nöbetçi gibi sırtımı kapıya dönerek bekledim.

"Beni bulmayı başardın," diye mırıldandı bir süre sonra. Sesinden gergin olduğu belliydi. "Bunun için Chubs'a teşekkür etmem gerek, değil mi?"

Beyninde çeşit çeşit duyguyla mücadele ediyor; saniyeler içinde büyük bir öfkeden suçluluk duygusuna sonra da çaresizliğe sığınıyordu. Sanki beyni benimkine sesleniyor, benim için çığlıklar atıyordu.

Elimi alnıma götürdüm. Yeteneklerime teslim olup onları kontrol altında tutmayı bıraktığımdan beri zihnim sessizleşmişti. Hatta yatıştığını bile söyleyebilirdim. Şu anda bu sükûnetimi kaybedemezdim.

"Biliyorum..." diye başladım kuruyan dudaklarımı yalayarak. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama bu kasaba hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Kiminle karşılaşabileceğimizi bilmiyoruz. Ben de... Yani, senin burada yalnız başına olduğun düşüncesi..."

"Yalnız kalmak istedim," dedi. "Sadece... Sadece kafamı toplamak istedim. Onlardan uzakta. *Senden* uzakta."

Az önce söylediği şeyi ve yüzündeki o çaresiz bakışı anlamlandırmaya çalışarak öylece baktım yüzüne.

"Bak," diye başladım sonra. "Anlıyorum. Benden hoşlanmıyorsun, ama..."

"Senden hoşlanmıyor muyum?"

Küçük, alaycı bir kahkaha attı. Bir daha. Sanki başka biriy-

di şimdi. Arkasını dönüp başını iki yana sallarken hâlâ gülüyordu. Ama aynı zamanda bir iç çekiş gibiydi kahkahaları.

"Senden hoşlanmıyorum," diye tekrarladı karamsar bir ifadeyle. "Senden *hoşlanmıyorum*, öyle mi?"

"Liam," dedim panikle.

"Ben... Ben senden başka bir şey düşünemiyorum ki," dedi usulca. Bir elini saçlarına götürdü. "Sen etrafımdayken doğru dürüst hiçbir şey düşünemiyorum. Uyuyamıyorum. Nefes alamıyorum sanki. Ben sadece..."

"Liam lütfen," dedim yalvarırcasına. "Yorgunsun. Daha yeni iyileştin. Hadi gel... Diğerlerinin yanına dönebilir miyiz artık?"

"Seni seviyorum." Yüzünde asılı kalan o keder dolu ifadeyle döndü bana. "Hem de öyle çok seviyorum ki... Neden olduğunu ya da buna nasıl son vereceğimi bilmiyorum..."

Daha söylediği şeyi tam olarak anlayamadan yüzündeki acı dolu ifade beni olduğum yere çivilemişti âdeta.

"Yanlış olduğunu biliyorum. Bunu ta en derinlerde, hücrelerimde hissediyorum. Hasta gibi hissediyorum kendimi. İyi bir insan olmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Artık yapamıyorum."

Bu da ne? Yüzünü kaplayan keder anlayabileceğimden çok fazlaydı. Beynim yeterince hızlı çalışmıyordu olanlar karşısında.

Ellerimi montumun cebinde yumruk yapmıştım. Kapıya doğru gerilediğimi, o bakıştan kaçmaya, kalbimin göğüs kafesimden dışarı fırlamasını engellemeye çalışıyordum. *Kafası karışık. Bunu açıkla ona. Sadece kafası karışık.*

"Bana bak."

Kıpırdayamadım. Gidecek bir yer yoktu. Artık benden saklanmıyordu. Duygularına yenik düştüğünü görebiliyordum. Bana doğru bir adım daha attığında kalbimi delip geçen acıyla sersemledim.

Ellerim ceplerimdeydi, onunkilerse iki yanında. Birbirimize dokunmuyorduk. Sadece birkaç saat önce parmaklarının parmaklarıma sürtünüşünü hatırladım birden. Yüzünü omzuma doğru eğdiğinde, nefesi üç kat kumaşı delip geçerek tenimi ısıttı. Parmaklarından biri kot pantolonumun kemerinden tutup beni hafifçe kendine çekti. Burnu boynumdan yanaklarıma çıkarken gözlerim karardı. Alnını nihayet alnıma yasladığında gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Bana bak."

"Bunu yapma," dedim usulca.

"Benim neyim var bilmiyorum," dedi soluk soluğa. "Sanki... sanki lanet olasıca aklımı kaybediyorum. Yüzün kalbime kazınmış gibi. Bunun ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Sebebini anlamıyorum ama o yara orada ve bir türlü iyileştiremiyorum. Ortadan kaybolmuyor. Yapamıyorum. Sense bana bakmıyorsun bile."

Ellerim montumun güvenli alanından çıktı ve onun yumuşak ceketine yapıştı. Altında hâlâ Cole'ün ceketi vardı. "Sorun yok," dedim güçlükle. "Bir şekilde çözeriz."

"Yemin ederim," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma değdirmeden dolaştırırken. "Yemin ederim, yemin ederim... Yemin ederim seninle o sahilde birlikte olduğumuzu, üzerindeki yeşil elbiseyi ve saatlerce konuştuğumuzu hatırlıyorum.

Benim bir hayatım vardı, senin de... Ve bu hayatı beraber yaşıyorduk. Bu kısım uymuyor işte. Çok manasız. Claire de oradaydı ve Cole söz vermişti... Ama sonra... Sonra senin yüzünü görüyorum, alevlerin ışığı altında ve bambaşka alevleri, bambaşka gülümsemeleri, bambaşka anları anımsıyorum. Seni yeşil elbisenle hatırlıyorum sonra o elbise yeşil bir üniformaya dönüşüyor ve her şey anlamını yitiriyor!"

Yeşil elbise... Sahil? Virginia Plajı?

Gözlerimden önce bir damla yaş süzüldü. Sonra bir tane daha. Öyle hızlı olmuştu ki... O mavi odada her şeyi o kadar hızlı yapmak zorunda kalmıştım ki... Şu an söylediklerinin hiçbiri gerçekte olmamıştı ama o gün bu hayalini anlatırken bana gerçek gibi gelmişti hepsi. O yaz, o sahilde karşılaşabilirdik. Bizi birbirimizden ayıran tek şey bir kum tanesi ve güneş olurdu. Kendimi onun zihninden çekerken bunu düşünüyor olmalıydım. Kendime ait bu minicik anı silememiş ya da onun zihnine yerleştirmiş olmalıydım. Ya da...

"Ben... Bu... Bu âdeta işkence." Sesi neredeyse bir fısıltı şeklindeydi şimdi. "Sanırım aklımı kaçırıyorum... Neler oluyor, ne oldu, bilmiyorum ama sana bir kez... yalnızca bir kez bakmam bile seni ne kadar çok sevdiğimi hissettiriyor bana. Söylediğin ya da yaptığın bir şey yüzünden değil. Hiçbir sebebi yok. Sana bakıyorum ve seviyorum seni. Ve bu beni dehşete düşürüyor. Senin için yapabileceklerim beni dehşete düşürüyor. Lütfen... bana söylemek zorundasın... lütfen bana delirmediğimi söyle. Lütfen sadece yüzüme bak."

Gözlerim yavaş yavaş onunkilerle buluştuğunda her şey bitmişti.

Dudakları benimkilere büyük bir arzuyla yapıştı ve zorla dudaklarımı araladı. Hiçbir nazik yanı yoktu öpüşmemizin. Beni kapıya büyük bir şiddetle yaslayıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Zihnimdeki her bir düşünce saf bir ışığa dönüşmüştü şimdi. İçimde yükselen arzunun kendime koyduğum tüm yasakları çiğnediğini ve karşı koyma gücümü kırdığını hissettim. Geri çekilmek için son bir çaba gösterdim.

"Hayır," dedi dudaklarımı yeniden kendininkilere çekerek. Tıpkı eskisi gibiydi. Ellerimi ceketinin içine sokarak onu kendime doğru çektim. Dudaklarından çıkan o hafif inilti tüm bedenimi ateşe vermişti bir anda.

Sonra değişti. Nefes almak için geri çekildikten sonra ona yeniden baktığımda daha derin, daha yumuşak, daha tatlıydı. Bu, hatırladığım bir öpücüktü işte. Bir zamanlar, sonsuz zamanımız olduğunu düşündüğüm anlarda öpüşmek gibiydi.

Bu duyguya teslim oldum. Bunun bana yaptıkları umurumda değildi... Beni zayıflatması, bencilleştirmesi, aptallaştırması, kötü bir insan yapması umurumda değildi. Onu mahvetmeden, zihnini karıştırmadan önceki o huzurlu anı hatırladım. Şimdi o kadar karanlıktı ki. Anılarının o temiz ve parlak koridorları birbirinin üzerine çökmüştü. Siyah, şeffaf tabakaları delerek ilerledim. Onun içinde boğuluyordum ve bu öyle farklı, öyle tuhaf bir histi ki onun zihninde olduğumu anlamadım bile. Ta ki artık her şey için çok geç olduğunu fark edene dek.

Dur, dur, dur... dur... dur...

Aramızdaki teması keserek onu ittim. İkimiz de sarsıldık. Dizlerimin üzerine düşerken acıdan beynim zonkluyordu.

Liam en yakındaki tezgâhın üzerine yığılırken üzerindeki aletler birer birer büyük bir gürültüyle yere saçıldı. Sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Son alet de yere düştüğünde zihnim onunkinden ayrıldı.

Lanet olsun, dedim nefes nefese. Berbat hissediyordum. Dehşet dolu birkaç saniye boyunca kafamın içindeki yangın öylesine şiddetliydi ki önümü göremedim. Beni tuttuğunda tek yapabildiğim düşürdüğüm silahı aramak için uzanmak oldu. Raflardan birine tutunarak ayağa kalkmaya çalıştığımda tek yapabildiğim onları da aşağı devirmek oldu.

Sonunda pes ederek dizlerimi göğsüme çekip arkama yaslandım. Ağrı ensemden adım adım ilerleyerek kalbime iniyordu. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.* Derin bir nefes alarak avuçlarımı gözlerime bastırdım.

"Ruby."

Ellerimi çektim ve karanlığın içinde yüzünü aradım.

"Ruby, sen..." Uzanıp beni kendine çektiğinde sesinde bir panik vardı. Kıpırdayamayacak kadar şaşkın olduğumdan kollarını bana dolayıp, yüzünü saçlarıma gömerken kendimi ona bıraktım. "Biz... O güvenli bölge..."

Aman Tanrım.

"Sen bir şey yaptın... Sen... aman Tanrım, Chubs!" Liam geri çekilirken yüzümü avuçlarının içine aldı. "Chubs vuruldu! Onu aldılar, bizi de aldılar... O odadaydık seninle ve sen... sen ne yaptın? Bana ne yaptın Ruby? Neden gittim? Neden seni almadan gittim?"

Kan tüm bedenimden çekilmişti şimdi. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek doğrudan bana bakmasını sağladım. Tüm

kasları titriyordu. "O iyi. Liam! Chubs iyi, güvende. Seni bulmak için Nashville'e geldik, hatırlıyor musun?"

Bana yeniden baktı ve haftalardır ilk kez böylesine keskindi bakışları. Bana bakarken ona neler yaptığımı anladığı anı gördüm yüzünde. Başını sallarken saçları yüzüne düştü. Neler olduğuna inanamıyormuş gibi dudaklarını araladı. Söylemem gereken tek şeyi söyleyecek cesaretim yoktu.

Bu mümkün değil.

Kaç anıyı silmiştim şimdi? Düzinelerce? Yüzlerce? En başından beri... annemin yüzündeki o dehşet ifadesini gördüğümden beri bu işin geri dönüşü olmadığını biliyordum. Bir sonrakinde aynı şey Sam'e olduğunda doğrulanmış oldu düşüncelerim. Onun zihnine girmeye, yaptığım şeyi düzeltmeye çalışmak yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kanıtlamıştı işte. Zihninde, bana ait hiçbir anı kalmamıştı parlatabileceğim.

Fakat şimdi... Onun zihnine bu anıları ben sokmamıştım. Bu hissi bilirdim. Bu başka bir şeydi; öyle olmalıydı. Tek yaptığım, çok derine dalıp ona ciddi bir şekilde zarar vermeden önce kendimi serbest bırakmak olmuştu. Bunun olmasına imkân yoktu. Mümkün değildi.

Sonra geri çekildi. Benden uzağa.

"Açıklayabilirim," dedim titreyen sesimle. Ama o duymak bile istemiyordu. Garajın içindeki arabaya dönerek daha önce fark etmediğim bir çantayı sırtına takıp yürümeye başladı. Panikle kapıya yöneldi. Chubs'ın hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Onu bulduğumuz andan beri yaşadıklarının gerçek olduğunu.

"Bekle!" diye seslendim arkasından. "Lee!"

Ofisteki ayak seslerini ve masaya çarptığında öfkeyle söylenişini duydum.

Sonra silah seslerini. Cam kapılardan birini parçalayıp tüm dünyamı üzerime yıkan o sesleri.

YİRMİ BEŞ

KOŞARAK ÖNDEKİ ODAYA GEÇTİĞİMDE SİLAHIM ELLERİMDEYDİ. Liam köşeyi yeni dönmüş, mağazaya giriyordu. Onu yerde sırtüstü yatarken gördüm. Cam parçaları üzerine saçılmıştı. İlk bakışta, biri koca bir buz kalıbını göğsünde parçalamış gibi görünüyordu.

Görmem gereken tek şey buydu. Dingin bir his sardı içimi birden. Neredeyse yere kapaklanmamı sağlayacak o dehşet duygusu, daha işe yarar, daha kurnaz ve Çocuk Birliği'nin bana öğrettiği bir şeye dönüşmüştü şimdi.

Kontrollü panik.

Mağazaya koşmak istiyordum aslında. Fakat bu işin nasıl sonuçlanacağını görecek kadar da simülasyona girmiştim. Bunun yerine başımı yavaşça öne doğru uzatarak hangi bölüme ateş edildiğini anlamaya çalıştım. Sadece sonuncusu, bana en yakın olan parçalanmıştı.

Nişancı muhtemelen arka kapının oradaydı. Liam'ın köşeden döndüğünü görmüş ve ateş etmişti.

Bir süre baktım ve sonra nefes aldığını fark ettim. Nefes almaya çalışırken ellerini kaldırıp göğsüne koydu. Hayattaydı.

Nişancı neredeydi peki?

Öfkeme hâkim olup, ön duvarda nişancının yansımasını görebileceğim bir yüzey ararken silahıma sarıldım. Kasanın hemen arkasında şu güvenlik aynalarından biri vardı ve ayna ne kadar pis, görüşüm ne kadar bulanık olsa da o nişancıyı kaçırmam imkânsızdı. Kadın, elli belki altmış yaşlarında, kilolu biriydi. Şapkasının altına sokuşturduğu gri saçları ve yeşil avcı ceketi onu ele vermişti.

Bir yandan titriyor, bir yandan da toplamaya çalıştığı raflar devrildikçe küfürler savuruyordu. Kendimi Liam'ın üzerine atarak soğutucuların altın renkli çerçevelerinden nişan aldım. Yeniden ortaya çıktığında arkasındaki duvara iki el ateş ettim.

Son kurşunu da sıkıp kaçarken bana baktığını bile sanmıyorum. Bana nişan almadığı ortada olsa da ister istemez eğildim. Kurşun içinden geçerken mağazanın ön camı parçalandı. Büyük bir gürültü, endişe, dehşet ve bir sürü cam kırığı.

Liam homurdanıyordu. Eğilip saçlarındaki cam kırıklarını temizledim. Ellerimi yeniden ceketinin içine sokup kanaması var mı diye baktım. Yer temizdi, parmaklarım da öyle. Yaralanmamıştı. Onu doğrulturken büyük bir rahatlama hissettim. Şaşkına dönmüş bir hâlde arkasına yaslandı. Kulakları fena çınlıyor olmalıydı.

Büyük bir rahatlamayla yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı alnına, yanaklarına götürdüm. "İyi misin?" diye sordum heyecanla.

Elini elimin üzerine koyarak onayladı. Düşerken aldığı

darbe nefesini kesmişti. "İyiyim."

Dışarıda bir arabanın motor sesi duyuldu. Ayağa kalkıp silahı elime aldım.

"Ruby!" diye seslendi arkamdan ama ben çoktan koşmaya başlamıştım. Kırılmış, sallanan ön kapıya omuz atarak geçtim. Aramızdaki mesafeyi açtıkça farları giderek küçüldü. İçimde büyüyen öfkeyle olabildiğince peşinden koştum. Onu yaralamaya, öldürmeye nasıl bu denli yaklaşabilmişti?

Son bir kez durup sol arka tekerine nişan aldım. Eğer birimizi gördüyse ve bizi ihbar edecek cesareti kaldıysa–

Hayır. Kolumu indirdim ve parmağımı tetikten çektim. Bizi görmüş, hatta ne olduğumuzu anlamış bile olsa burası hiçliğin ortasında bir yerdi. Bir kasaba değildi. Dahası takipçilerin ya da PÖK'lerin avlanmayı düşünecekleri bir yer hiç değildi. Arayabilirdi ama birinin ona cevap vermesi saatler belki de günler sürerdi.

Alnımda biriken teri bileğimin tersiyle sildim. *Tanrım.* Bu kadın muhtemelen yemek aramak için gelmişti. Belki de bir barınak. Eğitimli olmadığı belliydi. Silahı tutuşundaki acemilik, kazara ateş etmiş olabileceğini düşündürmüştü bana. Liam ile garajdayken pek de sessiz olamamıştık. Belki de bizi duymuş ve onun geldiğini işittiğinde yakalanacağını düşündüğünden panikle silahını ateşlemişti.

Üzerine düşünmeye değmezdi ve benim de gücüm kalmamıştı. Sorunlarım önümde değildi artık. Tam arkamda duruyordu.

Topuklarımın üzerinde yavaşça dönüp benzin istasyonunda beni bekleyen Liam'ın yanına gittim. Arkasından yükselen

güneşle yüzüne gölgeler düşmüştü. Omuzlarında hâlâ cam kırıkları olsa da bakışlarım parmaklarının arasında tuttuğu sırt çantasının üzerindeydi. Ve o çatlamış, beyaz, kemikli eklemlerinde.

Burnunun üzerinde yeni bir kesik vardı ve kan yanağına süzülüyordu. Neyse ki cam kırıkları en fazla bu kadar zarar verebilmişti ona. Benim onu nasıl parçaladığımı görmek içinse yüzüne bir kez bakmam yeterdi.

Ona ulaşmamı bekledi. Her bir adım işkence gibiydi. İçimi dolduran utanç duygusu boğazımı sıkıyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyordu. Boğazından başlayan kızarıklık, yüzüne ve kulaklarına ulaştı. Yüzüne yansıyan kavuşma arzusuyla izliyordu beni. Ne kadar zorlandığını görebiliyordum çünkü ben de ona uzanıp, elini elime alarak parmağımı o sıcak nabzında dolaştırmamak için her şeyimle savaşıyordum. Aramızdaki bu şey dayanılmazdı. Bu an dışında başka hiçbir şey yaşamamışız gibi davranmayı ne kadar isterdim.

"Sen..." dedi yumruğunu ağzına götürüp. Ağzından çıkacak kelimeleri zapt etmeye çalışıyordu. "Sen benimle birlikte olmak istemedin mi?"

Kaldıramayacağım kadar ağırdı bu. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Başka ne düşünebilirim?" dedi. "Kendimi uzun süredir suyun altındaymış gibi hissediyorum. Doğru düzgün düşünemesem de yaşadığımız şeyi hatırlıyorum. O güvenli yer. Birlikteydik ve iyiydik."

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedim. "Yapabileceğim tek şey buydu. Seni bırakmalarının tek yolu buydu ve ben orada

kalmana izin veremezdim."

En başından beri Liam'la aramızda sadece bakışlarımız ve hislerimizle kurduğumuz bir iletişim vardı. Ben onun neyi neden yaptığını daha o söylemeden bilirdim. O da benim ne düşündüğümü. Aramızda böyle bir anın yaşanacağını da o kararı neden verdiğimi anlamayacağını da asla tahmin edemezdim.

"Sen üzgün bile değilsin," dedi.

"Evet," dedim boğazıma takılan yumrudan kurtulmaya çalışarak. "Çünkü bu hayatta sensizlikten daha kötü olan tek şey, seni günbegün yok etmelerini izlemek ve bir gün gönderildiğin bir operasyondan dönmediğini görmek olurdu."

"Sana yaptıkları gibi mi?" diye sordu Liam sertçe. "Şimdi bunu kabullenmek zorundayım, öyle mi? Sen benim seçim şansımı aldın Ruby. Peki ne için? Birlik'te yaşayamayacak kadar zayıf olduğumu düşündüğün için!"

"Hayır, seni Birlik'le görecek kadar güçlü olmadığım için!" dedim. "Çünkü yaşadığın her şeyin ardmdan aileni bulup hayatını yaşama fırsatın olsun istediğim için."

"Kahretsin... Ben *seni* istiyordum!" Beni kollarımdan tutmuş sarsıyordu. Canının ne kadar yandığını göstermek ister gibiydi. "Her şeyden çok! Sense sadece... bunu yapmaya hakkın varmış gibi beynime girip her şeyi sildin; benim *sana* ihtiyacım yokmuş gibi. Beni asıl yıkan ne biliyor musun? Sana güvenmiştim. Bunu bildiğine öyle emindim ki. Sen benim yanımda olduğun için iyi olacaktım ben de!"

Kaç kez bu konuşmanın benzerlerini geçirmiştim aklımdan? Ama bunları duymak, boğazıma keskin bir bıçak dayan-

mış gibi hissettiriyordu. Ve benim o bıçağın dayanmasına razı gelmekten başka şansım yoktu.

"Kafam öyle karışık ki hiçbir şeyin anlamı yok." Bir adım gerileyip dizlerinin üzerine düştü. "Chubs vurulmuştu. Zu hâlâ dışarıda bir yerdeydi. East River yanıp kül olmuştu ve sonrasındaki her şey tam bir kâbustu. Ve sen... sen bunca zaman bu insanlarlaydın. Başına her türlü şey gelebilirdi ve benim ruhum bile duymazdı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Önünde diz çöktüm. Nihayet gözlerime yapışan yaşlar akmaya başlamıştı. Kendimi bitkin hissediyordum. Bomboş.

"Bunu çözebilirim," dedim. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ve evet bundan geri dönüş yok, tamam mı? Anlıyorum bunu. Ama senin hayatın benim istediğim her şeyden daha kıymetliydi ve o zaman beni bulmak için peşimden gelmemenin tek yolu bu gibi göründü."

"Geleceğimi kim söyledi?" Bunu canımı yakmak için söylediğini biliyordum. Zayıf bir anındaydı ve tek istediği onun çektiği acıyı çekmemdi. Ama sözlerinde canımı yakacak bir nefret yoktu. Bunu yapmaktan âcizdi o.

"Ben senin için bu ülkeyi altüst ederdim," dedim usulca. "Belki giderdin gerçekten. Belki beni aramak için geri dönmezdin. Belki de ben her şeyi yanlış anladım. Ama sen, benim hissettiklerimin çeyreğini bile hissettiysen..." Sözcükleri güçlükle bir araya getiriyordum. "Bazen, yani önceden de bana sadece acıdığın için mi böyle hissettiğini düşünürdüm. Belki acıdığın belki de yardım edecek başka bir zavallı aradığın için."

"Başka bir sebebi olabileceğini düşünmedin, öyle mi?" dedi. "Hayatta kalmak için verdiğin mücadeleye hayran olmamdan olamaz mı? Kalbinin ne kadar narin olduğunu gördüğümden? Ya da komik, cesur ve güçlü olduğundan ve bunların hiçbirini hak etmesem bile yanındayken bana da böyle hissettirdiğinden?"

"Liam..."

"Sana ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Benim için hiç bitmemiş gibiydi. Anlıyor musun bunu? Ben yaşadıklarımızı hiç unutmadım. Senden nefret edemem... Seni deli gibi öpmek isterken yapamam bunu." Sonra birden ne dediği anlaşılmayacak kadar alçak bir sesle devam etti: "Neden her şeyi silemedin? Sadece anıları değil, hislerimi de silseydin ya?"

Aklım karışmış bir hâlde yüzüne baktım.

"Korkutucu... Bir yabancıyla tanışıp ona karşı kalbini durduracak kadar güçlü bir şey hissetmek o kadar korkutucu ki... Hiçbir dayanağı olmayan. Hiçbir geçmişi olmayan bir his. Göğsümü yarıp dışarı çıkmak isteyen bir his. Şimdi... Şu an sana bakarken bile beni paramparça ediyor bu duygular... Seni ne kadar çok istediğimi, sevdiğimi, sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu haykırıyorlar. Ama sen yaptıkların için pişman bile değilsin. Sadece kendi hayatını benimki için feda etmek istiyorsun ve üstelik bunu kabullenmemi bekliyorsun."

Çevremizdeki dünya, yaşadığımız andan o kadar uzaktı ki varlığını bile unutmuştum. O buz gibi havada, otobanın kenarında, yabancı gözlere kolaylıkla yakalanabileceğimiz bir noktada duruyorduk. Çok geçmeden gerçek, yaklaşan bir

arabanın bize dönmüş farları ve motor sesi şeklinde kendini gösterdi.

Liam'ı ayağa kaldırıp belimdeki silahı çektim hemen. Ama aracı şimdi görebiliyordum. Chubs'ın SUV'si. Araba bizden birkaç metre ötede durdu.

Chubs kontağı kapatmadan sürücü koltuğundan atladı. "Tanrı'ya şükür. İkinizi de yerde görünce birbirinizi öldürdünüz sandım."

İkisine de sırtımı dönüp gözyaşlarımı sildim. Chubs'ın derin bir soluk aldığını duysam da ilk konuşan Liam oldu. Sesi korkutucu derecede sakindi.

"Biraz içeri gel. Hâlâ alabileceğimiz yiyecekler var."

Onları izlemek istemiyordum. Arabaya binmek de. Hareket edemedim. Kavgamız, tabii buna kavga denirse, tüm enerjimi almıştı. Arabadan aşağı indiğinde Jude'u çift gördüm sanki.

"Roo?" Korkmuş görünüyordu.

Kafamı toplamak için kendimi gerçekten sarsmam gerekti. "Her şey yolunda."

"Ne oldu?" diye sordu usulca, bir elini beni rahatlatmak ister gibi omzuma koyarak. "Kavga mı ettiniz?"

"Hayır," dedim. "Artık hatırlıyor."

Liam istasyona girerken ona yetişmeye çalışan Chubs'ı izledik. Liam kapıyı ayağıyla açarken Chubs dönüp inanmaz gözlerle bana baktı. Kapıdan gelen ses, Vida'yı da arabadan indirmeye yetmişti.

Bağırışlar bundan iki üç saniye sonra başladı. Ne dedik-

lerini duyamayacağımız kadar uzaktalardı şimdi. Arada bir yükselen öfke dolu sözleri duyabiliyorduk yalnızca: *Nasıl yaparsın? Neden?* Ve bir de *Ruby, Ruby, Ruby.*

"Lanet olsun!" Vida ellerini kalçasına koyarak bana döndü. "Sana çocuğu rahat bırakmanı söylemiştim. Ona ne yaptın?"

Gözyaşlarına boğulmamak için kendimi tutmaya çalıştıkça yüzüm alev alev yanıyordu.

"...seni aptal!" diye bağırıyordu Liam. "Çünkü kendimi tam bir şapşal gibi hissediyorum!"

"Biliyor mu?" dedi Vida aniden. "Ona anlattın mı?"

"Hayır... Hatırlıyor. Sanırım yaptığım şeyi geri aldım. Ya da belki de hiç yapamadım. Benimle konuşmayacak. Benimle bir daha asla konuşmayacak."

"Bunun doğru olduğunu sanmam," dedi Jude. "Muhtemelen şu an sadece öfkeli. Bana öyle geliyor ki..."

"Ne gibi geliyor?" dedi Vida.

"Bana öyle geliyor ki bir parçası seni zaten hatırlıyordu. Seni bulduğumuzda o kadar üzgündü ki... Öleceğini sanmıştı hatırlıyor musun?"

"O hâlde neden bir serseri gibi davranıyordu?" diye sordu Vida.

"Düşünsene... Roo'nun Birlik'ten olduğunu biliyordu ama ona bizden farklı davranıyordu, değil mi? Belki de senin yakınında olmak aklını karıştırmıştır. Beyni başka şey, içgüdüleri başka şey söylüyordur, olamaz mı?"

Liam da böyle söylemişti zaten. Jude'un algısı, gerçekleşmiş olmasına ihtimal dahi vermediğim bir şeyi anlayacak ka-

dar açıktı. Annem, babam ve Sam... Onlar da ben anılarını sildikten ya da yaptığım şey her neyse onu yaptıktan sonra bana soğuk davranmışlardı. O zamanlar o kadar küçüktüm ki bir parçalarının gerçek yüzümü görüp benden nefret ettiğini düşünmüştüm.

Belki de tamamen yanılmamıştım. Yani zihinlerinden bana ait anıları sildiğim ancak hislerine hiç dokunmadığım insanlara da mı aynı şey olmuştu? Liam'a olanın aynısı. Yalnızca hisleri yüzünden korkmuş ve akılları mı karışmıştı? Annem o dönemlerde pek de dengeli sayılmazdı. Okuldan bir dakika geç dönecek olsak panik atak geçirirdi. Belki de o sabah beni görmüş ve bu ona çok fazla gelmişti. Babam, benim sakin ve güvenilir babam da onun yapacaklarından endişelenmiş ve beni o yüzden içeri almamıştı.

Belki onları da onarabilirim. İçimdeki ses küçük ama belirgindi.

"Bu şu an Lee'nin hissettiği şeyleri değiştirmez," dedim. Ya da kaç ebeveyn çocuklarının gerçekte ne olduğunu öğrenmek isterdi ki?

Diğerlerinin beni arabaya yerleştirmesine müsaade ettim. Bizi almaya gelmeden önce kampı boşaltmış, çadırı toplamışlardı. Sadece endişelendiklerinden değil, Vida'nın sonunda Cate'e mesaj göndermeyi başarmış olmasından.

Üstelik mesajına cevap da almıştı.

Ön koltuklardan birine oturmak yerine Vida gelip yanıma oturdu. Jude tam arabaya binmek üzereyken Vida onu itekleyerek "Gidip, Anneanne'ye çabuk olmasını söyler misin?" diye sordu.

Jude itiraz etmeye kalkmıştı ki Vida kapıyı suratına kapattı.

"Sorun ne?" dedim mesaj cihazını elinde gördüğümde. "Ne demiş?"

"Bilmiyorum... Bir şeyler yanlış gibi," dedi Vida. "Kendin oku."

Son konuşmayı açtığında ekranın mavi beyaz ışığı arabanın arka koltuğunu aydınlattı.

GÜVENDE OLMANIZA SEVİNDİM // ACİL TOPLANTI AYARLAMALIYIZ // MEVCUT KONUM?

Vida cevap olarak şöyle yazmıştı:

MEVCUT KONUM OK // YARIN KALİFORNİYA'DA OLABİLİRİZ

Cevap hemen gelmişti:

GELİP EŞLİK EDECEĞİZ // PUEBLO, CO // HEDEFİ ATLATIN

Kısa mesajlarda vurgulanmak istenen şeyin kaçırılabileceğini biliyordum. Zaten cihazın maksadı da buydu. Bilgi ve medyaları olabildiğince çabuk ulaştırmak. Ama yine de "Hedefi Atlatın" kısmı tuhaftı. Sadece o da değil; Cate ya da Cole neden Karargâh'tan ayrılıp tüm dikkatleri planlarına çekmek isterlerdi ki?

HEDEFE BULUŞMA YERİNİ SÖYLEMEYİN

Altında bir adres yazılıydı.

"Sence bir şey olmuş olabilir mi?" diye sordu Vida. "Neden tüm operasyonu riske atıp Karargâh'tan ayrılmak istesin?"

"Belki yardımı olmadan Kaliforniya sınırından geçemeyeceğimizi düşünüyordur?" Zayıf ama geçerli bir mazeretti bu. "Vida, bu cihazı sana Cate'in kendisi mi verdi? Yani gerçekten onun elinden mi aldın?"

"Evet," dedi Vida. "Nico bağlantıları kendi yaptı." Aklımdan geçenleri okuduğunda gözleri kocaman açıldı. "Birinin cihazı onun elinden aldığını mı düşünüyorsun? Ona bir şey olduğunu? Ya da Cole'ün aldığını?"

"Birinin mesaj cihazlarımız arasındaki bağlantıyı kullanıyor olması muhtemel," dedim hissettiğimden daha sakin çıkan sesimle. "Ve mesajlarımıza müdahale ediyor olması."

"Olamaz," dedi Vida. "Bunu kullanmamızın tek sebebi sisteme müdahale edilemiyor oluşu. Bunu test etmenin bir yolu var mı?"

Belki... Bir yolu vardı. Dişlerimi sıkarak her bir kelimeyi dikkatlice yazdım.

VARDIĞIMIZDA İLETİŞİM KURARIZ // HOŞÇA KAL, HOŞ ÇAKAL

Saniyeler geçti ve ekranda herhangi bir ışık yanmadı. Ancak ne ben cihazı kapatabildim ne de Vida onu elimden almaya yeltendi. Ta ki ışık yeniden yanana dek. Titreşimi hisset-

memle birlikte tüylerim diken diken olmuştu.

GÜZEL // KENDİNE İYİ BAK, KIRKAYAK

Çocuklar kapıda belirene dek bir on dakika daha geçmişti. Hepsinin ellerinde farklı bir şey vardı. Chubs tuvalet kâğıtlarını, Jude beş aile boyu cipsi, Liam da on şişe gazozu yere düşürmeden getirmeye çalışıyordu.

"Nefes al tatlım," dedi Vida. "Tek yapmamız gereken Colorado'ya varmak."

Ve tüm yol boyunca yalan söylemek, diye düşündüm başımı kapıya yaslayarak. Pek bir seçim şansım yoktu zaten. Bizi bekleyen Cate ya da Cole değilse bu, onlara bir şey olduğu anlamına gelirdi. Ya flaş bellekle ilgili planları ortaya çıkmış ya da birileri nerede olduğumuzu bildiklerini öğrenmişti. Zihnimde bir sürü olası şüpheli vardı. Alban, danışmanları, Jarvin ve onun arkadaşları. Her şeyin flaş bellekte olduğu ve Jarvin'in bunu bizim yararımıza kullanmak yerine kendisi için kullanacağı düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordum. En kötüsü de onunla birlikte Karargâh'a dönmenin güvenli olup olmayacağını, Colorado'da bizi bekleyen her kimse ona uğramadan öğrenemeyecek oluşumuzdu.

Bizi bekleyen gerçekten Cate ise sorun yoktu. Pueblo Colorado, çocuklardan ayrılmak için uygun bir yerdi. Vida'nın

söylediği gibi sonunda onlardan ayrılacaksam fazla bağlanmanın bir anlamı yoktu.

Bagajı açıp malzemeleri koyduklarında içeriye buz gibi bir hava girdi. Jude Vida'nın yanına oturduğunda ısınmak için ellerini ovuşturdu. Öne doğru eğilip ısıtıcıların hepsini kendisine doğru çevirdi.

Chubs, sürücü koltuğuna geçerken hâlâ boş olmasına şaşarak arkaya baktı. Yolcu kapısını açıp içeri girmeden önce Liam'la göz göze geldim.

Chubs'ın ne beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama uzun süre sessizce oturmuş olmalıydık çünkü Liam sonunda konuştu: "Birkaç dakikalığına bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu bir kenara bırakıp biri bana gerçekten neler olduğunu anlatabilir mi?"

Chubs sonunda ayağını frenden kaldırmıştı. "Daha sonra. Sessiz olmazsanız yolu bulamayabilirim."

"Anneanne," dedi Vida. "Bu senin için bile çok acınası bir durum. Arabayı büyük çocuklardan birinin kullanmasını ister misin?"

"Ben kullanırım!" dedi Jude hemen pusulasının kapağını kapatıp doğrularak. "Karargâh'ta birkaç ders almıştım."

"Sadece bir ders aldın," dedim. "O da park etmeye çalışırken diğer üç arabayı çizince bitti."

"Güzelim Mercedes'i mahvettin," dedi Vida. "Ah güzelim araba."

"Benim suçum değildi!"

Chubs bize aldırış etmeden, her zamanki gibi tedbiri elden

bırakmayarak belli bir hızda otobana çıktı. Ben de elimden geldiğinde Cole'ün flaş belleği aldığında yapmayı planladıklarını anlatmaya başladım. Her şeyi sırayla anlatıyordum. Blake'in cesedini getirişlerinden Boston'daki kaçışa, Chubs'la buluşmamıza ve onu Nashville'de bulmamıza kadar. Liam'ın bazı soruları vardı. Hem de bayağı sağlam soruları. Mesela Cole ve Cate bu bilgileri nasıl kullanacaklardı da Birlik'i doğru yola getireceklerdi?

"Pekâlâ," diye mırıldandı ben bitirdiğimde. "Pekâlâ... sadece tek bir sorum daha var. Madem o operasyondan kaçıp beni bulmak için hayatınızı tehlikeye atacaktınız, bu işten sizin kazancınız ne olacaktı?"

Belli değil miydi bu?

"Sana anlattım. Cole, flaş belleği ona geri verirsem Alban'ın ona istediği her şeyi vereceğini söyledi. Kampları özgürleştirmek de bunlardan biri," dedim. "Bu arada da senin güvende olduğundan ve Alban'ın seni geri getiremeyeceğinden emin olacaktım."

Liam yeniden konuştuğunda sesi boğuktu. "Yani... sizi bırakmaları değildi anlaşmanız? Gitmenize izin vermeleri değildi?"

Sessizliğimin *hayır* anlamına geldiğini biliyordu.

"Bunu sormak hiç aklına geldi mi?" diye fısıldadığında sesi öfke kokuyordu. "Öylece geri döneceksin... O ajanlar başka çocukları öldürmemişler gibi."

"Bu işi bitirmek zorundayım," dedim.

"Evet, peki seni kim koruyacak?" diye sordu hemen. "Onlara istediklerini vereceksin ve en iyisini umacaksın. Sözle-

rinden caymamalarını ya da canları istediği için seni öldürmemelerini umacaksın. Sadece bunun sebebini öğrenmek istiyorum. Neden biz kullanabilecekken bunu onlara veriyorsun? Cole'ün dediği doğruysa ve gerçekten de bir tedavi yöntemi buldularsa o zaman buna sahip olmak bizim hakkımız değil mi? Bununla ilgili kararı bizim vermemiz gerekmez mi?"

Bunu söylerken öyle samimi, öyle tutkuluydu ki eski hâline dönmüş gibiydi. Yüzüne renk gelmişti.

"Bu, tartışmaya açık bir konu değil," dedim. "Üzgünüm ama gerçekçi olmak zorundayız. Önceden... önceden kendi başımıza yapabileceğimizi düşünmüştük. Hiçbir yardım almadan. Bak o nasıl sonuçlandı? Yardıma ihtiyacımız var. Hâlâ istediğimizi elde edebiliriz ama bunu kendi başımıza yapamayız."

"Ve senin seçtiğin yardım da Birlik'ten mi?" diye sordu.

Vida'nın içerlemiş gibi homurdanmasına aldırış etmeden devam ettim: "Tüm çocuk grupları dağılmış durumda ve onları bir araya getirmemiz mümkün değil. Getirsek bile bu ancak PÖK'lerin işine gelir. Gelip toplarlar herkesi. Bundan nefret ettiğini çok iyi biliyorum. Senin bu seçeneği tercih etmeyeceğini de. Ama gerçekten bu araştırmayla ne yapabileceğimizi düşünüyorsun? Dünyaya mı yayacağız sonuçları? Bunun için gerekli teknolojin var mı? Gerekli kaynağın? Ben o kamplardaki çocuklar için en iyisini düşünmeye çalışıyorum–"

"Hayır," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Hayır, senin düşündüğün falan yok."

"Karar verildi Liam. Belki onlar sözlerinden cayarlar ama ben kendiminkinden dönmeyeceğim. Sonucunda elde edeceğimiz şey bu kadar önemliyken olmaz. Eğer... Bunu söylemek hiç de hoşuma gitmiyor ama eğer şimdi ayrılmak istersen... yani Colorado'ya varmamızı beklemek istemezsen anlarım. Bu senin sorunun olmamalı."

"Colorado mu?" dedi Chubs ve Liam aynı anda.

"Sonunda Cate'den bir mesaj aldık," dedim cihazı kaldırarak. "Pueblo Colorado'da buluşmak istiyor."

"Öyle mi?" dedi Jude. "Ama neden..."

"Bunu bize ne zaman söyleyecektin?" diye araya girdi Chubs.

Ve arkadaşına kızgın olsa da Liam da onu bu konuda desteklemeyi seçti. "Sizi orada bırakmamızı mı bekliyorsunuz? Hani Kaliforniya'ya beraber gidecektik?"

"Bizi almaya geliyorsa muhtemelen Kaliforniya sınırını güvenli bir şekilde geçme şansımız olmadığını düşünmesindendir," diye uydurdum. Bunun için kendimden nefret etsem de. "Muhtemelen devreye girmek istedi. Sizin de gelmenize izin–"

"Sakın cümleni bitireyim deme," dedi Liam.

"Tamam, tamam, tamam!" Chubs sert bir viraj alarak arabayı sağa döndürdü. "Tanrı aşkına, lütfen! Sadece beş dakika için biraz sessiz olup, birbirini korumak isteyen iyi dostlar olduğumuzu ve birbirimizi boğazlamak istemediğimizi hatırlayabilir misiniz? Çünkü şu an çok iyi olurdu bu!"

Uzun ve rahatsız beş dakikalık sessizliğin ardından Vida, "Niyeyse bu daha kötü oldu," dedi.

Liam da onun gibi düşünüyor olmalıydı çünkü uzanıp radyoyu açtı. Bir süre İspanyolca bir kanal, reklamlar ve diğer radyolar arasında gidip geldikten sonra sonunda bir kadının sesinde durdu.

"...Çocuk Birliği bu demeci Noel Toplantısı'nda yayınlamıştır..."

"Ay hayır olmaz," dedi Chubs radyoyu kapatmak için uzandığında. "Yeniden bu konuya girmiyoruz."

"Hayır!" dedik üçümüz de aynı anda. Jude resmen kendisiyle radyo arasındaki metal bölmeye yüzünü yapıştırmış; Alban'ın sesi duyulur duyulmaz Vida da onun yanındaki yerini almıştı.

"Bu..." diye başladı Jude heyecanla.

"Gray'in sunmuş olduğu barış önerisinin kendisinden başka kimsenin çıkarına olduğuna inanmıyoruz. Eğer bu yanlış toplantı gerçekleşecek olursa sıradan Amerikan vatandaşlarının, onun yıktığı hayatları onarmak için tüm yaptıkları çöpe gidecek. Hakikat, onun yalanlarının altında gömülmeye çalışılırken burada hiçbir şey yapmadan, boş boş oturacak değiliz. Harekete geçme zamanı geldi ve biz de bunu yapacağız."

Güzel bir konuşmaydı. Bunda Kurbağa Dudak'ın payı olduğundan emindim. Alban'ın gülümseyen dudakları arasından çıkan her kelimeyi bu adam yazardı. Yaşlı kel adamın, önünde yazılı kartların üzerine eğildiğini görmem için gözlerimi kapamam bile gerekmemişti. Kameranın ışıkları onun o şeffaf tenine mavi bir parıltı veriyordu.

"...bir yorum yapılması istendiğinde basın sözcüsü 'Bir teröristin ağzından çıkan her kelime, bugün hâlâ mevcut olan korku ve

bilinmezliği artırmak için tasarlanmıştır. John Alban şu anda konuşuyor çünkü barış geldiğinde, Amerikalıların onun şiddet eylemlerini artık tolere etmeyeceğinden korkuyor,' demişti."

"Korkmuyor," dedi Vida öfkeyle. "Korkması gereken hükûmet."

Jude salladığı eliyle onu susturdu. "Sesini açar mısın?"

"Telefon hattımızda Oregon Senatörü Joanne Freedmont'un baş danışmanı Bob Newport var. Bob'la Federal Koalisyon'un Birleşme Toplantısı'na nasıl baktığını konuşacağız. Bob beni duyuyor musun?"

Frekansta cızırtılar olduğundan sonraki birkaç dakika arabada sadece tekerleklerin sesi duyuldu.

"Evet, selam Mary. Üzgünüm, Kaliforniya'daki hatlarımızda bir sorun var..." Sesi birkaç saniyeliğine koptuktan sonra geri geldi. *"Son birkaç aydır."*

"Son zamanlarda Kaliforniya'daki baz istasyonları ve uydu yayınları pek iyi çalışmıyor," diye açıkladım öndeki çocuklara. "Alban, Gray'in onlara müdahale ettiğini düşünüyor."

"Bob hattan yeniden düşmeden bize FK'nın bu toplantıya nasıl baktığını açıklayabilir misin? Senatör Freedmont ve diğerlerinin açmak istediği konu başlıkları nelerdir?"

"Elbette. Size fazla detay veremem ama..." Hat kısa süreliğine gidip geldi. *"Federal Koalisyon'un bir ulusal parti olarak değerlendirilmesi, kesinlikle konu başlıklarından biri olacak ve elbette önümüzdeki bahar için genel seçim isteyeceğiz."*

Spiker Mary ufak bir kahkaha attı. *"Peki, Başkan'ın bu üçüncü dönemini kısa kesme önerinizi nasıl karşılayacağını düşünüyorsunuz?"*

Bob da sahte bir kahkahayla karşılık verdi. *"Bunu birlikte göreceğiz. Elbette tasarı da ana konu başlıklarından biri olacak. Başkan'ın bununla ilgili nasıl bir planı olduğunu; özellikle de tüm ülkede tartışma konusu olan Psi Özel Kuvvetler Programı'nın durdurulması ile ilgili görüşlerini sorgulayacağız."*

Bu cümlesiyle birlikte beşimiz birden kulak kesildik. Jude koluma yapıştı. "Sence...?" diye fısıldadı.

"Rehabilitasyon programlarını da konuşacak mısınız?" Mary kanın kokusunu almış, peşini bırakmıyordu. *"Yakın zamanda bu programlar ve bunlara dâhil edilen çocuklar hakkında pek bir bilgi alınamamaya başlandı. Mesela hükûmet artık ilgili ebeveynlere çocuklarının durumu hakkında bilgilendirme yapmıyor. Sizce bu, programın bir çeşit dönüşüm sürecinden geçmek üzere olduğuna mı işaret?"*

"Gerçekten mektup gönderiyorlar mıymış?" diye sordum. Bunu ilk kez duyuyordum.

"En başta, sadece çocuğunuz önemli bir gelişme gösteriyor ve problem çıkarmıyor tarzında bir şeyler gönderiyorlardı," diye cevapladı Liam. "Herkese aynı mektup gidiyordu."

"Şu anda Başkan Gray'in ekonomiyi yeniden canlandırmak ve eski uluslararası ortaklarımızla ilişkileri güçlendirmek adına yaptığı planlara odaklanıyoruz."

"Ama Psi meselesine dönersek..." Mary'nin sesi cızırdamaya başlamıştı.

"Kenara çek," dedi Vida. "Yoksa sinyali kaybedeceğiz."

"...ondan yapılan araştırmaları açıklamasını isteyecek ve bu hastalığın kaynağıyla ilgili herhangi bir gelişme kaydedip kaydetmediklerini sormayacak mısınız? Bir anne olarak biliyorum ki çoktandır

birkaç teste maruz kalan oğlum bir gün daha detaylı taramalar için özel bir programa dâhil edilecek. Eminim iki taraftaki politikacılar da birçoğu senelerdir herhangi bir cevap alamamış binlerce ebeveyni anlamakta aynı duruşu sergileyeceklerdir. Sanırım bunun kabul edilemez bir şey olduğunu söylediğimde herkes adına konuşmuş olacağım."

"Bu doğru," dedi Jude. "Hakla onu Mary. Konuyu değiştirmesine izin verme!"

"İnanıyorum ki FK programı... güncellemek isteyecektir..." Yeniden cızırtı. Bob'un bu konudan rahatsız olduğu çok belliydi. *"Biz de beş yaşındakileri bir yıl boyunca bu tesislerden birinde gözlemlemekten yanayız ama... hastalığın tehlikeli belirtilerinden birini göstermezlerse onların otomatikman bu kamplar yerine evlerine gönderilmelerini istiyoruz."*

Görüşme telefonun gürültüyle kapanmasıyla son buldu. Spiker adım tekrarlayıp duruyordu. *"Bob? Bob? Bob?"* Sanki bu şekilde onu yeniden yayına bağlayabilecekti.

YİRMİ ALTI

ÜLKENİN O BÖLGESİNDEKİ TABELALAR ORAYA SAHİPSİZ ÜLKE demekte ne kadar da haklıydı. Aralarındaki farkı anlayabiliyor olsaydık nihayet Oklahoma'dan çıkıp Kansas'a girdiğimizde büyük bir rahatlama yaşardık. Saatlerdir yolda olmamıza rağmen arada bir ortaya çıkan yeşil çalılıklardan başka bir şey görmemiştik. Otopark, terk edilmiş paslı araba ve bisikletlerle doluydu. Gökyüzü açık ve berraktı.

Güney Kaliforniya'dayken çöl görmüştüm ama önümde uzanan bu arazinin sonu gelmek bilmiyordu bir türlü. Gökyüzü bile daha bir alçalmış, otoyolla buluşmuş gibiydi. Yalnızca iki sefer durduk. O da terk edilmiş bir hâlde yolda duran arabalarda benzin olup olmadığına bakmak için. Aslında açık benzin istasyonları da vardı ancak litresinin dört dolara geldiği düşünülürse depomuzu yasal yoldan doldurmak bize çok cazip gelmemişti.

Yol çoğunlukla boştu. Bir ara yanımızdan büyük bir gürültüyle otoyol devriye arabası geçip gitti. Chubs yine de ilk beş

saati elleri direksiyona kilitli vaziyette geçirdi. Tuvalet molası için durduğumuzdaysa Vida hemen şoför koltuğunu kapıp kapıyı kilitledi. Böylece Chubs ön koltuğa, Liam da arkaya, benim yanıma geçmek zorunda kalmıştı.

Düz arazileri geride bırakıp, üzerimizi örten gecenin karanlığında dağlara doğru ilerlemeye başladık. Colorado'ya yaklaşmakta olduğumuzu gösteren tek şey buydu. Pueblo'ya varmamız saatler sürecekti ama benim içimdeki huzursuzluk giderek büyüyordu. Önümüzde, biz vadide ilerledikçe büyüyen şehir ışıkları vardı. Jude ve Vida uyuyordu. Bense onlar gibi uyuyamayacak kadar endişeliydim. Bir elimde sıkı sıkıya mesaj cihazını, diğerinde flaş belleği tutuyordum. Bizi neyin beklediği üzerine kurguladığım senaryoların üzerinden geçmeli ve nasıl hareket edeceğimize odaklanmalıydım.

Vida ile birlikte öncelikle bölgeyi tarayacaktık. Karşımıza Jarvin ya da başka bir ajan çıkarsa onu kolayca alt edebilirdik. Vida ona kendi yöntemleriyle saldırır ben de benimkileri kullanırdım. Ama bir grup silahlı ajanla karşı karşıya kalırsak tespit edilmeden, gizlice geçmemiz gerekecekti. İşe yarayacaktı. *İşe yarayacak,* dedim kendi kendime. Sorulması gereken tek bir soru vardı: Artık flaş belleği Karargâh'a geri götürmek güvenli değilse ne yapacaktık? Ya Cole ya da Cate gitmişse? Dahası ölmüşlerse? O zaman ne olacaktı?

Liam'ın gözleri kapalıydı. Nefes alış verişleri ise son birkaç günkünden çok daha sakindi. Arada bir yanımızdan bir kamyonet geçiyor ve farlarıyla altın sarısı saçlarını dayadığı camı aydınlatıyordu. Ve o çok değerli birkaç saniyede ben yüzündeki o kesik ve yara izlerini görmüyordum. Hatta gözlerinin altındaki koyu renk halkaları da.

Radyodan duyulan Beatles şarkısı yerini usulca Fleetwood Mac'e o da Beach Boys'un *'Wouldn't It Be Nice'* şarkısına bıraktı.

O ana kadar bunun gerçekten bir son olduğunu anladığımdan emin değildim. Kilometreler ve saatler sonra bu arabadan ayrılacağımdan ve kapıyı son bir kez arkamdan kapatacağımdan da. Önceki de çok zor olmuştu zaten. Şimdiyse... Belki de yaptığım şeyler için çekmem gereken gerçek ceza buydu. Onları tekrar tekrar terk etmek zorunda kaldığım bir dünyaya hapsolmak. Ta ki geride yüreğimi kanatacak hiçbir şey kalmayana dek...

O zaman ağlamaktan utanmamıştım işte. Bunu, diğerleri derin bir uykuda, Vida da direksiyon başındayken yapmak çok daha iyi olacaktı. Bir defalığına da olsa kendimi içine gömüldüğüm acının kollarına bıraktım. Bunların neden benim başıma, bizim başımıza geldiğini düşündüm. Flaş belleğin şekli avcuma kazınmıştı.

En azından artık, bundan kimin... neyin sorumlu olduğunu öğrenebileceğimizi umuyordum. Hayatım dediğim bu kargaşa için kendimden başka suçlayabilecek bir şeyim olacaktı.

Çalan şarkı da bitmek bilmiyordu. Gitarın eşlik ettiği o aptal, neşeli vokallerin sesi, hiçbir zaman sahip olamayacağım bir geleceğin sözlerini haykırmaya devam ediyordu.

İlk başta öylesine tereddüt ederek dokunmuştu ki hâlâ uykuda olduğundan emindim. Liam'ın eli, benimkinin yanında durmuş; parmakları her seferinde biraz daha yaklaşarak benimkilere geçmişti. Utangaç olduğu kadar nazik bir doku-

nuştu bu. O sıcak ve sertleşmiş teninin benimkini sarmasına müsaade ederek dudaklarımı ısırdım.

Güçlükle yutkunduğunu görsem de gözleri hâlâ kapalıydı. Kelimeler kifayetsizdi şimdi. Elimi göğsüne yaslarken parmaklarımız birbirine kenetlendi ve öyle de kaldı. Şarkı bitene, dağları, şehirleri aşana dek. Sonsuza kadar.

Pueblo, tabelalardaki diğer adlarıyla **KAHRAMANLAR KENTİ** ya da **BATI'NIN ÇELİK KENTİ**, terk edilmiş sayılırdı. Yanıp sönen sokak lambaları ve boş araba galerileriyle dolu kent, zihnimi sakinleştirecek kadar da ıssız sayılmazdı. O ana kadar gördüklerimizin çoğundan farksızdı. Dört koldan uzanan dağlar, çorak ve düz arazinin etrafını sarıyordu. Bu eyaleti her zaman koca bir dağ olarak hayal etmiştim sanırım. Üzerini karlı çam ağaçlarının kapladığı, kayak pistleriyle dolu bir dağ. Ufukta görünen tepeler karlıydı. Ancak güneş yüzünü gösterdiğinde, tepeleri örtecek ağaçlar veya etrafı biraz olsun güzelleştirecek çiçeklerden eser yoktu. Böylesi bir yerde hayat hiç de doğal görünmüyordu.

Vida arabayı Cate'in yolladığı adresteki sokağa park etti.

"Buranın olduğuna emin misiniz?" diye sordu Chubs başını yeniden tablete indirerek. Haklıydı. Böyle terk edilmiş bir yerde buluşmak tuhaftı. Cole'ün mizah anlayışına uygundu gerçi ama olayın rastlantısallığı kendimden şüphe etmeme sebep oluyordu.

"Ben içeride kimseyi göremiyorum," dedi Chubs onuncu

defa. "Bilmiyorum... belki etrafında bir tur daha atmalıyız."

"Anneanne bir sakin ol... hasta ettin beni," dedi Vida. "Muhtemelen şu arabalardan birinde bekliyordur."

"Evet," dedi Liam. "Ama hangisinde?"

Çoğu farklı renkte ve şekillerde, ufak aile tipi arabalardandı. Güneş yüzünden soyulan boyaları dışında tek ortak noktaları tozla kaplı olmalarıydı. Tavanları, camları, kaportaları toz içindeydi. Beyaz bir SUV hariç. Arabanın tekerlekleri ve alt kısmı çamurla kaplı olsa da gerisi temizdi. Uzun süredir burada olmadığı belliydi.

"Onunla içeride buluşmamızı söylemişti," dedim emniyet kemerimi çözerken. "Oradan başlayacağız."

"Bekle," dedi Chubs. Sesinden paniğe kapılmış olduğu seziliyordu. "Biz... birkaç dakika daha bekleyemez miyiz?"

"Onu bekletemeyiz," dedi Jude. "Muhtemelen çok endişelenmiştir."

Dikiz aynasına bakarken Vida ile göz göze geldim. "Neden sen burada kalıp malzeme çantası falan hazırlamıyorsun?" dedim sakin bir ses tonuyla. "Vida ile gidip ondan durumu öğreniriz. Planlarının ne olduğunu ve bizimle seyahat etmenizin güvenli olup olmayacağını sorarız."

"Tamam," dedi Jude. "Sizinle birazdan görüşürüz."

"Acele etme," dedim uzun bacaklarının üzerinden geçerken. "İhtiyacımız olabilecek şeyleri düşün."

"Ama Cate'de zaten ihtiyacımız olan her şey vardır," diye itiraz etti. "Hem ben de onu görmek istiyorum. Onu görmeyeli çok oldu gibi."

Vida benden işareti alınca emniyet kemerini çözdü.

Kapıyı arkamdan kapatıp Vida'yla buluşmak için arabanın diğer tarafına yürürken Liam'la göz göze gelmemeye çalıştım. Elindeki silahı kontrol ederken küçük bir klik sesi duyuldu.

"Bizi orada silahtan bir duvarın bekleyip beklemediğinden emin olmalıyız. O zamana kadar da içeri girmiyoruz, kapiş? Sen şu kara büyünü yapıp da diğerlerinin iyi olduğunu görene dek içeri girip çıkmış olacağız," dedi. "Sence Judith'in sızlanarak peşimizden gelmesi ne kadar sürer?"

"En fazla on dakika." Liam dikkatini dağıtabilirse belki on iki.

Sokaktaki gölgelere saklanarak arabaları teker teker kontrol etmeye başladık. Restoranlardan birinin camında hafif bir ışık ve bir kıpırtı görene dek hiç heyecanlı değildim. Vida silahımdan tutmuş, pis kokularıyla etrafımızı saran devasa çöp tenekelerinin arasında sürüklüyordu beni. Arka kapı küçük bir taşla kırılmıştı. Vida bir saniyeliğine bana bakıp hemen karanlık mutfağa daldı. Kapı arkamızdan kapandığında döndüm ve kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kilitledim.

Odanın diğer tarafındaki çelik buzdolabında Vida'nın yansıması görünüyordu. Ona doğru döndüğümde ızgaralar ve boş raflar boyunca emekleyerek ilerlediğini gördüm. Onunla restoranın servis bölümüne çıkan kapıda buluştum.

Silahımın emniyetini açıp eğilerek ön tezgâhın ve eskiden dondurma makinelerinin olduğu yerde ilerlemeye başladım. Hayır, içeride yanan ışıklara rağmen burası faal bir restoran değildi.

O salonda bizden başka tek bir canlı vardı. Ve o da Cate

değildi.

Büyük pencerelerden uzakta, beyaz masalardan birine oturmuş; üzerinde *Friedrich Nietzsche'nin Eserleri* yazan bir kitabın sayfalarını çeviriyordu dalgın dalgın. Üstünde kanvas pantolonu, kolları özenle katlanmış gömleği ve gri süveteri vardı. Koyu renk saçları, hatırladığımdan biraz daha uzundu sanki ve sayfayı çevirmek için her eğilişinde gözünün önüne düşüyordu. Tuhaf olan, Clancy Gray'le çölün ortasında, terk edilmiş bir restoranda karşılaşmış olmam değildi. Ayaklarını önündeki sandalyeye uzatacak kadar rahat oluşuydu.

Orada olduğumu biliyordu. Biliyor olmalıydı. Ama yanına kadar gelip, namluyu başına dayadığımda bile başını kaldırıp bana bakmadı.

"En azından bu bölümü bitirene dek bekleyemez misin?" diye sordu o her zamanki tatlı sesiyle. Midemin bulandığını hissettim. Başka bir şey daha. Zihnimdeki o tanıdık karıncalanma duygusunu.

"Silahı bırak Ruby," dedi kitabı elinden bırakarak.

Bir parçam gülmek istiyordu. Bunu gerçekten deniyor muydu? Zihnindeki görünmez parmakların benimkilere değmesine yalnızca bir an için izin verdim ve hemen aramıza o aşılmaz duvarı ördüm. Bu defa hareket etmişti işte. Bana doğru dönerken şaşkınlıkla soluyordu.

"İyi deneme," dedim. Bunu söylerken ne sesim ne de elim titremişti. "Ben aylar önce yapmam gereken şeyi yapmadan önce, burada ne yaptığını ve mesaj cihazımıza nasıl eriştiğini anlatmak için otuz saniyen var."

"Pazarlık etmeyi bilmediğin belli," dedi. "Bu teklifinde be-

nim işime yarayacak bir şey yok. Sana anlatırsam da anlatmazsam da öleceğim. Bunun nesi motive edici?"

Clancy kasıla kasıla gülüp yüzüme baktığında içimde uzun zamandır biriken öfkenin taşmak üzere olduğunu hissettim. Hayatına bir son vermeden önce korktuğunu görmek istiyordum. O gece bizim korktuğumuz kadar korksun ve bizim kadar kendisini huzursuz hissetsin istiyordum.

Dur, dedim içimden. *Sakinleş. Bunu yeniden yapamazsın. Kendini kontrol et.*

"Çünkü daha kötü bir üçüncü seçenek var."

"Neymiş? Beni PÖK'lere teslim etmek mi?"

"Hayır," dedim. "Kim olduğunu unutturmak. Yapabileceklerini. Beynindeki her bir anıyı yok etmek."

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Senin yersiz tehditlerini özlemişim. Seni özlemişim aslında. Gerçi ne yaptığından haberdardım tabii. Son birkaç ayda yaşadıklarını izlemek büyüleyiciydi."

"Ah eminim," dedim silahıma daha sıkı sarılarak.

Arkasına yaslandı. "Ben tüm iyi dostlarımı izlerim. Olivia, Stewart, Charles, Mike, Hayes. Özellikle de sen."

"Vay canına. Bir kıza nasıl iltifat edeceğini biliyorsun."

"Gerçi senden dinlemeliyim... Neden Stewart'la ayrıldınız? Birlik'in veri tabanındaki raporu okudum. İkiniz de yakalanmıştınız ama onun neden bırakıldığıyla ilgili herhangi bir kayıt yoktu."

Hiçbir şey söylemedim. Clancy parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi ve yakışıklı yüzüne bilgiç bir gülümseme ya-

yıldı.

"Bak sen, imkânsız olanı seçmişsin ha?" dedi. "Dosyanda Bakıcın da böyle yazmıştı. O acınası, küçük ekibin lideri olmanı da böyle açıklamıştı zaten. *'Ruby çevresindekilere karşı aşırı korumacı ve imkânsız seçenekler arasında karar verme iradesine ve direncine sahip.'* Bunu sevmiştim. Çok şairane."

Oturduğu yerden kalkarak teslim olurmuş gibi iki elini havaya kaldırdı. Gülümsemesi ne kadar gerçekse o kadar gerçekti bu hareketi de.

"Ruby." Sesi yumuşaktı. Ellerini ise indirmiş, sarılacakmış gibi uzatmıştı. "Lütfen. Seni yeniden gördüğüm için çok mutluyum..."

"Olduğun yerde kal," diye uyardım silahı kaldırarak.

"Beni vurmayacaksın," diye devam etti Clancy. Sesi, birini etkilemeye çalıştığında aldığı o ipeksi tona bürünmüştü yine. Tüylerimi ürpertmiş, avuçlarımı terletmişti bu sesi duymak. Ondan nefret ediyordum. Yaptığı tüm şeyler için ondan nefret ediyordum. Ama özellikle de haklı olduğu için.

İfadem beni ele vermiş olmalıydı çünkü bana doğru uzanıp silahıma dokunmaya çalıştı.

Silah büyük bir gürültüyle patladı. Kurşun havada süzülerek onu kolundan yakaladı. Clancy acıyla dizlerinin üzerine düştü. Sol eli, kurşunun girdiği kolundaydı.

Jude'un mutfak kapısını yumrukladığını duydum. Ve bağırışlarını. Ama gelen Vida oldu. Tezgâhın arkasında saklandığı yerden çıkarak silahını Clancy'nin kafasına doğrulttu.

"Sana olduğun yerde kalmanı söyledi," dedi Vida yanıma geldiğinde. "Bir dahakini hayalarına yiyeceksin."

Tehlikeyi birkaç saniye geç fark ettim. Clancy başını kaldırdı.

"Dur...!"

Vida derin bir nefes aldı ve Clancy'nin saldırısıyla yüzünü buruşturdu. Mücadele ediyordu. Bunu, gözleri onun dokunuşuyla bulanıklaşmadan hemen önce görebilmiştim. Elleri titreyerek silahı kaldırıp bana doğrulttu.

"Silahını indirip beni dinle," dedi Clancy. Güçlükle ayağa kalkıp sandalyenin ucuna oturarak kolundan süzülen kanlara baktı. Yerimden kıpırdamadım. Onu oracıkta kafasından vurup her şeyi bitirmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Vida ise arkamda titriyordu. Namlu gelip başıma dayandığında silahın titrediğini hissettim. Yanakları ıslaktı ama bunun ter mi yoksa gözyaşı mı olduğunu anlayacak kadar uzun bakmamıştım.

O anda ne kadar az korkmuş olduğuma ben bile şaşırdım. Vida'ya olanlar dışında tabii. Clancy bunu yapmak için büyük bir zahmete girmişti. Buraya gelmiş, mesaj cihazımızın sistemine girmiş ve berbat bir restoranda bizi bekleyerek kendini küçük düşürmüştü. Ve bunu bir şey uğruna yapıyor olmalıydı. Beni öldürürse konuşma fırsatı da olmazdı.

"Ah," dedi usulca, sesli düşünmüşüm gibi.

Bakışlarını yeniden Vida'ya çevirdi. Silah bu defa ensemden inip Vida'nın şakağına dayandı.

"Yapamazsın," dedim.

"Denememi ister misin?" Kaşlarını kaldırıp diğer eliyle beni oturmaya davet etti. Ayakta beklemeye devam ettim ama silahın emniyetini kapatıp arka cebime yerleştirdim.

Bağlantılarını kopartabilirim, diye düşündüm o an. Ve denedim de. Ama sanki Vida'nın düşüncelerinin etrafı erimiş metalle kaplıydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım geri püskürtülüyordum.

"Kendini çok geliştirmişsin," dedi Clancy. "Ama gerçekten ben o tetiği çektirmeden önce bağlantımızı kopartabileceğini mi sandın?"

Hayır, diye düşündüm, bakışlarımla Vida'ya ne kadar üzgün olduğumu ve pes etmeyeceğimi anlatmaya çalışıyordum.

"Ne kadar zamandır mesajlarımızı izliyorsun?" diye sordum yeniden ona dönerek.

"Tahmin et bakalım, ne zamandır Catherine Conner'ın yerine cevap yazıyor olabilirim?" Parmaklarını masaya vurmaya başladı. Vida'nın parmaklarıysa tetiğe iyice sarılmıştı. Yumruklarımı sıktım ve yüzümdeki tiksinti ifadesini saklama zahmetine girmeden karşısına oturdum. "Hepiniz hakkında çok endişeliydi. Ama hakkını vermem gerekirse o, benim siz olmadığımı sizden daha çabuk anladı. Dahası sizi Nashville'e yolladı. Sanırım oradayken o küçük velede de rastladınız? İcabına baktın mı?"

Knox'tan bahsettiğini anlamak bir dakikamı almıştı.

"Bu seni mahvetmiş olmalı," dedim. "Küçük, zavallı bir Mavi'nin senin kimliğinle etrafta dolaşması yani. Senin Kırmızılarından birinin onda olduğunu biliyor muydun?"

"Bazı söylentiler geldi kulağıma." Clancy umursamaz bir şekilde elini salladı. "Kırmızı'nın işe yaramaz biri olduğunu biliyordum yoksa oraya gelir kendim alırdım onu. Oldukça işime yarayabilirdi tabii ama o çocuğu tamir edecek ve zihni-

ne koşullanan bilgileri silip yenilerini yaratacak vaktim yoktu."

"Bu onu mahvetti. *Sen* onu mahvettin," dedim. "Hem de sadece bu programı babana önererek. O çocuk... bir hayvana dönüşmüştü."

"Peki diğer seçenek neydi?" diye sordu Clancy. "Babamın adamlarının tıpkı Turunculara yaptıkları gibi hepsini öldürmelerine izin vermek mi? *Canavardan daha beter bir canavar olmak mı, yoksa sessizce yitip gitmek mi? Hangisi daha iyi?*" Parmaklarıyla kitabın üzerine dokundu. "Nietzsche'den güzel bir soru. Ben kendi cevabımı biliyorum. Sen kendininkini biliyor musun?"

Nietzsche'nin kim olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi ama konuşmamızın yönünü değiştirmesine izin vermeyecektim.

"Bana neden burada olduğunu söyle," dedim. "Konu yine Kırmızılar mı? Yoksa insanlarla oynamaktan nihayet sıkıldın mı? Eminim sana arkadaşlık eden tek şey egon olunca bayağı yalnız hissediyorsundur."

Clancy bir kahkaha attı. "East River planımın çocukça olduğunu ilk ben söyleyeyim. Başarıya ulaşması için gereken sofistike yapıdan uzaktı. Kendime hâkim olamayıp daha her şey hazır değilken sınanmak istedim. Hayır, şimdi burada olmamın sebebi seni görmek istemem."

Korku, bedenimi esir almıştı şimdi.

Saldırısı beni beklemediğim bir anda yakaladı. Kör karanlıkta saplanan bir bıçak gibi. Beni uyaran tek şey, başımdaki o tuhaf, o telaşlı his oldu. Ama ben de hızlıydım. Tıpkı Eğitmen

Johnson'ın dediği gibi; *Bazen bir rakibin gardını indirdiği an, saldırıya geçtiği andır.* Ben de bu fırsattan yararlandım. Artık ne yaptığımı biliyordum. Saldırısını kendi ataklarımla durdurdum ve zihninin derinliklerine daldım.

Görüntüler ve duygular birer birer akmaya başladı. Beyaz, parlak ışıklar hâlindeydiler. Her birine tutunduğumda değişiyorlardı. Belirgin olanına odaklandım. Sarı saçlı bir kadının yüzü. Ve onu tutup diğerlerinin önüne çektim.

Sahne, gözlerimin önünde oynamaya başladı. Başta silik ve solgundu ama ben tutundukça güçlendi. Her bir nefeste yeni bir detay belirdi. Önce karanlık oda, sonra paslanmaz çelik masalar geldi. Ve aniden masaların üzeri parlak aletler ve mikroskoplarla doldu.

Kadın bir görüntüden ibaret değildi artık, vücut bulmuştu. Ve odanın ortasında duruyordu. Yüzü sakin görünüyordu. Ancak elleri hareket hâlindeydi. Ya birini sakinleştirmeye ya da kendini korumaya çalışıyordu.

Geri geri gelirken arkasındaki bir şeye takıldı ve yere yuvarlandı. Çevresine dağılan cam kırıkları, yakındaki bir kıvılcımla tutuştu. Üzerine eğilip laboratuvar önlüğündeki minik kan izine baktım. Dudaklarında beliren kelimeleri okudum. *Clancy, hayır, lütfen Clancy...*

Ne oldu da kendimizi yerde bulduk bilmiyorum. Titreyerek birbirimizden uzaklaşmıştık. Dışarıdan bana seslenen Jude'un sesini duydum bir kez daha. Yumruklarıyla kapıyı açmaya çalışıyordu. Elimi kalbime götürdüm. Atışlarını yavaşlatabilirmişim gibi. Clancy başını sallamadan edemiyordu. Belki de şaşkınlıkla aklını toparlamaya çalışıyordu. Uzun

ve korku dolu bir süre boyunca birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadık.

"Sanırım bir köpek gibi kapıyı tırmalayan ve içeri girmeye çalışan Stewart, değil mi?" dedi sonunda.

"Değil," dedim çenemi sıkarak. "O gitti. Burada bıraktılar bizi."

Clancy'nin gözleri yeniden Vida'ya döndüğünde bir inilti işittim.

"Sana doğruyu söylüyorum!" dedim. "Sence onu bile bile bu pisliğe bulaştırır mıyım? Gitti. Gitti."

Gözleri yüzümün hatlarını dolaşarak belli belirsiz bir hayretle bana baktı bir süre.

Restoranın yan kapısındaki cam parçalandı. Göremediğim bir kuvvet tarafından. Clancy dikkatini Vida'ya verdiğinde gözlerinde büyük bir öfke vardı. Camı kimin kırdığını merak etmek bile aklıma gelmemişti. Bedenim, beynimden hızlı işliyordu. Vida'nın bacaklarına uzanıp onu devirdim ve Clancy bir şey yapamadan silahı elinden kaptım.

Yerde yuvarlanıp elimdeki iki silahı birden ona doğrulttum. Vida, Clancy'nin etkisinden kurtulurken şaşkınlıktan etrafa küfürler savurmaya başlamıştı. Toparlanmaya çalışıyordu. Benim gözlerimse Clancy'nin üzerindeydi. Fakat o büyük bir darbeyle içeri giren ve kırık camların üzerinde boylu boyunca yatan çocuklara bakıyordu. *Hayır,* diye düşündüm. *Hayır, burada olamazlar!*

"Demek gitti," dedi Clancy beni taklit ederek. "Gitti."

Liam bakışlarını üzerimden çekmişti. Hâlâ sandalyesinde oturan ve gözlerini devirerek etrafa bakan Clancy'ye bakıyor-

du şimdi. Birden hareketlendi ve yüzünü kaplayan saf ve tereddütsüz öfkeyle Clancy'nin üzerine yürüdü. Verdiği kararı yüzünden okuyabiliyordum. Yumrukları kan dökmeye ant içmişti. Tıpkı Clancy gibi.

"Yapma...!" diye haykırdım. Clancy Liam'm zihnine girdiği anda bedenindeki tüm kaslar kasıldı ve olduğu yerde kalakaldı. Yere yığılışını izledim.

Başkan'ın oğlu, kollarını göğsünde bağlamış bir hâlde Liam'a bakarken ayağa kalktım. Kolundan damlayan kan Liam'ın deri ceketine düştü. Liam'ın ifadesi yavaş yavaş değişti. Önce şaşırdı. Sonra yüzünü buruşturdu. Sonra da acılar içinde kıvranmaya başladı. Bunun öncekinden farklı olduğunu biliyordum. Clancy'nin yüzüne yayılan sırıtış, East River'dakinden daha da korkunçtu şimdi.

"Sana dur dedim!" diye bağırarak aralarına girdim. Silahın namlusunu çenesine dayayarak onu geri ittim. "Onu rahat bırak Clancy!"

Neden geri çekildi bilmiyorum. Ona yapmak istediğim her şeyi gözlerimden okumuştu. Ve Clancy onu kendimi korumak için değil ama önemsediğim insanlar için öldürebileceğimi anladı. Tıpkı benim gibi. Ve artık zihnime giremediğine göre, beni onlar dışında kontrol edebileceği bir şey olmadığının da farkındaydı. Çenesini sıkıp gerilerken gözlerindeki öfke daha da büyümüştü şimdi.

Onu yerine oturtup silahın emniyetini açtığımdan emin olmasını sağladım. Ellerim korkudan değil; hızla atan nabzımdan titriyordu şimdi. Tek kelime bile etmeden onun geri çekildiğini görmek güçlü hissettirmişti kendimi bana. Ve bu güç,

baş döndürücüydü. Arkadaşlarımı bir kez daha etkisi altına almaya çalışırsa bunu yapardım. Onu öldürürdüm ve gördüğü son şey yüzümdeki gülümseme olurdu. Hâlâ flaş bellek bizdeyken ve onlara karşı avantaj kazanmışken buradan çıkmak zorundaydık.

Clancy'nin zihninde çakan düşünceyi gördüm. Hayatta kalabilmesini sağlayacak doğru cümleyi bulduğunda tüm vücudu gevşemişti. "Beni şimdi vurursan Kaliforniya'daki arkadaşlarına ne olacağını asla öğrenemezsin. Onlar ölmeden önce tabii."

YİRMİ YEDİ

Ağzından çıkanları ilk duyan Jude oldu. Elini boynundaki pusulaya götürdüğünü gördüm. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Silahı yüzüne yaklaştırdım. "Cevap ver."

O anda Clancy gibi ben de onun daha önce hiç böyle bir durumla karşı karşıya kalmamış olduğunu fark ettim. Kontrol etmek şöyle dursun, içinden çıkamadığı bir durumla hem de. İsteksizlik ve kızgınlık yüzünde çirkin bir hâl almıştı. "Birlik'teki kaynağım, bir sonraki planlarının bu çocukları cehenneme postalamak olduğunu bildirdi. Eğer beni şimdi öldürürsen bunun ne zaman ve nasıl olacağını asla öğrenemeyeceksin."

Mideme giren krampla başımı salladım. "Kaynağın kim? Bu planları bir bilgisayar ağından da öğrenmiş olabilirsin."

Yüzündeki o sırıtış, tetiği çekme arzumu körüklemişti. Kaynağının ismini üstüne basa basa söyledi. "Ortak bir tanıdığımız. Nico."

"Hayır!" diye bağırdı Jude. "Hayır Roo! Yalan söylüyor..."

"Nico ile tanışıklığımız çok eskiye dayanır," dedi Clancy. O sırada öksürerek ayağa kalkan Liam'a baktı bir süre.

"Senin doğruyu söylediğin ne zaman görülmüş ki" dedim. "Nico'ya asla erişemezdin. Birlik onu kurtarana dek o, Leda'nın test programındaydı. O günden beri de Karargâh'tan ayrılmadı."

Clancy, olan biteni hâlâ çözememiş olmama şaşırmış gibi bakıyordu şimdi. "Ruby. Düşün. Ondan önce neredeydi? Yoksa gerçekten hiçbiriniz bilmiyor musunuz?"

"Senin derini yüzüp kendime kemer yapacağımı biliyorum," dedi Vida yattığı yerden. Bacaklarını kontrol etmekte hâlâ güçlük çektiği belliydi. Tiksintiyle bakıyordu ona, öfkesini bir zırh gibi kuşanmıştı.

"Aferin," diye mırıldandı Chubs, başında yardımını kabul etmesi için nafile bir çabayla beklerken.

"Ne?" dedi Jude yanıma geldiğinde. "Neyden bahsediyor?"

Midem bulandı. Bayılacak gibi hissediyordum kendimi şimdi. "Nico Thurmond'da mıydı? Sen oradayken?"

"Veeee işte jeton düştü. Nihayet." Clancy beni alkışladı. "Onunla neşter arkadaşıydık. Bizi ameliyata alıp beyinlerimizi karşılaştırmaktan hoşlanırlardı. Renk skalasının farklı uçlarındaki çocukları yani. Hatta ikimizi kampa aynı gün almışlardı."

Zihnim büyük bir hızla işliyor ve bunu şimdiye kadar nasıl çözemediğimi düşünüyordum. Nico bana herhangi bir ipucu vermiş miydi ki? Ama ona Thurmond'da olduğumu söyledi-

ğimi hatırlamıyordum. Ya Cate, o söylemiş miydi?

"Senin peder, üzerinde test yapmalarına izin veriyordu yani, öyle mi?" dedi Liam yanıma geldiğinde.

Clancy parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatmaya başladı. Elinde bunu kanıtlayacak bir şey yoktu. Babası, araştırmacıların iz bırakmamaları şartıyla kabul etmişti bunu. "Kamptan çıktığımda diğerlerine ne olduğunu merak ettim. Arkadaşımız Ruby gibilerini kampa getirmeye başladıklarında deneylerini de başka bir yerde yapmaya başladıklarını düşündüm. Çocukların, Leda Corp'un Philadelphia'daki laboratuvarına taşındıklarını bulmam biraz zamanımı aldı tabii."

Midem altüst oldu. Bir şeyler söylemeye çalıştım, herhangi bir şey... Ama Nico'nun, o ürkek, küçük Nico'nun revirdeki yataklardan birine bağlandığını düşünmek kaldırabileceğimden fazlaydı. Artık daha fazla düşünemiyordum.

"Daha East River'ı kurmadan önce biliyordum bunu," dedi Clancy ellerini önünde birleştirerek. "Ne yapmaya çalıştığımı bir tek onlar, orada benimle birlikte olan çocuklar anlardı sadece. İşe yarayabileceklerini düşündüm. Ama onların Leda Corp'ta olduğunu öğrendiğimde, beyni tamamen yok edilen çocuklar arasından bir tek Nicolas sağ çıkmıştı."

"Ve senin de yapman gereken tek şey, onun *senin işine yaraması* için Birlik tarafından kurtarılmasını beklemek oldu," dedim tiksinerek. "Bu plan elinde patlamadan önce onu East River'da seninle buluşmaya ikna etmeyi düşündün mü?"

"Ben kimseyi beklemedim. Laboratuvarda ne yaptıklarını gösteren bilgiyi Birlik'e kim sızdırdı zannediyorsun? Oradaki çocukların kurtulmalarını sağlayacak yöntemi kim önerdi?

Sabırlı davranmalıydım elbette ve onunla irtibata geçmeden önce Kaliforniya'ya götürülmesini beklemeliydim. Ve hayır, onu East River'a getirmek gibi bir planım yoktu Ruby. Orada benim için daha faydalıydı. Birlik hakkında istediğim her türlü bilgiyi veriyordu bana."

"Hayır," dedi Jude ellerini saçlarında gezdirerek. "Hayır, asla yapmaz bunu..."

"Hepiniz onu yanlış tanımışsınız. Hafife almışsınız. Onu daha fazla bilgi sızdırması için zorlasam da kimse ondan şüphelenmedi."

Clancy konuşmaya devam ederken gözleri silahımdaydı. "Birlik'in çocukların üzerine bomba bağlayacağını bana söyleyen oydu. Size mesaj atabilmem için mesaj ağınızı hackledi. Buluşabilelim diye. Ona bu iyiliği yapayım diye."

"Sana flaş belleği anlattı," dedim. "Burada olma sebebin bu aslında."

Kaşları yukarı kalktı. Dudakları hafifçe aralandı. İçinden yükselen hevesi taşıyan pırıltı, gözlerinde belirmişti yine. "Flaş bellek mi? Flaş belleğin içinde ne var ki? Hoşlanacağım bir şey mi?"

"Sen..." Bitiremedim. Clancy bize bakıyordu. Sanki sıradaki kurbanını arıyordu gözleri. Hangi zihin ona gerçekleri çabucak anlatırdı? Silahıma davranarak ilgisini yeniden üzerime çektim.

"Başı belada olduğu için Stewart'ı aradığını anlattı. Benim rolüm sizi buraya getirmek ve olanları anlatmaktı. Ama işin içinde başka bir şey daha var tabii."

"Konuş," dedim. "Bana bildiğin her şeyi anlatırsan belki

yaşamana izin veririm."

Clancy bir iç çekti. İsteksizliği, bir anda karşısına çıkan bu beklenmedik fırsata duyduğu heyecanı bastırmıştı. "İki gün gönce birkaç ajan isyan çıkardı ve Alban'ı öldürüp organizasyonun başına geçti. Onlara karşı çıkan herkes de ya kilit altına alındı ya da öldürüldü." Liam'a baktığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Cole. Cate. Tüm eğitmenlerimiz. Alban'ın yorgun yüzü, hatta o sarı dişleri geldi gözümün önüne.

Asıl şok geçtiğinde Liam titremeye başladı. Onu sakinleştirmek için elimi koluna götürdüm. Ama asıl endişelenmem gereken Vida'ydı. Yumruğunu Clancy'nin o ukala yüzüne savurmuştu bile. Chubs onu belinden yakalayarak çekmek isterken ikisi birlikte yere yuvarlanmışlardı. Mücadele edip tekmeler savururken gerçekten uluyor gibiydi.

Liam abisi ile ilgili bu haberi büyük bir şokla karşılamış, Vida ise kendi öfkesine esir olmuştu. Ama Jude... Yanaklarından usulca süzülen gözyaşlarıyla içindeki kederi akıtıyordu.

"Planları ne?" diye sordum. "Detay ver."

"Yarın sabah saat altıda onları LA'den çıkaracaklar." Geçirdiğim şok yüzünden bir adım gerilediğimde aramızdaki mesafe hissedilebilir bir dehşetle doldu. *Çok az zaman var.* Arabayla oraya ne kadar zamanda ulaşabileceğimizi düşündüm. "Nico, diğer çocukların hiçbir şeyden haberi olmadığını düşünüyor. Görünüşe göre sevgili Cate'iniz alıkonulmadan önce ancak onu uyarabilmiş."

Ve benim için bu, sindirmesi en zor kısmıydı hikâyenin.

"Alıkonulmadan önce derken?" diye sordu Vida. "Söylese-

ne lanet herif! Yoksa dilini söke–"

"Neden sabah altıda?" diye sordu Chubs Vida'yı zapt etmeye çalışırken.

"Çünkü Noel," dedi Clancy bilmememize şaşırmış gibi. "Babamın barış toplantısı diye uğraştığı şu zavallı eylem yok mu? Neden ilgiyi onun üzerinden çekmek istemesinler ki? Ya da Federal Koalisyon'un kabul etmek zorunda kalacağı her şeyi baltalamak?"

Hayır, hayır, hayır, hayır, dedim içimden, herhangi bir şeyi değiştirebilmemizi sağlayacakmış gibi.

"Size dönüş yolunda iyi şanslar," dedi Clancy. Her kelimesinden kötülük akıyordu. "Buraya ulaşabilmek için bir uçak ve yakıt bulmak ne kadar zamanımı aldı, biliyor musunuz? Günlerimi. Bir hafta boyunca aradım. Bir günüm de pilot aramakla geçti. Bu mesafeyi arabayla altı saatte gitseniz bile babamın ve Federal Koalisyon'un yolun iki ucuna kurduğu barikatlardan yakalanmadan geçmeniz gerekecek. Eminin kolaylıkla geçersiniz, değil mi? Hem de sadece birkaç saatiniz daha olsa tüm o çocukları kurtarabilecek olduğunuzu bilerek."

Oysa Clancy'ye duyduğum nefretin bir sonu olduğundan ve bir gün, o sınıra ulaşacağımdan o kadar emindim ki... Onu affettiğimde değil; fakat olanları kabullenip hayatıma devam ettiğimde. Ama işler o şekilde yürümüyordu işte. Şimdi görebiliyordum bunu. Bu his tıpkı dumana benziyordu. Aylar ve yıllar geçtikçe kokusu ve şekli değişiyordu. Ondan asla kurtulamayacaktım. İçimde büyümeye devam edecekti. Ta ki bir gün beni boğana dek.

Diğerlerine fikirlerini söyleme fırsatı vermedim. Hiçbirinin kararımı değiştirmeye çalışmasını istemiyordum. Tamı tamına yirmi çocuk Kaliforniya'da ölüme gönderilmeyi beklerken ve onları kurtarmaya yetecek kadar zamanımız yokken yapamazdım bunu. Bakışlarım Jude'a kaydı. Duvara yaslanmış, pusulasını avuçlarında tutuyordu. Yüzünden keder akıyordu.

Bense kederlenmek yerine öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Silahı Clancy'nin yüzüne doğrultup onu yakasından yakaladım. *Tek yol bu,* dedim onu ayağa kaldırırken. Burnu kanıyordu ve inanmaz gözlerle bana bakıyordu.

"Gidiyoruz," dedim. "İhtiyacımız olan saatleri sen satın alacaksın bizim için."

"Birileri bunun kaybolduğunu fark eder mi?"

Minik jetin merdivenlerinden çıkarken Chubs'a baktım. "Muhtemelen."

Clancy sonunda şehirde bir havaalanı olduğunu ve buraya o şekilde geldiğini itiraf ettiğinde, kahkahalarla gülmek istedim. Görünüşe göre havaalanı yalnızca özel uçaklara ayrılmıştı. Görünürde ise havalanmak üzere olan tek bir kargo uçağı vardı. Uçağı yolda gördüğümde bizsiz kalkacağından endişelenmiştim.

Ama hayır, elbette öyle bir şey olmazdı. Clancy istediğini elde etmek için herkesi parmağında oynatabilecekken neden sıradan bir insan gibi uçmayı tercih etsindi ki?

Jet şaşırtıcı derecede güzeldi. Süslü halıları, bej deri koltukları görünce elimde olmadan bir iç çektim. Özel uçağın iki tarafında yuvarlak pencereler ve sıcak, loş ışıklar vardı. Arka panel ve uçağın yanları, pahalı gibi görünen parlak ahşap döşemelerle kaplıydı. Görebildiğim kadarıyla sekiz devasa koltuğun arka tarafındaki iki lavabo arasında ağzına kadar dolu bir içecek dolabı vardı.

"Bunu kimden çaldın?" diye sordum silahım belinde, onu içeri iterken.

"Bir önemi var mı?" diye homurdanarak en yakındaki koltuğa oturdu. Bağlı ellerini havaya kaldırarak Chubs'ın büyük bir keyifle doladığı plastik ipleri işaret etti. "Şimdi şunları kesebilir misin?"

"Uçuşa hazır mı?" diye sordum parmağımla pilotun yönünü işaret ederek. Çoğu insan, ben zihinlerine girdiğimde karmaşık işleri bırakın, adlarını bile hatırlayamazlardı.

Clancy kollarını bağladı. "Bize her bakışında iş seyahatinde olan altı yetişkin görüyor. Hem de servislerinin karşılığını ona cömertçe ödemiş altı yetişkin... *Bir şey değil.*"

Diğerlerinin ardından içeri girerken Liam benimle göz göze geldi. "Ondan ne zaman kurtuluyoruz?"

Restorandan çıktığımızdan beri benimle ilk kez konuşuyordu. Şimdiye kadar gözlerinin içine bakamamıştım. Hayal kırıklığını görmekten korkuyordum. Ona izin versem benimle bu konuda savaşırdı. Tıpkı Colorado'da kalmaları için benim Chubs'la ve onunla savaştığım gibi.

Ama bence ikimiz de onların bu mücadeleyi kaybettiğini biliyorduk.

"Uçuşun ortasında?" dedi Chubs heyecanla. "Çölün üzerinde?"

Liam oturamadan Vida yanımdaki koltuğa yerleşti. "Ondan henüz kurtulmuyoruz, değil mi tatlım?"

Aklımdan ne geçtiğini iyi biliyordu. Birlik bize değerli bir varlık bulduğumuzda böyle yapmayı öğretmişti. Onu yakalar, bilgi sızdırmak için kanını akıtır sonra da daha iyi bir şeyle takas ederdik. Clancy'nin koyu renk gözlerinde gördüğüm panikle gülümseyip başımı salladım. "Evet, kurtulmuyoruz."

Bu sözlerime karşılık onun bana attığı bakış gerilmeme sebep oldu. Gerçi ne yapabilirdi ki? Yapacağı şeyin beş katını ona aynen yapabileceğimin farkındaydı.

Chubs'ın bununla ne kastettiğimizi sormak istediğini biliyordum ama pilotun son kontrollerin tamamlandığını ve kalkışa hazır olduğumuzu söyleyen sesiyle bölündük.

Uçak havalanıp yüksek dağların üzerinde süzülene dek silahımı indirmedim. Chubs bu tip jetlerin, normal yolcu uçaklarına göre düşme olasılığının ne kadar yüksek olduğuyla ilgili bir süre söylendi. Sonra da uykuya daldı. Uçak kalkalı beş dakika olmuştu. Omzumun üzerinden baktığımda sağa doğru düşen başını ve sıçrayarak uyanışını görebiliyordum. Diğerleri koltuklarını yatırıp uzanmış, saklama bölmelerinde bulduğumuz battaniyelere sarınmışlardı.

Clancy emniyet kemerini çözüp ayağa kalktı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Arkadaki tuvaleti kullanacağım," dedi sertçe. "Neden sordun, gelip izlemek ister misin?"

İstemesem de onu arkaya kadar takip ederek kapıyı kapat-

madan önce anlamlı bir bakış attım.

İçeceklerin olduğu bölmeye yaslandım. Bakışlarım Liam'dan Vida'ya ve Chubs'a, onlardan da yakınımda olan Jude'a kaydı. Epeydir o kadar sessizdi ki uykuya daldığını sanmıştım.

"Selam," dedim sessizce.

Altımızda uzanan uçsuz bucaksız kara parçasına bakıyordu pencereden. Omzuna dokunduğumda bile kıpırdamadı. Sessizlikten nefret eden Jude, geçmişi içimi acıtan Jude şimdi sessizce oturuyordu.

Koltuğunun kenarına oturup Liam'ın ve Chubs'ın hâlâ uyuduğundan emin olmak için onlara doğru baktım. Endişeli Jude'u, Dehşete düşmüş Jude'u ve hatta Keyifli Jude'u biliyordum ama bu hâlini daha önce hiç görmemiştim.

"Konuş benimle," dedim.

Ağlamaya başladı.

"Hey!" dedim omzuna dokunarak. "Şu an öyle gelmiyor biliyorum ama her şey yoluna girecek."

Doğrulup oturmak birkaç dakikasını aldı. Yanakları kızarmış, burnu akmaya başlamıştı. Burnunu montunun kollarına sildi.

"Orada olmalıydım. Onlarla. Belki... Belki onlara yardım etmenin bir yolunu bulurdum... Cate ve Alban'a. Bana ihtiyaçları varken onların yanında olamadım."

"Tanrı'ya şükür olamadın," dedim. "Yoksa diğerleriyle birlikte orada kalmış olurdun." *Ya da ölmüş.* Bu ihtimali düşünmek bile ürkütücüydü.

Kolumu omzuna attığımda kendini tamamen bıraktı ve gözyaşları içinde kucağıma yığıldı.

"Aman Tanrım," diyordu. "Bu çok korkunç. Çok... Ben Cate'in ölmüş olabileceğinden endişeliyim. Hepsinin. Blake meselesi yeniden canlanmış gibi ve bu işte ben de herkes kadar sorumluyum. Ben bu kadar aptal olmasaydım bunların hiçbiri yaşanır mıydı? Rob ve Jarvin, o gün bizi onları dinlerken yakalamasalardı?"

İçimde tuttuğumu bile fark etmediğim nefesi dışarı verdim ve kolunu okşadım. "Hiçbiri senin suçun değil," dedim. "Hem de hiçbiri. Diğer insanların yaptıklarından sen sorumlu olmazsın. Bu ister iyi olsun isterse kötü. Herkes kendini kurtaracağını düşündüğü seçimleri yapıyor sadece."

Gözyaşlarını elinin tersiyle silerken başıyla da beni onaylıyordu. Uzun bir süre sessiz kaldık. Sessizliği bozan tek şey, uçağın motorları ve Chubs'ın horlama sesiydi.

"Ama bir şeyleri değiştirebilirdim," diye fısıldadı Jude. "Savaşabilirdim. Ben..."

"Hayır," diye böldüm sözünü. "Üzgünüm. Ne demek istediğini biliyorum ve iyi şeyler düşünüyorsun ama buna değeceğini sanmıyorum. Olanları değiştirmeyecekse neyi yapabileceğini ya da ne yapman gerektiğini düşünmenin anlamı yok. Bunun için hayatını tehlikeye atmaya da değmez. Hiçbir şey hayatından daha değerli değil. Anladın mı?"

Beni onaylasa da sessizliğini bozmadı. Öncekinden biraz daha sakin gibi görünüyordu.

"Bu haksızlık," dedi Jude. "Büyük haksızlık."

"Hayat adil değil ki," dedim. "Bunu anlamam zaman aldı.

Hayat seni hep bir şekilde hayal kırıklığına uğratacak. Birilerini seveceksin ve ne kadar uğraşsan da elinden alıp götürecek onları. Bir şeyler için mücadele edecek ancak başaramayacaksın. Bunu anlamana gerek yok; bir şeyleri değiştirmeye çalışmana da. Sadece senin elinde olmayan şeyleri kabullenmeli ve kendi başının çaresine bakmalısın. Senin görevin bu."

Başını salladı. Kalkıp saçlarını okşamadan önce, derin bir nefes alıp kendine gelmesini bekledim. Söylenerek elimi iteceğinden emindim ama o bunu yapmak yerine elime sarıldı.

"Ruby..." Yüzü solgundu. Tam olarak üzgün değil ama sadece... yorgundu sanırım. "Bir şeyleri değiştiremeyeceksen ne anlamı var ki?"

Parmaklarımı onunkilere dolayarak elini hafifçe sıktım. "Bilmiyorum. Ama cevabını bulduğumda bunu ilk bilen sen olacaksın."

YİRMİ SEKİZ

LOS ANGELES ŞEHİR MERKEZİNİN O IŞILTILI YÜKSEK BİNALARININ üzerinde alçalırken Kaliforniya'nın karmaşık otoyol sistemini gördüğüme sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. İniş sonrası yolculuğumuz biraz sarsıntılıydı ve arabanın havalandırmasından içeri yakıt kokusu geliyordu. Koku o kadar yoğundu ki deri koltukların üzerine sinmiş o yeni araç kokusunu bile bastırmıştı. Ama hiçbirimiz buna aldırış etmiyorduk.

Havaalanından çıktığımızda kapıda siyah bir SUV bekliyordu bizi. Takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adamın uzattığı anahtarı alabilmesi için Clancy'nin ellerini çözdüm. Ama kaçmayı düşünemeyeceği kadar yakındı silahım ona. Uzun süredir yalnızca beş kişi yolculuk ettiğimizden olsa gerek Jude'un adamın bakışından rahatsız olduğunu hissettim.

"Bir plan yapmalıyız," dedim arabaya binip havaalanını geride bıraktığımızda. Saat akşam yediydi. Karargâh'ta işler yolunda olsaydı şu anda iki gece dersinin ilki başlamak üzere olurdu. Ondan iki saat sonra zorunlu ışık karartma, ondan

iki saat sonra da ajanların hücrelerine çekilme vakti gelirdi. Çocukları tek bir bölgeden toplamak daha güvenli ve kolay olurdu. Yani ikinci kattaki yatak odalarının olduğu yerden. Ancak her yer kameralarla doluydu.

Başarımız, üç büyük 'eğer'e bağlıydı. *Eğer* o kadar ilerleyebilirsek. *Eğer* girişi bulabilirsek. *Eğer* içeri girmeye çalışırken yakalanmazsak.

"Tabii şu an normal programa uyuyorlarsa," diye ekledim. "Nico bununla ilgili bir şey söyledi mi? Hey, sana diyorum!" Clancy'nin yıpranmış gömleğinin yakasına yapıştım. "Sana bir soru sordum."

Clancy dişlerini sıktı. "Son birkaç mesajıma cevap vermedi. Dedikoduların yayılmasını önlemek için mesaj cihazlarını topladıklarını düşünüyorum."

"Normal programı izleyecekler," dedi Vida şoför koltuğundan büyük bir öz güvenle. "Çocuklardan hiçbirinin Alban'ın projede artık olmadığını bilmesini istemezler. Bu büyük panik yaratır, öyle değil mi? Hiçbirine gerçek hedefin ne olduğunu söylemeyecekler."

"Çocuklar anlamadan patlama olayını nasıl organize edecekler?" diye sordu Liam. "Üzerlerine bağlayacakları bombalar bir ipucu verir herhâlde?"

"Orası kolay," dedi Clancy. "Onları ikili üçlü gruplara bölüp, patlayıcıyı bir ceketin astarına dikerek uzaktan kumandayla kontrol edecekler. Yapılması gereken tek şey, ceketleri onlara son dakikada vermek."

Bunu öyle normal bir şeymiş gibi söylemişti ki... En ufak bir tiksinti ifadesi bile yoktu yüzünde. Sanki içten içe bu pla-

na hayranlık duyuyordu.

"Bu da Karargâh'taki hazırlığın çok kısa süreceği anlamına geliyor. Çocukları saat altı gibi çıkaracaklarsa beş gibi uyandırırlar..." Vida'ya bakmak için hafifçe eğildim. "Saat üçte mi yoksa dörtte mi girmek mantıklı?"

"Dört," dedi.

"Dört mü?" dedi Clancy şimdiye dek duyduğu en aptalca şeymiş gibi şaşırarak. "Tabii, yakalanma şansınızı artırmak istiyorsanız neden olmasın?"

Ona aldırış etmeden diğerlerine döndüm. "Zorunlu elektrik kesintisi. Kaliforniya bu şekilde sahip olduğu enerjiyi korumayı amaçlıyor. Bizim bölgemizde, her gece 3'le 5 arası kesilir elektrik. Sadece güvenlik sistemi ve kameralar jeneratöre bağlı. Ama en azından biz geçerken koridorlar karanlık olacak."

"İçeri girdiğimizde gözlem odasındaki ajanları bana bırakın," dedi Vida. "Sistemi kapatmamıza bile gerek kalmayacak. Senin dediğin yerden girip çıkmamız ne kadar sürer sence?"

"Bilmiyorum, hiç kullanmadım. Sadece insanları getirip götürdüklerini gördüm."

"Peki, burası nereye açılıyor?" diye sordu Jude. "Ve nasıl oluyor da ben bunu bilmiyorum?"

Sesime hâkim olmaya çalışarak ellerime baktım. "Sorgulamak için getirdikleri hainleri ve değerli esirleri buradan sokuyorlar içeri. Sonra da... dışarı çıkarıyorlar."

"Lanet olsun! Seni o insanlara işkence etmek için kullandılar," dedi Vida. Hem şaşkın hem de etkilenmiş bir ifade vardı yüzünde. Tıpkı Clancy'nin de olduğu gibi. "Nerede bu bah-

settiğin kapı?"

"Onlara işkence etmedim," dedim usulca. "Sadece... sorguladım. Agresif bir şekilde."

Liam'ın gözleri, dışarıda bir yerlere dalmış olsa da gerildiğini iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Üçüncü kattaki kilitli kapı, değil mi?" diye sordu Jude. "Bilgisayar odasını geçince hani?"

"Alban bana bir defasında oranın Los Angeles Nehri'nin üzerindeki Yedinci Sokak Köprüsü'ne açıldığını söylemişti," dedim. "Ajanları ya da yaptıkları şeylerin kanıtlarını saklayabilecekleri tek yer orası."

"Pekâlâ... Birlik'in gizli bir işkence zindanı olduğu gerçeğini görmezden gelirsek," dedi Liam, "giriş ve çıkışı kapatmadıklarından nasıl emin olabiliriz?"

"Neden hepiniz 'biz' deyip duruyorsunuz?" dedi Clancy. "Umarım o bok çukuruna sizinle geleceğimi sanmıyorsunuzdur?"

"Üzgünüm ama bu konuda bir seçim yapma hakkına sahip olmayan tek kişi sensin," dedim. "Birlik'te neler olup bittiğini görmek mi istiyordun? Dostun Nico'yla yeniden sohbet etmek istemez misin? Tamam işte. Ön koltuğu sana ayırdık."

Başından beri olayların bu noktaya geleceğini düşünmüş olmalıydı ama yine de korkmuş gibi görünmüyordu. Belki tüm olan bitenden sonra, onu güzel bir hediye paketiyle sarmalayıp Birlik'e sunacağıma ve ona istediklerini yapmalarına müsaade edeceğime inanmıyordu. Ya da belki de diğer çocukların serbest bırakılmalarına karşılık onu takas edeceğimi ve Jarvin'e vereceğimi biliyordu. Planda en ufak bir çatlak

görse hemen sıvışacaktı.

Bu da onu yakından izlemem ve ondan bir adım değil, üç adım önde olmam gerektiğini gösteriyordu.

"Onları yakalanmadan dışarı çıkaramazsak ne olacak?" diye sordu Chubs.

"O zaman eğitildikleri şeyi yapmak zorunda kalacaklar," dedim. "Savaşacaklar."

Los Angeles Nehri, gerçek bir nehirden çok, yetmiş yedi kilometre boyunca uzanan betondan bir kanal görevi görüyordu. Eskiden bir nehir olmalıydı. Ancak insanlar, suyunu yekpare bir beton kanala hapsederek nehrin akış yönünü değiştirdi. Böylece nehir, tren raylarıyla sınırlandırılmış şehrin eteklerini boydan boya dolaşmak zorunda bırakıldı.

Cate bir keresinde operasyona çıkarken, adını bile duymadığım filmlerin araba kovalamaca sahnelerinin burada çekildiğini anlatmıştı. Oysa şimdi burada yürümeye kalksanız, o parlak renkli grafitilerle bezenmiş duvarların arasında geceyi geçirmek için kendilerine bir yer arayan evsizlerden başka bir şey göremezdiniz. Yağmur yağacak olsa –ki bu Güney Kaliforniya'da çok nadir olur– rögarlara sürüklenen her türden pislik nehre akardı. Alışveriş arabaları, çöp poşetleri, sönmüş basketbol topları, pelüş oyuncaklar... Arada bir de cesetler.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Chubs elindeki feneri köprünün ayaklarına tutarken. "Burası olduğundan emin mi–"

"İşte burada!" diye seslendi Vida kanalın karşısından. Liam onları görebilmemiz için fenerini açıp kapadı. Sokak lambaları yanmıyordu ve şehirde ışık olmadığından hepimiz iki adım önümüzü görebilmek ve bu arada da kimseye yakalanmamak için uğraşıyorduk.

Liam'ın kolundan tutup onu eğimli araziden aşağıya, oradan da köprünün ayağının toprakla buluştuğu tarafa çıkardım. Fenerimi Clancy'nin sırtından ayırmıyor; tüm yol boyunca önümde olduğundan emin olmak istiyordum.

Jude, diye düşündüm onları gözlerimle sayarken. *Liam, Vida, Chubs...*

"Sanırım burası." Vida bir adım gerilerken kendi fenerini duvardaki kocaman grafitinin üzerine sabitlemişti. Merkezinde mavi bir yıldız vardı ama boyanma şekli gizli kapıyı ele veriyordu. Boya burada daha kalındı ve dokununca yapış yapış ele geliyordu. Kapıyı omuzlamadan önce gizli bir kol aradı ellerim. Alçı panel, diğer taraftaki gevşek moloz yığınını sıyırarak içeri göçtü. Vida, Liam ve ben kapıya yüklendik ve fenerlerimizi karşımızdaki metal merdivene çevirdik.

Arkama dönüp Clancy'yi içeri doğru ittim. "Önce sen."

Böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum ama bu tünel, bizim Karargâh'a girip çıkmak için kullandığımızdan daha eskiydi. Üstelik on kat daha uzun ve leş gibiydi.

Clancy önümde sendeleyerek ilerlemeye çalışırken sessiz küfürler savuruyordu. Girişte üç kişinin yan yana yürüyebile-

ceği kadar geniş olan duvarlar biz ilerledikçe daralmıştı. Şimdi tek sıra hâlinde yürüyorduk. Liam arkamdaydı. Nefes alıp verdikçe ciğerlerinden yükselen hırıltı beni endişelendirmeye başlamıştı.

Bir süre durup onu bekledim. Yanıma geldiğinde, "Ben iyiyim. Devam et," dedi.

Uzaklardan, telaş içinde akan bir suyun sesi geliyordu sanki. Hâlbuki ayaklarımızı sürüyerek üzerinde yürüdüğümüz çamur yığını uzun süredir oradaymış gibi görünüyordu. Kurumaya ve sertleşmeye başlamıştı.

Acaba bu şekilde kaç mahkûm getirmişlerdi, diye düşündüm. *Ve dışarı kaç ceset çıkarmışlardı?* Fenerimi yere tutup, suyun gerçekten kafamda kurduğum gibi kana bulanmış olup olmadığına bakamadım. Jarvin ve adamlarının Alban'ı, Cate'i ve Cole'ü buradan nasıl çıkardıklarını düşünmemeye çalıştım. Cansız gözleri, tepede yanan lambaların titrek ışığına sabitlenmiş bir vaziyetteyken sürüklendikleri düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım.

"Buradan çıkınca hepimiz çamaşır suyuyla paklanıyoruz, tamam mı?" dedi Chubs. "Bu giysileri de yakacağız. Neden bu kadar çok sülfür koktuğunu anlamaya çalışıyorum aslında; ama bunu şimdilik bir kenara bırakabiliriz."

"Çok iyi olur," dedi Clancy. Fenerimin ışığı yüzüne vurduğunda suratının bembeyaz olduğunu gördüm. Zaten koyu olan kaşları ve gözleri daha da koyulaşmıştı şimdi. "Birlik bu tünellerden kaç tane yaptı?"

"Birkaç tane," dedim. "Neden? Şimdiden nasıl kaçacağını mı planlıyorsun?"

Homurdandı.

"Saat?" diye seslendim arkaya.

"Üç buçuk," dedi Vida. "Tünelin sonunu görebiliyor musun?"

Hayır. İçimde yükselen ilk panik dalgasını tüm benliğimde hissettim. Hayır, göremiyordum. Neredeyse yarım saattir yürüyorduk ve hiç ilerlememiş gibiydik. Beton duvarlar hiç değişmeden önümüzde uzanmaya devam ediyordu. Üzerine bastığımız çamurdan çıkan ses bile aynıydı. Arada bir duvar diplerinde koşuşturan fareleri yakalıyordu fenerlerimiz. Tünel, derin bir soluk gibi içine çekiyordu bizi. Duvarlar ve tavan giderek daraldığında eğilmek zorunda kaldım.

Tünel daha ne kadar devam ediyor olabilirdi ki? Bir yarım saat daha mı böyle gidecektik? Belki bir saat? Bu çocukları bulup çıkarmak için düşündüğümüzden daha mı az zamanımız olacaktı?

"Gelmek üzereyiz," diye fısıldadı Liam ve uzanıp kolumu tutarak feneri tünelin ucuna, yükselmeye başlayan yokuşa çevirdi.

Sonunda büyük, metal bir kapının olduğu yokuşa.

"Burası mı?"

Başımla onaylayıp rahatlayarak diğerlerine döndüm. Vücuduma adrenalin pompalanıyordu. "Pekâlâ," dedim usulca. "Geldik. Vida kronometreyi çalıştır. On beş dakikada girip çıkacağız. Herkes ne yapacağını hatırlıyor mu?"

Jude yanımızdan geçip elektronik kilide doğru ilerledi. O yaklaştıkça kilidin ışığı yanıp sönüyordu.

Etraftaki tavan ve duvarları inceleyerek herhangi bir kamera olup olmadığına baktım. Yoktu. İlginç. Alban ya bu sorgu odasını tüm kıdemli çalışanlar ve danışmanları dışında herkesten saklamayı başarmıştı ya da birilerinin, içeri soktuğu insanların görüntülerini almasından endişeleniyordu. Muhtemelen ikisi birden.

Güzel. Artık bunun için endişelenmeye gerek yok.

Feneri söndürür söndürmez bileğime dolanan sıcak bir el hissettim. Arkamı döndüğüm anda kendimi Liam'ın kollarında buldum.

Öpücük neredeyse başlamadan bitmişti. Tek bir dokunuş. İstek, öfke ve arzuyla dolu tek bir dokunuş, tüm bedenimi kavurmaya yetmişti. Geri çekildiğinde hâlâ nefesimi dizginlemeye çalışıyordum. Elleri yüzümdeydi. Dudaklarıysa onun da nefes nefese kaldığını anlamama yetecek kadar yakındı dudaklarıma.

Sonra yeniden geri çekilip aramıza bir mesafe koydu. Sesi kısık ama sertti. "Onları mahvet sevgilim."

"Ve Tanrı aşkına sürtük, lütfen bu defa bıçaklanayım deme!" diye ekledi Vida.

Sağ tarafımda duran Clancy'nin kahkahasını duymasam gülümseyebilirdim. "Eğer en ufak bir sorun çıkaracak olursan bunu kullanmam için bir bahane verirsin bana," dedim silahı kafasına dayayarak. "Bedenini farelere yem etmek için ihtiyacım olan bir bahane hem de."

"Anlaşıldı," dedi Clancy usulca. "Uslu durursam ben de bir öpücük alır mıyım peki?"

Clancy'yi öne doğru iterken yakasını da bırakmadım.

"Pekâlâ, ben hazırım," dedi Jude onu etkisiz hâle getirmek içini elini elektronik kilidin üzerine koyduğunda. "Göster bakalım gücünü, Lider."

Sorgu bölmesindeki hava, tüneldekinden iyi sayılmazdı. İnsan kusmuğu ve pisliğinin o tanıdık kokusu kapıdan adımımı atar atmaz midemi bulandırmaya yetmişti. Bir elimde fener diğerindeyse silah vardı. İkisini de koridorun diğer tarafındaki metal kapılara doğrultmuştum. Etrafı şöyle bir inceleyerek, içerisinin temiz olduğunu görüp diğerlerini de çağırdım.

"Arkandayım," diye seslendi Vida hızlı adımlarla bana yetişerek. Arkamızda bir yerlerde, karanlığın içinde yollarını bulan diğerleri de bize yetişmiş; kapılardaki camlardan içeri bakarak esirleri –Cole'ü– arıyorlardı.

Koridora adımımı atıp Jude'u yanıma çektiğimde kalbim kulaklarımda atıyordu sanki.

Koridorun dönemecine gelip birkaç basamak çıktığımızda Vida bizden ayrıldı. *Birinci kat,* diye düşündüm. *Sağ taraftaki beşinci kapı. Asıl zor olan onun işi. Seninki değil. Senin çıkacak bir katın var, onun gözlem odasına ulaşması içinse iki. Birinci kat, sağdan beşinci kapı.*

Sol tarafımda bir gürültü koptu. Aniden durmamla Jude'un sırtıma çarpması bir oldu. Arkamı dönüp Clancy'nin bizden biraz ileride olduğunu gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Loş ışığın altında güçlükle seçiliyordu. Ona yetişmek

için hızlandım.

Eğimli yolda devam edip ikinci merdivene ulaştık. Bilgisayar odasından yükselen o hafif vızıltı olmadan buraya ilk kez ayak bastığımı hissediyordum. Sanırım bu yüzden ikinci kata çıkıp, bir sonraki bölmenin kapısını açtığımızda karşımda duran düşmanca yüzü tanıyamadım.

Birlik'in Georgia'daki karargâhında düzinelerce ajan vardı. Hatta Kansas'takinde daha da fazla. Jarvin ve diğerlerinin Alban'ı indirmek için işlerine yarayacak herkesi getireceklerini tahmin etmeliydim.

Alkolün ve o akşam yemekte yediği her neyse onun baharat kokusunu alabiliyordum üzerinden. İlk katta bulunan ajan odalarına gidiyor olmalıydı ama bizi gördüğünde her şeyi unutmuştu. Bizi görmenin şaşkınlığıyla zıpladığında küllü sarı saçları gözlerinin önüne düştü. Yüzündeki o tembel ve aptal sırıtış yok oldu.

"Sizin yatağınızda olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu bana doğru atılarak. Bense ondan hızlıydım. Silahın kabzasını suratına geçirip onu merdivenlerden düşürdüm. Jude kapanmadan önce kapıyı tutmayı başararak koridorda olanları kenardan izlemeye başladı.

Sarhoş birinin zihnine girmek bir pudinge kaşık daldırmaya benziyordu. Bu işin tek zorluğu, birbirine girmiş anılar arasında istediğimi bulmaktı.

"Roo!" diye fısıldadı Jude. "Hadi gidelim."

Adamın hafızasındaki görüntüler doğruysa bu katta başka ajanlar da vardı. Birçoğu revirde olmakla birlikte aralarından bir iki tanesi yatak odasının kapısında bekliyordu.

Ajanı merdivenlerin kenarına çekerek sessizce bekleyen Clancy'yle göz göze gelmemeye çalıştım. Adamı bir köşeye saklayarak arka cebindeki bıçağı aldım.

"Arkamda dur," dedim Jude'a. Gölgelerin arasında bir belirip bir kaybolan Clancy'den gözlerimi ayırmıyordum. "Sakın ayrılma peşimden."

Elektrik hâlâ kesikti ve koridor da içinden çıkmak için debelendiğimiz kara bir perdeden farksızdı. Zeminin kenarlarında, kapı kulplarında ve kilitlerde karanlıkta parlayan bantlar kullanılmıştı. Ama ortamı aydınlatan ışık, fenerimden çıkan ışığın ancak dörtte biri kadardı.

İlerlerken kapı kollarını saydım. *Bir, iki, üç, ...*

Bu gerçekten işe yarayacak.

...dört, beş.

Lütfen işe yarasın.

Odaların önünde bekleyen ajan –Ajan Clarkson– yabancı sayılmazdı. Uzun boylu, zayıf ve esmer tenli olan kadının, hiç kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edemeyeceği bir bıçak kullanma yeteneği vardı. Kıdemli bir ajan olmak için o kadar çok uğraşması gerekmişti ki bu öz güveni çaresizliğe ve sonra da kendisinden aşağıda olanlara, yani bizlere karşı bir öfkeye dönüşmüştü. Şu ana kadar hiçbir önemi olmasa da Cate'in pek çok açıdan zıttı olduğu söylenebilirdi.

"Andrea," dedim usulca. "Andrea?"

"Chelle?" dedi. "Zaman geldi mi? Saat beşte uyandıracağımızı sanıyordum."

Yedi adım ötemde, sol tarafımda bir kıpırtı oldu. Gözlerini

göremediğimden onu bu şekilde yakalamam mümkün değildi ama deterjan kokusunu ve önümdeki havayı titreten belli belirsiz nefesini hissettiğim anda kolumu uzatıp onu göğsünden yakaladım.

Silahı büyük bir gürültüyle yere düştü ama zihnine girip, kendisinin uykuya dalan hâlini onun zihnine yansıttığımda bedeni sakinleşti. Üzerime yığılıp kalmıştı. Bedenini yavaşça yere bıraktım.

Jude hızla yanımdan geçip erkeklerin odasına yöneldi. Bense kızların kapısına doğru ilerledim. Aylardır bir kez bile düşünmeden açtığım o aynı kapıya... İçeri adımımı atıp kapıyı Clancy'nin ardından kapadım. Fenerimin düğmesine bastım.

"Kalk..." dedim feneri en yakındaki ranzaya tutarak.

Oda büyük değildi. On iki kıza yetecek kadardı. Yine de sağdaki duvarın önünde, Birlik ekstra bir çocuk getirebilir düşüncesiyle bir ranza hep boş bırakılırdı. Vida ile paylaştığımız ranza en arkada, sağ köşedeydi. Vida'nın askerî disiplini sayesinde yatak sımsıkı toplanmıştı. Hepsi sanki... Sanki...

Artık burada uyuyacak kimse kalmamış gibi topluydu.

Çok geç.

"Sakın," dedim Clancy'ye. "Tek kelime etme."

Yüzünde soğuk bir ifadeyle boş ranzalara baksa da tek kelime etmedi.

Göğsüme oturan taşın ağırlığıyla dizlerimin bağı çözüldü. *Çok geç.*

Bu kızların hepsi ama hepsi...

Avuçlarımı alnıma yasladım. Hiç durmadan vurmaya

başladım. Boğazımdan sessiz bir çığlık yükseliyordu şimdi. *Aman Tanrım. Hepsi.*

Çok geç.

Kapıyı yeniden açarak erkeklerin odasına yöneldim. Clancy önden çıkmıştı. Jude bilemezdi –yani sessiz olması gerektiğini... Tüm koğuşu ayağa kaldıracaktı.

Kızların odası ne kadar soğuk ve karanlıksa bu oda da yirmi çocuğun nefesi ve etrafı saran lambalarla bir o kadar sıcak ve aydınlıktı. Çocukların hepsi giyinik bir şekilde ranzalarda sıralanmışlardı.

Odanın ortasında duran Jude'un ve Nico'nun ayaklarının dibine silahlarını bırakırken hepsini tek tek izledim.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Nico. "Ne işiniz var burada?"

"Sana söyledim ya, sizin için geldik," dedi Jude. "Neler oluyor burada?"

"Planlarını bildiğini sanıyordum," dedim. "Bombalar ve kamplarla ilgili planlarını? *Arkadaşın* bize olanları anlatınca sizi kurtarmak için dönmeyeceğimizi mi düşündün?"

Clancy odayı incelerken yüzünde aynı durgun ifade vardı.

"Elbette biliyordum!" dedi Nico homurdanarak. "Tüm bu zaman boyunca mesajlaşıyorduk. Uzak duracaktınız! Ondan size burası güvenli olana dek dönmemenizi söylemesini istemiştim. Yarına kadar gelmeyecektiniz."

"Lanet olsun!" dedim Clancy'ye dönerek. "Ne tür bir oyun peşindesin?"

Etrafımdaki yüzler de en az benim kadar şaşkındı. "Kiminle konuşuyorsun sen?" diye sordu Jude çevresine bakınarak.

"Onunla!" dedim öfkeyle. Kapıdan çıkıp gitmeden önce onu yakalamaya çalıştım. "Başka kim olabilir?"

"Roo..." dedi Jude kocaman açtığı gözleriyle. "Orada kimse yok."

"Clancy..."

"Clancy mi?" diye sordu Nico. "O burada mı? Geldi mi?"

"İşte burada," dedim onu kolundan tutarak. Parmaklarım kolunun içinden geçip havada kaldı. Görüntüsü titreyerek ortadan kaybolmuştu.

Hiçbir şey yoktu.

O... Beynim panikten çalışmaz olmuştu. Düşüncemi tamamlayamadım.

"Çıktığını görmedim," dedi Jude. "Vida kameraları imha etsin diye mi götürdü onu? Roo?"

"Kameralar çoktan çalışmaz hâle getirilmişti. Programı saatler önce ele geçirdik," dedi Nico.

"Burada kalmalıyız," diye ekledi çocuklardan biri. "Her şey geçene kadar bir odada durup beklememizi söylediler. Çok erken geldiniz."

"Ne geçene kadar?" diye soruyordu Jude. Kulaklarımda atan kalbimin sesinden onu güçlükle duymuştum. "Saat altıda ne olacak?"

Nico derin bir nefes aldı.

"Cate ve diğerleri gelip bizi alacak."

YİRMİ DOKUZ

BİR TUZAKTI BU.

"Pekâlâ..." dedim aklımdan geçen onca düşünceyi kelimelere dökmeye çalışarak. "Pekâlâ... sadece..."

Oradaydı. Tüneldeydi. Bizimle birlikte gelmişti. Eğer kaçacaksa bunu neden daha önce yapmamıştı ki? Clancy birden fazla kişiyi etkisi altına alabilirdi. En başta, uçağa hiç binmeyip hepimizi kandırabilirdi. Ama yapmadı. Onu kendi ellerimle merdivenlerden sürükleyip, tünele inen basamaklara doğru ittiğimde nabzının hızlandığını hissetmiştim. Neden o zaman kaçmamıştı? Dışarısı da burası kadar karanlıktı...

"Ne yapmalıyız?" diye soruyordu Jude.

Çünkü onun buraya gelebilmesi için bana ihtiyacı vardı. Cate ve diğerleri geri dönmeden önce.

"Burası güvenli. Burada kalmalısınız," diye mırıldandı Nico. "Dışarı çıkacak olursanız..."

Yeniden benimle oynamasına izin vermiştim.

"Ruby... Roo!" dedi Jude beni omzumdan sarsıp kendine döndürürken. Köşedeki duvarın üstündeki bir çatlağa dalmıştı gözlerim. Saçları da bakışları da dağınıktı. Heyecanlıydı ama korkmuyordu. Tam da istediğim gibi bir Jude'du karşımdaki.

"Aşağı inip Chubs ve Liam'ı bul ve buraya getir," dedim. "Ama bir an için bile yakalanacağını düşünürsen geri dön. Anlaşıldı mı?"

Hevesle başını salladı.

"Vida birkaç dakikaya burada olur," dedim diğerlerine. Üst kattaki kameraları bozması için onu boşa yolladığımı anladığından muhtemelen küplere binmiş bir hâlde dönecekti. "Dördü de geri döndüğünde ranzaları taşıyıp kapıya barikat kurun. Kimse içeri girmeyecek."

"Ya sen?" dedi Nico.

"Benim gidip *arkadaşının* icabına bakmam lazım," dedim. Nico'nun ihanetinin bizi ne kadar berbat bir duruma soktuğunu anlamasını istiyordum.

"Ben de seninle gelmeliyim..." diye fısıldadı Nico. " O burada mıydı? Gerçekten mi?"

East River'dayken bu bakışı yüz kez, belki bin kez görmüştüm. Clancy'nin karanlık yüzünü bilmeyen ya da bilse de bunu umursamayan çocukların yüzünde gördüğüm o hayranlık dolu bakışı. Olivia'yı ve onun Clancy'nin adını söylediğinde kendi boğazına sarılışını düşündüm. Clancy bize Nico'nun başından beri bilgi sızdırdığını söylediği andan itibaren içimde ona karşı büyük bir öfke birikmeye başlamıştı. Sonunda *Onu hiç affetmeyeceğim,* der olmuştum kendime.

Ama şimdi yüzüne bakarken tüm öfkem bir anda yok olmuştu. Kalbim kırılmış ve geriye yalnızca tek bir gerçek kalmıştı; karşımdaki çocuğun ne kadar yara aldığı. O paranoyak hâli, endişe nöbetleri, sessizliği... Clancy onun kahramanı olurdu tabii. Onu kâbus gibi bir cehennemden çekip almıştı.

"Son zamanlarda sana Karargâh'la ilgili sorular sordu mu?" diye sordum. "Bazı özel dosyalar ya da insanlar hakkında?"

Dudak büktü. Clancy'ye duyduğu sadakat, onun düpedüz yalan söyleyerek bizi buraya getirdiği gerçeğini görmesini engelleyecek gibiydi.

"Bana aranacak kelimelerin ve kişilerin listesini vermişti," dedi Nico. "Çok kalabalık bir listeydi... Biri sisteme birkaç hafta önce düştü. Profesör adında bir ajan."

Gerildim. "Profesör mü? Emin misin?"

"Ajan, Georgia'daki üssümüzde bir çeşit araştırma yapıyormuş. Birkaç hafta önce bir anda sistemde belirdi. Sanırım Clancy kim olduğunu biliyordu çünkü benden üssün adresini istedi."

Haftalar önce, danışmanı Alban'ın ofisine gelip ne söylemişti? Georgia'daki bir Profesör ile alakalı bir durumdan ve Kar Tanesi isimli bir projeden bahsetmişti.

"Ya Karargâh'la ilgili?"

"Tünelleri ve elektrik kesintilerini sormuştu..." dedi Nico usulca.

"Başka?" diye üsteledim. O olmasa bile ben zamanın hızla akıp geçtiğinin farkındaydım. "Elektrik kesintileriyle ilgili ne sordu?"

"Kilitleri ya da retina tarayıcılarını kapatıp kapatmadıklarını sordu."

Hemen arkama dönüp koridora fırlarken Jude'u kenara savurdum. Karanlığa alışmaya çalışan gözlerim ışığa yenik düşüyordu. Koşarken kapıları saydım. Kenardan koşmaya devam ederken gözüm sağ taraftaki revir odalarının camlarındaydı. Tüm perdeleri çekmişlerdi. Makinelerin ışıkları bile dışarı süzülmüyordu.

Hatta ikinci katın tamamındaki tek ışık, Alban'ın ofisindeki dosya dolabını karıştırırken Clancy'nin dişlerinin arasına sıkıştırdığı fenerden süzülüyordu.

Tüm kilit sistemleri ve retina tarayıcılar jeneratöre bağlıydı ve normal şartlarda Clancy'yi bile dışarıda tutmaya yeterdi bu. Tabii hâlâ kapıya bağlı olsalardı. Biri bir çeşit patlayıcı ya da bir baltayla onları sökmüştü.

Açık kapıyı daha da aralayarak içeri girerken belimdeki silahı çıkardım.

Clancy, yüzlerce dosya arasından kırmızı bir dosyayı çekip çıkardığında bir zafer nidası attı. Alban'ın masasına dönerken sayfaları çoktan çevirmeye başlamıştı. Odayı yerle bir ederlerken masayı da devirmişlerdi. Dosyayı masanın bacaklarından birinin üzerine koyup boşta kalan eliyle feneri tuttu. Yüzünde öyle hevesli bir bakış vardı ki yaptığı şeyi bir anda idrak ettim.

"Aradığını buldun mu?"

Başını kaldırdığı anda dosyayı kaldırıp çöp kovasına attı. Bir an için öfkelenmiş görünse de silahın namlusuna bakarken gülümsüyordu.

"Buldum ama... senin endişelenmen gereken daha önemli

işlerin yok mu?" Sesi yine o hırıltılı hâlini almıştı. "Benden daha önemli insanlar?"

Başını Alban'ın ofisinin diğer tarafına çevirdi. Ben daha dönmeden ılık ve yapışkan kanın metalik kokusu her yeri sarmıştı. Gözlerimin önünde, ikisinin de yere düştüğünü gördüm. Chubs, dalından düşmeden önce kıvrılan bir sonbahar yaprağı gibi iki büklüm olmuş ve yere yığılmıştı. Liam da bembeyaz olmuş yüzüyle onun üzerindeydi. Bana bakıyordu. Maviden griye dönen bakışlarıyla gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Kolunu Chubs'ın üzerine atmıştı. Sanki onu korumaya çalışıyordu. Yüzümü okşayan o nazik eller kan revan içindeydi şimdi.

Silah elimden düştü.

Clancy Alban'ın masasının etrafında dolaşarak beni izledi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Çöp kovasına çakmağa benzer bir şey bıraktı.

Gerçek değil, diye tekrarlıyordum içimden. *Onlar gerçek değil.* Güç bela yeniden baktım. Görüntü ne kadar korkutucu olsa da dikkatlice bakmaya zorladım kendimi. Chubs'ın gözlüğü gümüş değil altın rengiydi. Liam'ın saçları şimdikinden uzundu. Belli ki Clancy, saçlarının uçlarındaki kıvrımları benim kadar iyi ezberleyememişti.

Korkunç derecede başarılı bir imitasyondu. Ama onlar değildi.

Clancy'nin yanıma gelmesine ve ben kederden boğulurken kaçıp gidebileceğini düşünmesine izin verdim. Bu arada mırıldanıp duruyordu. Artık sıcak nefesini yanağımda hissedeceğim kadar yakındı bana. Bu da onu yumruklayabileceğim

kadar yakın olduğu anlamına geliyordu.

Aynı hızla zihnine saldırarak Chubs ve Liam'ın sahte görüntüsünü bıçaklarcasına paramparça ettim. Nefes almak için çabalayıp derin bir çığlık atarak sendeledi. Başı ellerinin arasındaydı. Laboratuvardaki beyaz önlüklü kadının görüntüsü yine aramıza girmişti. Ama şimdilik onu bir kenara bırakmaya karar verdim. Çöp kovasından duman yükseliyordu. Hemen devirip yanan kâğıtları botlarımla söndürdüm. Belli ki bunları imha etmeye çalışıyordu. Üstünde ne yazdığını görmeliydim.

"Kahretsin." Koridorda dizlerinin üzerine düşmüş bir hâlde nefes almaya çalışırken yanına gittim. Zihinlerimizin arasında zayıf da olsa hâlâ bir bağlantı vardı. Tam anlamıyla kopmadan önce ona son kez sarılıp zihnini sıcaklık hissiyle doldurdum. Onu karanlıkta göremesem de kollarına ve bacaklarına deli gibi vurduğunu ve olmayan bir yangını söndürmeye çalıştığını duyabiliyordum.

Sonra elleri yavaşlayarak durdu.

"Sen..." diye başladı, "gerçekten böyle mi oynamak istiyorsun?"

Enseme yaslanan soğuk metali hissettim. O kadar aniydi ki bunun da onun oyunlarından biri olduğunu düşündüm önce. Ama söylenenler doğruymuş. İnsan görme yetisini kaybedince diğer duyular çok daha keskinleşiyormuş. Ilık nefesini, zemine vuran botların seslerini ve terinin kokusunu duydum. Ajanlar. Bizi bulmuşlardı.

Clancy kaçmaya yeltendi. Ne olduğunu görmedim ama kafasına aldığı darbeyle yere düşmüştü.

Karanlıkta Jarvin'in sesi duyuldu. "Geri döneceğini biliyordum." Ensemde hissettiğim ve beni sertçe dizlerimin üzerine iten onun elleriydi. Silah, omuriliğimin başımla birleştiği noktadaydı. "Rob, yapmamız gereken tek şeyin beklemek olduğunu söylemişti."

Üzerindeki siyah üniformalarla o ve diğer Birlik ajanları etrafı saran karanlıkta güçlükle seçiliyordu.

Silahın emniyetini açtı.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyardım, zihnimin görünmez parmaklarının hareketlendiğini hissederken. Heyecanlıydım ama korkmuyordum. Kontrollü sakinlik.

"Hayır," dedi Jarvin. "Aslına bakarsan istiyorum."

Hafif bir klik sesi duyuldu. Beyaz Gürültü tüm koridoru doldurup beni canlı canlı yutmadan önce...

Demek böylesi bir işkenceyi de unutmak mümkünmüş.

Thurmond'da kaldığım dönemlerde Beyaz Gürültü'yü hemen her gün kullanırlardı. Kontrol edilecek Kırmızılarla cezalandırılacak Turuncuların olduğu günlerde, PÖK askerlerine atılan en ufak bir bakış bile kontrol kulesine bilgi geçilmesi anlamına gelirdi. Bir zamanlar bu, kabullendiğim bir gerçekti. Belki de o kadar alışmıştım ki etkisi zamanla azalmıştı.

Ama bunun üzerinden aylar geçmişti ve şu anda yaşadığım acı beni kusturacak kadar berbattı. Yere yığıldım. Clancy'nin alnındaki yarıktan süzülen kanı görecek kadar yakın-

dım ona. Zihnimde bir düşünce belirdi. Bir ses. *Jarvin'i alt edebilirsin, onu alt edebilirsin, onu mahvedebilirsin...* Fakat o bile Beyaz Gürültü'ye boyun eğmişti. Beyaz Gürültü bir dalga gibi yükselerek ikimizi de yere yığmıştı.

Ne etkileyici bir şeydi bu. Tüm yapabildiklerimiz, diğerleri üzerindeki gücümüz, hepsi... hepsi anlamsızlaşıyordu. Her şey etkisini kaybediyordu.

Beyaz Gürültü, Thurmond'da iki uyarı sesinin hemen ardından hoparlörlerden yükselmeye başlardı. Kolayca tarif edilebilecek bir şey değildi. Kulakları sağır eden bir cızırtı, kafatasımızı delecek kadar keskinleştirilmişti. Ses, bir elektrik akımı gibi içimizden geçip kaslarımızı acıyla seğirtirdi. Ta ki kafanı toprağa gömmekten başka yapacak bir şey kalmayana dek. Şanslıysam bayılmazdım.

Fakat değildim. Koridorun karanlığına çekildiğimi hissettim. Göğsümün altında ezilen kollarımı kıpırdatamıyordum. Bacaklarım tutmuyordu. Sonunda başımı bile kaldıramadığımı gören Jarvin aleti kapattı. Kulaklarımdaki çınlamayla bir ayılıp bir bayılıyordum sanki. Koridorun karanlığı beni kendine çekiyor başımı kasvetli zeminine itiyordu.

Kendime geldiğimde biri kolumdan tuttu. Jarvin'in etrafındakilerle konuştuğunu duyabiliyordum. Bağırıyordu. "Lanet olasıca ışıkları yakın! Yapmak zorunda olduğunuz şeyler beni ilgilendirmiyor, açın dedim size! Bir şeyler oluyor. Biri bana kahrolası bir ışık açabilir mi?"

Onu cevaplayan sesin sıcak, güneyli bir aksanı vardı. "Tabii kardeşim. Ben hallederim."

Küçücük bir sesle karanlıkta yanan minik alev, Cole

Stewart'ın öfkeli yüzünü aydınlattı.

Başta bir kibrit çaktığını sandım ama alev, parmak uçlarından eline ve oradan da Jarvin'in yüzüne savurduğu koluna yayıldı. Çığlık, tiz bir çığlık yükseldi. Hem ondan hem de şimdi alevler içinde koşuşturarak koridorda birbirine çarpan ve sonunda yere yığılan diğer askerlerden. Yanık etin kokusu midemi bulandırdı. Neredeyse kusacaktım.

"Kahretsin sen bir...!" diye başladı ajanlardan biri.

Bizden birisin, diye tamamladı zihnim adamın Cole'den gelen alev topuyla yarım kalan cümlesini. Adamın alevler içinde dans eden karanlık bedenini izledim.

Kırmızı.

Hayır... Hayır o... Cole çok büyüktü. Olamaz...

"Hey... Hey!" Alevler artık sönmüştü ama beni kaldırmaya çalışırken elleri fazlasıyla sıcaktı. Bacaklarım hâlâ tutmuyordu. Hafifçe yüzümü tokatlamaya başladı. "Kahretsin! Çocuk, kalk hadi. Bunu yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum."

"Sen..." demeye çalıştım. "Sen az önce..."

Uzun süredir tuttuğu nefesini büyük bir rahatlamayla serbest bıraktı. Beni omzunun üzerine atıp kalçama hafifçe vurdu. "Lanet olsun! Bebeğim, beni çok endişelendirdin. Koridorun ucundan Olay Yatıştırma Mekanizması'nı çalıştırdığını duydum ama onu kapatana dek beklemek zorundaydım. Yaklaşamadım. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Alban'ın ofisinin kapısını tekmeleyerek açtı ve beni masanın arka tarafına oturttu. Kollarımı ve bacaklarımı düzelttikten sonra gevşek parmaklarımın arasına bir silah tutuşturdu.

Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu kimseye söyleyemezsin, anladın mı? Kimse bilmemeli. Özellikle de Lee, tamam mı? Anladıysan başını salla."

Tanrım... Liam bilmiyor muydu? Bunu başka kimse bilmiyor muydu?

"Sen, Cate ve Alban," dedi Cole düşüncelerimi okur gibi. "Sen dâhil üç kişi biliyor bunu. O kadar. Birine söylersen biterim ben."

Başımı salladım.

"... diğeri..." dedim başımla koridoru işaret ederek.

Cole homurdandı. "Erkekler için böyle kahramanlıklar yapmayı pek tercih etmiyorum."

Ona ters bir bakış attığımı umarak baktım. Bir iç çekip ayağa kalkarak yürümeye başladı. Liam da bir şey yapmayı kafasına koyduğu zamanlarda böyle yürürdü. Bir an Clancy'yi getirmek için gözden kayboldu. Onu yanıma yığarken yüzüne bile baktığını sanmıyordum.

"Yeşiller bize burada olduğunu söylediler. O yüzden partiyi erken başlatmaya karar verdik," diye açıkladı Cole. "Bu yakışıklıyı görmek için bir gün daha bekleyemedin, değil mi?"

Boğazıma takılan şeyi temizlemek için öksürdüm.

"Kendi iyiliğini düşünüyorsan burada kalırsın," dedi. "Bu odadan benim işaretim olmadan çıkacak olursan seni bulur ve gebertirim!"

Kapıya döndüğünde sanki öz güveni geri gelmişti. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

Silah seslerini duymamdan önce ne kadar zaman geçti bil-

miyorum. Belki beş, belki on, belki de on beş dakika. Yavaş yavaş yeniden hissetmeye başlıyordum. Sanki binlerce iğne batıyordu bedenime. Yine de acıyı hissizliğe tercih ederdim. Kendimde yeniden harekete geçebilecek gücü bulduğumda, dizlerimin üzerinde doğrulup Alban'ın masasını kapıya doğru itmeye başladım. Bunun beni korumayacağını ya da içeri girmeyi kafasına koymuş birini engellemeyeceğini bilsem de hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Ve dürüst olmak gerekirse bu, benim için görsel bir engel teşkil edecekti. Burada kalmam ve diğerlerini kurtarmadan önce, Cole ve ekibinin Jarvin denen enfeksiyonu temizlemelerini beklemem gerektiğini hatırlatacak bir engel.

Onlar iyiler, iyiler... Sen de iyisin... Sürünerek dosya dolaplarına doğru ilerledim ve bacaklarımı göğsüme çekip dışarı çıkmak için çırpınan duygularımı zapt edebilmek adına kendime sarıldım.

Hepsi iyi.

Clancy o sırada kıpırdanmaya başlamıştı. East River'da birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca onu uyurken hiç görmemiştim. Böylesi çaresiz olduğu anlarda yanında hiç kimse olsun istemezdi.

Gözlerim devrilmiş çöp kutusuna ve içindeki kâğıtlara takıldı. Dizlerimin üzerinde emekleyerek Clancy'nin düşürdüğü feneri yerden aldım. İçinde bulunduğum karanlık odanın dışından bağırışlar yükseliyordu. Ses öylesine yoğundu ki hiç kimsenin ne söylediği anlaşılmıyordu.

Silahlar susup, merdivenlere açılan kapılar açılıp kapanmaya başlayınca derin bir nefes aldım. *Onlar iyi; sen de iyisin.*

Feneri kapıdan kucağımda duran kâğıtlara çevirdim. Sayfaların dörtte birlik kısmı okunmaz hâldeydi. Fotoğrafların ve yazıların üzerinde büyük delikler açılmıştı. Alttakiler is lekeleriyle dolu üst sayfalardan çok daha iyi durumdaydı. Çoğu grafikten oluşan sayfalardaki bilimsel dil, Chubs'ı bile zorlayacak seviyedeydi. Tıpkı Nashville'de Chubs'ın bana verdiği ilaç listesindeki gibi karmaşık isimlerle doluydu sayfalar. Arada bir anlaşılır kelimelere rastlıyordum.

Uygulanan prosedür ve programın ardından Denek A'da semptomlara rastlanmadı...

Pasif davranışlar izlendi...

Sonuçlar bekleniyor...

Ama hepsinin üzerinde, kalın harflerle yazılmış o tanıdık üç kelime vardı: **Kar Tanesi Projesi.**

Bir kadının yüzünü gösteren fotoğrafa ulaştığımda sayfaları çevirmeyi bıraktım.

Yaşamının yarısını herhangi bir medya aracına maruz kalmadan yaşamanın dezavantajlarından biriydi bu da. Televizyonda ya da gazetelerde gördüğüm her yüz bir şekilde tanıdık gelse de adlarını bir türlü hatırlayamıyordum. Karşımdaki bu tanıdık sarışın kadına bakarken de böyle hissediyordum şimdi.

Fotoğraf da tuhaftı doğrusu. Kadın, omzunun üstünden bakıyordu ama gözleri objektiften başka tarafa dönüktü. Arkasında yıkık dökük, tuğladan bir bina vardı. Bu görüntü, üzerinde jilet gibi duran askerî üniformasıyla tezat oluşturu-

yordu. Korkudan çok bir endişe ifadesi vardı yüzünde. Bir an için birinin kendisini takip ettiğinden korktuğunu düşündüm. Diğer fotoğraf daha küçüktü. Yarısı da yırtıktı. Alban muhtemelen bunu yırtmak istemiş ama sonra birden vazgeçmişti. Bu seferkinde Birlik'in Başkanı ile genç Başkan Gray arasında oturuyordu.

Bağlantı nefesimi kesti.

Clancy, hayır, lütfen, Clancy...

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Zihninde gördüğüm kadın... bu kadın...

Bu kadın Amerika Birleşik Devletleri'nin First Lady'siydi.

Parçalanmış sayfalara uzanarak hepsini bir araya topladım. İçlerindeki doküman ve raporlar pek anlaşılır olmasa da üzerlerinde minik X işaretleri olan beyin tomografilerini gördüm.

Sonra Lillian Gray'in ülke genelindeki yardım faaliyetlerini anlatan gazete yazılarını okudum. Biri, onun ailesi hakkında verilen bilgilerin altını çizmişti. –Westchester New York'ta bir kız kardeşi vardı. Ebeveyni Virginia'daki çiftliklerinde emekli hayatı sürüyordu. Yakın zamanda kaybettiği bir abisi vardı– Aynı şekilde, Harvard'dan aldığı Nöroloji Doktorası dâhil okul mezuniyet derecelerinin de altı çiziliydi. Aynı zamanda "kongre binasındaki yangında hayatını kaybeden" başkan yardımcısının cenazesinde dokunaklı bir konuşma yaptığı ve başkanın onun yerini hemen doldurmaya isteksiz olduğu konusuna değinmekten kaçındığı da yazıyordu.

Bulduğum son makale Washington'a yapılan saldırı sonrası birden ortadan kayboluşuyla ilgiliydi. Yazıda Başkan, "Ka-

rımın güvenliği benim önceliğimdir," diyordu. Başka herhangi bir detay yoktu.

Onu önemli kılan şey buydu işte. Katıldığı düzinelerce ödül töreni ya da nöroloji alanındaki büyük başarıları veya kocası adına verdiği onlarca davet değil. Alban'm dosyaya koyduğu *Time* dergisinden alınan makaleye göre hastalık çıktıktan kısa bir süre sonra öldürülmüş olduğuna ya da kaçırıldığına dair bazı söylentiler vardı. Durum, Clancy ortaya çıkıp, babasının rehabilitasyon programını överek tedavi olduğunu söyleyince daha da endişe verici bir hâl almıştı.

Aradan neredeyse on yıl geçmiş ama kadın yüzünü bir türlü göstermemişti.

Ama şimdi bu dosyadaydı işte. Yüzü, araştırması... kendi el yazısıyla aldığı notları. Titremelerini durdurmak için ellerimi birkaç kez yumruk yapmak zorunda kaldım.

Dokümanların arasında her biri en fazla birkaç satır süren üç not dikkat çekiyordu. Ortada bir zarf yoktu ama sayfaların yapıştırıldığı yerler hâlâ belirgindi. Biri bunları ona kendi eliyle iletmiş ve dijital yoldan gönderme riskine girmemiş olmalıydı. Alban o temiz el yazısıyla sayfaların üst kısmına tarih atmıştı. İlki beş yıl öncesine aitti ve şunlar yazıyordu:

Bize ne olursa olsun, onu kurtarmak istiyorsam ondan uzaklaşmak zorundayım. Ortadan kaybolmama yardımcı olursan ben de sana yardım ederim. Lütfen John.

Bir sonraki iki yıl öncesine aitti:

Ekte araştırmamızın en son bulguları yer alıyor. Tüm bunların yakında biteceğine dair içimde iyi bir his var. Bana onu bulduğunu söyle.

Ve sonuncusuysa sadece iki ay önce yazılmıştı:

Burada hiçbir şey yapmadan oturup senin onayını bekleyecek değilim. Bizim anlaşmamız böyle değildi. Bu gece lokasyon bilgisini veri tabanına sızdırıyorum. Beni aramak için gelmezse onu kendim bulurum.

Başı yana düşmüş Clancy hâlâ hareketsizce oturuyordu. Göğsünün inip kalkışını izlerken boğazımda bir şey düğümlenmişti.

"Seni zavallı pislik," diye fısıldadım.

Buraya bu yüzden gelmişti. Kendinden başka kimseye güvenemeyeceği bir görevdi bu.

Sayfaları yeniden tarayarak kadının tam olarak ne üzerinde çalıştığını bulmayı denedim. İçimden bir ses bizimle bir ilgisi olduğunu ve Leda Corp'un yanı sıra kendi araştırmalarını da sürdürdüğünü söylüyordu. İlk notunda uzaklaşmak zorunda olduğundan bahsetmişti. Yoksa kocasının Leda Corp'un bulgularıyla oynayacağını ve bunun Clancy'nin hayatını tehlikeye atacağını mı düşünmüştü?

Ama o zaman... Clancy neden bunları yok etmek istemişti? Yeniden grafiklerin olduğu sayfaya döndüğümde her sayfanın en altında, L.G. yazdığını gördüm. Her birini incele-

diğimden emin olmak için tekrar tekrar baktım. Bunu neden imha etmek istemişti? Annesinin yerini gizli tutmak için mi? Araştırması hakkında Alban'a bilgi sızdırdığını bir şekilde gizlemek için mi?

Bunların hiçbiri aklıma yatmadı. Kadın son notunda "lokasyon" bilgisini sızdıracağını söylemişti. Kendi lokasyonundan mı bahsediyordu? Bu, Nico'nun önceki açıklamasıyla bağlantılı olabilirdi. Clancy'nin ondan izlemesini istediği şu *Profesör*. Birkaç ay önce veri tabanında belirmişti. Ama kadın, bu bilgiyi hazır olduğunda sızdırmıştı. Yani 'Kar Tanesi Projesi' tamamlandığında.

Belli ki onun ne üzerinde çalıştığını bilmesini istemiyordu. O zaman neden gidip onu bulmak istiyordu ki? Sakınması gereken tek kişinin o olduğunu bile bile neden onun kendisini bulmasına izin vermişti?

OTUZ

Alban'ın ofisindeki lamba yanıp makineler büyük bir uğultuyla yeniden çalışmaya başladı. Radyo açılıp odayı gürültülü bir şarkıyla doldurmadan hemen önce ayağa kalkmayı başarmıştım. Ofisin köşesine doğru ilerlerken gözlerimi ışıktan korumaya çalıştım. Gözlerim yaşardığından radyonun tuşlarını göremiyor; hangisinin ses düğmesi olduğunu anlayamıyordum. Ben de ses kısılana dek hepsine basıp tuşları çevirmeye başladım. Beyaz Gürültü'den sonra kapının hafifçe gıcırdaması bile gök gürültüsü gibi gelirdi insana. Uzun ve korkunç bir dakika boyunca hareket etmeden durup gözlerimin ışığa alışmasını bekledim. O sırada Clancy de hafifçe inleyerek başını sallamaya başlamıştı.

O an onu kontrol eden penceremin de kapandığını anladım.

Dışarıdaki sesler, üst kattan gelen birkaç mermi sesinden ibaretti şimdi. Bu katı ajanlardan temizlediklerini sanmam çılgıncaydı ama mantığım korkumu bastırmıştı. Cole ve diğerle-

ri binaya girdiklerinde, Jarvin gibi nöbette olanlar hariç diğer ajanlar üst kattaki odalarında uyuyor olmalıydılar.

Hızlı olacaktım. Koridor temizse bu işi hallettikten sonra aşağı inip diğerlerini alabilirdim. Liam ve Chubs'ın, Jude ve Vida ile birlikte barikatla korunan yatakhaneye girdiğinden emin olmalıydım. Ama onu burada bırakamazdım. Kilitler çoktan patlatılmışken olmazdı.

Kollarımı arkadan göğsüne sarıp onu kaldırmaya çalışırken gömleğinin düğmelerinden biri koptu.

"Sen..." dedim sırtımdaki dikişlerin sancısıyla, "tam bir baş belasısın..."

Masayı kapının önünden çekmek için onu yeniden yere bırakmam gerekti. Dışarı doğru bir adım daha atarak, Jarvin ve diğerlerinin bedenlerinin üzerinden geçmek için kendimi hazırladım. Ama koridor boştu. Clancy'yi dışarı sürüklerken onu revire bırakmayı düşündüm ama perdelerin ardında hareket eden birileri olduğunu görebiliyordum. Ayrıca onların Cole'ün ekibinden olup olmadığını bilmeden kendimi riske atamazdım. Koridor boyunca, daha önce içeri girmeme izin verilmeyen bir sürü kapı vardı. Ama açık olan tek dolabın içindeki tüm silahların alındığını gördüm. Böylece içeriye birini sığdırabilecek kadar yer açılmıştı.

Tam Clancy'yi oraya yerleştirmiştim ki birden adımın söylendiğini duydum.

Arkama dönüp kimin bağırdığını anlamaya çalıştım. Cate revirden koşarak çıkmış, omzundaki tüfeği indiriyordu. Kafasındaki kar maskesini çıkarıp yere fırlattı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi onun kollarında buldum. Ba-

şımı omzuna yasladığımda hiç beklemediğim bir rahatlama yaşadım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Onu gördüğüme öylesine şaşkındım ki ona gerçeği söyleyiverdim. "Clancy Gray'i bir dolaba kilitliyorum."

Ayaklarımızın dibindeki çocuğa baktı. Ve Cate, ömründe ilk defa bana kendimi nasıl hissettiğimi sormadı. Onu neden revirde ya da kaçabileceği odalardan birinde bırakmadığımızı da açıklamama gerek yoktu. Onun ne olduğunu, ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

"Pekâlâ. Ben anahtarları getireyim."

"Cate," dedim kolundan yakalayarak. "Bitti mi?"

Gülümsedi. "On dakika önce."

"Gerçekten mi?" Kendi sesimi ben bile duymadım. Beş yaş yaşlanmış gibi hissediyordum şimdi. Bir alışveriş merkezinde kaybolmuş ve çılgınlar gibi babamı ararken onu yeniden bulmuş gibiydim. Ağlamanın aptalca olduğunu biliyordum. Fakat yorgunluk beni öyle bir noktaya getirmişti ki korku ve acıdan arınmış olmam bu sınırı geçmemi sağlamıştı.

Cate yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. Onun yüzüne bakmak, bulutsuz bir gökyüzünde dolunaya bakmak gibiydi. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Gözlerimi kapattığımda beyaz bir sahne belirdi önümde. Son nefesini veren Mason. Deri ağızlığın kokusu. Çığlıklar atan Rob... Ona her şeyi anlatmak, yaşadığım her şeyi paylaşmak istiyordum. Bunu yapmamı defalarca istemişti benden ama onu hep reddetmiştim. Şimdi bile içimde aynı isteksizliği duyabiliyordum.

"Çok korkunçtu," diye fısıldadım.

Yanağımdaki yaşları sildi. "Ve sen daha güçlü davrandın."

Başımı salladım. "Hayır yapamadım... hayır..."

Bunu onun anlayacağı bir şekilde nasıl ifade edebilirdim ki?

"Jude ve Vida bana böyle anlatmadılar ama."

Gözlerimi açıp yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştım. "Onlar iyi mi?"

"İyiler," dedi beni rahatlatarak. "Senin için endişeliler. Seni yanlarına götürebilirim ama sanırım önce şu küçük sorunumuzu halletmeliyiz." Clancy'yi işaret etti. "Tamam mı?"

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. "Tamam."

Cole ve Cate'in ekipleri çocukları yemek salonuna alıp kapıları kapatmışlardı. Cesetleriyse teker teker revire taşımışlardı. Hepsi de Alban'ı deviren ajanlara aitti. Bir parçam bunu görmemizi engellemeye çalışmalarını anlamsız buluyordu. Bir parçamsa buna minnettardı.

Derin bir nefes alarak omuzlarıma binen gerginlikten kurtuldum ve kapıyı açtım.

Masaların çoğunu kenara çekmiş ve orta alanı boşaltmışlardı. Tıbbi ekip, çocukların ve ajanların yara bereleriyle ilgileniyordu. Bir an revirde onca ilaç varken yalnızca gazlı bezle antiseptik kullanmaları tuhaf geldi. Ancak sonradan revirin artık bir morg olarak kullanıldığını hatırladım.

"Hepsi öldü mü?" diye sordum usulca. Odanın ortasında mutfaktan bulduklarıyla kahvaltılarını eden yirmiye yakın çocuk vardı. Kırk kadar da siyah üniformalı ajan. Ama bunlar görmeyi umduğum yüzlerdi. Psi ekiplerinin başındaki ajanlar, eğitmenler... Bakmadığımızı düşündükleri anlarda bize acıyan gözlerle bakan insanlar.

"Teslim olmayan herkes," dedi Cate dikkatlice.

Yani... hepsi mi?

"Hepsinin size karşı olduklarını düşünüyor olabilirsin ama Alban'ın katlinden dolayı şaşkınlık geçiren ve Jarvin izin vermediği için ayrılamayan pek çok ajan da vardı. Biz odalarına girdiğimizde direnmediler. Biz de bu işin parçası olmak istemiyorlarsa ayrılabileceklerini söyledik."

Hepsini bulana dek gözlerim odanın içinde dolanmaya devam etti. Chubs ve Liam televizyonlardan birinin önünde, sırtları bana dönük hâlde durmuş, ekrandaki beyaz kubbeli binayı izliyorlardı. Jude ve Vida onlara yakın bir şekilde Nico'nun önüne çömelmişlerdi. Nico ise sonsuza dek yok olmak istermiş gibi iyice kıvrılmıştı.

Cate bakışlarımı izledi. "O *konuyu* daha sonra konuşacağız."

"Ne konuşacaksınız?" diye sordu arkamızdan biri. Omzuma atılan ağır bir kol hissettim. "Yoksa benim hakkımda mı?"

Kendimi kurtarmaya çalışsam da beni olduğum yerde tutup zaten dağınık olan saçlarımı karıştırdı. Üzerindeki is kokusunu aldığımda irkilmeden edemedim. *Kırmızı.*

Psi.

Bu imkânsız.

Elimin tersiyle alnımı sildim. Mason harap olmuş bir hâldeyken Cole nasıl da kendinde görünüyordu. Korkutucu olmadığından değil; öyleydi. İnsanı etkisiz hâle getirip aptala döndürürdü. Ama Thurmond'da gördüğüm diğer tüm Kırmızılar, kendi bedenlerine hapsolmuş birer hayvan gibiydi. Başka kimseyle göz göze gelmez, boş gözlerle dolaşır ve sadece zihinlerindeki sesi dinlerlerdi. Yüzlerini bir açlık duygusu karartırdı. Bazen gözlerini dikip bir çocuğa baktıklarında dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdiğini görürdünüz. İşte o zaman bir sonraki hamlelerinin ne olacağını bilirdiniz.

Ama Cole hem kendini kontrol altında tutabilmiş hem de geliştirmişti.

Kırmızı.

Birbirlerine baktılar. "Cole bana senin de güvenilenlerden olduğunu söyledi. Oldukça önemli bir sır taşıyormuşsun."

Bir şey demedim. Bir cevap bulamadığımdan değil, aklıma gelen yüzlerce soru arasında kaybolduğumdan. Sonunda ona dönüp sordum: "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"On iki yaşımdan beri," dedi. "Size göre geç geliştim. Çok fena korkmuştum. Annemle Harry sırf dikkat çekmek için gizlice kibritleri çaldığımı düşünürlerdi. Korkunç bir kampa kapatılmak istemiyorsan bu konuda pek de konuşmak istemezsin, anlarsın ya?"

"Neden Lee'ye söylemedin?" diye sordum. "Neden ondan sakladın?"

Cole gözlerini kıstı. "Hiçbiri seni ilgilendirmeyen haklı gerekçelerim var. Bana söz verdiğini unutma..."

"Söylemem," dedim bundan nefret ederek. Liam'dan sak-

lamak zorunda olacağım bir başka sır daha. "Sadece... Bu nasıl mümkün olabilir ki? Yaşın büyük. Senin gibi... senin gibi başkaları da var mı?"

Alban'ın ona neden değer verdiği şimdi anlaşılıyordu. Yetişkinler arasında dolaşabilen ve asla tespit edilemeyen bir Psi. Hepsi de sadece hastalık belirtilerini geç gösterdiği için.

Cate etrafa bakınıp kimsenin dinlemediğinden emin oldu. "Sayıları giderek azalıyor. Onun gibi birkaç yüz kişi var. Ama şimdi bunları konuşmaya zamanımız yok. Daha önemli sorunlarımız var."

"Sorun demişken," dedi Cole sesini alçaltarak. "Kurtardığım ikinci çocuğun başkanın oğlu olduğunu söylesen ölür müydün?"

"Bakalım beynini kızarttığında da böyle konuşabilecek misin!?"

"Haklısın." Cate'e döndü. "Sence sorun çıkarır mı?"

"Dolaba kilitli," dedi kaşlarını tehditkâr bir şekilde kaldırarak.

"Tamam tamam," dedi Cole. "Önce bu, sonra... o. İçeride silah falan yoktu, değil mi?"

Bu sorudan hangimiz daha çok rahatsız olduk bilmiyorum.

Cole, "Küçük erkek kardeşimle birlikte büyük ödülü de getirdin, değil mi?" derken sırıtıyordu.

Minik dikdörtgen aleti aramak için ceplerime yöneldim. Onu uzatırken birkaç dakikalığına da olsa bu yükü bir başkasına devretmenin rahatlığı sardı içimi. Cole Cate'e bir bakış attı. "Alet senindir. Yakında yola çıkacaksın, değil mi?"

"Birazdan. Çocuklarıma gittiğim yeri söylemeliyim önce."

"Çünkü başlarında ne yapmaları gerektiğini söyleyen anneleri olmadan iki dakika yaşayamazlar, değil mi?"

Öfkemin ölümcül boyutlara ulaştığını hissederek ondan uzaklaştım. Cole ellerini havaya kaldırıp bir adım geriledi. "Şaka yaptım bebeğim. Gülümse. Bugün güzel bir gün. Hatırlıyorsun, değil mi? Kazandık."

"Nereye?" diye sordum Cate'e.

"Birkaç ajanla beraber dışarı çıkıp hepimizi taşıyacak bir araç bulmaya."

"Ama..."

"Birkaç saate dönerim, söz. Sanırım sen de biliyorsun... onca şeyden sonra burada kalmak doğru olmaz."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum. "Kansas? Georgia?"

"Roo!"

Jude'un radarına takılmadan o kadar uzun süre orada kalmamız zaten şaşılacak şeydi. Ayağa kalkmış, aramızdaki ajanların yanından geçerek bize ulaşmaya çalışıyordu. Koşarken yemek yemeye çalışan çocuklara çarpmayı da ihmal etmiyordu tabii. Göz ucuyla Chubs ve Liam'ın arkalarına döndüğünü gördüm. Ama aynı hızla gözden kaybolmuşlardı. Şimdi tek görebildiğim Jude'un boynuma dolanan kollarıydı.

"Beni çok korkuttun!" dedi. Ben de ona sarıldım. Benim tek kişilik karşılama komitem.

"Ben de senin için endişelendim," dedim. "Bir şey oldu mu?"

Kıvırcık saçlarını savurarak başını salladı. "Onu buldun

mu?"

"Sana iyi olduğunu söylemiştim." Vida elini Jude'un omzuna koyup onu olduğu yerden sökmeye çalışıyordu. "Judith. Bırak kızı."

Cate Jude'un sırtını sıvazlayarak güldü. "Hadi ama ikinize ve Nico'ya söylemem gereken bir şey var."

Jude'un beni biraz olsun rahat bırakmasına yetmişti bu. "Hâlâ konuşmuyor. Ağzından tek kelime alamadım."

Cate, onu ve Vida'yı Nico'nun yanına götürürken arkalarından hafifçe el salladım.

"Ah." Cole mırıldandı. Gerildiğini ve o gevşek hâlinden sıyrılıp bir anda dikleştiğini gördüm. Kendini toplamıştı. Yüzü bile daha sertti şimdi. Duvara yaslandığı yerden ayrılarak tek kelime etmeden önüme geçti. Omzunun üzerinden bana uyarı dolu bir bakış atmıştı.

Liam'a ise bundan daha fazlasını... Birbirlerine sürtünerek farklı yönlere gittiklerinde o Liam'a, Liam da ona sert birer bakış attı. Chubs'ın bakışları, bunun ardında başka bir hikâye olduğunu söylüyordu.

Kalbim yerinde duramıyordu şimdi. *Yaşıyorlar, yaşıyorlar, yaşıyorlar.* Clancy'nin gösterdiği zehirli görüntüyü aklımdan kazıyıp yerini parlak bir ışıkla doldurdum. Nefesim kesiliyordu. Hayattalar. Yüzlerindeki pislik hiçbir şeydi. Liam'ın çenesindeki yaranın yeniden açılmış olması ya da Chubs'ın gözlük camlarından birinin çatlamış olması da.

Onlar, her şey demekti benim için.

İkisi de kollarını bağlamış, aynı onaylamaz bakışla önümde dikilmişlerdi.

"Siz iyi misiniz?" diye sordum bir şey söylemeyeceklerini anladığımda.

"Ya sen?" dedi Liam. "Onun peşinden giderken aklından ne geçiyordu?"

Ses tonuyla ürperdim. "Buraya gelişinin bir sebebi olduğunu düşündüm ve haklıydım da." Cebime uzanıp dokümanların arasında bulduğum lekeli fotoğrafı gösterdim. Chubs fotoğrafa tiksintiyle baktı.

"Fotoğrafın üzerindeki kan senin değil, değil mi?"

Fotoğrafı alsın diye göğsüne bastırdım. "Onu Alban'ın ofisine kadar izledim. Bunun peşindeydi."

Liam bakmak için eğildi. Belli ki benimki kadar uyuşmuş değildi zihinleri. Bir anda neler olduğunu anlayarak öylece bakakaldılar. Chubs'ın ağzı açık kalmıştı.

"Onu arıyordu," dedim. "Fotoğraflar, kadının araştırmasının sonuçlarıyla birlikte bir dosyanın içindeydi. Clancy ya onun burada olduğunu düşündü ya da Alban'ın bildiğini. Bilmiyorum ama..."

Cole odanın ortasında bulunan tek masanın üzerine çıkarak ellerini iki kez çırptı. Sonra da ağzına götürdü. "Beni dinler misiniz?"

Sesinde doğal olmayan bir resmiyet vardı. Belli ki bu sabah o her zamanki alaycı ve şakacı hâlini bir kenara bırakmıştı. Ajan Stewart'ın o Cole'e ayıracak vakti yoktu.

"Pekâlâ. Hemen bir özet geçeyim." Odadaki ajanlar ve çocuklar hareketlenerek ortaya toplandılar. "Burada olanlar... artık bitti. Üzerinize düşen görevi yerine getirdiniz. Sonunda planlarını gerçekleştiremediklerini söylemeyi ne kadar iste-

sem de bence hepimiz bunun koca bir yalan olduğunu biliyoruz."

Liam, abisinin sadece birkaç dakika önce dikildiği yerde aynı şekilde durarak duvara yaslandı. Gözleri üzerimdeydi ve bir şey beklediği her hâlinden belliydi.

"Bakın ben o güzel konuşmalar yapan adamlardan değilim. Yalan söylemeyeceğim; çünkü tüm yaşamınız boyunca insanlar size hep yalan söyledi. Ve bu artık bitmek zorunda. İşte bilmeniz gerekenler." Boğazını temizledi. "Alban tüm bu işi başlattığında tek istediği IAAN hakkındaki gerçeği açığa çıkarmak ve Gray'in kamplarla ilgili gerçekleri itiraf etmesini sağlamaktı. Dahası, bu ülkenin eski hâline dönmesini istiyordu. Hizmet etmekten gurur duyduğu ve mutlu olduğu yere. Çocuk Birliği olayı sonunda fena hâlde çuvallamış olsa da bu, onun hayaliydi. Yeniden o hayatı istiyordu. Ama ben diyorum ki artık geriye dönemeyiz."

Daha iyi görebilmek için Chubs'ın önüne geçerek ona yaklaştım. Diğer çocuklar da pürdikkat onu dinliyordu. Neden dinlemeyeceklerdi ki? Tıpkı Liam'ın kampları boşaltmakla ilgili konuşmalarını dinlediğim zamanlardaki gibiydi. Kelimelerinin ardındaki tutku, kendilerini ifade etme yetenekleri hakkında iddia ettikleri tüm o şüpheleri ortadan kaldırıyordu. Çoğumuz ateşe yaklaşmaktan bile korkarken onlar yanıyordu.

O bizden biri, dedim içimden. Diğerleri bilmiyor ve bunun doğru olduğunu düşünüyorlar. Onun yönetimi devralması gerektiğini.

Liam gözlerini devirerek homurdandı. Chubs'la birbirimi-

ze baktık. Acaba Liam'ın hissettiği hayal kırıklığını o da hissediyor muydu?

"Artık ya ilerleyeceğiz ya da yok olacağız. Biz, yani geri dönen herkes, buradan ayrılıyoruz. Bu ismi geride bırakacağız. Henüz ne olacağımızı bilmiyorum ama başka bir isim alacağız. Yine de ne yapacağımızı biliyorum. IAAN'ye yol açan o lanet olasıca şeyi öğrenip tüm sorumluları ifşa edeceğiz. O zavallı çocukları da kahrolası kamplardan kurtaracağız. Biz gidiyoruz; çiftliğe doğru. Şu an orada, orayı yeniden açan ajanlar var. Sizin de gelmenizi istiyoruz. Mücadele etmenizi istiyoruz. Sizi istiyoruz."

Cate diğerleriyle birlikte oturduğu yerden kalkarak, odanın diğer tarafındaki kapıdan çıkarken bana el salladı. Vida, Jude ve Nico o giderken bakmadılar. Cole'ün kelimelerinin etkisiyle yalnızca başlarını sallıyorlardı. Kendi içimde de bir şeylerin kıpırdandığını hissettim. Ona ne söylemesi gerektiğini fısıldayan danışmanları yoktu çevresinde. Kilitli dosya dolapları ya da karanlık koridorlar da. Dürüsttü. Gerçekti.

"Çiftlik de ne?" diye sordu Chubs.

"Birlik'in Sacramento yakınlarındaki eski karargâhı," dedim. "Burayı bitirdiklerinde orayı kapatmışlardı."

"Biz sizi istiyoruz," dedi Cole bizim tarafa bakarak. "Ama bu sizin seçiminiz olacak."

Bana bakıp gözünü kırptığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Beni ele geçirdiğini biliyordu.

Liam da bunun farkındaydı.

Hemen yaslandığı yerden kalkarak yürümeye başladı ama onu ceketinden yakaladım. Derin derin nefes alırken omuzla-

rı titriyordu. Gücünü yeniden kazandığı, yüzüne renk geldiği o zorlu günlerden sonra Liam, yine her an düşecekmiş gibi görünüyordu. Teni solgun, bana bakan gözleriyse alev alevdi.

"Bugün bizimle birlikte geleceğini söyle," dedi. "Chubs ve benimle. Bu saçmalıklara kanmayacak kadar aptal olmadığını biliyorum. Tanıyorum seni."

Cevabımı yüzümden okudu. Elleriyle beni bileklerimden yakalayıp itti.

Uzanıp kapıyı açmadan hemen önce arkasına döndü ve "Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı," dedi.

Konuşmasından sonra Cole, kontrol etmesi gereken bir şeyler olduğunu söyleyerek ayrıldı. Bakacağı şeyin ne ya da kim olduğunu açıklamamıştı. Onu izleyip Clancy Gray olmadığından emin olmak istesem de oturduğum masadan kalkabileceğime emin değildim. Beşimiz, Jude, Vida, Chubs, Nico ve ben televizyona yakın masalardan birine geçmiş; ajanlar binadan alabilecekleri her şeyi toplarken yollarına çıkmamaya çalışıyorduk.

Bir saat geçti. Jude'un, "Cate dönmedi mi?" demesine, benim de Liam için endişelenmeme yetecek kadar zaman geçmişti. Orada oturdukça kendimi daha da ağır hissediyordum sanki. Masanın karşısındaki Nico gibi ben de başımı kollarıma yaslayıp omuzlarımdaki yükten kurtulmaya çalışıyordum.

"Biraz zaman alacağını söylemişti," dedi Vida eski mesaj cihazındaki saate bakarak. "Yetmiş kişiyiz. Araba bulmak ko-

lay olmayacaktır."

"Başkan Gray ve Fedaral Koalisyon temsilcilerinin, on beş dakika sonra Birlik Toplantısı için bir araya gelecekleri Teksas Hükûmet Binası'ndan sesleniyoruz."

Jude uzanıp televizyonun sesini açtı. Sabahtan beri sakinmiş gibi görünmeye çalışmıştı. Ne kadar aç ya da yorgun olduğuyla ilgili söylenmemişti bile. Kederli grubumuzdan ekrana dikkat kesilen yalnızca oydu. Nico o kadar içine kapanmıştı ki komaya girmişti sanki. Chubs ise bir saatine bir kapıya bakıyordu.

Noel barış toplantısı hakkındaki haberler Teksas saatiyle dokuza çeyrek kala başlamıştı. Ekranda kalabalığın görüntüsü vardı ancak sadece ufak bir kesiminin. Kameraman kazara kamerayı kaydırıp protestocuları çektiğinde yayın kesilmişti. Protestocular, binadan olabildiğince uzaklaştırılmıştı.

Cole Jude'la aramıza girerken çocuğu neredeyse oturduğu yerden düşürüyordu. "Hey bebeğim, seni bir saniyeliğine alabilir miyim?"

Dönüp yüzümü kollarıma daha da sıkı gömdüm. "Bekleyemez mi?"

"Uyandı ve çok öfkeli ve ona nasıl yaklaşacağıma dair bazı yönlendirmelere ihtiyacım olabilir. Beynimi eritmeye çalışıp çalışmadığını bana söyleyebilecek tek kişi de sensin."

"İnsanlara onun ne olduğunu anlattın mı gerçekten?" dedi Chubs şaşkın bir hâlde.

"Alban zaten biliyordu," dedi Cole. "Clancy'nin kamptan çıktıktan sonra gizli servis ajanlarından birini etkilemesine şahit olmuş."

Doğruldum.

Alban Clancy'nin ne olduğunu ve yapabileceklerini biliyorsa Lillian Gray'in ilk mesajı tamamen farklı yorumlanabilirdi. *Onu kurtaracaksam ondan u(zak)laşmak zorundayım.* Belki de Lillian Gray, oğlunun yeteneklerini çevresindekileri etkilemek için kullandığını Başkan'dan da önce fark etmişti.

Sonunda anlıyordum. Alban da Birlik'e katılmadan hemen önce Clancy'nin yaptığı şeyi görmüş ve Lillian'ın da ifade ettiği gibi ondan "uzaklaşmış"tı. Ortadan kaybolmak için kocasından ya da onun danışmanlarından birinden yardım isteyecek olsaydı Clancy bunu hemen öğrenirdi. Gerçekten çaresizlikle yapılmış bir plandı bu.

"O zaman nasıl oldu da bu konuda bir şey yapmadı?" dedi Liam arkamızdan. Kaşlarını çatınca yüzündeki çizgiler derinleşmişti. "Bu, tüm oyunu bozardı."

Cole gözlerini devirdi. "Peki, bunu nasıl ispat edebilirdi? Çocuk tam bir hayaletti. Kendi isteğiyle gelmesi için fırsatlar yarattık ama yemedi."

"Çünkü size ihtiyacı yok," dedi Nico. "Hiçbirimize ihtiyacı yok. Kendi başının çaresine bakabilir."

Teorimi açıklamak üzere ağzımı açmıştım ki Liam araya girdi.

"Diğerleriyle birlikte binayı boşaltmaya yardım etmen gerekmiyor mu senin?" dedi gözlerini Cole'ün omzumdaki elinden ayırmadan.

Onları böyle yan yana görmek tuhaftı. Yüzleri birbirine çok benziyordu. İçlerinden yükselen öfke bile aynı şekilde yansıyordu suratlarına.

"İstediğin zaman çıkabilirsin Lee," dedi Cole onu savuşturarak. "Seni burada tutan yok. Annemle Harry'yi nasıl bulacağını da söyledim. Yani gidebilirsin. Kaç ve saklan. Nerede ne yaptığına dikkat etmediğin için neredeyse koca bir grup çocuğu mahvettiğini onlara anlattığında ben de yanında olmak isterdim. Kampından kaçmaya çalışırken olanlardan bahsediyorum."

Chubs'ın ayağa fırlamasını önlemek için onu sıkıca tutan Vida'nın küfürler savurduğunu duydum. Beni ise kontrol edecek kimse yoktu.

"Kes şunu!" dedim. "Ağzından çıkanı bir duy..."

"Sen..." Liam'm boğazından yükselen öfkeyi hissetmemek mümkün değildi. Kendine çok zor hâkim oluyordu. "Yaşananlar hakkında en ufak bir fikrin bile..."

"Ah Tanrı aşkına! Ağlayıp sızlanmayı kes," dedi Cole ayağa kalkarken. "Beni yeterince utandırmadın mı? Sadece... git. Lanet olsun! Bu kadar gitmek istiyorsan defolup git. Zamanımı harcama boşuna!"

"Çocuklar," dedi Jude birden. "Çocuklar!"

"Lütfen," dedim. "Sadece..."

Jude uzanıp kolumdan tutarak beni televizyona çevirdi. "Kapayın çenenizi de ekrana bir bakın!"

Başkan Gray arabasından indi ve kalabalığa bakarak çalışılmış selamını verdi. Saçları birkaç ay önce hatırladığımdan bile daha beyazdı. Gözlerinin altında halkalar vardı. Ama yine de karşımdaki yüz Clancy'nin yüzüydü. Otuz, kırk yıl sonra böyle görünecekti o da. İşte bu yüzden ona bakmamak, başımı çevirmek istedim.

"Ne..." dedi Vida, ekranda kapüşonlu bir adam, sarışın spikeri geçip polis barikatının üzerinden atlarken.

Başkan, binanın beyaz basamaklarında ilerlerken elini valiye doğru uzatmıştı. Arkasında Amerikan ve Teksas bayrakları dalgalanıyordu. Takım elbiseli adamları silahlarını çekene kadar bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelenmemişti. Valinin suratı bembeyazdı.

Merdivenleri çevreleyen polisler öyle hızlı havaya fırlamışlardı ki kameramanı da fotoğrafçıları da yere sermişlerdi. Onlara dokunmasına gerek yoktu. Ellerini önünde şöyle bir oynatması yetmişti. Tıpkı bir perdeyi çeker gibi.

"Tanrım!" dedi Liam arkamdan. "Bu bir çocuk!"

İnce yapılı, kaslı ve bronz bir çocuktu. Tüm yazını pistlerde geçirmiş bir koşucu gibi görünüyordu. Uzun saçlarını lastik bir tokayla toplamıştı. Ufak silahını kapüşonlusunun cebinden çıkarırken görüşünün açık olmasını sağlamıştı bu. Sakin bir şekilde Başkan'ın göğsüne iki el ateş etti.

Her birinde farklı kanalların açık olduğu televizyonlardan aynı anda bir patlama sesi yükseldi. Olayı her açıdan görmüştük.

"Aman Tanrım, aman Tanrım..." diye bağırıyordu spiker. Yere düşmüştü ve görebildiğimiz tek şey, polis ve gizli servis ajanları çocuğun üzerine çullanırken olan biteni izleyen spikerin kafasının arkasıydı. Arkasındaki kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu. İnsanların olay yerinden kaçışını yakalamak için etrafta dönen kamera titriyordu. Yüzlerinde dehşet vardı. Ve tiksinti. Tüm bakışlar Başkan'dan onu öldüren çocuğa dönmüştü şimdi.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu Liam abisine dönerek. "Bu çocuğa o emri siz mi verdiniz?"

"Bizden biri değil," dedi Vida. "O pislik herifi ömrümde hiç görmedim!"

Cole arkasına döndü ve sessizliğe bürünmüş odaya yöneldi. Kimse kıpırdamıyordu. Ondan başka. Ve nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Vida kumandayı alıp sesini açtı.

"Bayanlar... Bayanlar baylar lütfen..." Spiker hâlâ yerdeydi ve olay mahallinden kaçmak isteyen insanların altında ezilmemeye çalışıyordu. Yayın, stüdyoda dehşet içinde bekleyen haber spikerine bağlandı ama çok geçmeden ekranda koyu renk bir yazı belirdi.

ACİL DURUM SİSTEMİ

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ BİR ACİL DURUM BİLDİRİSİ YAPTI.

LÜTFEN TELEVİZYONLARINIZI KAPATMAYIN.

ÖNEMLİ BİLGİLER AKTARILACAKTIR.

Mesaj hâlâ ekrandaydı ve ardından yalnızca acil durum sirenleri duyuldu. Testleri televizyon ve radyolarda yayımladıkları için alışık olduğumuz seslerdi bunlar.

Yukarıdan bir yerden boğuk bir çarpma sesi geldi. İçeride-

ki gürültü ve bas bas bağıran televizyon ekranları yüzünden güç bela duyulmuştu. İki, üç, dört kez... Tıpkı arka bahçemizde 4 Temmuz günü fırlatılan havai fişekleri izlediğimiz zamanlardaki gibi. Korkmamızı gerektirmeyecek kadar uzaktan geliyordu sesler. Bir an için gerçekten havai fişek olup olmadıklarını düşündüm. Sahi insanlar Başkan Gray'in ölümünü hemen kutlayabilecek kadar cesur muydular?

Etraf bir anda çağlayan suyun, hayır, hayır... parazit sesiyle doldu. Öyle bir sesti ki bu... Bir kasırga kadar şiddetli ve yıkıcıydı.

Sonra hepsi mekanik bir çığlıkla son buldu. Bir hayvanın son nefesini verirken çıkarabileceği bir sese benziyordu bu. Işıklar, televizyon, havalandırma... her şey kapandı. Az önce çıktığımız bilinmez karanlığa gömülmüştük yine.

Jude hâlâ kolumdan tutuyor olmasa o bayılırken onu asla tutamazdım.

"Hey," dedim.

Vida hemen yanımıza koşup onu oturtmama yardım etti.

"O... Bir şey oldu..." Etrafımızdaki ajanlar fosforlu çubuklarla odayı biraz olsun aydınlatmıştı. Jude'un ellerini saçlarına geçirdiğini görebiliyordum. Sarsılmış görünüyordu, sarhoş olmuş gibiydi. "Kötü bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" dedim yakından bakması için Chubs'a izin vererek.

Odaklanmakta zorlanıyordu hâlâ. "Bu, büyük... büyük bir patlamaydı. Bir anda parlayan bir alev gibi ve sonra yok oldu. Her şey o kadar sessiz ki... Artık hiçbir şey konuşmuyor."

Odadaki diğer Sarıları aradı gözlerim. Hepsinde aynı şaş-

kınlık hâli vardı. Yere yığılmış ve diğer çocukların onları yerden kaldırma çabalarına tepki veremez hâldeydiler. Fosforlu çubukların yarattığı loş ışığın altında yüzlerini görebiliyordum.

"Neler oluyor?" diyordu Chubs. "Bir elektrik kesintisi daha mı?"

Ajanlardan biri durumu çabucak Cole'e anlatmaya çalışırken onu susturdum. "Yedek jeneratör hâlâ çalışıyor. Telefon ya da radyo bağlantısı yok. Sokaktaki kameralar devre dışı. Bennett onları yeniden çalıştırmak için uğraşıyor..."

"Uğraşmayın," dedi Cole sakince. "Muhtemelen hepsi yandı."

Yanmak mı? Ama bu...?

Elektriğin o anda kesilmesi tesadüf olamazdı. Ancak Cole birinin Los Angeles'ın elektrik hatlarını kesmesinden bahsetmiyordu. Biri, şehirdeki elektronik aletlerin her birini etkisiz hâle getirmişti.

"Sence elektromanyetik bir akım mıydı?" diye sordu diğer ajan.

"Bence bunu öğrenmeden buradan çıksak iyi olur." Cole ellerini ağzına götürerek konuşmaya başladı. "Pekâlâ. Bu konuda eğitim aldığınızı biliyorum. Yanınızda taşıyabileceğiniz şeyleri alın ve tünele yönelin. Başka bir şey yapmak yok. Sırayı bozmayın. Zorunlu tahliye başlıyor!"

Vida yanına Jude'u alıp Nico'yu kaldırma görevini bana bıraktı.

"Belki başka bir elektrik kesintisidir," diyordu bir ajan. "İnfazla bir ilgisi yoktur. Üçüncü kata inip oradan çıkmalıyız."

"Bu bir saldırıysa," dedi bir diğeri, "en güvenli yer burası!"

"En güvenlisi buradan çıkmak..."

Kapı çalma sesine benzer bir ses yükseldi. Üç kere. Tak... tak... tak... Sanki biri tam üstümüzde durmuş, kibarca içeri alınmayı bekliyordu. Bunu neden yaptım ya da sesin ne olduğunu düşündüm bilmiyorum ama Nico'yu yere serdim ve bir saniye sonra Vida da Jude'a aynısını yaptı.

"Yere yatın!" diye bağırdı biri; ama sözcükleri o parlak beyaz ışığın içinde yitip gitmişti.

Sonra dünya üzerimize alevler yağdırmaya başladı.

OTUZ BİR

Acıyı hemen hissetmedim. Yalnızca omurgama büyük bir yük binmiş gibiydi.

Adımı haykırıp beni omuzlarımdan sarsan Nico'nun sesiyle zifirî karanlığa açtım gözlerimi. Bir an, gördüklerimin, duyduğum kokunun ne olduğunu ve ne hissettiğimi anlamlandıramayan zihnimle öyle bakakaldım. Karanlık her şeyi yutmuştu.

"Hayır! Önce onu bulmalıyım..."

"Kahretsin Liam, hareket et!" diye bağırıyordu Chubs. "Diğerleriyle çık!"

"Buradalar," dediğini duydum Vida'nın. "Yardım edin..."

Beni Nico'nun üzerine savuran ağırlık kalktığında tozlu hava ciğerlerime doldu. Fosforlu çubuklardan birini ararken bir yandan öksürüp bir yandan ellerimle yeri yokladım.

Ancak fosforlu çubuk yerine birinin parmağını buldu ellerim. Artık bedenine bağlı olmayan parmağını.

Ayağa fırlayıp kendime gelene dek bekledim. "Herkes..." diyebildim sadece.

"*Bunker buster* bombası," dedi Vida. "Buradan hemen çıkmamız gerek."

"Jude..."

"Buradayım," dedi. "Sizi göremiyorum ama buradayım."

"Herkes burada; hepimiz iyiyiz," dedi Chubs. "Nereye gideceğimizi söyle."

"Aşağı..." dedim öksürerek. Dilime ve boğazıma kalın bir toz tabakası yapışmıştı. Gözlerim karanlığa alışınca çevremizdeki turuncu ışığın çubuklardan değil, patlamanın etkisiyle oluşan alevlerden geldiğini anladım. Her şey hızla olup bitiyordu. Yarısı çökmüş tavandan çıkan kablolar aşağıya sarkmıştı. Uzaklardan gelen gök gürültüsü sesi hâlâ oradaydı ve şimdi daha da şiddetlenmişti.

Şehri bombalıyorlar. Bunu yapanların kim olduğu önemli değildi. En azından o zaman. Çenemden aşağı süzülen sıcaklığı silerek Nico'nun iyi olduğundan emin olmak için etrafa bakındım. O ve Jude birbirlerine sarılmışlardı.

Arkama dönüp saydım. Chubs, odanın batı çıkışından çıkan çocukları ve ajanları izliyordu. Liam, onu diğerleriyle birlikte dışarı çıkarmaya çalışan Cole'ü geçip yanımıza ulaşmaya uğraşıyordu. Vida ise etrafa saçılan ve bazısı çöken tavanın altında kalmış cansız bedenlere bakıyordu sadece. Tüm oda yanmış et ve duman kokuyordu. Artık hareket etmeyen ayaklara ait kanlı ayakkabılar ve botlar etrafa saçılmıştı.

Mavilerden biri olan Sarah'ya ulaşmaya çalışırken, "Onları bırakamayız," diyordu Jude. Sarah ise üzerine düşen ağırlığın

altından ona bakıyordu. "Biz... Bu doğru olmaz; onları burada bırakamayız! Lütfen!"

"Bırakmak zorundayız," dedim. "Hadi."

Ben Birlik'e katıldığımdan beri iki kez acil durum tahliye tatbikatı yapmış; ikisinde de farklı bir çıkış kullanmıştık. İlk çıkış, normalde içeri girdiğimiz tünel ve asansörlerden sağlanıyordu. Diğeriyse kalkan olarak kullandığımız fabrikaya yakın, yüzeye açılan koca bir merdivenden. Şu an ikisi de kullanılamaz hâldeydi. Bunu anlamak için Cole'ün yüzüne bakmam yetmişti.

Cole, "Hadi, hadi, hadi," diyerek çocukları ve ajanları kapıdan çıkarıyordu. "Üçüncü kata inin; girdiğiniz yerden çıkacağız. Ajan Kalb'i izleyin!"

Onlar kapıdan geçerken saymaya çalıştım ama etraf çok karanlık, dumansa çok yoğundu. Tüm bina sallanıyordu sanki. Kapıda bizi bekleyen Liam'a doğru ilerliyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu nefes nefese. "Cole beni yakaladı, gitmek istemedim..."

Cole onu yakasından tutup önümüzdeki koridora itti. Binanın orta kısmına ilerledikleri belliydi. Betonun içinde yönümüzü bulmaya çalışarak patlayan boruların arasında ilerledik. Buranın yemekhane gibi çökmemiş olması bir mucizeydi.

İkinci kata inen merdiven dumana boğulmuştu. Tişörtüm terden sırılsıklamdı. Ceketimi çıkarmaya çalışırken artık cebinde olmayan flaş bellek geldi aklıma.

Cate. Cate nerede? Ona ne oldu?

Bir sonraki darbeyle Liam'ın sırtına yapıştım. Önümüzdeki çocuklardan biri çığlık attı, benimse duyabildiğim tek şey ar-

kamda fısıldayan Jude'du. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diyordu hiç durmadan. Kafasında neler canlandırıyordu bilmiyorum. Eğer düşündüğüm gibi on tonluk betonun ve toprak yığınının altında kaldığımızı canlandırıyorduysa ilerlemeyi bırakın harekete geçmiş olması bile şaşırtıcıydı benim için.

İkinci kata indiğimizde birden durduk. Niye durduğumuzu bilmiyordum. Liam'ın arkasından uzanıp Cole'ün kolunu tuttum.

"Revirdeki insanlara ne olacak?"

"Ayağa kalkıp dışarı çıkmaları gerek. Bizim yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Cole net bir şekilde.

"Ya Clancy?" diye sordum içten içte cevabını bilsem de. "Onu dışarı çıkardılar mı?"

"Katı boşaltmaya vakit yoktu," dedi Cole.

Omzumun üzerinden bakarken Liam'ın yüzünü görebilmek isterdim. Bunun yerine ellerini belimde hissettim. Sesi ise kulaklarımdaydı. "Onun yerinde sen olsaydın o ne yapardı? Ya da ben olsaydım?"

Boğazımdaki düğümü güçlükle yutkundum. Bir insanı esir almak bir şey, onu ölüme mahkûm etmek başka bir şeydi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Vida, Chubs'la birlikte paniklemiş Nico'yu tutmaya çalışırken. Arkalarında ise korkulu gözlerle bakan Jude'un yüzünü görebiliyordum.

"Onu getireceğim," dedi Nico. "Onu getirebilirim!"

"Hayır!" diye haykırdı Jude. "Birlikte kalmalıyız!"

Bir sonraki patlamayla hepimiz yere serilmiştik şimdi. Başımı duvara çarptığımdan gözlerimin önünde yıldızlar uçu-

şuyordu. Kendimi topladım ve birlikte koşmaya başladık. Karanlık koridordan geçip sorgu odasına daldık. Sağ tarafımdaki duvarların bir kısmı çoktan çökmüştü.

"Arkamdan ayrılmayın," dedi Cole bize bakarak. "Hadi gelin, ön tarafa geçmemiz gerek."

Cole, kendine yol açmayı başarmıştı. Ancak tünelin kapısına ulaşan çocuklar üst üste yığılmış, bekliyorlardı. *Şimdi altı kişi birden Cole'ün olduğu tarafa geçmeye çalışırsak ne tepki verirler acaba,* diye düşündüm.

Nihayet sorunun ne olduğunu anladık. Çocuklar diğer tarafa çıkmak için tünelin tavanından sarkan beton ve boru parçalarının arasından geçerken oldukça yavaş hareket etmek zorundaydılar.

Beynim zonkluyordu. Sıranın bize gelmesini bekledikçe elim ayağım boşalıyordu. Liam da yerinde duramıyor, ileri atılmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Kapıya geldiğimizde durup diğerlerine yol vermek istedim ama Liam buna müsaade etmedi. Beni kucağına alıp yıkıntıdan geçirdikten sonra, kendisi de kapıdan geçerek geri dönmemi engelledi.

Arkamdan söylenen Vida ve Chubs'ın seslerini duydum. Tünel artık kalabalıktan iyice ısınmıştı. Yukarıdan gelen patlamalar bazı kısımları çökertmiş ve aslında düz olan yolumuzu engebeli bir araziye çevirerek bizi yavaşlatmıştı.

Sesler kulağıma ulaşmadan hemen önce titreşimleri hissettim. Dört sessiz patlama. Her biri diğerinden daha yüksek ve daha beter. Vida bize doğru seslendi ama ne dediğini o gürültüde duyamadım. Midem, kalbim, tüm organlarım sarsı-

lıyordu. Tıpkı içinde bulunduğum tünel gibi. Saniyeler daha yavaş akıyordu. Az önce içinden geçtiğimiz kapıdan bir patlama sesi duyuldu.

Büyük bir toz dumanıyla birlikte kapıdan üzerimize doğru fırlayan beton parçaları ve cam kırıkları arasında yere serildik. Tünel o kadar şiddetli sarsıldı ki yıkılacağından emindim. Çocuklar, ajanlar, herkes bağırıyordu ama Cole'ün sesini herkesinkinin arasından seçebiliyordum. "Hadi, hadi, hadi!"

Ama hareket edemiyordum. Yalnızca dizlerimin üzerine kalkıp duvara tutunarak sürükleyebildim kendimi. Vida ve Chubs'ın konuşmalarını; karanlıktan ve birbirlerini görememekten şikâyet edişlerini duyuyordum.

"Karargâh'tı bu," diye fısıldadım. "Çöktü mü?"

"Sanırım," dedi Liam.

"İşte şimdi tünel tamamen tıkandı," diye bağırdı Chubs öksürerek. Önümüzdeki çocuklar haberi ön tarafa ulaştırdı. Sürümüzün önüne yayılan bu haberin yarattığı şok, herkesi gözyaşlarına boğdu.

O ajanlar... çocuklar... geride bırakmak zorunda kaldığımız bedenleri, onlara ne olduğunu asla bilemeyecek aileler, kaçma şansı olmayan o çocuklar...

Hıçkırıklar düğümlendi içimde. Ağlamıyordum ama bedenim titriyordu. Liam bana arkamdan sarıldığında bile durmadı titremem. Liam'ın sırtımda atan kalbini, boynuma gömülen yüzünü hissettim.

Yanımda ve hayattaydı. Hepimiz yaşıyorduk. *Yaşıyoruz, yaşıyoruz, yaşıyoruz.* Çıkmayı başarmıştık. Yine de tavanın çöküşünü, düşen camları, bir anda yok olan zemini ve içeriye

dolan karanlığı düşünmeden edemiyordum.

Odaklan, dedim kendime. *Çocuklar hâlâ arkanda. Ve henüz buradan çıkamadın. Bunun seni ele geçirmesine izin verme. Liam, Chubs, Vida, Jude. Liam, Chubs, Vida, Jude.*

"Nefes al, sadece nefes al," dedi Liam. Sesi titriyordu.

Kalbinin ritmiyle göğsünün inip kalkması sonunda beni rahatlatmayı başarmıştı. Dudaklarını alnıma değdirdi. *Başka bir şeyden değil; sadece rahatladığı için,* diye düşündüm.

"Biz iyiyiz," dedim. "Biz iyiyiz. Yalnızca devam etmeliyiz."

Zihnim bu kelimelere takılarak onları karanlığın içinde taşımaya devam etti. *Yalnızca devam etmeliyiz.* Yürüdükçe içimden yükselen korku, öfke ve suçluluk duygusu arasındaki farkı anlamam güçleşiyordu. Göğsümde bir karmaşa, büyüyen bir acı vardı. Ön tarafta biri ya iç çekerek ağlıyor ya da gülüyordu. İçerisi öyle gürültülüydü ki hangisi olduğunu anlayamıyordum.

Kalbimin boğazımda atmasına sebep olan ve omuzlarım betona sürttükçe beni devam etmeye zorlayan en büyük korkum, tüm bu yapının eninde sonunda üzerimize yıkılacak olmasıydı.

Nefes al.

Liam'ın arkamda olduğunu bilmek rahatlatıcı olmalıydı. Sonunda rahatça ayakta durabileceğimiz bir bölüme ulaşmıştık ve bu şekilde ilerlemek daha iyiydi. Sona yaklaştığımızı hissetmiştik. Yine de içerisi zifirî karanlıktı. Arkama bakmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım Liam'ın silüetinden başka bir şey göremiyordum.

Devam et... Kafamı kollarımın arasına alarak durmadan,

olabildiğince hızlı ilerliyordum. Zaman mevhumunu yitirmiştim. Beş belki de on dakika geçti. Ya da on beş. Borular yeniden ortaya çıktığında küf kokusu yerini korkunç bir kokuya bıraktı. Kollarım iki yanda duvara sürtünerek yürüyordum. Liam başını alçalmış tavana çarptığında hafifçe homurdandı. Bir saniye sonra ben de eğilmek zorunda kaldım.

Ayaklarımızın dibindeki su çürümüş artıklarla doluydu. Birinin kustuğunu duydum. Tabii onu duyanların da midesi bulanmıştı.

Yanaklarıma ve boynuma yapışan saçlarımı kenara çektim. Bu boğucu, yapış yapış hava beni ele geçiriyordu ve ben hiçbir şey göremiyordum.

Burada böyle pisi pisine ölmeyecek ve öylece yokluğa karışmayacaktık.

Betona sürtünen tenime ve ayaklarımızın altından yavaş yavaş çekilmeye başlayan suya odaklanmaya çalıştım. Tünelin çıkışı şimdi ne kadar farklı geliyordu bana. Tünelin yeniden genişlediğini ve aşağı inmeye başladığını hissettim. Belki gözlerim karanlığa alıştığındandı ama içerisinin aydınlandığına yemin edebilirdim.

Hayal etmiyordum. Başta değişim çok belirgin değildi. Ama şimdi bana bakan Liam'ın yüzünü çok daha net görüyordum. Tüneldeki herkes rahat bir nefes almıştı. Parmaklarımın üzerinde yükselip ileriyi görmeye çalıştım. Tünelin ucundan görünen ışık her adımımızla büyüyordu. Birden büyük bir enerjiyle dolan bacaklarım şimdi daha da hızlanmıştı. Artık merdiveni görüyordum. İnsanlar karanlıktan aydınlığa çıkıyordu.

Uzunca bir süre dumandan başka bir şey göremedik.

Etrafımızı saran bu duman, batan güneşin ışıklarıyla biraz olsun ısınmıştı. Bombalamanın ardında bıraktığı enkaz hâlâ yatışmamıştı. Açık kapıdan içeri akıyordu. Merdiveni tırmanırken kollarımın titremesi hiç durmadı. Tünelin girişinde bizi Cole bekliyordu. Beni tutup dışarı çıkardıktan sonra Liam'ı almak için döndü.

"Lanet olsun, seni aptal çocuk!" diye bağırıyordu onu sarsarak. Sesi boğuktu ve her kelimesi ağzından güçlükle çıkıyordu. "Beni çok korkuttun! Sana arkamdan ayrılma diyorsam *arkamdan ayrılma.* Neden sana söylediğimde çıkmadın ki? Neden hiç beni dinlemiyorsun sen!"

Liam öyle yorgun düşmüştü ki kurtulmanın yarattığı rahatlamayla Cole'ün boynuna sarılmasına izin verdi. Kapının önünde dururlarken birbirlerine ne söylediklerini duyamadım. Ama Vida'nın, "Bazılarımız hâlâ içeriden çıkmaya çalışıyor, sizi lanet olasıca sersemler!" diye bağırışı kulaklarımla yankılanmıştı.

Bir başka ajan bizi köprünün altındaki merkezde toplanan çocukların olduğu yere götürdü. Tişörtümü çekerek ağzımı ve burnumu kapatmaya çalıştım. Ancak havadaki o kireç tadını çoktan almıştım. İşte şimdi günün tüm zehrini içime çekmiştim.

Los Angeles ve depo bölgesini böyle görmeye hiçbirimiz dayanamamıştık. Kimse etrafındaki harabeye bakmak istemiyordu. Şehrin saldırıya uğradığını biliyorduk. Ancak ufukta

yanan gökdelenlerin üzerinden havaya karışan siyah dumana bakmak mide bulandırıcıydı.

Liam ve ben, birbirine sarılıp ağlaşan çocuklardan biraz öteye oturduk. Benim yanıma oturması, omzunun benimkine değmesi bile yeterdi bana. Çocukların gözlerinden akan yaşları izlerken, *Keşke ben de ağlayabilsem,* diye düşündüm. *Hâlâ içimde olan o dehşeti dışarı bırakabilsem.*

Ama yorgunluğum beni uyuşturmuştu. Günlük hayatta kullanılan onca şeyin paramparça olmuş bir hâlde, nehrin akıntısına kapılıp gitmesini izlemek, zihnimdeki sesleri susturmuştu. Ayağımızın altındaki toprak bile kuma dönmüştü. Şehir merkezinden kilometrelerce ötedeydik ama etrafta kâğıtlar, ofis sandalyeleri, güneş gözlükleri, çantalar, çıkarılıp unutulmuş ya da yakındaki yıkık binalardan fırlamış ayakkabılar vardı. Saldırı, Federal Koalisyon'un merkezi olan gökdeleni kapkara bir harabeye çevirmişti. Bir an için binaya baktım. İçinden yükselen duman tüm sokakları siyaha boyamıştı.

Liam ise hiç durmadan aynı şeyi tekrarlıyordu: "Kahretsin!"

Derin bir nefes aldım. Göz ucuyla baktığımda Jude'un gözleri kapalı bir şekilde köprünün altında durduğunu fark ettim. Duman tabakasının arasından süzülen güneşe yüzünü dönmüş, öylece dikiliyordu. Ayakta durmaya hâlim yoktu ama kendimi yanındaymışım gibi hayal ettim. Başımı geriye atıp sıcaklığın o ıslak, yapış yapış saçlarımı kuruttuğunu. Korkunun o acı tadını alıp götürdüğünü. Buradan çok uzakta bir yerde olduğumuzu...

Chubs ve Vida bize yaklaştığında Liam ayağa kalktı. Koyu

renk tenleri tozla kaplanmıştı. Kolunu arkadaşının boynuna atıp onu yanıma getirdi.

"Cole'ün tünelden ilk çıkan ajanlarla konuşmalarını duyduk. Bulabildikleri hiçbir telefon ve arabanın çalışmadığını söylediler. Cole bunun bir EMP, yani elektromanyetik patlama olduğundan emin. Sadece yer altında olduğumuz için hissetmediğimizi düşünüyor."

Alban'ın burayı yerin bu kadar altına inşa etme sebebi de tam olarak buydu. Böyle bir saldırıdan korunmaktı. Cole haklıysa ve böyle bir EMP kullandılarsa Alban'ın dediği her şey çıkıyor demekti. Karargâh'a elektrik sağlayan güç istasyonu devreden çıkmış ama yedek jeneratör bir süreliğine de olsa devreye girmişti.

Gray'in –ya da şu an başta olan kimse onun– bu kadar ileri gittiğine inanamıyordum. Bilgisayarları, televizyonları... aklınıza gelebilecek her türden cihazı bozduğuna ve kendini savunmasız bıraktığına inanamıyordum.

"Cate'e ulaşamıyoruz," dedi Vida.

"O iyi," dedim, sesimin hissettiğim kadar umutsuz çıkmamış olmasını umarak. *Flaş bellek. O hâlâ Cate'de. Ve eğer Cate'e bir şey olursa da...*

"Şehir..."

"Muhtemelen askerlerle dolu," dedi Chubs. "Gidemeyiz."

"Tam bir istila," dedi Vida yanıma çökerek. Tünele açılan yerde duran Nico'yu işaret etti. İçeriden çıkacak son kişiyi bekliyormuş gibi gözlerini dikmiş, tünele bakıyordu.

Yüzümü ovuşturarak karanlığa boğulan Clancy Gray'in hayalinden kurtulmaya çalıştım. *O ait olduğu yerde,* dedi içim-

deki vahşi ses. Buraya gelmemizin tek sebebi oydu zaten. Bize yalan söyleyip her birimizin hayatını tehlikeye attı. Hem de ne için? Anneciğiyle ilgili sorunları çözebilmek için mi?

Ölüleri düşünmek istemediğimden yaşamakta olanlara odaklandım. Yanımda olanları ve her şey çökmeden hemen önce büyük bir şans eseri çıkabilmiş olduğumuz gerçeğini düşünmeye zorladım kendimi. Yaşadıklarımız bir hayal gibi geliyordu hâlâ bana. Ama bu çocuklar gerçeklerin farkındaydı. Arkadaşının kulağına eğilmiş, "Şehirden nasıl çıkacağımızı bulana dek onlarla kalacağız," diyen Liam. Ağlamamak için direnirken bir yandan başıyla onu onaylayan Chubs. Ellerini karnına koyarak sırtüstü yere yatmış, derin derin nefes almaya çalışan Vida.

Ve Jude...

Sağ tarafıma dönüp çocukların arasında onu görmeye çalıştım. İşte görmeyi umduğum kıvırcık saçlar oradaydı. Bir başka çocukla hararetli bir sohbete dalmış, yürüyordu. Nereye gittiğini sanıyordu ki? Bize döndü ve...

Jude değildi.

Neden o sandım ki? O çocuk ona hiç benzemiyordu. Yeşillerden biriydi ve Jude'dan en az on santim kısaydı. Neden o olduğunu düşündüm? Saçlarına yeniden baktığımda zihnimin bana oyun oynadığını fark ettim.

Neden böyle düşünmüştüm ki?

Her yanım taş kesilmişti şimdi. Bedenim, hareket etmek, son bir kez dönüp bakmak için çırpınıyordu. Ona seslenmek istedim ama sesim çıkmadı. Elimi boğazıma götürüp gördüğüm kâbustan uyanmaya çalıştım.

"Ruby?" dedi Chubs. "Neyin var?"

"Ne?" diye sordu Liam bana dönerek. "Ne oldu?"

"Nerede..." dedim. "Jude nerede?"

Çocuklar önce birbirlerine, sonra etraflarına bakındılar.

"Jude!" diye seslendi Vida da. "Judith! Şakanın sırası değil!"

Onu hiçbir yerde göremiyordum ve ajanlar da kimsenin ayrılmadığından emindi. Cole da dâhil, herkes bize dönmeye başlamıştı şimdi.

"Aşağı indi, değil mi?" diye sordum panikle.

"Arka tarafta, sizinle birlikte değil miydi?"

Aman Tanrım.

Vida alnını kırıştırdı. Zihni, korkunç ihtimaller arasında gidip geliyordu.

"Vida!" dedim onu giysisinden yakalayarak. "Onunla en son ne zaman konuştun? Onu en son ne zaman gördün?"

"Bilmiyorum!" diye haykırdı beni iterken. "Bilmiyorum, tamam mı? İçerisi çok karanlıktı ve..."

Koşarak tünelin girişine gittim. Nico yüzüme baktı. İşte o an Clancy'yi değil, Jude'u beklediğini anladım.

"Ruby..." diye başladı. "O nerede?"

"Dur..." dedi Cole beni kolumdan yakalayarak. Ona direnip kurtulmaya çalıştım. Jude içerideydi. O içerideydi. Ve Jude'u asla tek başına karanlığın kollarına bırakamazdım.

"Arkadaydınız, değil mi?" diye devam etti Cole. "Arkada kimseyi bırakmadığımızdan emin olmak için ajanlardan birini yolladım. Tüm yapının çöktüğünü söylediler..."

"Kapa çeneni!" dedi Liam. Beni Cole'ün yanından uzaklaştırdı. "Chubs'la içeri gireceğiz, tamam mı? Gruptan ayrıldığına eminim."

"Seni bir daha asla oraya göndermem," dedi Cole. "Oraya bir adım daha yaklaşırsan seni mahvederim."

Liam ona aldırış etmedi.

"Belki bileğini burkmuş ya da kafasını bir yere falan vurmuştur, " dedi Chubs ama korkmuş görünüyordu. "Belki de sadece enkaza takılmıştır ve..."

"Hayır!" dedim. "O benim..."

"Ruby, tamam biliyorum," dedi Liam. "Ama sen ve Cole diğerleriyle kalıp buradan nasıl çıkacağımızı bulmalısınız. Hem de hemen. En azından bunu yapmamıza izin ver."

Başımı salladım.

"Ruby bırak gitsinler," dedi Vida koluma girerek. "Hadi."

Cole, kardeşinin göğsüne fosforlu çubuklardan birini fırlatarak öfkeyle söylendi. "Bir saatiniz var. Gelmezseniz siz olmadan gideriz."

OTUZ İKİ

NE BİR NE DE İKİ SAAT SONRA DÖNDÜLER.

İlk seferinde tünelden geçmemizin ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalıştım. Ne kadardı, yarım saat mi? Daha mı fazla? O anda bana sonsuzluk kadar uzun gelmişti.

Vida ile girişin iki yanına oturarak bekledik. Kollarını bağlamış, bacaklarını uzatmıştı. Beş dakikada bir parmaklarını kollarına vuruyor, heyecanla ayaklarım sallıyordu.

Cole ve diğerleri üçüncü kez grubu bölmeyi tartışıyorlardı. Ne kadar karşı koymaya çalışsalar da çocukların çoğu sızmıştı. Bir gölgeye sığınmış ya da birbirlerinin omuzlarına yatmış bir hâlde uyuyorlardı. Arada bir esen rüzgâr, ilk patlamada ölen çocukların adlarını fısıldayan Jude'un sesini taşıyordu kulaklarıma.

Sekizi birden anında ölmüştü. Neredeyse grubumuzun yarısı.

Ayak seslerini ilk duyan ben oldum. Hemen fırladım. Zihnindeki düşüncelere dalmış Vida ise yerinden kıpırdamadı.

Hareketin kaynağını bulmak için karanlığa baktım. Merdivenden çıkarken onları sayabiliyordum. *Bir... iki...*

İki.

İki.

İlk çıkan Liam'dı. Tek kelime etmeden bana elini uzattı. Beni alıp diğerlerinden uzağa götürmesine izin verdim. Arkama baktığımda Vida'nın yanında diz çöken Chubs'ı gördüm.

"Biliyorum," diyordu Vida cesurca. "Zahmet etme."

Liam dikkatimi yeniden kendisine çekerken duygularına hâkim olmaya çalışıyordu. Demek onu bulamamışlardı. Şimdi deneme sırası bendeydi. Jude'u onlardan iyi tanırdım. Bu şehrin altında uzanan başka tüneller olmalıydı ve ben tahmin yürütmekte onlardan daha iyiydim.

Avcumu açıp içine bir şey bıraktı. Gözlerinin rengi öylesine solgundu ki yeni doğan günün maviliğini andırıyordu. Bakışlarını aşağı indirirken gözlerini takip ettim. Yırtık tişörtünden, bileklerine ve oradan da yamulmuş, küçük pusula parçalarına.

Hissizlik nasıl da çabucak esir almıştı beni. Her kelimeyi, her düşünceyi nasıl da boğmuştu. Nefes almayı unutmuştum. Kalbim yerinden çıkacak gibi olduğunda dudaklarımı araladım.

"Hayır." Pusulayı avcuma hapsedip onu gizlemeye, varlığını inkâr etmeye çalıştım. Cam yüzeyi tamamen parçalanmış, kırmızı iğnesi düşmüştü. Üzerine düşen şey onu ikiye katlayana dek ezmişti. *Hayır.* Tek bir kelime, tüm benliğimle reddetmeye yetmişti bu gerçeği. "Hayır!"

"Geldiğimiz yoldan geri döndük," dedi Liam elimi bir an

bile bırakmadan. "İlk giriş noktasına dek. Yıkıntılar arasında ilerleyebileceğimiz yere kadar... ve..."

"Yapma..." diye yalvardım. *Bana bunu anlatma.*

"Ne olduğunu..." Yutkundu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ona dair hiçbir iz yoktu. Sonra... sonra ayakkabısını gördüm. Onu bulduk ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Chubs bir şey yapamadı. Çoktan gitmişti ve onu çıkaramadık. Arka taraftaydı. Patlamaya yakalanmış olmalı..."

Pusulayı ona fırlattım. Pusula ona isabet etmeyince... canını acıtmayınca göğsünü yumruklamaya başladım.

Yalan söylüyor. Bu mümkün olamaz. Onu dışarıda, gökyüzüne bakarken görmüştüm. Onu duymuş, görmüş, hissetmiştim.

Bacaklarım harekete geçmeden önce hissettim ileri atıldığımı. Liam beni tutmuştu ama o da yorgundu. İkimizi birden ayakta tutabilmesi bile bir mucizeydi.

"Gidip onu almalıyız," dedim. "Onu burada... O orada kalamaz, karanlığı sevmez. Sessizliğe dayanamaz. Yalnız kalmamalı..."

"Ruby," dedi Liam yumuşak bir ses tonuyla. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bunu sen de biliyorsun." Gerçeği duymayı reddederek ona vurmaya başladım yine. Ancak bedenimi hareketlendiren enerji geldiği hızla yok olmuştu şimdi. Gözlerimden süzülen yaşlar yüzümü yakıyordu. Yüzümü kaplayan pislikle karışarak dudaklarımdan çeneme aktılar. Liam'ın elleri yüzümdeydi, yaşlarımı siliyordu. Onunkilerse benim yüzüme akıyordu.

"Ben yap... yapamam," dedim. "Yapamam..."

İçeri girmemi istememişti. *Acaba Jude'u bulamayacaklarını düşündüğünden değil de bulacaklarını bildiğinden mi böyle yapmıştı,* diye düşündüm o an.

"O yalnızdı," diye haykırdım. "Yanında kimse yoktu... Çok korkmuş olmalı. Ona birbirimizden ayrılmayacağımızı söylemiştim."

Zihnim Jude'un yüzüne, bedenine hiç uymayan o koca kulaklarına kilitlenmişti şimdi. Ona en son ne demiştim? Yanımdan ayrılma mı? Devam et mi? Peki o ne demişti? Tek hatırladığım, Cole'ün fosforlu çubuğun altında parlayan solgun yüzüydü.

Lideri izle. Beni izlemişti o da. Ve başına bunların gelmesine ben sebep olmuştum. Bunu ona ben yapmıştım.

"Lee!" diye seslendi Chubs. İkimiz de kıpırdamayınca tekrar bağırdı. Üzerimizde bir uçak dolanıyordu ve kırmızı bir gaz bulutunu andıran bir şey salmıştı aşağıya. Rüzgâr binlerce kâğıt parçasını üzerimize savururken Liam kollarını havaya kaldırıp beni korumaya çalıştı.

Çocuklar ve ajanlar, köprünün korunaklı köşesinden çıkarak havada uçuşan kâğıtları yakalamaya çalışıyorlardı. Bize doğru gelen kâğıtlardan birini yakaladım. Liam da bana doğru eğildi ve birlikte okumaya başladık.

Sayfanın ortasında başkanlık mührü, Amerikan bayrağı ve Savunma Bakanlığı'nın amblemi vardı.

Rahatsız bir Psi genci tarafından gerçekleştirilen suikast girişiminin ardından Başkan Gray civardaki bir hastaneye kaldırılmıştır. Saldırı sırasında üzerinde çelik yelek bulunduğundan hafif bir yara-

lanma ve iki omurga kırığı dışında sağlığı yerindedir. Hastaneden ayrıldıktan sonra kendisi aşağıdaki açıklamayı yapmıştır:

"Bugün, yalnızca bir dedikodu olduğunu umduğum iki istihbarat raporunun doğruluğu kanıtlanmış bulunuyor. İlki Federal Koalisyon ve onun destekçilerinin, Çocuk Birliği denen terörist organizasyonun elinde olduğu; ikincisi de hayat kurtaran rehabilitasyon kamplarından kaçırılan çocuklarınıza, bu örgütün onları koşullandıran bir eğitim uyguladığı. Sahip oldukları yeteneklerle onları birer asker gibi eğitip, gözlerini kırpmadan ve vahşice insan öldürmeyi öğretiyorlar. Başka seçenek görmediğimden bu organizasyonların merkezine, yani Los Angeles'a bir hava harekâtı gerçekleştirdim.

Bu saldırılar, belirlenmiş hedeflere yapılmış ve sivil kaybı minimuma indirilmeye çalışılmıştır. Bu iğrenç insanların ölümlerine yas tutmayın. İnsanlık tarihi boyunca korkunç enfeksiyonlardan kurtulmak için ateşin kullanılması gereken zamanlar hep olmuştur. Bu da öyle zamanlardan biridir. Ulusumuzu yeniden, öncekinden de güçlü inşa edebilmemizin tek yolu budur."

"Tanrı Amerika'yı korusun demeyi unutmuş," dedi Liam kâğıdı buruşturup atarken.

Arkamızdan bir silah sesi duyuldu. Liam'ı arkama çekerek döndüm. Ajanlar bir şeyin –birinin– etrafını sarmıştı. Elinde silahı olan herkes şimdi nişan almıştı.

"Yok artık!" dedi Liam arkamdan. Vida öfkeden deliye dönüp haykırarak ajanların olduğu tarafa doğru koşmaya başladı. Onu durdurmaya kimsenin gücü yetmezdi.

Bazıları, Mavi kız çemberi delip geçerken yoldan çekilmeleri gerektiğini biliyordu. Aralarından yalnızca Cole, onun

Clancy Gray'in boğazına sarılmasını engelleyebileceğini düşünecek kadar aptaldı.

Biz kalabalığı yarıp öne geçmeye çalışırken, "Nasıl?" diye inledi Vida. "Nasıl?"

Clancy leş gibiydi. Şişmiş gözlerinin ve burnunun etrafı lağım pisliğiyle ve kanla kaplıydı. Dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde dururken bile ukala görünmeyi başarabiliyordu. Ve küstah.

Arkasındaki açık kapıyı ilk kez gördüm. Bizim çıktığımız yerin tam karşısında, nehrin karşı kıyısındaydı. Parlak bir grafiti ile boyanmış ve köprünün ayaklarından birinin altına gizlenmişti.

Clancy gülünecek bir şey olmamasına rağmen bir kahkaha attı. "Erkeklerin banyosundaki lağımdan." Koyu renk gözleri gözlerime kilitlendi. "Tabii dolaptan çıktıktan sonra."

"Böyle mi çıkmayı planlamıştın," dedim, "Alban'ın ofisinden ihtiyacın olan şeyi aldıktan sonra?"

Clancy kendisine doğrultulmuş silahlara aldırmadan kıpırdandı. "Oradan da çıkabileceğinizi bilmiyordunuz, değil mi?"

"Tanrım," dedi ajanlardan biri. "Bu... bu gerçekten başkanın oğlu mu?"

Clancy hayatta, diye düşündüm Liam'a dönerken. *Ve Jude değil.* Kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti. Bu mümkün değildi. Gerçek olamazdı.

"O bizim kurtuluş biletimiz," dedi biri birden. "Güvenli bir şekilde buradan ayrılmak için onu takas ederiz! Hadi Stewart, üniformalılar şehri sarmış. Ne bir aracımız ne de çiftlikle irti-

bat kurma şansımız var. Elimizde başka bir koz var mı ki?"

"Bunu yapmak o kadar da kolay olmayacak ama. O bir Turuncu; bu işten kurtulmanın bir yolunu bulur." Cole, etrafındakilerin mırıldanmalarına aldırış etmeden Clancy'ye baktı. "Belki de onun işini şimdi bitirip cesedini göndermek gerekir. Bu, sevgili babasına gerekli mesajı verir. Biz de şehirden çıkmanın başka bir yolunu buluruz."

Bazıları onunla aynı fikirdeydi.

"Bu şehirden çıkamayacaksınız," dedi Clancy. "Babam harekete geçmek için bir şeylerin olmasını beklemez. Böyle oynamaz o. Olası kaçış planlarınızın tümünü hesaba katmıştır. İnanın bana bu iş, aylar belki de yıllar önceden planlanmıştır. Gördüğünüz gibi saldırıyı haklı çıkaracak bir sebep beklemekten usanınca da o sebebi kendi yarattı."

İnanılmayacak kadar saçmaydı bu. "Babanın bu saldırıyı kendisinin organize ettiğini mi söylüyorsun?"

"Ben olsam öyle yapardım. Sanırım hâlâ yaşıyor, öyle değil mi?"

Liam şimdi beni daha da sıkı sarmıştı. Yine titremeye başlamıştım ama bu defaki öfkedendi. Vida ve Chubs ona itiraz etmemi bekler gibi bakıyorlardı bana. Beni esas korkutan şey neydi bilmiyordum: Söylediklerinin doğru olması mı yoksa karşımdakinin her şeyden kurtulmanın bir yolunu bulan Clancy olması mı?

"Baştan başlayacağımızı söylediğimde bana inanmıştınız, değil mi?" dedi Cole hâlâ perişan bir hâlde köprünün altında oturan çocuklara ve ajanlara. "Evet işte bu bir başlangıç. Kendi yolumuzu kendimiz çizeceğiz. Ama o bizimle gelmiyor."

"Ondan alabileceğimiz bilgileri bir düşün," dedi ajanlardan biri elini kaldırıp. "Onu uyuşturabiliriz ve..."

"Dene bakalım," dedi Clancy. "Dene ve başına gelecekleri gör."

"Evet muhtemelen haklısın," dedi Cole gözlerini devirerek. "Seni öldürmeliyiz."

"Hadi o zaman," dedi Clancy kanlı dişlerini göstererek gülümserken. "Bitir işimi. Ben yapmak için geldiğim şeyi bitirdim. Siz de..." Bakışlarını önce Nico'ya sonra diğer çocuklara çevirdi. Nico onun bakışları altında titriyordu. "Bana karşı savaşırken de teşekkür edebilirsiniz bana. Bizi ben kurtardım. Ben."

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Cole. Artık sabrının taştığını görebiliyordum. Bana döndü ama ben bakışlarımı Clancy Gray'den ayıramıyordum. Kederle gölgelenen zihnim bir anda neler olduğunu anlamaya başlarken yapamazdım bunu.

O sabah, tüm şehir yıkılmış ve sayısız insan yaşamını yitirmişti. O gece sevdiklerine dönemeyecek o kadar çok insan vardı ki. Anneleri, babaları, kızları, oğulları ve eşleri gün boyunca onların geri dönmesini umacaktı. Duman, burayı çevreleyen betonun her bir santimine işleyecek ve zaten bitmiş olan şehri ebediyen lekeleyecekti. On yıl, yirmi yıl sonra bile bu korkunç olay hatırlanacak, tıpkı kendisinden önceki binlerce sabah gibi başlayan bu sabah da hafızalardan silinmeyecekti. Ama her nasılsa Clancy yeniden konuşmaya başladığında ağzından çıkan kelimeler her şeyi değiştirdi.

"IAAN'nin tedavisi," dedi birden. "Annemin geliştirdiği

tedavi. Alban'ın sizden gizlediği ve kendi menfaati için babamla takas edeceği doğru anı beklediği tedavi." Clancy burnundan akan kanı silerken yine o tuhaf kahkahayı attı. "Yeteneklerimizi yok edip bizleri sıradan insanlara dönüştürecek olan tedavi. Ben onu yaktım babam da farkına varmadan yerin altına gömdü. Annemin hafızasından da sonsuza dek silindiğine göre kimse bu araştırmaya ulaşamayacak ve bizim olanı bizden alamayacaklar."

Tedavi. Kelime kulaklarımda yankılandı. Art arda. Zihnim idrak edemiyor, ne dediğini anlamıyordu. Yıllarca bunun mümkün olmadığını düşünerek yaşamıştım. Kampın elektrikli tellerinin ötesinde bir dünya olduğu ihtimalini bile düşünmeden. O kelime benim sözcük dağarcığımdan silinmişti.

Gözlerim Jude'u aradı. Buna nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Ama o burada değildi. Onu geride bırakmıştım. Karanlığın içinde. Liam'ı ve Chubs'ı tünelden yalnız çıkarken gördüğüm o anı tekrar yaşıyordum şimdi. Nefesim kesildi.

Arkamdaki ufaklıklardan biri şaşkın şaşkın bağırmaya başladı. "Ne? Neden... O neyden bahsediyor?"

Aman Tanrım.

Yanılmıştım, hem de çok. First Lady hastalığın sebebini araştırmıyordu. O, yaşamını bu işi nasıl bitireceğini öğrenmeye adamıştı.

Diğerlerinden uzaklaşıp ona yaklaştım. Chubs tir tir titriyordu. Olanların ağırlığıyla çökmek üzereydi. Liam'la göz göze geldim ama bakışları o kadar net, o kadar kederliydi ki başımı çevirdim. Neyin hayalini kurduğunu biliyordum. Çünkü ben de aynı şeyleri düşlüyordum: *Aynı sahildeyiz. Ba-*

şımızın üstünde parlak bir gökyüzü ve etrafımızı saran sevgili ailelerimizle birlikte.

Bir tedavi.

Alban, Lillian Gray'in oğluna duyduğu sevginin onun gözünü kör etmediğini söylerken haklıydı. Clancy'nin yeteneklerinden kendi rızasıyla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Onu asla bulamayacağını da. Hayır. Onu bulması gereken Clancy'ydi. Yıllarca annesini görmesi engellenmişti ve bu da annesini bulma arzusunu daha da körüklemişti. Tedavi olan ilk kişi o olmalıydı. Çünkü tedaviyle ilgili en ufak bir söylenti duymuş olsaydı bu sefer sonsuza dek ortadan kaybolurdu. Alban bu sırrı olabildiğince saklamış ve üzerine düşeni yapmıştı. İlk Clancy tedavi olacaktı. Sonra Alban onu dünyaya sunacak ve ulusal bir kahraman olacaktı.

Yanına çömeldiğimde yüzünü inceledim. Elimi cebime sokarken bakışlarıyla beni takip etti.

O zehirli sözlerinin ardında ihanetin acısı yatıyordu. Öyle derin bir acıydı ki bu, tüm bedenine yayılmıştı. Annesi, kendi öz annesi, ona tuzak kurmuştu. Peki, karşılığında o ne yapmıştı? Laboratuvarını yakmış, ona saldırmış, hafızasını silmiş ve Georgia'da başladığı işi bitirmek için Karârgâh'a gelmişti.

Sonuçları Alban'a yolladığını da böyle öğrendi, diye düşündüm kâğıtları dizlerimin üzerinde düzeltirken. Şimdi tüm dikkatini bana vermişti. *Bunu annesinin zihninde görmüş olmalı.*

Clancy keyifliydi. Çünkü babasının ülkesini yeniden inşa edip, itibarını kurtarması için gerekli olan tek şeyi istemeden gömdüğü fikri hoşuna gidiyordu. Ancak asıl komik olan şey, Clancy annesinin araştırmasını yok etmek için gelmemiş ol-

saydı, bu tedaviyi asla zamanında bulamayacak olmamızdı. Tıpkı arkamızda bıraktığımız her şey gibi o da yok olup gidecekti.

Clancy buraya bir kapıyı kapatmaya gelmiş ama aksine onu ardına dek açmıştı.

Bir tedavi var. Bu düşüncenin çılgınlığı tüm bedenimi sarsıyordu. Tıpkı Jude'un kuzeyi bulmaya çalışan pusulası gibi vızır vızır dönüyordu kafam.

Bunu hak etmişti.

Gözlerimde biriken yaşları tutup, öfkemin kederimi alt ederek beni harekete geçirmesine izin verdim. Çünkü Jude bu anı görebilecek kadar yaşamayı hak etmişti. O da burada olmalıydı, yanı başımda... Ve her şeyin bir anda değişebileceğini görmeliydi.

Buruşmuş, lekeli kâğıtları Clancy'nin yüzüne tuttum. Etrafımızdaki çocukların ve ajanların da görebileceği kadar yukarıda tutuyordum onları. Hangisi daha güçlü ve tatminkâr gelmişti bana bilmiyorum; yüzündeki dehşet ifadesini görmek mi yoksa artık geleceğimin kendi ellerimde olduğunu bilmek mi?

"Bu araştırmadan mı bahsediyorsun?"